

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□□□

Heart OF RAGE

HELENA NEWBURY
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

ÖFKENİN KALBI

ARISTOV BRATVA

KİTAP 2

HELENA NEWBURY

FOSTER & BLACK

İÇİNDEKİLER

1. [Alison](#)
2. [Gennadiy.](#)
3. [Alison](#)
4. [Gennadiy.](#)
5. [Alison](#)
6. [Alison](#)
7. [Gennadiy.](#)
8. [Alison](#)
9. [Gennadiy.](#)
10. [Alison](#)
11. [Alison](#)
12. [Alison](#)
13. [Alison](#)
14. [Gennadiy.](#)
15. [Gennadiy.](#)
16. [Alison](#)
17. [Gennadiy.](#)
18. [Alison](#)
19. [Gennadiy.](#)
20. [Alison](#)
21. [Alison](#)
22. [Gennadiy.](#)
23. [Alison](#)
24. [Alison](#)
25. [Gennadiy.](#)
26. [Alison](#)
27. [Gennadiy.](#)
28. [Alison](#)
29. [Alison](#)
30. [Alison](#)

31. [Alison](#)
32. [Gennadiy.](#)
33. [Gennadiy.](#)
34. [Alison](#)
35. [Gennadiy.](#)
36. [Alison](#)
37. [Alison](#)
38. [Alison](#)
39. [Gennadiy.](#)
40. [Alison](#)
41. [Alison](#)
42. [Alison](#)
43. [Gennadiy.](#)
44. [Alison](#)
45. [Gennadiy.](#)
46. [Alison](#)
47. [Gennadiy.](#)
48. [Gennadiy.](#)
49. [Alison](#)
50. [Alison](#)
51. [Alison](#)
52. [Gennadiy.](#)
53. [Alison](#)
54. [Gennadiy.](#)
55. [Alison](#)
56. [Alison](#)
57. [Alison](#)
58. [Gennadiy.](#)
59. [Alison](#)
60. [Alison](#)
61. [Alison](#)
62. [Gennadiy.](#)
63. [Alison](#)
64. [Gennadiy.](#)

- 65. [Alison](#)
- 66. [Gennadiy](#).
- 67. [Alison](#)
- 68. [Gennadiy](#).
- 69. [Alison](#)
- 70. [Gennadiy](#).
- 71. [Alison](#)
- 72. [Gennadiy](#).

[Epilog](#)__

© Telif Hakkı Helena Newbury 2025

Helena Newbury, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarım ve Patent Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını kullanmıştır.

Bu kitap tamamen kurgusal bir eserdir. Bu kitapta yer alan tüm karakterler, şirketler, kuruluşlar, ürünler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, kurgusal olup kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar, şirketler, kuruluşlar veya ürünlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Mayhem Cover Creations

Ana kapak modeli görüntüsü Wander Aguiar Photography'den lisanslanmıştır (telif hakkı Wander Aguiar Photography'ye aittir).

İlk Baskı

ISBN (E-kitap): 978-1-914526-29-9

Kaçınmak istediğiniz içerik türleri varsa, web sitemdeki bu kitabın içerik uyarısını kontrol edebilirsiniz:

<https://helenanewbury.com/heart-of-rage-cw>

ALISON

HER ŞEY aşk ile başlamadı. Nefret ile başladı.

Köşeye sertçe yaslandım, dizim asfaltta bir santim kalmıştı. Büyük motosiklet tekerlekleri üzerinde sallanıyordu, devrilip beni ezmesine ramak kalmıştı. Son anda gaz kolunu çevirdim ve motosiklet huysuz bir boğa gibi kükredi ve bacaklarımın arasından çıkmaya çalışarak ileri fırladı. Bir teslimat kamyonunun yanından geçtik, o kadar yakındık ki neredeyse başımı yan aynasına çarpacaktım, sonra sırf zevkine yavaş hareket eden arabaların arasında slalom yaparak caddede hızla uzaklaştık.

Giysilere, makyaja veya dışarı çıkmaya fazla para harcamadığımı için şanslıyım, çünkü motosikletim çok fazla yağ tüketiyor ve sürekli olarak göz yaşartıcı derecede pahalı yedek parçalara ihtiyaç duyuyor. Ama buna değer. İçimde bir *öfke* var, giderek artan zehirli bir baskı. Bu öfke bana durmaksızın güç veriyor: çalışmaya devam et, hareket etmeye devam et, zorlamaya devam et. Ve bunu yatıştıran tek şeyin *bu* olduğunu keşfettim.

Bir sonraki viraja doğru eğildim, bir buz patencisi gibi bir SUV'nin etrafında kayarak. Düzeldim, bir sonraki hamlemi planlamak için öne baktım ve...

Buz gibi bir el kalbimi kavradı ve o kadar sert bir şekilde ezdi ki, kalbim atamadı.

Sokağın ilerisinde, bir itfaiyeci ordusu parlak turuncu bir ışığa su püskürtüyordu. Buhar ve duman bulutları binayı kaplamıştı, ama ben orada ne olduğunu biliyordum.

Gazı kökledim ve hızlandım, dua ederek. *Lütfen olmasın. Lütfen komşumun evi olsun. Lütfen!* Ama polis barikatlarına yaklaşırken midem düğümlendi. Alevler güzel, beyaz taş sütunların arasından fışkırıyordu. *Hayır!*

Hızımı düşürdüm ve bir polis arabasının yanına yanaştım. Soğuk hava akımı kaybolur kaybolmaz, haziran sıcağı

beni sardı. Gece saat 11'e yakın olmasına rağmen hava boğucuydu. Hızla deri ceketimin fermuarını açtım, kaskımı motosikletime bıraktım ve polisin "*Geçmeyin*" çizgisine doğru koştum. Bir polis memuru elini kaldırarak beni durdurmak istedi, ama FBI rozetimi gösterince geçmeme izin verdi.

Bayan McCullen'ı itfaiye aracının yanında buldum, yüzündeki isin üzerinde gözyaşı izleri vardı. Bu sezonun oyunu *Much Ado About Nothing'in* afişi sütunlardan birinde yanıyordu ve yanmış parçalar onun etrafına düşüyordu.

Bana döndü ve ağzını açtı, ama hiçbir kelime bulamadı. Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. Kar beyazı saçlarının üzerinden, Chicago'nun en güzel binalarından birinin alevler içinde kalışını izledim. Bina yüz yıldan daha eskiydi ve lobideki mozaiklerden muhteşem tonozlu tavanlara kadar her şey orijinaldi. Ama yangını görünce midemin düğümlenmesinin sebebi bu değildi.

Bayan McCullen, çoğu dezavantajlı kesimden gelen gönüllülerin yardımıyla tiyatro oyunları sahneleyen, kar amacı gütmeyen Chicago Community Theater'ı yönetiyor. Burası, herkesin yeteneğini geliştirebileceği veya bir beceri öğrenebileceği, haftada birkaç gece sorunlarından kaçabileceği, destekleyici bir yer. Eski bir bağımlı kadının kostüm dikerken temiz kalmayı başardığını gördüm. Bir araba kazasında çocuğunu kaybeden, kırık ve sessiz bir adamın, *West Side Story'de* bir rol için dans etmeyi öğrenirken sonunda kendinden çıkıp geldiğini gördüm. Tüm bunlar küle dönüşüyordu. Ama en çok acı veren de bu değildi.

Toplum Tiyatrosu olmadan önce, bina annemin yönettiği Chicago Dans Okulu'ydu ve ben neredeyse orada büyümüştüm. Anılar akın etti: annemin ofisinin serin taş zemininde oturup, o işini bitirirken boyama kitabını boyadığım; babamın beni kaldırıp ana salona tinsel asmam için; baloya başlayacak yaşa geldiğimde, barede durup esneme hareketleri yaptığım.

Sonra, on iki yaşındayken, tüm hayatım bir anda değişti. Ailem benden koparıldı ve bu bina, geçmişimden geriye kalan tek parça oldu. Bu yüzden her zaman

Toplum Tiyatrosu'nu destekledim. Buranın açık kalmasını, hayatta kalmasını istedim... ama şimdi sonsuza dek yok oldu. Sanki biri içime uzanıp ruhumun bir parçasını koparmış gibi hissettim. Gözlerim yaşlarla doldu ve nefesim kesildi.

Bir itfaiyeci binadan çıkıp öksürerek itfaiye şefine doğru sendeledi. "İçeride kimse yok," dedi şefine. "Ama kundaklama ekibini buraya çağırırsan iyi olur, kimyasal kokusu aldım. Kesinlikle kasıtlı."

Hâlâ Bayan McCullen'a sarılmıştım ve vücudumun onun vücuduna karşı gerildiğini hissettim. İçimdeki öfke uyandı ve büyüdü, şiddetli bir kızıl renge dönüştü.

Tiyatro yok olmamıştı. *Bizden alınmıştı.* Ve bunu kimin yaptığını biliyordum.

Başımı Bayan McCullen'ın omzundan kaldırıp caddeye baktım. Bir dizi boş, terk edilmiş bina vardı ve bloğun geri kalan kısmı tek bir devasa yapı ile kaplıydı, penceresiz, düzleştirilmiş cilalı granit bir yapı. Kumarhane. Sahibi yıllardır genişletmek istiyordu. Bu caddedeki diğer tüm binaları satın almıştı, ama Toplum Tiyatrosu direnmışti. Bu yüzden onları satmaya zorlamak için binayı ateşe vermişti.

Öfkem daha da alevlendi, daha da şiddetlendi... ve birdenbire, Bayan McCullen'ı bırakıp polislerin ve itfaiyecilerin arasından geçerek kaldırıma çıktım. Gözyaşlarımı geri çekerek, bloğun sonundaki kumarhanenin girişine doğru yürüdüm.

Cam kapıları açtım ve gözlerim karanlığa alışana kadar bekledim. Sahibi, içerisini karanlık ve cehennem gibi sıcak tutuyordu. Sıcaklık, insanların daha fazla içki içmesi, garsonların daha az giyinmesi ve sarhoş, gözü dikilmiş erkeklerin paralarını daha kolay alabilmesi anlamına geliyordu. Kapıdaki güvenlik görevlileri, deri ceketime ve deri pantolonuma şüpheyile kaşlarını çattılar, ama geçmeme izin verdiler. Gürültülü, tıkırdayan slot makinelerinin arasından geçip, rulet çarkları ve barbut masalarının önünden geçerek gürültülü ana salona girdim. Yürürken sağa sola bakarak kalabalığı taradım, ama onu hiçbir yerde göremedim...

Ve sonra aniden, önümde kalabalık sessizleştii ve ikiye ayrılmaya başladı, insanlar beyaz yüzlerle yol açmak için aceleyle çekildiler. Biri yaklaşıyordu ve herkesi bu kadar korkutabilecek tek bir kişi vardı.

O, bana doğru yürüyerek geldi, her şeye ve herkese somurtarak baktı. Blackjack krupiyeleri dikkat kesildi. Garsonlar yutkundu ve tepsilerini biraz daha dik tuttu. Herkes bu adamın öfkesini ve ortaya çıkarabileceği şiddeti biliyordu. Bakışları her ayrıntıyı yakaladı, para kazanma makinesinin her müşteriden son kuruşuna kadar para aldığından ve kimsenin onu aldatmaya çalışacak kadar aptal olmadığından emin oldu.

Hile yapanlara ne yaptığını duymuştum.

Takımı o kadar koyu renkti ki neredeyse siyahtı: ışığı emiyordu ve sadece hareket ettiğinde pahalı kumaşın parlaklığını görebiliyordunuz. Gömleği dökülmüş kanın koyu kırmızısıydı ve yakası açıktı, göğsünde ve boynunda sevgilisi gibi dolanan dövmeleeri ortaya çıkıyordu. Hakikaten çirkin olmalıydı: dış görünüşü zehirli kalbine uygun olmalıydı. Ama Rus kökenleri ona güçlü, kare çene, parlak sakal ve muhteşem keskin elmacık kemikleri bahşetmişti. Gözleri soluk gri buz gibiydi, güzel ama o kadar soğuktu ki bakmak neredeyse acı veriyordu. Ve kaşlarını çatığında dolgun alt dudağının çıkıntı yapışı saf seksilikti.

Korkutucu, tehlikeli ve günahkarca baştan çıkarıcı. Şeytan yeryüzünde dolaşıydu, tam olarak böyle görünürdü...

"Gennadiy Aristov." Sesim öfkeyle titriyordu, sakın kalmaya çalışsam da. *Bratva'yı*, Rus mafyasını *nefret ediyorum*. Onlar normal suçlulardan çok daha kötüler. Suçu silah haline getirip, güç toplamak için bir araca dönüştürdüler. Ve Aristovlar en kötüleridir: Yargıçları ve politikacıları, hatta sözde belediye başkanını bile avuçlarının içinde tutuyorlar. Gennadiy, kumarhanenin yanı sıra ailenin tüm yasadışı faaliyetlerini de yönetiyordu: silahlar, uyuşturucular, haraçlar... Ve son bir iki yıldır, vahşeti kontrolden çıkmıştı.

Gennadiy'nin bakışları üzerimde dolaştı, beni bir böcek gibi inceledi. "Evet?" diye sordu, sesi küçümseyici ve neşter kadar keskindi. Onunla birlikte yürüyen iki Bratva

adam, ceketlerinin altındaki silahlara ellerini uzattılar, ama silahları çekmediler. Boyum 1,63 metre ve yapım küçük: motosikletçi derisi giysiler içinde bile pek korkutucu değilim.

Birkaç adım uzaklıkta durduk. Öfkenin serbest kalmak için çabaladığını hissedebiliyordum. "Tiyatroyu yaktın," diye patladım.

Gennadiy mükemmel, koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı. "Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum." O *aksanı!* Her kelimeyi sıvı gümüşe batırılmış bir fırça gibi okşuyordu. Ama bu, kendini beğenmiş bir tatminin altta yatan izlerini gizleyemiyordu. O yapmıştı. Ve bunu bilmemi istiyordu.

Öfke içimden taştı, genişledi, beni tüketti. Bir planım yoktu. Kaç kişiyi öldürdüğünü ya da başımın ne kadar belaya girebileceğini düşünmedim. Tek bildiğim, çocukluğumdan geriye kalan tek parçayı benden kopardığı ve değerli ve güzel bir şeyi yok ettiği, ama onun umursamadığı, *kimsenin umursamadığı* ve kimsenin bu konuda bir şey yapmayacağıydı ve...

Onun yüzüne tüm gücümle yumruk attım.

GENNADIY

İki dakika önce

Sana güç hakkında bir şey söyleyeyim. Ne kadar çok gücün varsa, o kadar çok insan onu senden almaya çalışır. Gücü elinde tutmak mı istiyorsun? Öyleyse hayatının her günü savaşmaya hazır olsan iyi olur. Ve savaşmak için seni motive edecek bir şeye ihtiyacın var.

İşler iyi gidiyordu. Aristov imparatorluğu Chicago'nun her yerine yayılmıştı ve arabalarımız, malikanelerimiz, paramız vardı... Rusya'da açlık çeken üç çocukken hayal ettiğimiz her şeye sahiptik. Ancak büyüklüğümüz bizi hedef haline getirmişti. Düşmanlarımız sürekli zayıflıklarımızı arıyorlardı, denetlememiz gereken yüzlerce yasadışı operasyon vardı ve ben de kumarhaneyi yönetmek zorundaydım, ki bu başlı başına tam zamanlı bir işti. Bu bir kişi için çok fazlaydı, ama kardeşlerimin de kendi sorumlulukları vardı ve aile dışından kimseye yardım etmelerini sağlayacak kadar güvenmiyordum. Zaten günde on sekiz saat çalışıyordum ve büyüdükçe, bir şeylerin değişmesi gereken noktaya geliniyordu.

Ama benim gizli bir silahım vardı. Beni şafak sökmeden yataktan kaldıran, sabaha kadar ayakta tutan şey.

Öfke.

Bu duygu, benimle çok uzun zamandır birlikte olduğu için artık bir duygu olmaktan çıktı. Bu, doğanın bir gücü, yükselip alçalan ama asla tamamen yok olmayan karanlıktan oluşan bir fırtına. Vladivostok'taki bir ıslahevinde başladı ve o zamandan beri giderek büyüdü. Öfke, olmam gereken kişi olmama izin verdi: karanlığın prensi, tüm kardeşlerim arasında en acımasız olanı. Yapmam gereken şeyleri yapmama izin veriyor: tehdit etmek, şantaj yapmak, öldürmek. Bana yapmamı izin vermediği tek şey... dinlenmek.

Bu yüzden hiç durmam. Sürekli hareket halindeyim: şehirde hızla dolaşıyorum, düşmanlarla uğraşıyorum, sorunları çözüyorum. Ve kumarhanedeyken ofisimde oturup toplantılar yapmıyorum, salonda dolaşıp

sorun olup olmadığını kontrol ediyorum ve adamlarım bana koşarak gelip kulağıma sorular fısıldıyor.

"Dün gece sekizinci bölgede iki adamımız kamyon kaçıırken yakalandı," dedi içlerinden biri. "Polisler o bloktan uzak durmalıydı. Komutan Meggitt özür diledi."

Maaş bordromuzdaki her polisin adını biliyorum. "Meggitt... o ahşap işleriyle uğraşan, değil mi?"

"Evet efendim. Boş zamanlarında oyuncak evler yapıyor."

Rulet çarkını geçip yürümeye devam ettim. "Ağaç işçiliği çok *tehlikeli* bir hobi. O masa testereleri... Ne olduğunu anlamadan parmağını kaybedebilirsiniz. Komutan Meggitt'i ziyaret et, ona daha dikkatli olmasını hatırlat."

"Anladım." Adam koşarak uzaklaştı.

Kumar masalarına doğru yürüdüm. Adamlarımdan biri yanıma koştu. "Kulübümüzde kumar oynayan adamı yakaladık. Ama tedarikçisinin kim olduğunu söylemiyor."

"Onu Radimir'in yeni binasının temeline at ve beton dökmeye başla."

"Peki ya konuştuysa?"

"Dökmeye devam et."

Elimi kaldırarak kumar oyununu durdurdum, zarları aldım ve avucumda çevirerek ağırlıklarını kontrol ettim: geçen hafta, bir adam hileli zarları değiştirmişti. Ama bunlar iyiydi. Zarları attım, oyuna devam edilmesi için elimi salladım ve yoluma devam ettim.

Kardeşim Valentin gölgelerin arasından ortaya çıktı. "Benden İosif Kalugin'i bulmamı istemiştin. Güney tarafındaki bir motelde saklanıyor." Valentin durakladı. "Senin istediğin..." Uzun paltosunun altına uzandı ve bıçaklarından birinin kabzasına dokundu.

"Hayır." Kalugin'in yaptıklarını düşündüm ve tiksinti beni bir şimşek gibi sardı. "Bu gece bunu kendim yapacağım. Bir tekne ve ağır zincirler bul."

Valentin başını salladı ve kalabalığın içine daldı. Ben ilerlemeye devam ettim, kalabalık önümde ikiye ayrıldı...

Ve o anda onu ilk kez gördüm.

Küçük bir kadındı, ama kararlı bir şekilde bana doğru yürüyordu. "Gennadiy Aristov," diye homurdandı.

Beni duymuştu, ama korkmuyordu. Bu beni rahatsız etti... ama aynı zamanda meraklandırdı da. "Evet?"

"Tiyatroyu yaktın."

Bir saniye düşünmem gerekti. Blokun aşağısındaki o eski harabe mi? Evet, bu hafta içinde yanacak üç yerden biri olan oraya birini göndermiştim. Neden umursuyordu ki? Tiyatro bir çöplüktü ve o alan yüksek bahisli poker oynamak için mükemmel bir yer olacaktı. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım," dedim ona.

O bana dik dik baktı, ben de ona dik dik baktım. Benim alışık olduğum kadınlar gibi yüksek topuklu ayakkabı giymediğı için daha da küçük görünüyordu. Sürüşten dolayı yıpranmış ve aşınmış deri motosiklet botları ve bacaklarına ikinci bir deri gibi yapışan siyah deri pantolon giyiyordu. Gözleri koyu maviydi ve ışığı yakalayıp parılıyor ve ışıltıyordu. Bana, dünyanın derinliklerinden çıkarılan safirleri hatırlattı, güzel ama inanılmaz derecede sert.

Göğsümde öfkenin biriktiğini ve karardığını hissedebiliyordum, ama nedenini bilmiyordum. Evet, o küstah küçük bir şeydi, kumarhaneme girip beni suçluyordu, ama mesele bundan ibaret değildi. Öfkemi bir denizcinin okyanusu tanıdığı gibi tanıyorum. Bu öfke çok hızlı, çok parlaktı. Beni mantıksız bir şekilde öfkeliendirdi, oysa ben *her zaman* mantıklı biriyimdir. *Neler oluyor?*

Çok garip bir hisse kapıldım, sanki onun burada olması, *benim* burada olmam, sarsılmaz birer kesinlikmiş gibi, sanki ben bir gezegen, o da bana çarpan bir kuyruklu yıldızmış gibi, yollarımız milyonlarca yıl önce belirlenmiş gibi.

Onu soğukkanlılıkla inceledim. Siyah yelek üstünü dışarı doğru iten küçük göğüslerine baktım. Kafasının arkasındaki sıkı küçük topuzdan kaçan siyah saç telleri boynunu okşayarak düşüyordu. Bana öfkeyle bakıyordu ve bu, dudaklarını bir şekilde büzüştürmesine neden oluyordu...

Bu...

Yukarı baktım ve gözlerine baktım. Yumruğı yüzüme çarptı.

Geriye doğru sendeledim. İlk başta sadece uyuşukluk ve şok hissettim. Yanımda duran iki adamım da donakaldı. Hiçbirimiz birinin bana vurmaya cesaret edebileceğine inanamıyorduk.

Sonra acı geldi. Yüzümün bir tarafı zonklamaya başladı. *Gerçekten acıyordu.* Küçük bir kadındı ama gücü vardı. *Yara izi kalacak.* Daha da kötüsü, insanlar bakıyordu. Casino personeli, Bratva, müşteriler... Hepsi Gennadiy Aristov'un kendi casinoda bu... bu minik şey tarafından yumruklanışını görmüştü. Öfkenin göğsümde büyümesine izin verdim, beni doldurdu ve öne doğru adım attım.

Adamlarım sonunda uyandılar ve hazırlıksız yakalanmalarının telafisini fazlasıyla yaptılar. Birisi silahını çekti, diğeri ise ona vurmak için ileri koştu.

O ise... yana doğru *kaydı*, ilk adamın bileğini kavradı ve çevirdi, adam çığlık attı ve silahını düşürdü. İkinci adam ona yumruk atmaya çalıştı, o da döndü ve dizini kaldırdı, adam yere yığıldı ve hayalarını tuttu.

Artık *herkes* bakıyordu. Öfke karardı, enerjiyle çatırdayan kalın, siyah bulutlar haline geldi. *Bu ne cüret?*

Öne atladım ve kadını yakaladım. O büküldü ve bir saniye boyunca göğsü yeleğinin içinden yumuşak ve sıcak bir şekilde ön koluma değdi ve ben donakaldım. Sonra kolumu yakaladı ve olması gerekmeyen bir şekilde çekti. *Ah!* Onu bıraktım, tekrar yakaladım ve o tekrar kurtuldu. Tekrar denedim, tekrar denedim, ama o kadar hızlıydı ki, sanki altı kolu varmış gibi hissettim.

Sonunda onu arkadan sıkıca sarıp kollarını arkasına çevirdim. *İşte.*

O da benim bacağıma bastı. Bağırmanın başardım, ama yüzüm acı ve öfkeden kıpkırmızı oldu. Onu yerden tamamen kaldırdım, böylece bacakları havada çaresizce tekmeliyordu. *İşte!*

Başını geriye attı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. "*Çekil üstümden, seni...*"

Elimi ağzına kapattım ve *sonunda* onu kontrol altına aldım.

Nefes nefese ve öfkeli bir şekilde orada durdum ve durumu değerlendirdim. Uzun saçları topuzundan yarısı dökülmüştü ve o kadar derin, soğuk bir siyahdı ki neredeyse mavi-siyah gibiydi ve o kadar inceydi ki kollarımın üzerine şelale gibi döküldüğünde siyah duman gibi görünüyordu. Başı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve şampuanının yumuşak kiraz kokusunu alabiliyordum. Sırtı göğsüme o kadar sıkı bastırılmıştı ki...

Onun her nefesini hissedebiliyordum. Deri pantolonu süper kahraman kıyafeti kadar dar ve her kıpırdadığında sıkı kalçaları benim aletime sürtünüyordu. Hâlâ konuşmaya çalışıyordu ve dudaklarının ve sıcak nefesinin avucumda hissettirdiği his beni... *tuhaf* hissettiriyordu.

Öfke farklı hissettiriyordu. Sanki o kara bulutların içinde, uluyan rüzgarlarda çaresizce yakalanmış küçük altın parçacıkları varmış gibi. Ne kadar öfkelenirsem, o kadar parlak bir şekilde etrafımda dalgalanıyorlardı...

Aniden izleyen tüm insanları hatırladım. Homurdandım, onlardan uzaklaştım ve onu kumarhanenin karşısına, özel ofisime taşıdım.

Odanın içinden geçip masamın etrafında dolaştım, her adımda öfkem artıyordu. Onu büyük deri koltuğuma oturttum ve ofisimin kapısını çarptım. Anında kumarhanenin gürültüsü kayboldu. Şokun etkisiyle vücudunun kaskatı kesildiğini gördüm: benimle yalnız kalmıştı ve ofis neredeyse ses geçirmezdi. Burada kimse onun çığlıklarını duyamazdı.

Sandalyeye doğru fırladım ve onun üzerine eğildim, sandalyenin üst köşelerini kavrayarak onu kollarımla hapsettim. Nefes nefeseydi, korkmuştu. Ama sonra çenesini kaldırdı ve bana meydan okurcasına baktı.

O sinir bozucu derecede güzeldi. O derin mavi gözleri o kadar sert, o kadar güçlüydü ki... bir an için, onları zayıflatmak için ne gerekebileceğini merak ettim. "Kimsin sen?!" diye sordum.

Düşünürken birkaç kez daha nefes nefese kaldı, göğsü inip kalkıyordu. "Brooks," dedi sonunda. "FBI."

Ellerim sandalyenin üst kısmını sıktı ve çenemin sıkıldığını hissettim. FBI'dan *nefret ediyorum*. Onlar normal polislerden çok daha kötüler. FBI, bacakları kırmızı bantlarla bağlanmış, hantal, yavaş kafalı bir devdir ve tek amacı, kardeşlerimle birlikte kurduğumuz verimli işimizi yok etmektir. FBI Rus değil, Amerikan olabilir, ama yine de Aristov ailesini parçalayan yozlaşmış hükümet makinesinin bir parçasıdır.

Eğildim. "Sana bir şey öğreteyim, *Ajan Brooks*. Ben sana sesini yükseltebileceğin bir adam değilim." Sandalyeyi geriye doğru eğdiğimde gıcırdadı. "Ben sana saygısızlık edebileceğin bir adam değilim." Daha da yaklaştım, cildinin yumuşak, vanilya kokusunu alabilecek kadar yaklaştım. Sesimi

sesimi fısıltıya indirdim, dudaklarım neredeyse kulağına değecek kadar yakındı. "O FBI rozeti seni kurtaramaz, ufaklık. Seni Michigan Gölü'ne atarsam, sadece fazladan yük olur ve seni dibe çeker."

Nefesini tuttu. Sonra, "Senden korkmuyorum." dedi.

Öfke kabardı, içimde bir kasırğa kopuyordu. *Herkes* benden korkuyordu. Ona sert bir bakış attım. O da bana inatçı bir cesaretle sert bir bakış attı...

Yine o altın rengi parıltı, karanlıkta parıldayan minik parçacıklar. Gözlerim, haklı öfkeyle yumuşak ve somurtkan dudaklarına kaydı ve öfke altın parçacıklarını gittikçe daha hızlı parlatmaya başladı...

Bir saniye tereddüt ettim. Sonra içgüdülerim devreye girdi.

Ellerimi boğazına doladım, dövme parmaklarım o pürüzsüz, bronz tenine acımasızca baskı uyguladı. "*Şimdi* korkuyor musun?" diye sordum.

Panik içinde yutkunurken boğazının ellerimin altında şiştiğini hissettim ve mavi gözleri korkuyla büyüdü.

Kapı birden açıldı. Valentin, uzun paltosu etrafında dalgalanarak kapının eşiğinde duruyordu. Gözleri benden ona, sonra tekrar bana kaydı.

Onun boğazını bıraktım ve geri çekildim. "Kumarhanemden çık," dedim ona. "Ve bir daha geri gelme."

Yüzü bembeyaz ve titreyerek ayağa kalktı, masanın etrafından kapıya doğru ilerledi, gözleri bir an bile benden ayrılmadı. Kapının eşiğinde durdu. "Tiyatro neredeyse parasız kalmıştı," dedi bana. "Altı ay daha geçse satmak zorunda kalacaklardı. Onu yakmana gerek yoktu."

"Bu benim şehrim," dedim ona. "Ne yakmak istersem yakarım, sen buna engel olamazsın."

Bana baktı... sonra dik durdu, çenesini kaldırdı ve bana öfkeyle baktı. Sessizce küfrettim: *Chyort! Kimse* bana böyle karşı çıkamazdı.

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Valentin bana baktı ve sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Zaten ona doğru dönüyordu, eli bıçaklarından birinin üzerindeydi.

Düşündüm. Beni bunu düşünmeye yetecek kadar kızdırmıştı. Doğru, bir FBI ajanını öldürmek başımıza büyük bela açardı, ama bunu bizim yaptığımızı anarlarsa. Valentin onu evine kadar takip edip, soygunun ters gittiği gibi gösterebilirdi: bu konuda iyiydi.

Onun buraya geldiğini gösteren güvenlik kameralarını silebilirdik ve hiçbir tanık polise gitmek kadar aptal olmazdı. Hızlı bir bıçak darbesi ile Ajan Brooks'un işi biterdi.

Ama... Nefesimi tuttum ve onun kokusunun son kalıntılarını içime çektim. "Bırak gitsin," dedim Valentin'e. "Bu kadar zahmete değmez."

O zamanlar hiçbir fikrim yoktu. Onun benim için ne kadar değerli hale geldiğini ya da ne kadar sorun çıkaracağını bilmiyordum.

ALISON

Cam kapıları itip güvenli sokağa çıktım, sonra arkama bakarak kumarhaneye doğru durdum ve kimse beni takip etmediğinden emin oldum. Nemli gece havası bile omuzlarımla arasındaki ürperti gideremedi. Onun tehdidi hala zihnimde yankılanıyordu, her hece Rus aksanıyla gümüş gibi parlıyordu.

Yalan söylemişim. Ondan korkuyordum. Özellikle de o güçlü parmakların boynumu sıkıldığını hissettiğimde. Oraya tek başıma girip ona bağırarak ne düşünüyordum ki? Kalbim göğsümde çarpıyordu. Beni gerçekten öldürüp cesedimi Michigan Gölü'ne atabilirdi.

Ama nedense yapmamıştı. Muhtemelen beni yeterince tehdit olarak görmemişti. Tanrım, o kadar kibirliydi ki, Chicago'yu kendi şehri olarak görüyordu. Bu geceye kadar, Gennadiy Aristov benim radarımda sadece belirsiz bir şekilde yer alıyordu. Şimdi ise korkuya rağmen ondan nefret ediyordum. Belki de korkudan dolayı. Beni zayıf hissettiren her şeye kızarım.

Ve başka bir şey daha vardı. Üzerime eğildiğinde, kalın kaslı kollarıyla beni sandalyeye sıkıştırdığında, göğüs kaslarını gerginleştiren gömleği... O acımasızca sert, gri gözleriyle bana dik dik baktığında...

Bu kadar yakışıklı olmaya hakkı yoktu. Ya da bu kadar güzel *sesli olmaya*: o aksanı, her hece parlak gümüş gibi boyanmış, derin homurtusu onları tam kalbimin ortasına taşıırken...

Kafamı salladım ve bisikletimi park ettiğim yere doğru caddede geri yürüdüm. Yangın hala Toplum Tiyatrosu'nda şiddetle devam ediyordu, alevlerin parıltısı Gennadiy'nin kumarhanesinin cilalı duvarları boyunca uzun turuncu ışık dilimleri çiziyordu. Yaklaştıkça adımlarım gittikçe küçüldü, burayı kaybetmenin acısı göğsümde zonkluyordu.

Bu benim şehrim. Ne istersem onu yakarım ve sen buna engel olamazsın.

Orada durup alevlere bakıyordum. Gözyaşlarımın ardında bulanıklaşıyorlardı ve gözlerimi kırpmaya cesaret edemedim, yoksa gözyaşlarım akacak ve insanlar görecekti.

Yanan binanın içinde bir şey gıcırdadı ve ardından cam kırılma sesiyle yere düştü. Acı içime yayıldı, yankılandı...

Sonra içimdeki küçük, inatçı bir parçaya çarptı ve o parça granit gibi sertleşti.

Burnumu çektim ve çenemin gerildiğini hissettim. New York'ta olsaydım, eski FBI ortağım Sam Calahan, "*Uh-oh. O bakışın var*" derdi.

Gennadiy Aristov yanılıyordu. Evet, burası onun şehriydi. Evet, istediği her şeyi yakabilirdi.

Ama benim de bu konuda yapabileceğim bir şey *vardı*.

Bisikletime bindim, kaskımı taktım ve geceye doğru gürültüyle uzaklaştım.

Ertesi sabah, patronum FBI Müdür Yardımcısı Halifax ofisine girdi, kapıyı kapatmak için döndü... ve köşede durduğumu görünce geri sıçrayarak kahvesini döktü. "*Tanrı aşkına, Brooks!*"

"Gennadiy Aristov'un peşine düşmek istiyorum," dedim ona.

"Ne? Hayır. Neden ofisimde duruyorsun?" Damlayan gömlek manşetinden kahveyi sıkmaya başladı.

"Ağları çok geniş." Masasının üzerine bir kağıt rulosu serdim. Üzerinde karmaşık bir ağaç diyagramı vardı. "Dün gecedan beri, en az yüz tane, muhtemelen onların sahibi olduğu veya hissedarı olduğu şirket tespit ettim..."

"Uyudun mu?"

"...Aristovlar ve..."

Halifax iç geçirdi. "Aristovlar çok büyük. Zaten İrlandalılar ve İtalyanlar üzerinde çalışıyorsun."

"Ne zamandan beri organize suçlar bizim için soruşturulamayacak *kadar büyük* hale geldi?" diye tersledim.

Halifax bana uyarıcı bir bakış attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Senatörleri cebinde olduğu için politik olarak sakıncalı olduğunu kastediyorsun."

"Demek istediğim, kaynaklarımız sınırlı ve savaşlarımızı seçmek zorundayız." Halifax derin bir nefes aldı ve sesi biraz yumuşadı. "Sen iyi bir ajansın, Alison. Ama Aristovlar konusunda hiçbir yere varamazsın. Kimse varamadı. Çok akıllılar, çok dikkatli." "

"Denemek istiyorum."

Halifax ofisinin cam duvarından dışarıdaki masalara baktı. "Hutchins nerede? Kahretsin, yine geç mi kaldı?"

Ajan Caroline Hutchins, New York'tan Chicago'ya taşındığımdan beri edindiğim tek yakın arkadaşım. Bekar bir anne ve son zamanlarda çocuklarını kreşe bırakırken trafiğe takılıp kaldığı için işe geç kalmaya başlamıştı. Ne yazık ki Halifax zaman konusunda çok titizdir ve günün sonunda telafi etmesini umursamıyor. "Onu aşağıda gördüm efendim," diye yalan söyledim. "Kayıt odasına gidiyordu."

Halifax bana sert bir bakış attı. "Bana yalan söyleme, Brooks."

Yutkundum ama yerimden kıpırdamadım. Caroline'ın en küçük çocuğu Jack, kalp kusuru ile doğmuştu. Şimdi durumu daha iyi ama yaklaşık bir yıl önce, durumu çok kritikti ve Caroline tüm bunları tek başına atlattı. Zavallı kadın biraz dinlenmeyi hak etmişti. "Size yalan söylemiyorum efendim. O kayıt bölümünde. Şimdi, Gennadiy Aristov..."

Halifax koltuğuna çöktü, saçlarını elleriyle taradı ve inledi. "Bu konuyu bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

"Aristovları takip edecekseniz bile, neden Gennadiy'yi istiyorsunuz? Kardeşi Radimir, *Pakhan* değil mi?"

Onu yıprattığımı anlayabiliyordum. "Evet, Radimir büyük patron, ama ellerini temiz tutuyor, emlak işlerini yürütüyor ve ailenin kamuoyundaki yüzü. Tüm yasadışı operasyonları Gennadiy yürütüyor. Ve son bir iki yılda, Aristovlar

genişledikçe, o da giderek daha acımasız hale geldi. Kundaklama. Cinayet. Geçen Eylül ayında kuyumcu dükkanını soyan çeteyi hatırlıyor musun? Aristovların bölgesinde yaptılar ve Aristovlara pay vermediler. Gennadiy ganimeti çaldı ve dördünü de infaz etti." Eğildim. "Altı Meksikalı kaçakçıyı vurdu. Hırsızlık yapan bir adamı yakaladı ve *ellerini kesti!*"

"Hala öyle düşünmüyorum..."

"Bir brifing hazırladım," dedim ona. "İki ya da üç saatten fazla sürmez." Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve açtım.

Halifax yenilgiyi kabul ederek ellerini kaldırdı. "*Tamam.*" Diye iç geçirdi. "Neye ihtiyacın var?"

"Altı iyi insan ve altı ay."

"Üç kişi ve üç ay verebilirim."

Siktir. Bu neredeyse imkansızdı. "Teşekkür ederim, efendim." "Ve bunlardan ikisi Hadderwell ve Fitch olmalı."

Kalbim sıkıştı. Hadderwell ve Fitch'in emekliliğine bir yıldan az bir süre kalmıştı ve şu anda sadece tam emekli maaşını alabilmek için gerekli olanı yapıp, işlerini savsaklıyorlardı. Bir kadından emir almayı da pek sevmeyeceklerdi. Ama kendimi gülümsemeye zorladım. "Peki. Üçüncüsü Caroline olabilir mi?"

Halifax beni ofisinden dışarı çıkardı. "Tamam. Onu al."

Evet! Caroline, Gennadiy'i alt etmek için ihtiyacımız olan derin araştırmalarda olağanüstüydü. "Teşekkür ederim efendim. Pişman olmayacaksınız." Fikrini değiştirmeden önce ofisinden hızla çıktım.

İlk iş, karşımızda kimlerin olduğunu anlamaktı. Aristovların fotoğraflarını buldum ve duvara astım. Gennadiy, odaklandığımız kanlı suç patronu. Radimir, üç parçalı takım elbiseleri ve sürekli buz gibi bakışlarıyla onun ağabeyi. Valentin, ailenin tetikçisi olduğu düşünülen küçük kardeş. Ve sonra Mikhail vardı, kardeşlerin amcası, zengin ve güçlü kişilerle iletişimi sağlayan yaşlı bir adam ve Malamute köpekleri olmadan hiçbir yere gitmeyen bir adam.

"Gennadiy Aristov mu?" Caroline parmağıyla altın sarısı saçlarını kıvırdı ve gözlüklerinin arkasından bana gergin bir şekilde göz kırptı. "Bir keresinde bir adamın onu *kızdırdığını* ve onu o kadar sert dövdüğünü duydum ki, cesedini teşhis edemediler."

Hadderwell iç geçirdi. Uzun boylu ve kel olan adam duvara yaslanmış, bir gözü telefonundaki hisse senedi alım satım uygulamasında idi. "Brooks, bu adamı alt etmenin imkânı yok."

Arkadaşı Fitch — kısa boylu, tıknaz ve kalın, kızıl bıyıklı — ayaklarını masanın üzerine koydu ve onaylayarak homurdandı. "Adam *ciddi*."

Kollarımı kavuşturup çenemi kaldırdım. "Ben de."

Ertesi sabah erkenden, Gennadiy'nin evinin önüne park ettim ve gözetlemeye hazırdım. Öne eğildim, kollarımı direksiyona koydum ve sadece bakakaldım.

Ev çok büyüktü, en az yüz yıllık, gri taştan yapılmış güzel bir üç katlı konaktı. Böyle bir evin fiyatı ne kadar olmalıydı, özellikle de şehirden arabayla kolayca ulaşılabilir bir mesafede? Kolayca on milyonlarca dolar. Ve hepsi silah, uyuşturucu ve kumar sayesinde. Göğsümde öfke yükseldiğini hissettim, omuzlarım gerildi ve sonra omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Küçük insanları ezerek, kimi incittiğini umursamadan bu noktaya gelmişti. Artık *yeter*. Parmaklarım direksiyonu sıktı. *Seni alt edeceğim*.

İstemeyerek de olsa kabul etmem gereken bir şey vardı: malikane, çoğu suçlunun parasını harcadığı gösterişli, zevksiz saraylardan çok daha zevkliydi. O acımasız bir piçti... ama klası vardı.

Sonra günün ikinci şokunu yaşadım. Gennadiy, fırtına grisi bir takım elbiseyle malikaneden çıktı ve BMW'sine doğru yürüdü. *Daha gidiyor mu?!* Saat daha sabah yedi bile olmamıştı! Onu yakalamak için çok erken geldiğimi düşünüyordum, ama en az bir saat daha kalacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre o da benim gibi erkenciydi.

Gennadiy arabasının tavanını sevgiyle okşadı, sonra arabaya bindi ve uzaklaştı. Hemen sivil arabamı çalıştırıp peşinden gittim.

Genellikle bir şüpheliyi takip ederken, üç araba geride kalır ve farklı ajanlar arasında geçiş yaparız, böylece takip edildiklerini fark etmezler. Ama şu anda yakın duruyordum: Gennadiy'nin beni görmesini *istiyordum*. Gözetim altında olduğunu bilmesini istiyordum.

O çok zekiydi. Birkaç dakika içinde aynalarını kontrol etmeye başladı. Sonra, beni takip edip etmediğimi görmek için birkaç gereksiz dönüş yaptı ve ben de onu takip ettim.

Bir sonraki kırmızı ışıktaki arabalarımız o kadar yakın durdu ki, arka aynasından bana öfkeyle bakan gri gözlerini görebiliyordum. Tatlı bir gülümsemeyle, küçük bir zafer heyecanı hissettim. Onun sinirlenmesini ve sarsılmasını, *baskı altında kalmasını* istiyordum. Baskı altındaki suçlular hata yapar ve ben de onları bu hatalarından yakalarım.

İlk başta, bunun işe yaramadığını düşündüm. Kardeşinin yönettiği dev emlak şirketi Aristov Incorporated'ın bulunduğu parlak gökdelene mekanik bir hassasiyetle sürdü. Onu dışarıda bekledim, sonra onu kumarhaneye kadar takip ettim. Sonra limana. Arabasından her indiğinde bana attığı somurtkan bakışlar dışında, sanki ben orada yokmuşum gibi davranıyordu.

Ama hiçbir suçlu, bir polisin ensesinde olduğu halde sakın kalamaz. Gün ilerledikçe, omuzlarının gerginlikten kamburlaşmaya başladığını ve sürüşünün sarsıntılı hale geldiğini gördüm. Ona ulaşıyordum.

Ve sonra, tam güneş batarken, olan oldu.

Aniden bir sokağa döndü, ben dönüşü kaçırdım ve geri dönmek zorunda kaldım. Bir an için onu kaybettiğimi sandım. Sonra sokağın sonunda onun arabasını gördüm. Hızlandım... ama onun arabasının durduğunu fark edince hızla fren yapmak zorunda kaldım. Çok geç fark ettim ki, içinde kimse yoktu.

Gözümün ucuyla bir hareket gördüm, dönüp baktım... ve Gennadiy'nin arabamın yanında durduğunu gördüm. Camdan bana bakıyordu, gri gözleri nefes kesici derecede soğuktu. Yutkundum. Ayakta durduğum halde bile benden çok *daha* uzundu. Oturduğumda, sanki üzerimde dev bir kule duruyordu gibiydi.

Ellerini arabamın tavanına koydu, sanki onu koparacakmış gibi. Parmakları metalin üzerinde yavaşça, kasıtlı bir şekilde ritim tutmaya başladı. Yüzündeki ifade, "*Seninle ne yapacağız?*" diyordu.

Göğsümü demir bir bant sıkıştırdı. Sokakta yapayalnızdık. Kimse bizi görmezdi. Aniden, onu tek başıma takip etmek o kadar da iyi bir fikir gibi gelmedi.

Gennadiy'nin gözleri pencere kumandalarına kaydı, sonra tekrar benimkilere döndü. Kalbim deli gibi atarken tereddüt ettim. İstersen pencereyi yumruklayıp geçebilir ve dövme parmaklarını tekrar boğazıma dolayabilirdi.

Anahtarı çevirdim. Pencere, sessizliği bozacak kadar yüksek bir sesle açıldı. Bir esinti sokağı süpürerek saçlarını dalgalandırdı ve ben onun parfümünün kokusunu aldım. Yumuşak ve hafif bir kokuydu, ama sandal ağacı ve vanilyanın derin ve zengin kokusu, şimdiye kadar kokladığım en ilkel cinsel kokuydu. Sanki ipek şeritlere sarılmış, sonra sert erkek kaslarına çekilip sıkıştırılmış gibiydim. Yüzüm kızardı ve bir enerji dalgası kasıklarına doğru indi. *Kahretsin*, çok güzel kokuyordu.

Gözleri üzerimde dolaştı. Orada pek bir şey yok olmasına rağmen, gözleri göğsümde durdu, sonra gri takım elbise pantolonuma doğru indi. O muhteşem, dolgun alt dudağı kıvrıldı. "Demek deri giysiler giymediğinde böyle görünüyorsun." Belki de sadece aksanı yüzündendi, ama *deri kelimesi* alaycı geliyordu. Biraz daha yaklaştı. "Neden beni takip ediyorsun?"

"Neden sence?" Öfkemin yükseldiğini hissettim: onun tüm varlığı, yaptığı her şey, *onun gibi insanların* yaptığı her şey. "Kendinizi uyarıldığınızı bilin, Bay Aristov. FBI sizi çok, *çok* yakından izliyor."

Yavaşça başını salladı, gözleri benimkilere kilitlendi. "Bana karşı gelmeye çalışmayın, Ajan Brooks. Benim neler yapabileceğimi bilmiyorsunuz."

Midem altüst oldu, öfke yerini korkuya bıraktı ve sesimin titrememesine çalışarak "Bu bir tehdit gibi geliyor." dedim.

"Tehditler, harekete geçmekten korkan insanlar içindir."

Bana öfkeyle baktı, geri çekilmemi istedi ve ben o kadar korktum ki neredeyse çekilecektim. Öfkeyle gerilmişti ve omuzları geriye çekilirken, özel dikim gömleği geniş göğüs kaslarının üzerinde gerilmişti.

geniş göğüs kaslarını gerdi. Fiziksel varlığı son derece korkutucuydu ve buna efsanevi öfkesi de eklenince... Hiç düşünmeden beni öldürebilirdi.

Ama ruhumun derinliklerinde bulunan inatçı tarafım pes etmiyordu. Bunu aileme borçluydum. "Özel aşçına sana hapishane yemeği pişirmeye başlamasını söyle," dedim. "Geçişi kolaylaştır."

Tam bir kez gözlerini kırptı. Sonra çenesini sıktı ve...

Bir şey hissettim. Sanki yıllarca uzayda sürüklendikten sonra, birdenbire benim tam zıttım olan kişiyle çarpışmıştım ve birbirimize sıkı, manyetik bir mühürle, bir insan yin-yang sembolüyle bağlanmıştık.

O benim düşmanım. Durum buydu. Ve birbirimize bakarken, gözlerinde bir değişiklik gördüm. *O da hissediyordu.*

Sonra, tek kelime etmeden, dönüp arabasına doğru yürüdü, kaslı omuzları bir yandan diğer yana sallanıyor, geniş sırtına dar gelen takım elbisesinin ceketini giyyordu. Kalbim deli gibi atıyordu. *Adrenalin yüzünden.*

Arabasını çalıştırdı, ben de arabamı vitesle taktım. Arka aynasına baktı ve bir saniye için gözlerimiz tekrar buluştu. Sonra hızla uzaklaştı... ben de onu takip ettim.

GENNADIY

Bir hafta sonra

Üstüm çıplaktı, vücudum terden parlıyordu. Yumruk torbası, zinciri gıcırdarak dönüyor ve sallanıyordu, ben ise tüm gücümle tekrar ona vuruyordum. Ama ben ona bakmıyordum. Onun ötesine, pencereden dışarıdaki sokağa bakıyordum. Ona bakıyordum.

FBI gözetlemeyi başlatmalı bir hafta olmuştu. Beni takip eden üç ajan daha görmüştüm: iki erkek, biri şişman, biri zayıf, ve uzun sarı saçlı bir kadın. Ama çoğu zaman onu takip ediyorlardı. Biraz araştırma yaptım ve onun ilk adını öğrenmeyi başardım: *Alison*. Alıştığım *Svetlana* ve *Ekaterina* gibi isimlerin yanında çok basit ve sıradan bir isimdi. Yine de aklım sürekli ona dönüyordu, sanki durmadan okşamak istediğim pürüzsüz ve mükemmel bir taş gibi.

Ondan nefret ediyordum. Polis olduğu için ondan nefret ediyordum. O kadar becerikli ve verimli olduğu için ondan nefret ediyordum ki, ondan kurtulamıyordum ve o kadar inatçı ve kararlıydı ki, asla pes etmiyordu. Benden korkmadığı ve benimle başa çıkabileceğini düşünecek kadar kibirli olduğu için ondan nefret ediyordum.

En çok da, her gün her dakika aklımda olduğu için ondan nefret ediyordum. Somurtarak baktım. *Tabii ki* onu sürekli düşünüyordum; her zaman *oradaydı*, arabasıyla ya da kiraz kırmızısı büyük motosikletiyle peşimdeydi. Tüm toplantılarımı, onun meraklı gözlerinden uzak, kapalı mekanlara taşımak zorunda kalıyordum. Ve bir yetiştirme evini, hap fabrikasını veya silah deposunu gidip kontrol edemiyordum, çünkü onu doğrudan oraya yönlendirecektim. Adamlarımın ayak işlerini yapıp bana rapor vermesine güvenmek zorundaydım ve benim gibi kontrol delisi biri için bu işkence gibiydi. Şimdiye kadar, soruşturmayı gizli tutmayı başarmıştım.

ailemin geri kalanı: bu benim sorunumdu ve ben çözecektim. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Küfrettim. *Blyat!* FBI ajanından kaçıktan daha önemli işlerim vardı! Yapılacak anlaşmalar, ele geçirilecek yeni bölgeler, ortadan kaldırılacak düşmanlar... İçimdeki öfke bana güç veriyordu, ama aynı zamanda beslenmesi de gerekiyordu ve her gün daha fazla kan istiyordu.

Çantayı yumrukladım, çanta sallandı ve döndü. Alison Brooks tam bir baş belasıydı ve *en kötüsü* de... ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Karanlık sokakta duran arabasına somurtarak baktım. Evimdeki spor salonunda ışıkları kapatmış ve panjurları açmışım, böylece o beni görmeden onu izleyebilirdim. Dışarıdaki sokak lambası bozuktu, bu yüzden görmek için gözlerimi zorlamam gerekiyordu. Boynunun soluk kıvrımını ve sıkı bir topuz haline getirilmiş koyu renkli saçlarını zar zor seçebiliyordum. Yüzü gölgede kalmıştı, bu yüzden ağzını göremiyordum. Yumruğumu tekrar kum torbasına vurdum. O alaycı, küstah ağız, muhteşem genişliği, pembe renkteki dudakları ve hafifçe büzülmüş hali. Sol kroşe ile kum torbasına vurdum. *Belki de o sokak lambasını tamir ettirmeliyim.* Bu kadar çok gölgenin olması güvenlik açısından kötüydü.

Beyaz bluzu, ceketinin koyu çizgileri üzerinde sadece beyaz bir çizgi gibiydi, ama geçen hafta boyunca onu yeterince uzun süre izlemiştim ki, zihnim detayları doldurabiliyordu. O yukarı doğru çıkıntılı küçük göğüsler, beyaz pamuklu kumaşın üzerinde iki yumuşak tepecik gibi duruyordu. Onun çıplak halini, göğüslerinin dilimin altında nasıl hissettireceğini, meme uçlarını yalayıp dururken onun gerginleşip yalvarana kadar nasıl olacağını hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Sonra o ince, atletik vücudu vardı. Arabasının kapısı belinden aşağısını görmemi engelliyordu, ama o uzun, zarif bacaklarının pantolon takımında nasıl görüldüğünü biliyordum... ve en önemlisi, yürürken o sıkı kalçalarının nasıl görüldüğünü biliyordum. Kumarhanede bana karşı direndiğinde nasıl hissettiğimi hatırladım. Onunla takıntılı olmama nedenim, kavgada bana karşı koyabilen bir kadın olması mıydı?

Alnımın kırıltığını hissettim. Ne zaman onun yanında olsam, göğsümde öfkenin yükseldiğini hissedebiliyordum, o karanlık fırtına beni serbest bırakıp onu yok etmem için yalvarıyordu. Ama altın parçacıkları yakalanmıştı...

kasırğa gibi, öfkem ne kadar hızlı dönerse, onu başka bir şekilde yok etmek o kadar çok istiyordum. Onu yakalayıp bir şeye çarpmak ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak. Bluzunu ve sütyenini yırtıp, o küçük, dik göğüslerinin çıplak göğsümü okşadığını, meme uçlarının sertleştiğini hissetmek. Bacaklarını bacaklarımın etrafına dolamak, parmaklarımı kıkına batırmak ve onun içine derinlemesine dalmak, o somurtkan ağzı genişçe açılmış, nefes nefese, adımı inleyerek...

Torbayı o kadar sert yumrukladım ki, asılı olduğu göz civatası gıcırdadı ve sıvada bir çatlak oluştu. *Chyort!* Orada durup arabasına somurarak baktım, bir boğa gibi nefes nefeseydim. *Neyim var benim?*

Onu öldür gitsin. Bu mantıklı bir hareketti. Ellerimi yine boğazına dolayayım ve bu sefer gözleri ışığını kaybedene kadar durmayayım. Ya da daha da kolayı, Valentin'i arayıp ona bıçağı kaburgalarının arasına saplamasını söyleyeyim. Onu bulmak zor değildi; her gün, her saniye benden iki buçuk metre uzaktaydı. Telefonumu aldım ve elimde tarttım, hala ona bakıyordum...

Ve o hafta her gece düşündüğüm şeyi düşündüm.

Yarın. Yarın onu öldürecekim.

ALISON

Bir hafta sonra

Kumarhanenin önüne park ettim, kapıyı açtım... ve klimalı serin hava dışarı çıkıp, çorba kadar yoğun ve sıcak şehir havası içeri girince bir tür "oof" sesi çıkardım. Şehir, Chicago'nun acımasız yaz sıcağında kavruluyordu, beton her yer kavruluyordu, metal kapı kolları yanacak kadar sıcaktı. Şimdi, öğleden sonra geç saatlerde bile, hava neredeyse hiç serinlememişti. Caroline'ın arabasına koştum ve o camını indirirken eğildim. "Bir şey var mı?"

O üzgün bir şekilde başını salladı ve notlarını bana gösterdi. Bütün gün Gennadiy'yi takip etmişti, ama o her zamanki mekanlarına takılmıştı. İçimden küfrettim. Bu operasyonu iki haftadır yürütüyorduk ve elimizde hiçbir somut kanıt yoktu. "Teşekkürler," dedim Caroline'a. "İyi iş çıkardın. Hadi, git buradan."

Minnettar bir gülümsemeyle çocuklarını kreşten almaya gitti. Ben arabama koştum, kapıları kapattım ve klimayı sonuna kadar açtım... ama FBI'ın tüm araçları gibi, bu da lüks değil, kullanışlılık için üretilmişti ve vantilatörler zar zor çalışıyordu. Bluzumu cildime vurarak kumarhanenin fume cam kapılarına somurtarak baktım. Sabah altıdan öğlene kadar ilk vardiyayı almıştım ve ofiste birkaç saat çalıştıktan sonra, bu gece yarısına kadar tekrar işbaşı yapacaktım. Ya da daha büyük olasılıkla, birkaç saat uykuya dalmaya cesaret edersem bir şeyi kaçıracağımızdan korkarak sabaha kadar çalışmaya devam edecektim.

Sorun şu ki, gözetim çok fazla insan gücü gerektiriyordu ve bizim küçük ekibimizde bu yoktu. Normalde her vardiyada iki veya üç kişi olurdu, ama sadece dördümüz varken bu imkansızdı. Daha da kötüsü, Hadderwell ve Fitch fazla mesai yapmayı reddediyorlardı ve Caroline'ın çocukları olduğu için o da geç saatlere kadar çalışmıyordu. Bu yüzden çoğu zaman sadece

Gennadiy'nin malikanesinin önünde FBI arabasında oturuyor ya da motosikletimle trafiğin içinde onu takip ediyordum. Görevim bittiğinde bile onu izlemeye devam ediyordum. Onu yakalamaya *kararlıydım*... ve akşamları yapacak daha iyi bir işim de yoktu.

Kumarhanenin kapıları açıldı ve Gennadiy, somurtkan ve yakışıklı bir şekilde ortaya çıktı, hızla arabasına doğru ilerledi. O kötü, umursamaz bir piç kurusu olabilir, ama onun çok çalıştığını kabul etmem gerekiyordu. Her zaman saat yediye kadar uyanık ve malikanesinden çıkmış olurdu ve gün boyu neredeyse hiç durmaz, ailenin çeşitli yasadışı işlerini ziyaret etmek için şehirde koştururdu. Sabahın erken saatlerine kadar eve dönmezdi. Adam bir *makine* gibiydi.

Gennadiy beni gördü. Koyu renkli kaşlarını indirdi ve bana milyon wattlık bakışlarından birini attı, gri gözleri lazer gibiydi. Ben de ona nefretle bakarak karşılık verdim... ve yeni takım elbisesinin üst vücudunun V şeklini ne kadar güzel gösterdiğini ya da kömür siyahı saçlarının bugün ne kadar yumuşak görüldüğünü düşünmemeye çalıştım. Sonra arabasına bindi ve ben de motoru çalıştırarak onu takip etmeye hazırlandım.

Onu izlemek hayatımın tümü haline gelmişti: Caroline, kocamdan daha çok onunla vakit geçirdiğimi söyleyerek şaka yapardı. Biriyle bu kadar çok vakit geçirdiğinizde, bazı şeyleri fark etmeye başlarsınız. Mesela yürürken sol bacağını daha çok kullandığını. Ve BMW'sine bindiğinde, dövme büyük eliyle sevgiyle tavanını okşadığı gerçeği. Ve bazen, bana öfkeyle baktığında ve o nefret dalgası bana çarptığında... sanki başka bir şey varmış gibi hissediyordum, ana dalga beni uzaklaştırırken, beni kendine çekmeye çalışan ters yönde bir akıntı...

Kaşlarımı çattım. *Aptal olma*. Neden *beni* istesin ki?

Onu izlemediğim zamanlarda, Caroline ile birlikte onun yasadışı operasyonları ve paravan şirketlerinden oluşan ağını haritalandırmak için çalışıyordum. Birkaç gün önce, nihayet bir yargıcı telefon dinleme izni vermeye ikna edecek kadar bilgi topladık. Gennadiy'nin telefon görüşmelerinden birini ilk kez dinlediğimde, umutla dolmuştum.

Ama şimdiye kadar dinlediğim görüşmeler değersizdi: kumarhane müdürü ona yeni bir poker fişi sevkiyatı hakkında bilgi veriyordu, kuru temizlemeci ise takım elbisesinin hazır olduğunu söylüyordu. Gennadiy çok akıllıydı:

muhtemelen bizim bilmediğimiz kullan-at telefonları vardı ve normal telefonunu sadece önemsiz şeyler için kullanıyordu.

Gennadiy arabayla uzaklaştı ve ben de onu takip ederek Worship adlı bir bara gittim. Bu bar, kardeşler tarafından o yılın başlarında bir grup Ermeniden alınmıştı. Onu takip ederek içeri girdim ve köşede oturup saçma sapan pahalı alkolsüz bir bira içtim, ama nafile: Aristovlar üst kattaki VIP alanına kayboldular ve ben arama emri olmadan oraya giremezdim. *Lanet olsun!*

Sonunda bardan çıktığında, saat neredeyse gece yarısı olmuştu ve ben bitkin düşmüştüm. Onu malikaneye kadar takip ettim ve her zamanki yerime, dışarıya yerleştim. *Garip... O sokak lambası daha önce bozuk değil miydi?*

Koltuğumu sonuna kadar yatırdım. Uyumaya cesaret edemedim, ama en azından rahat edebilirdim... ya da ılık şişe su ve bayat bir sandviçle dolu bir arabada mümkün olduğu kadar rahat edebilirdim.

Aniden, yanımdaki koltukta duran dizüstü bilgisayar bip sesi çıkardı. Gennadiy bir arama yapıyordu! Kulaklıklarımı aldım, umutla doluyordum. Gece yarısıydı; *bunun* kuru temizlemeciden geldiği mümkün değildi.

Bir ses. Rus aksanlı, kadın ve... heyecanlı. "Geliyor musun?"

Gennadiy'den uzun bir iç çekiş geldi. "İptal etmek zorundayım, Avelina. Üzgünüm."

"*Gennadiy!* Hayır!" "O" harfini iniltiye çevirdi ve ben yüzümü buruşturdum. Onu, alt dudağı büzülmüş olarak hayal edebiliyordum. Zihnimde, uzun sarı saçları ve podyum mankeni gibi bir görünümü vardı. Onu şimdiden nefret etmiştim. Onun ağzından çıkan ismiyle ilgili bir şeydi.

"Nasıl olduğunu bilirsin," dedi yorgun bir sesle. "İşle ilgili bir sorun." "İşle ilgili *her zaman* bir sorun vardır."

Ben yüzümü buruşturdum. FBI'da geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığım zamanlarda, geçmişte erkek arkadaşlarımla da aynı konuşmayı yapmıştım. Onlar bunu anlamıyorlardı...

"Bu önemli," dedi Gennadiy Avelina'ya. Ben de onaylayarak başımı salladım.

Avelina'nın sesi şımarık bir prenses gibi somurtkan ve şarkı söyler gibi oldu. "Bazen, beni umursamadığını düşünüyorum."

Bir kazıma sesi duyuldu ve Gennadiy'nin elini sakalını okşadığını fark ettim. "Avelina, sen bu işe

Gözlerini aç. Sana söyledim, karışmak yok. Sadece seks.

Gözlerimi kırptım. Hayatını gerçekten böyle mi yaşıyordu? Kulağa çok... sert geliyordu. Ve yalnız.

Yorganın hışırtısı ve bir *gürültü* duyuldu, sanki Avelina yatakta yatarken melodramatik bir şekilde sırt üstü düşmüş gibiydi. "Peki. Yarın gece o zaman. Ama... Gennadiy?"

"Evet?"

"Bana ne yapacağını söyle."

Gennadiy'nin yüzünde yayılan gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordum. "Bu duruma bağlı. İyi bir kız mıydın, Avelina? Yoksa kötü mü?"

Avelina ağırlığını kaydırınca yatak hafifçe gıcırdadı. "Çok, çok yaramaz," diye fısıldadı.

"O zaman seni yine mutfak masasının üzerine eğmem gerekecek," dedi Gennadiy. "Elbiseni kalçalarının üzerine çek. Külotunu yırt."

Yüzümün kızardığını hissettim. *Dinlemeyi bırakmalıyım.* Açıkçası, bu iş ile ilgili değildi. Ama elim, *Bağlantıyı Kes* düğmesine uzanmıyordu.

"Sonra bacaklarını iyice ayırırım." Gennadiy'nin Rus aksanı, her kelimeyi zihnime saplanan ve doğrudan kasıklarına dalan gümüş bir ağırlık haline getiriyordu. "Yüzümü bacaklarının arasına sokarım."

Dizüstü bilgisayara öfkeyle baktım. *Ondan nefret ediyorum*, diye kararlı bir şekilde düşündüm. *O piçi yok edeceğim.*

Ama...

Onda, bende uyandırdığı öfkenin farklı bir yanı vardı. Ben öfkeme alışkınım, o benim içimden fışkıran zehirli siyah bir sıvıdır, beni doldurur, nefes alamayana kadar ciğerlerimi sıkıştırır, düşünemeyene kadar beynimi sıkıştırır, ta ki onu serbest bırakmanın bir yolunu bulana kadar. Ama Gennadiy ile birlikte, basınç arttıkça karanlık sıvı ısınır gibi oldu. Onu ne kadar çok görürsem, aksanını ne kadar çok duyarsam, öfkem o kadar artar, patlama noktasına doğru kaynar ve sonunda patlardı.

"Seni masaya sabitleyeceğim," dedi Gennadiy. "Ve dilimi senin içine sokacağım. Seni dilimle en uç noktaya kadar sikacağım. Ama boşalmana izin vermeyeceğim. Sen çırpınana, inleyene kadar. Sen bana izin vermem için yalvarana kadar."

Avelina'nın nefesi titremeye başlamıştı. Benimki de öyle.

"Sonra iki parmağımı içine sokacağım ve boşalırken onları sıkıldığını hissedeceğim," dedi Gennadiy.

Zihnimde onun kalın, mükemmel, dövme parmaklarını görebiliyordum. Kıçımı koltukta kaydurdum. Neredeyse uzanmıştım, karanlıktı

—yani, *karanlık* sayılırdı—ve etrafta kimse yoktu. Bir elim uylukma doğru kaydı. Sonra onu geri çektim. *Hayır! Tanrım, benim neyim var böyle?*

"O zaman ne yapacaksın?" dedi Avelina, benim sormadığım soruyu sorarak.

"Seni kucağıma alacağım," dedi Gennadiy. "Seni yatak odasına taşıyacağım."

Kollarının beni sardığını, göğüs kaslarının sırtıma bastırıldığını hissetmiştim. Böyle taşınmanın nasıl bir his olacağını tam olarak hayal edebiliyordum.

"Seni yatağa atacağım," dedi Gennadiy. "Elbiseni aşağı çekip göğsünü ağzıma alacağım."

Elim yine aşağıya doğru kaymaya başladı. Sonra gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Malikanenin üst katındaki pencerelerden birinin perdeleri açıldı ve iri yarısı, takım elbiseli bir figür, kulağına telefonu dayamış olarak görüş alanıma girdi. Donakaldım, bakakaldım. Sözleri kulağımı doldururken ağzının hareket ettiğini görebiliyordum. "Dişlerimi meme ucuna sürterek, dudaklarıma sertleştiğini hissedeceğim. Ve elim boğazında olacak, seni yatağa sabitleyeceğim." Figür döndü ve kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Sokağa bakıyordu, *bana* bakıyordu!

"Bacaklarını iyice açacağım," dedi Gennadiy, o gümüş gibi Rus aksanıyla. "Ve sikim amının dudaklarını öpsün. Böylece, göğüslerini yalarken senin gittikçe ıslandığını hissedebilirim. Kalçalarını sallayıp sırtını kamburlaştırmanı izleyeceğim. Beni içine almaya çalışırken. Bana ihtiyaç duyarken."

Ondan nefret ediyordum. Ama vücudumda dalgalar halinde yayılan sıcaklık, bacaklarımı birbirine sıkıştırmamı sağlıyordu. Göğüs uçlarım acı verecek kadar sertleşmişti ve ıslandığımı hissedebiliyordum.

Gennadiy durakladı, hala gözlerimin içine bakıyordu. *Dinlediğimi bilmiyor. Değil mi?*

"Şu anda bana ihtiyacın var mı?" diye sordu
Gennadiy. Sessizlik.

"Cevap ver!" diye homurdandı Gennadiy.

Dudaklarımın "evet" dediğini hissettim. Sonra Avelina fısıldadı ve ben şoktan irkildim: Onun orada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Sonra da sikimi içine gömeceğim," dedi Gennadiy kulağıma. "Derin, derin içine."

O kızla konuşuyor, diye tekrar tekrar zihnimde tekrarladım.

Ona konuşuyor.

"Ve seni sikeceğim. Sertçe. Hızlıca. Sırtımı tırmalayana kadar, beni içine çekmek için kıcımlı tutana kadar, etrafımda çırpınıp kayganlaştığını hissedeceğim. Sonra köküne kadar içine gireceğim ve içini doldururken seni öpeceğim. Seni sikmiş olan her erkeği kovacağım. Sen. Benim. Olacaksın."

Karanlıkta nefes nefese yatıyordum, külotum sırlıslam olmuştu. Bu adamdan nefret ediyordum. Ama görünüşe göre vücudum bu mesajı almamıştı.

O kadına konuşuyordu. Değil mi?

Gennadiy telefonu kapattı ve perdeleri kapattı. Ama pencereye bakmayı bırakmam uzun zaman aldı.

Birkaç hafta sonra, operasyonun ilk ayının sonunda, müdür yardımcısı Halifax ofisimize girdi. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Harika!" diye gülümsedim ve duvara asılı fotoğrafları, çizdiğimiz paravan şirketlerin ve yasadışı işletmelerin ağaç diyagramını işaret ettim. "Yaklaşıyoruz."

"Harika, Brooks." Halifax kapıya doğru yöneldi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Kapı kapandığı anda, bir inilti çıkardım ve öne doğru eğildim, başımı klavyenin üzerine dayadım. Gerçek şu ki, Gennadiy'i alt etmeye hiç de yaklaşmamıştık. Bunun bir kısmı kaynak yetersizliğinden kaynaklanıyordu. Caroline çok çalışıyordu ve bilgi bulma ve bağlantılar kurma konusunda gerçekten çok iyiydi. Ama Hadderwell

bir şey yapması için üç kez rica etmek gerekiyordu ve Fitch huysuz, engelleyici ve zamanının çoğunu kıcıma bakarak geçiriyordu.

Ancak asıl sorun, Gennadiy'nin çok zeki olmasıydı. Elimizde bol miktarda bilgi vardı, ama onu tutuklayabileceğimiz kesin kanıt yoktu. Çoğu suçlu aslında oldukça aptaldır. Birkaç tanesi zeki ve organize olabilir. Ama Gennadiy *istisnaydı*. Çok çalışıyordu ve asla gardını düşürmüyordu.

Caroline omzuma hafifçe vurdu. "Onu yakalayacağız."

"Nasıl yapacağımızı bilmiyorum," diye klavyeme mırıldandım. "O çok... odaklanmış."

"Bana birini hatırlatıyor," dedi Caroline. *Bu ne anlama geliyor?* "Bak, çıkmamın sakıncası var mı?"

Saate baktım. Saat altı geçiyordu ve benim aksime, onun bir ailesi ve bir hayatı vardı. "Kahretsin! Üzgünüm, Caroline. Git, buradan çık."

Omzumu sıktı, çantasını aldı ve dışarı çıktı, beni ofiste tek başına bıraktı. Ayağa kalktım ve yerinde duramayacak kadar stresliydim. *Ne yapacağım ben?* Belki de Halifax haklıydı. Belki de Gennadiy'i alt etmek imkansızdı. Başaramazsam, üç ay geçip de onu yakalayamazsam, kariyerime veda edebilirdim. Ama daha da kötüsü, Gennadiy kaçacaktı. Daha da şiddetli olmaya devam edecek, imparatorluğunu kurmaya devam edecek, küçük insanları ayakları altında ezmeye devam edecekti.

Bilgisayar monitöründe yansımaımı gördüm ve durdum. *Küçük insanlar*. Annem ve babam gibi.

Hızla başka yere baktım, gözlerim Gennadiy'nin işlerinin ağaç diyagramında dolaşıyordu. Orada durmuş, Gennadiy'yi alt etmek için bir yol bulmaya çalışırken, kendimi yavaşça parmak uçlarımda yükselirken hissettim... ve sonra tekrar aşağı çöktüm. Bu, dans etmekten kalma eski bir alışkanlık ve düşünmeme yardımcı oluyor, ama aptalca görünüyor, bu yüzden etrafta kimse yokken yapmama izin veriyorum. Ayağa kalktım... tekrar oturdum. Gennadiy'nin imparatorluğu çok genişti ve başkalarıyla da bağlantılıydı: Konstantin Gulyev, Luka Malakov... bazen Rus mafyası sonsuz, yayılan bir canavar gibi geliyordu...

Kaşlarımı çattım. *Rus mafyası*. Bu kısmı hiç düşünmemiştim. ABD'ye gelmeden önce, Bratva Rusya'da faaliyet gösteriyordu. *Rus* polisleri onlarla nasıl mücadele etmişti?

Bilgisayarıma koştum ve yazmaya başladım, önce internette araştırdım, sonra Dışişleri Bakanlığı'na bağlanıp dosyalarını inceledim. Kendimi bir tavşan deliğine girmiş gibi hissettim ve üç saat sonra çıktığımda cevabımı bulmuştum. Rus hükümeti yıllardır her şeyi denemişti. Hiçbiri işe yaramamıştı. Sonra bir adam her şeyi değiştirdi. Adı Viktor Grushin'di.

Onun bir fotoğrafını buldum, ellili yaşlarının sonlarında, gümüş saçlı, kısa ve sivri sakallı uzun boylu bir adam: yaşlı bir erkeğin yakışıklılığına sahipti. Polis değildi, eski GRU, Rus Askeri İstihbaratı mensubuydu. Lanet olası bir *casus*. Dosyanın neredeyse tamamı gizliydi, ama Orta Doğu'dan Afrika'ya kadar yoğun bir kariyeri vardı. Ve hükümet onu Bratva'yı çökertmesi için görevlendirdiğinde, bunu başarmıştı. O, çeteleri yenebilen tek adam olan Rus Elliot Ness gibiydi. Sandalyeye doğru eğilerek dosyasını hızlıca taradım. Hâlâ hayatta mıydı? Onunla iletişime geçip tavsiye isteyebilir miydim?

Kahretsin. O birkaç yıl önce ölmüştü. Ama Bratva'yı yenmişti. Bu mümkündü.

Dosyayı kapattığımda, yorgunluk birdenbire üzerime çöktü. Saat on birden sonraydı ve günüm sabah altıdan başlamıştı. Merdivenlerden aşağıya indim, motosiklet kıyafetlerimi giydim ve birkaç dakika sonra motosikletimle sokaklarda hızla ilerliyordum.

Normalde motosiklet sürmeyi severim. Araba sürerken, kesik kesik, doksan derecelik hareketlerle ilerlersiniz: çıkmak, sollamak, girmek. Motosiklette ise, bir dizi uzun, geniş kavisler çizerek trafiği sanki durmuş gibi geçersiniz. Dünyada bunun gibisi yoktur ve içimde biriken zehirli öfkeyi dışarı atmamı sağlayan tek şey budur.

Ancak... son birkaç haftadır, bisiklete binmek bile işe yaramıyordu. Gennadiy'nin yanında olmak öfkemi besliyordu ve o beni ne kadar kızdırırsa, ona o kadar takıntılı oluyordum. O, dilimin durmadan salladığı sallanan diş gibiydi. Şu anda bile, Clark Street köprüsünde arabaların arasında zikzaklar çizerek giderken, aklımdaydı. Rüzgârın siyah saçlarını dalgalandırdığını görebiliyordum, Rus aksanının kulağıma dokunuşunu hissedebiliyordum. Bratva patronları çoktu. Neden bu beni bu kadar kızdırıyordu

? Kibirli olduğu için mi? Çocukluğumun bir kısmını ve annemin mirasını mahvettiği için mi? Yoksa başka bir şey mi?

Kan kırmızısı gömleğinin göğüs kaslarının kıvrımlarını nasıl sımsıkı sardığını düşündüm. Onun sinir bozucu derecede bağımlılık yapan kokusunu düşündüm. O kalın, dövmeli parmaklarını ve onları içime soktuğunu nasıl anlattığını düşündüm. Neredeyse onları hissedebiliyordum, nemli dudaklarımı ayırıp içime kayarken...

Bir kamyon kornası çaldı, o kadar yakındı ki tüm vücudum titredi. Yanlış şeritteydim ve bir tır bana doğru hızla yaklaşıyordu, sürücü korkudan gözleri fal taşı gibi açılmış, bana yolumdan çekilmem için el sallıyordu. Ama zihnim hala durumu kavramaya çalışıyordu ve yeterli zaman yoktu. Kamyonun farları beni beyaza boyadı, saatte yüz yirmi mil hızla birbirimize doğru koşarken.

Neyse ki, beynim donmuş olsa da vücudum ne yapması gerektiğini biliyordu. Ellerim gidonu çekti ve içgüdüsel olarak sağa eğildim. Bisiklet bir arabanın arkasına kaydı ve kamyon sol dirseğimden bir santim uzaklıkta gürültüyle geçti. Yavaşladım ve orada nefes nefese oturarak kendime öfkelen dim. *Hiç* bu kadar dikkatimi kaybetmemiştim. *Neyim var benim?*

Evde, ikinci kattaki daireme merdivenleri tırmanarak çıktım, sonra deri giysilerimi çıkardım ve iç geçirdim. Açlıktan ölüyordum ve buzdolabının boş olduğunu biliyordum. İki yıl önce Chicago'ya taşındığımdan beri odanın köşesinde hala taşınma kutuları duruyordu. Sorun şu ki, ben hiç evde değildim.

Banyoya sendeleyerek gittim, kıyafetlerimi çıkardım ve duşa girdim. Uzun ve sıcak duşlar benim tek zevkimdir. Biri sorarsa, kaslarımı gevşetmek için yaptığımı söylerim. Ama gerçekte, suyu yeterince sıcak açıp, suyun altında yeterince uzun süre durursan... sanki sarılınyormuşsun gibi hissedersin.

Dışarı çıktığımda, kendimi bir havluya sardım ve kendimi yatağa uzandım. O kadar yorgundum ki, anında kendimi siyah bir sıcaklığın içine batarken hissettim.

Ama zihnim hala çok hızlı çalışıyordu. O huzurlu karanlıkta dinlenmeme izin vermiyordu. Beni aşağıya, aşağıya doğru itiyordu.

Kendi kişisel cehennemime doğru.

ALISON

"GEÇ KALACAĞIZ," diye mırıldandım arka koltuktan.

"Geç kalmayacağız, tatlım." Annem arkasını döndü ve nazikçe elini dizime koydu. "Yeterince zamanımız var."

Araba kullanan babam, yağın karın arasından bir sonraki kavşağa kadar uzanan trafik kuyruğuna baktı. Hiçbir şey söylemedi, ama çenesinin sıkıldığını gördüm: emin değildi. Midem düğümlendi.

"Sorun yok tatlım," dedi annem. "Rutini tekrar yapmak ister misin? Müziği çalabilirim."

Kafamı salladım. O sabah uyandığımdan beri, küçük dairemizde elimden geldiğince dansı çalışmışım ve yola çıktığımızdan beri kafamda sürekli tekrar ediyordum. Sınava olabildiğince hazırdım. Umarım yeterince hazırdım.

"Başarabilirsin," dedi annem yumuşak bir sesle ve dizime hafifçe vurdu. "Harika bir iş çıkaracaksın. Ne olursa olsun seninle gurur duyuyoruz."

Annem balet öğretmeniydi, ama eskiden oldukça efsanevi bir dansçıydı. New York'taki ünlü Fenbrook Akademisi'ne gitmiş, büyük bir balet topluluğuyla turneye çıkmış, tiyatroların dışındaki afişlerde fotoğrafı yer almıştı... Ama bana asla onun izinden gitmem için baskı yapmadı. Altı yaşındayken beni ilk dersime götürdüğünde, açıkça şöyle dedi: "Dene. Beğenirsen yap. Ama benim için yapma."

Sonuç olarak, dansı çok sevdim. Garip bir şekilde dengem çok iyiydi ve *plié'den arabesque'ye* geçiş doğal geliyordu; *doğru* geliyordu. Detaylara gösterilen özen, vücudumun her açısını düşünmek, ayak parmaklarımin yönünü bile düşünmek, takıntılı beynime çok çekici geliyordu. Ayrıca, içten içe annem gibi olmak istiyordum. Onun sakinliği ve insan ilişkilerindeki becerisi bende yoktu, ama onun zarafetinden biraz pay almışım ve onun kadar iyi olamasam da dans etmek istiyordum. Bu yüzden kaydoldum.

onun okulunda, ve ben diğer öğrencilerle birlikte her gün pratik yapıyordum. Annem, onun kızı olduğum için özel muamele görmememi sağladı. Altı yıl sonra, ilk büyük dış sınavına giden, sırlıslık bir on iki yaşında bir çocuktum ve sinirlerim bozulmuştu. "Hareket bile etmiyoruz," diye mırıldandım.

"Biliyor musun?" dedi babam. "Haklısın. Bu trafik berbat. Neyse ki bir planım var."

Annem ve ben gözlerimizi devirdik ve gülümsedik. "*Bir planım var*" babamın sık kullandığı sözlerden biriydi. Sakallı, iri yarısı bir adamdı, yuvarlak bir göbeği ve kocaman bir kalbi vardı. Ortaokulda İngilizce öğretmeni idi ve birçok kişi onun gibi birinin annem gibi birini nasıl elde ettiğini anlayamıyordu. Annem, babamın okuluna gidip çocuklarla konuşurken onun nazik ve kibar tavırlarından nasıl etkilendiğini anlatmayı severdi.

Babam direksiyonu çevirdi ve trafikten çıkıp bir sokağa girdik. "Buradan bir sonraki caddeye kadar gidip trafiği atlatırsak, on beş dakika kazanırız. *Erken* varırız. Oraya vardığımızda bir tarçınlı çörek hak ettim."

"Oraya vardığımızda bir *öpücük* nasıl olur?" dedi annem. "Doktorun tarçınlı çörekleri ölçülü tüketmeni söyledi."

Sokağı takip ederek sola ve sağa döndük. "Günü kurtardım," diye mırıldandı babam, taklit bir huysuzlukla. "Tarçınlı çörek yemeye hakkım var."

"Karından bir öpücük yetmez mi?" diye sordu annem, elini göğsüne koyarak.

Sokaktan çıkıp caddeye döndük... Neyse ki trafik yoktu. "*İşte*," dedi babam, "Bebeğim, senin öpücüğün paha biçilemez. Sadece bazen bir erkeğin..."

Solumda bir hareket gördüm. İki kişinin bindiği bir motosiklet, kasklarının vizörleri yüzlerini gizlemek için indirilmişti. Babamın penceresinin önünden geçerken, cam küçük parçalara ayrıldı. İlk başta, yan aynalarıyla kazara çarptıklarını sandım, ama sonra delikten bir şey fırlattılar.

Zaman durmuş gibiydi.

Üçümüz de düşen cam şişeyi izledik. Her ayrıntısını görebiliyordum: içinde sallanan renksiz sıvı;

Yanan bez parçasını sabitleyen lekeli, kırmızı lastik bant. O şeyin ne olduğunu biliyorduk; hepimiz filmlerde görmüştük. Ama hiçbirimiz o şeyin arabamızda olmasına inanamıyorduk. Sonra, boynu aşağı doğru eğildiğinde, sıvı akarken, benzin kokusu burnuma çarptı. Ve bunun korkunçluğu gerçek oldu.

Şişe, annemin hemen önündeki torpido gözüne çarptı ve parçalandı. Benzin ön cama, tavana, annemle babamın giysilerine sıçradı... Bir saniye sonra alevler çıktı. Dış dünya turuncu bir ateş denizinin arkasında kayboldu.

Alevler annemin süveterine ve bacaklarına sıçradığında annem çığlık attı. Babamın yüzü, saç ve sakalı alev aldı ve araba şiddetle yoldan çıktı. Mide bulandırıcı bir gürültü duyuldu ve aniden havaya kalktık ve dönmeye başladık. Araba havada burgu gibi dönerek ilerlerken, yanan benzin yağmur gibi yağıyordu. Bir kısmı arka koltuğa ulaştı, ben çığlık attım ve eğildim, yüzümü ellerimle kapattım.

Araba sert bir şekilde tavan üstü düştü ve bir saniye bayıldım. Sol bacağımda dayanılmaz bir acı ile uyandım.

Emniyet kemerimle baş aşağı asılıydım ve...

Leotard giymiştim ve arabanın kaloriferi açık olmasına rağmen annem bacaklarımı sıcak tutmak için üzerime bir battaniye sarmıştı. Battaniye sağ bacağımdan kaymıştı ama sol bacağımda hâlâ duruyordu... ve battaniye yanıyordu.

Çığlık attım ve tekmeledim, battaniyeden kurtulmaya çalıştım. O zaman battaniyenin sentetik bir elyaftan yapıldığını ve eriyip cildime yapıştığını fark ettim.

Ön koltukta annem durmadan çığlık atıyordu. Babam ise hiç ses çıkarmıyordu. Her yer alevlerle kaplıydı ve araba boğucu beyaz dumanla doluyordu.

Emniyet kemerimi çözdüm ve tavana, yani artık zemin olan yere yığıldım. Bacağım beyaz sıcak bir acı yığını gibiydi. Gözyaşlarımdan zor görebiliyordum ve her boğuk hıçkırık ciğerlerimi dumanla dolduruyordu. Bir şekilde kapı kolunu bulup çektim ve karlı kaldırıma düştüm. Neyse ki soğuk hava vücudumu sardı, ama battaniye hala yanıyordu. Yerde yuvarlanmak gibi bir şey hatırladım

ama hareket etmek çok acı vericiydi. Bunun yerine bacağıma kar attım ve alevler sonunda söndü.

Şimdi ailemi kurtarmam gerekiyordu. Acıya karşı dişlerimi sıktım, öne doğru yuvarlandım ve arabaya doğru sürünmeye başladım...

Rüzgar bir an için dumanı dağıttı. Anne babamı gördüm... ve çığlık atmaya başladım.

Kabusdan kurtulmak için mücadele ettim ve hala çığlık atarak, ciğerlerim yanarken uyandım. Yatağın üzerinde sürünerek köşeye gidip kendimi kucaklayarak cenin pozisyonuna geçtim.

Polis beni kaldırımda yatarken buldu. Beni hastaneye, ardından da yanıklar konusunda uzman bir birime götürdüler. Bacağımın kemiği ve kası sağladı: iyileştiğimde sorunsuzca yürüyebilecektim. Ama...

Karanlıkta sol bacağıma ellerimi gezdirdim. Ayak parmaklarımdan uyluk ortasına kadar derim, kıvrımlı, parlak yara izleriyle kaplıydı.

Polisler ne olduğunu oldukça çabuk anladı. Torrisis ve Emilianis adlı iki mafya ailesi savaş halindeydi. Torrisis, Stefano adlı bir Emiliani teğmenini hedef almıştı ve o da babamla aynı model ve renkte bir araba kullanıyordu. Motosikletli adamlar onu takip ediyorlardı ve bir an için izini kaybettiler. Sonra biz de tesadüfen onların hemen önündeki aynı sokağa döndük.

Dans sınavına gitmeseydim.

Eğer gergin olmasaydım ve babamdan kestirme yolu kullanmasını istemeseydim.

Herkes Torrisis'lerin sorumlu olduğunu biliyordu, ama polisler hiçbir şeyi kanıtlayamadı. Kimse hapse girmedi.

Ailem öldükten ve beni yanına alabilecek başka akrabam olmadığından, şehrin berbat bir bölgesindeki bir grup evine yerleştirildim. Diğer tüm çocuklar zaten küçük suçlara karışmış ya da o yöne doğru sürükleniyorlardı. İyi bir mahalleden gelen tek çocuk olarak, anında hedef oldum. Bunu ilk sabah, kaşığımı yulaf ezmesine batırdığımda ölü bir hamam böceği bulduğumda anladım.

Baleyi bıraktım. Dersler için param yoktu, ayrıca seyircileri dehşete düşüren ya da acıma duygusuna kapılmalarına neden olan bir balerin kim ister ki?

? Birkaç hafta boyunca, filmlerdeki gibi birinin beni evlat edinip, beni seven yepyeni bir aileye kavuşacağım umudunu besledim. Ancak kısa sürede, insanların sevimli bebekleri evlat edinmek istediklerini, travma geçirmiş, yaralı on iki yaşındaki çocukları değil, öğrendim.

Diğer çocukların fiili lideri Wyatt adında bir çocuktı. Diğerlerini etkilemek için beni dövmekle, hırsızlık yapmam için baskı yapmak arasında gidip geliyordu çünkü bir kız olarak kozmetik reyonunda takılıp çantamı değerli, satması kolay makyaj malzemeleriyle doldurabilirdim. Ama ben sürekli annemi ve babamı düşünüyordum. Nedense, onları gururlandırmak şimdi daha da önemli geliyordu. Bu yüzden hayır dedim, Wyatt'ın gözlerimi morartması veya bir keresinde parmağımı kırması pahasına bile.

Sevgisiz yaşamak, kimsenin sana sarılmaması, gününün nasıl geçtiğini sormaması ya da incindiğinde seni teselli etmemesi, seni sertleştirir ve bu iyi bir şekilde değildir. Herkesi uzak tutmak için duvarlar ördüm ve okulda sessiz ve içine kapanık bir çocuk oldum.

Sonra, on dört yaşımdayken, Wyatt benim için farklı bir şekilde çalışabileceğimi söylemeye başladı. Beni tanıştırabileceği adamlar olduğunu söyledi.

Yağmur yağarken gece yarısı evden kaçtım. Grup evinden birkaç blok ötede kaldırımda hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Sadece annemin kokusunu ve babamın kucaklamasını istiyordum. *Hayatım nasıl bu hale gelmişti?*

Dibe vurmuştum. O kadar sert vurmuştum ki içimdeki bir şey çatladı ve dışarıya karanlık bir öfke sızdı.

Bu *yanlıştı*. Bir çete ailemi benden çalmış ve beni bu yerde terk etmişti, ve kimse bu konuda hiçbir şey yapmamıştı. Ve şimdi ben de aynı suç dünyasına zorla sokulacaktım, ve bir adam *beni satın* alacaktı...

Öfke içimde kabardı ve onun beni doldurmasına, bana güç vermesine izin verdim.

Kızgın olmak korkmaktan daha iyiydi.

Yavaşça ayağa kalktım, sıırılsıklam olmuşum ama dik duruyordum. Ve bloktan daha ileriye, birçok kez geçtiğim bir yere doğru yürüdüm

, soluk bir tabelada "*Master Sun's Tang Soo Do*" yazan küçük bir binaya doğru yürüdüm. O akşam dersler bitmişti, ama Master Sun'ı paspasları süpürürken buldum. Elli yaşlarının sonlarındaydı, ama kurşun grisi saçları dışında bunu anlamak imkansızdı. Hayatı boyunca dövüşerek kazanılmış zayıf ama sert bir yapısı vardı. "Bana öğretmenizi istiyorum," dedim ona.

"Üzgünüm," dedi nazikçe. "Tüm derslerim dolu. Eylül ayında tekrar gel."

Ona yaklaştım. "Bana öğretmen *lazım*," dedim, sesim titriyordu.

Bana daha yakından baktı: gözlerimin etrafındaki solmuş morluklara ve kollarımdaki taze morluklara baktı ve ağzını sıkılaştırdı. Sonra başını salladı.

"Ödeyemem," diye uyardım onu.

O tekrar başını salladı. "Sorun değil."

Göğsüm açılmış ve hafiflemiş gibi hissettim: yıllardır ilk kez biri bana nezaket göstermişti. "Ne zaman başlayabiliriz?"

Süpürgesini duvara dayadı. "Şimdi."

Usta Sun beni eğitti ve ben, hassasiyeti, hızı ve sonsuz pratiği ile dövüş sanatlarının dans etmekten çok da farklı olmadığını keşfettim. Tuhaf dengem de yardımcı oldu. Her gün antrenman yaptım, daha güçlü ve daha hızlı oldum. Bir yıl sonra, Wyatt beni koridorda köşeye sıkıştırdığında kolunu kıracak kadar iyiydim ve o da beni rahat bıraktı. Ama öğrenmeyi bırakmadım. Serbest bıraktığım öfkeyi dışarı çıkarmam gerekiyordu, yoksa beni tüketecekti. Bu yüzden, gençlik yıllarım boyunca her gece Usta Sun ile dövüşeceğim.

Grup evini yöneten adamın eski bir scooter'ı vardı ve yeterince büyüdüğümde, Usta Sun'a ödeme yapabilmek için pizza dağıtmaya başladım. Ama o paramı almayı reddetti. "Biriktir," dedi bana. "Bu mahalleden kurtulmak için kullan."

Lise bitimine yaklaşırken, insanlar bana ne yapmak istediğimi sormaya başladı. Ben zaten biliyordum: Çeteleri durdurmak istiyordum. Bu yüzden

Chicago Polis Teşkilatı'na katıldım.

Polis Akademisi'nde, nazik, diplomatik ve diğer insan ilişkileri becerilerini gerektiren polislik işlerinde çok kötü olduğumu keşfettim. Ancak silahsız dövüşte çok başarılıydım ve takıntılı beynim, sonunda ilerleme kaydetene kadar her ipucunu takip etmemi sağlıyordu. Sonunda dedektif oldum ve kendimi işime adadım, hatta birkaç takdir bile aldım.

Ama kimsenin görmediği şey, benim acı verici bir yalnızlık içinde olduğumdu. Grup evinde kendime ördüğüm duvarlar, güvenmemi ve arkadaş edinmemi engelliyordu ve ben bu duvarları nasıl yıkacağımı bilmiyordum. Her zaman en son çalışan kişi olarak tanınmaya başladım. Bunun bir kısmı takıntılı beynimden kaynaklanıyordu: Hedefimi yakalayana kadar bırakamazdım. Ama bir kısmı da, boş bir daireye dönmek istemediğim için kendimi işime gömmemdi.

Sonra başarımla FBI New York ofisi başkanı Carrie Blake'in dikkatini çekti ve o da beni katılmaya teşvik etti. İlk kez bir yuva bulmuş gibi hissettim. Sam Calahan adında bir ajan beni kanatları altına aldı ve yıllarca onunla, Kate ve Hailey ile çalıştım. Onlar benim tuhaflığımı kabul ettiler ve arkadaşlarım oldular.

Ama tek tek, hepsi aşkı buldu ve hayatlarına devam etti. İlk olarak Kate, Mason ile tanıştı ve Alaska'ya taşındı. Ardından, sürekli bekar olan Calahan bile matematikçi ve hacker Yolanda'ya aşık oldu. Yeni bulduğum ailemin dağıldığını hissedebiliyordum ve son kalan kişi olmaktan çok korkuyordum. Bu yüzden Chicago ofisinde bir pozisyon açıldığında, oraya transfer oldum. Ve şimdi buradaydım: tek bildiğim şey olduğu için kendimi işime gömüyordum. Caroline'da bir arkadaş bulmuştum, ama çocukları olduğu için iş çıkışı kokteyl içmeye pek vakti yoktu.

Ve bir erkekle tanışacakmışım gibi de değildi. Yangından önce bile pek çekici bir tip değildim. Erkeklerin sevdiği kıvrımlara sahip değilim: üstümde neredeyse *hiçbir şey* yok. Bir erkek benden hoşlanırsa, FBI ajanı olduğumu öğrenir öğrenmez korkup kaçar, kavgada onu yenebileceğimi öğrendiğinde ise hiç söylemeye gerek yok. Ve bir mucize eseri ikinci bir randevuya çıkarsak, ona bacağımdan nazikçe bahsetmem gerekir. Bir şeyi açıklamak için cesaretini toplamak nasıl bir şey biliyor musun?

Gerçekten sevdiğin birine böyle davranıp... sonra onun seni aramayı kesmesini istemek gibi bir şey mi? Bu üç kez üst üste yaşandıktan sonra, ben de çıkmayı bıraktım.

Ayrıca, takıntılı bir yapım vardı. Elbette, arkadaşlarım ve bir aşk hayatım olsaydı, işimi biraz azaltırdım. Ama ben her zaman kendimi zorlayıp geç saatlere kadar çalışacağım ve normal bir erkek bununla başa çıkamaz. Bazen, benimle birlikte olabilecek tek erkeğin beni anlayabilecek biri olduğunu düşünüyorum. Başka bir işkolik, benim kadar takıntılı biri. Peki *böyle birini* nereden bulacağım?

GENNADIY

Temmuz

Pedalı sonuna kadar bastım. Turboşarj hava emerek vızıldadı ve ardından etrafımdaki şehir merkezindeki mağazaların camlarını titreten melodik bir gürültüyle havayı dışarı bıraktı. Araba ileri fırladı ve dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. Kardeşim Radimir büyük Mercedes'ini seviyor, ama ben her zaman BMW'mi sevmişimdir. Moskova'da gençken, kıt kanaat geçindiğimiz günlerde, oligarkların parlak BMW'leriyle yanımızdan geçip gitmelerini izler ve bir tane sahibi olmayı hayal ederdim. Şimdi bir tane var ve bugün gibi bir yaz gününde, trafiğin henüz yoğunlaşmadığı Kuzey Michigan Caddesi'nde hızla ilerlerken, dünyada bundan daha güzel bir his olamaz.

Ancak, dikiz aynasına baktığımda ve direksiyon simidinde parmak eklemlerim beyazladığında, Alison'ın beni sivil bir arabayla takip ettiği için rahatlayıp keyfini çıkaramadım. İpeksi siyah saçları başının arkasında düzgün bir topuz halinde toplanmıştı, bluzu küçük ve dik göğüslerini sıkıca sarıyordu. Bugün gözlerine uyan mavi bluzu giymişti.

Sinirlenerek başımı salladım. Bu konuda tanıdığım tüm polislerden daha iyiydi. Şafak sökmeden kalkmış olsam da, sabahın erken saatlerinde eve dönmüş olsam da, bana yapışkan gibi yapışıyordu. Tüm bunları, devletin verdiği cüzi maaş için yapmıyordu. Onu motive eden neydi?

İç geçirdim ve yer altı otoparkına girdim. Birkaç dakika sonra, Conroy Alışveriş Merkezi'nde dolaşıyordum. Burası sıradan bir alışveriş merkezi: giysiler ve ev eşyaları, fon müziği ve kahve dükkanları... ve garip bir şekilde, en sevdiğim yerlerden biri. Nedenini hiç anlayamadım.

Otoparktan çıkarken Alison'ı kısa bir süreliğine atlatmayı başarmıştım ve kısa ama muhteşem bir an için, kaçmayı başardığımı sandım.

Sonra bir mutfak eşyaları dükkanının vitrininde onun yansımısını gördüm ve hayal kırıklığıyla omuzlarım çöktü. Güvenlik ofisine gidip kameralardan beni bulmuş olmalıydı. Yakamı düzeltir gibi yaparken camdan ona sert bir bakış attım, gözlerim o uzun, zarif bacaklarını süzdü. Neden hiç etek giymiyor ki?

Bir kahve standına gidip bir fincan kahve aldım ve Radimir ile buluşmamı beklerken zaman geçirdim. Sonra omzumun üzerinden arkama baktım ve...

Alison bana bakmıyordu. Yan tarafa bakıyordu. Gözlerimi kırptım, egom incinmişti. Benden daha önemli ne olabilirdi ki? Onun işi beni izlemektir!

Alison'ın bakışlarını takip ettim. Makyaj mağazasının dışında bir grup genç vardı, biri on beş yaşlarında biraz daha büyük bir çocuk ve bir grup daha küçük çocuk. Çocuk eğilmiş, kızlardan birine bağıyor ve mağazayı işaret ediyordu. Kız ağlamak üzere gibi görünüyordu.

Bu durumu tanıdım çünkü Moskova'da ve dünyanın diğer şehirlerinde de aynısı oluyordu. Daha büyük bir çocuk, küçük olanları *krysy*, yani fare olarak kullanıyordu. Onları hırsızlık yapmaya zorluyor ve kazandıklarını alıyordu. Eğer içlerinden biri yakalanırsa, o sadece uzaklaşıyordu.

Alison'a döndüm. Hâlâ çocukları izliyordu. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Onun ne ilgisi vardı ki? Hırsızlık FBI düzeyinde bir suç değildi.

Yavaşça, dikkatlice uzaklaştım. O dikkati dağılmışken, bu benim şansımdı. Kaçabilir ve kardeşimle beş dakikalık kutsal bir mahremiyet yaşayabilirdim.

Ama sonra durdum. Onun ne yaptığını öğrenmem gerekiyordu.

Alison sorumlu çocuğun yanına yürüdü ve omzunu tuttu. Çocuk ona yumruk attı, Alison sallandı ve çocuğun bacağını yakaladı, çocuk yüzüstü yere düştü. Alison dizini çocuğun sırtına koyarak onu orada tuttu. Ne yapıyor bu kadın? Onları soyuyor mu acaba? Uyuşturucu satıcılarına bunu yapabilir, ama bu çocuk muhtemelen fazla parası yoktur. FBI bu kadar az mı ödüyor?

Sonra ona rozetini gösterdi ve kulağına sessizce ve çok ciddi bir şekilde konuşmaya başladı.

Çenemin düştüğünü hissettim. O... ONA KONUŞUYOR MU?! Sağlıklı bir Noel aile filmindeki polisler gibi mi? Çocuk çılgınca başını sallıyordu. Ve şimdi kıza konuşuyordu, muhtemelen ona "O seni bir daha rahatsız etmeyecek" gibi bir şey söylüyordu ve kız minnetle başını sallayıp koşarak uzaklaşıyordu...

Ona hayretle baktım. Moskova'da tanıdığım tüm polisler rüşvet alıyordu. ABD'de bile, çoğunun yozlaşmış olduğunu ya da en azından kendi çıkarlarını düşündüğünü varsaymıştım. Ama görünüşe göre, beni avlayan kişi - bu kelimeler tuhaf geliyordu - dürüst bir polisti.

Alison ayağa kalktı ve beni izlediğimi gördü. Hâlâ orada durduğuma şaşırılmış görünüyordu.

Şaşkın bir şekilde ona baktım. Hâlâ ondan nefret ediyordum: O hâlâ onlardan biriydi, düşmandan biriydi ve hâlâ tüm dünyayı yıkmaya çalışıyordu. Ama içten içe, savaşın iki tarafında da aynı olduğumuzu düşünmüştüm. Onun iyi biri olabileceğini hiç düşünmemiştim. Onun karakterini öğrendiğim için, çekiciliğin bir an önce kaybolup gitmesini bekledim.

Ama olanlar hiç de öyle değildi. Sanki ateşe bir galon benzin dökmüşüm gibi çekicilik birdenbire patladı. Her kasım gerildi. Penisim sertleşti. İstem dışı bir şekilde ona doğru bir adım attım. Onu her zamankinden daha çok istiyordum.

Onun düğmeli görünümünü onu daha da seksi yapıyordu. Gözlerim, tam da onun topuzunun önündeki noktaya odaklandı, parmaklarımı saçlarına daldırıp saç tokasını çıkarıp saçlarını serbest bırakmak için. Bluzunun düğmeleri arasından bronzlaşmış teninin küçük parçalarını ve beyaz sütyeninin parçalarını görebiliyordum ve ellerimi yukarı kaydırıp bluzunu yırtarak göğüslerini avuçlayabileceğim zaman, parmaklarımın altında sıcaklığını hissedeceğim karnının nasıl olacağını tam olarak hayal edebiliyordum...

Onun iyiliği bir mıknatıs gibiydi. Tek düşünebildiğim, derinlere dalmak, kendimi ona gömmek, onu kötülükle doldurmaktı. Onun iyiliğini sikecektim.

Yüzümün ısındığını hissettim. *Chyort!* Görünüşe göre, iyi kızlara karşı bir zaafım vardı.

Alison bana kaşlarını çattı ve ben her zamanki gibi somurtmadığımı fark ettim. Ne yaptığımı bilmiyordum. Ona sert bir bakış attım ve

yüzümü çevirip yemek alanına doğru yürüdüm ve oturdum.

Köşedeki bir masaya oturdu ve ben tekrar bakmadan edemedim. Bir an için, ofisime geri dönmüş, onu kollarımla sandalyeme hapsedmiş gibi hissettim. Size bir şey öğretem, Ajan Brooks. Ama şimdi, bu tamamen yeni bir boyut kazanmıştı. Onu çıplak, inleyip kıvranırken, göğüsleri bacaklarıma sürtünürken, uzun saçları elimi kalçasına indirip kaldırırken savrulurken, ona bir ders verirken hayal ettim...

Görüşüm aniden geniş, kaslı bir göğüs ve düzeltilen pahalı bir yelek tarafından engellendi. Radimir'in soğuk mavi gözlerine baktım. "Kendi gece kulübümüz var. On dört bar. Üç farklı özel kulüpte üyelik. Neden her zaman burada buluşmakta ısrar ediyorsun?"

Utanarak öksürdüm ve Alison hakkındaki tüm düşüncelerimi kafamdan silmeye çalıştım. Sonra ona gülümsedim. "Çünkü bu seni rahatsız ediyor, kardeşim. Bronwyn nasıl?" O yılın başlarında evlenmişti.

Radimir sıırıttı. Eskiden hiç gülümsemezdi. "İyi," dedi içtenlikle. "Çok iyi. Evlenmenin bu kadar... olacağını hiç düşünmemiştim." Kafasını salladı, kelimeleri bulamıyordu. "Ona sürpriz yapacağım. Bu hafta sonu o yokken, ona kitaplık yapacağım."

"Kitaplık mı?"

"Kitap rafları." Kollarını genişçe açtı. "Büyük beyaz raflar. Yerden tavana kadar. Bütün duvarı kaplayacak."

Kaşlarımlı çattım. "Kadınların ayakkabı istediğini sanıyordum." Radimir kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. "Kitaplık."

Şaşkınlıkla başımı salladım. Bir kadına bu kadar aşık olabileceğimi hayal bile edemezdim. "Seni mutlu görmek güzel, kardeşim. Yakında beni amca yapacaksın."

Radimir birden ciddi bir ifadeyle gözlerime baktı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kahvemi neredeyse tükürecektim. Gerçekten bunu mu düşünüyordu? O, baba mı olacaktı?

"İş konuşalım," dedi Radimir, hızla konuyu değiştirerek. İkimiz de eğildik. "İrlandalıları..." diye başladı.

İç geçirdim, sonra Radimir'in omzunun üzerinden Alison'a baktım. Yemek alanının gürültüsü yüzünden bizi duyamayacak kadar uzaktaydı ve biz

Rusça konuşuyorlardı. "Hâlâ bunun bir hata olduğunu düşünüyorum. Onlara güvenmiyorum."

Radimir dirseklerini masaya koydu ve diğer eliyle dövmeli büyük yumruğunu kavradı. "İhtiyacımız olanı yapabilecek tek kişiler onlar. Finn güvenilirdir."

Birkaç ay önce, Nazarov kardeşleri yenilgiye uğrattık ve onların bölgelerini ve tüm operasyonlarını ele geçirdik. Bu da bizi bir sorunla karşı karşıya bıraktı: Nazarovlar, Chicago'daki uyuşturucu ticaretinin çoğunu elinde tutuyordu. Bunu devralacak kaynaklarımız yoktu, ama bir güç boşluğu bırakmak da istemiyorduk. Tek seçenek, başka bir çeteye ortaklık kurmaktı. Radimir, Finn O'Donnell'in liderliğindeki İrlanda Mafyası'nı seçmişti.

Kaşlarımı çattım. "Onları sevmiyorum."

Radimir başını salladı. "Biliyorum. Ama anlamayı yapar mısın? Benim için?"

İç geçirdim. "Tabii ki, kardeşim." Her zaman onunla aynı fikirde değilim, ama o hala benim Pakhan'ım. Ayrıntıları tartıştık, emin olmak için şifreli konuştuk: eroin tuğlaları kumtaşı, kokain mermerdi. Kalemimi çıkardım ve ceketimin cebinde taşıdığım küçük not defterine notlar aldım. Bilgisayarlara veya akıllı telefonlara güvenmiyorum. Kağıt notlar alıyorum ve her günün sonunda sayfaları yakıyorum. Alison'a sert bir bakış attım. Bunu hackle de görelim.

Radimir bana göz kırptı. "Her şey yolunda mı?"

Gözlerimi ona çevirdim ve başımı salladım. Ona Alison'dan hala bahsetmemiştim. Aileyi yönetmekle yeterince meşguldü. Ayrıca, FBI ajanı peşimde olduğunu öğrenirse, onu öldürmek isteyebilirdi.

Kaşlarımı çattım. Neden bu düşünce içimde derin bir rahatsızlık uyandırdı? Onu sikmek istedim, ama ona ne olacağı umurumda değildi... değil mi?

Onu öldürmek çok fazla dikkat çekecekti, karar verdim. Evet. Öyleydi.

Radimir öne doğru eğildi. "Senin için endişeleniyorum." Kafamı salladım ve kahvemi yudumladım. "Ben iyiyim."

Radimir iç geçirdi. "Geçen yıl çok büyüdük ve sen giderek daha fazla iş üstlendin. Tek yaptığın çalışmak. Ve..." Daha da yaklaştı. "Çalışma şeklin, Gennadiy." Sesi fısıltıya düştü. "Yangınlar. Cinayetler."

"Gerekli olanı yapıyorum," dedim sertçe.

Başını salladı. "Sen giderek..."

"Bizi korumak için olmam gereken kişiye dönüşüyorum. Ve sana söyledim, ben iyiyim." Kahvemi bir dikişte içtim, ağzımı yakacak kadar sıcak olmasına rağmen. Sonra ona sarıldım ve oradan çıktım.

Finn ile tanışmadan önce, Alison'dan kurtulmam gerekiyordu. Onu arka sokaklarda dolambaçlı bir yoldan götürdüm, ama o benimle kaldı. Büyük bir yer altı otoparkında dolaştım, ama o hala oradaydı. Kırmızı ışıkta durduğumuzda, arka aynadan onu izledim, öfkem içimde kaynarken bakışlarım onu yakıyordu. Bu ne cüret! Nasıl cüret edersin, benim kurduğum her şeyi yok etmeye çalışırsın? O kadar küçüktü ki, o kadar önemsizdi ki, ama yine de o kadar sinir bozucuydu ki, sanki bir ayı gagalamaya çalışan küçük bir kuş gibiydi. Gri FBI takım elbisesiyle, daracık bluzuyla ve bana dik dik bakarken küstahça dudaklarını büzüştürerek. Ben sadece... istedim...

Bana mükemmel kaşlarını kaldırarak sanki "Ee?" der gibi baktı.

Arkamda bir korna çaldı. Kahretsin! Işık yeşildi. Gaz pedalına bastım, yüzüm kızardı.

O hemen arkamdayken kavşağı geçtim. Sonra sağa, bir yan sokağa döndüm. Sola, bir ara sokağa girdim. O hala oradaydı. Adrenalinle nefes nefeseydim, sinirliydim, küfrediyordum ve...

Hayattaydım. Yıllardır hissetmediğim kadar hayattaydım. Daha önce hiç bu kadar değerli bir rakibim olmamıştı.

Önümde, bir çöp kamyonu sokağın karşısına geri geri gidiyordu. Gazı kökledim ve kapanan boşluktan geçtim...

Çöp kamyonunun arkasındaki çatal uçlar arabama takılınca metalin metale sürtünmesinden çıkan çirkin bir gıcırtı sesi duyuldu. Sonra ben geçtim, o ise çöp kamyonunun arkasında sıkışıp kaldı. Sonunda! Haftalar sonra ilk kez ondan kurtulmuştum.

Sonra yan aynamı kontrol ettim. Sevgili arabamın neredeyse tüm uzunluğu boyunca uzun, çirkin bir çizik vardı. Direksiyona vurdum ve küfrettim. *Yebat'! Pizdets blyat'!*

Finn, çetesinin yıllar önce yasadışı bahisçilik yapmaya başladığı köpek yarış pistinde buluşmak istedi. Hava sıcaktı, gürültülüydü ve yerler dökülmüş bira ile ıslanmış atılmış bahis kuponlarıyla doluydu. Armani takımım ve İtalyan deri ayakkabılarımla ortama pek uymuyordum.

"İşte orada!" diye bağırdı Finn, sırtıma bir şaplak atarak. Beyaz gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı, kıvrımlı dövmelerle kaplı kalın kaslı ön kollarını sergiliyordu. Bana geniş bir gülümseme attı, yeşil gözleri parladı ve elime bir şişe viski tutuşturdu. "Yürürken konuşalım. Bu, bir sonraki yarışta koşacak." Gri bir tazı köpeğinin tüylü kafasını okşadı ve köpek yanında koşarak yanından ayrıldı.

Ben de iç çekip onu takip ettim. O'Donnell'ları hiç sevmemişimdir. Onlar bizim tam zıttımızdırlar, biz profesyonelken onlar rahattır, biz çekingenken onlar duygusaldır. Biz gökdelenler, pahalı votka ve gecenin sessizliğinde içilen bir shot'ız. Onlar ise gürültülü barlar, viski ve kafa atmalardır.

Kalabalık önümüzde ikiye ayrıldı. Burası İrlandalıların bölgesi ve herkes O'Donnell'ları tanıyordu: erkekler saygıyla başlarını eğip göz teması kurmaktan kaçındılar; kadınlar kızardı ve Finn'e gülümsedi. O, halkının arasında bir kral gibi havalı havalı yürüyordu.

"Anlaşmaya hazırız," dedim alçak sesle. "Kazandığının yüzde yetmiş beşini alabilirsin."

"Feck, seninle iş konuşmak her zaman çok kolay, değil mi Gennadiy?" Hafif bir İrlanda aksanı vardı, ışığı yakalayan parıldayan bir madeni para gibi. Güzel bir genç kız bunu duydu ve dönüp gözlerini kocaman açarak nefesini tuttu, Finn ise ona sırıttı. Gözlerimi devirdim. Onun kadınlar üzerindeki etkisini hiç anlamamıştım.

Finn viskisini yudumladı ve benim şişeme baktı. "İçmiyorsun."

"Saat sabahın on biri."

"Siz Ruslar kışınızdaki çubukları çekerseniz çok daha fazla eğlenirsiniz. Yüzde seksen beşi istiyorum Gennadiy, ve bu

benim için o kadar düşük ki, taşaklarım yere sürtüyor. Ve taşaklarım büyük, kabul ediyorum, ama yine de çok düşük."

Tartışmak üzereydim ki Finn'in kardeşlerinden biri koşarak gelip kolunu tuttu. "Gözlerini bize dik. Üç metre geri çekil, gri takım elbiseli."

İnledim ve yere yığıldım. Onun olduğunu anlamak için arkamı dönmeme bile gerek yoktu.

Finn bana bana benim . "Sen getirdin kuyruğu kuyruğu diye sordu öfkeyle. "Bir *federal* ajan mı?"

"Onu kaybettiğimi sandım. O... sinir bozucu derecede ısrarcı."

"Siktir et. Hadi, evlat." Greyhound'unu uzaklaştırmaya başladı. "Finn, bekle!"

Dönüp parmağını göğsüme batırdı. "Anlaşma iptal. Federaller peşini bırakınca geri gel." Ve uzaklaştı.

Chyort! Viski şişesini duvara fırlattım. Radimir çok kızacaktı ve hepsi onun suçu idi. Sonunda döndüm ve o, duvara yaslanmış, rahat bir şekilde duruyordu. Finn'e baktı ve alaycı bir endişeyle gözlerini kocaman açtı. *Oh, toplantının iyi geçmedi mi?*

Göğsümde sıcak, karanlık bir öfke yayılırken ona doğru yürüdüm. "Neden bunu yapıyorsun?!" diye yüzüne bağırdım.

Üzerine eğildiğimde kısa bir an korku duydu, ama sonra mavi gözleri parlayarak bana dik dik baktı. Öfkeme rağmen, isteksizce de olsa etkilenmişim. "Bu benim işim," dedi.

"Saçmalık. Kimse bu kadar adanmış olamaz." Yüzünü inceledim. "Bu sadece tiyatroyla ilgili değil, değil mi?"

Bir an için gözleri parladı. Onu yönlendiren başka bir şey vardı. Ona yaklaşıp, ona kaşlarını çatarak baktım...

Ve sonra şok içinde gözlerimi kırdım. Sarsılmış bir şekilde döndüm ve uzaklaştım. Bir anlığına, bir şey görmüştüm. Onu harekete geçiren şey, asil, idealist bir amaç değildi. Nefret. *Öfke.*

Sadece bir saniye için, aynaya bakmak gibiydi.

Arabama bindim ve kapıyı çarptım. Sonra saçlarımı elime geçirdim ve kaşlarımı çatarak nefesimi sakinleştirdim. Bir şekilde birbirimize benziyor olmamızın önemi yoktu. Önemli olan tek şey, onun sinir bozucu olmanın ötesine geçmişti. O artık gerçek bir sorun haline gelmişti.

Oynamak mı istiyorsun Alison? Arabamı vitesse taktım. Tamam. Oynayalım.

ALISON

Ağustos

LANET OLSUN ONA.

Saat sabahın üçüydü ve ben Sahil Güvenlik devriye botundaydım, yaz fırtınası güverteyi ayaklarımın altında sallandırıp sonra mide bulandırıcı bir şekilde alçaltırken ben de korkuluğa tutunuyordum. Üç sahil güvenlik görevlisi, tekne kancalarıyla korkuluğun üzerinden karanlık bir kütleyi çekiyorlardı. Kütle güverteye düştü ve el fenerimin ışığı altında yuvarlanarak durdu. Zincirlerle sarılmış bir ceset. "Sence bunu senin adamın mı yaptı?" diye sordu görevlilerden biri.

Başımı salladım. "Beni aramakla haklıydın." Teknik olarak, Caroline nöbetçiydi, ama onu gece yarısı çocuklarından uzaklaştırmak istemedim, bu yüzden ben devraldım. Tekne kıyıya doğru ilerlerken iç geçirdim. İpuçlarını araştıracaktık, ama Gennadiy hiçbir ipucu bırakmazdı. Hiç bırakmazdı.

Onu gözetlemenin üçüncü ve son ayındaydım ve hala somut bir şey bulamamıştım. O süre zarfında üç cinayet, bir banka soygunu, dört kundaklama vakası ve onun karıştığını bildiğim sayısız silah satışı olmuştu, ama elimde somut bir kanıt yoktu. O çok akıllı ve çok dikkatliydi. Ruhsatlı silahını asla kullanmazdı. Onun silahından çıkan mermileri bulabildiğimiz tek zaman, Radimir'in düğününde kendini savunmak için ateş ettiği zamandı. Çaresizdim. Yakında bir zafer elde edemezsem, patronum operasyonu kapatacaktı. Günde on altı saat, haftada yedi gün çalışıyordum ve tek molam, durumu iyi olmayan Usta Sun'ı ziyaret etmektir. Yetmiş yaşındaydı ve hastanede kanserle mücadele ediyordu. Bu çok üzücüydü: On yıldan fazla bir süredir haftada en az iki kez dövüşüyorduk. O benim ailemden sonraki en yakın kişiydi.

Limanlarda arabama geri döndüğümde, iç ışığı kapattım, kimsenin izlemediğinden emin oldum ve sonra uzun ve yüksek sesle bağırarak direksiyona yumruklarımı vurdum. Sonra karanlıkta nefes nefese oturup, tamamen bitkin düştüm. Kolluk kuvvetlerinde çalıştığım onca yıl boyunca, yakalayamadığım biriyle hiç karşılaşmamıştım. Kendimden şüphe etmeye başlamıştım. Yeterince iyi değil miyim?

Hiçbir hedef için böyle hissetmemiştim. Evimde gerçek boyutlu bir dövüş sanatları eğitim mankeni vardı ve ona yumruk ve tekme attığımda gördüğüm Gennadiy'nin kibirli yüzüydü. Ama sonra, yatağa düşüp uyumaya çalıştığımda... Gennadiy'nin yüzü de aklıma geldi. O yüksek elmacık kemikleri ve o dolgun, günahkar alt dudağı. Onun yüzünü herhangi bir sevgiliminkinden daha iyi tanıyordum. Parmaklarındaki her dövme biliyordum. Takım elbisesinin altında nasıl görüldüğünü hayal etmeye başlamıştım, rüzgâr gömleğini göğüs kaslarına yapıştırdığında göğüs kaslarının ve karın kaslarının şeklini tahmin ediyordum.

Ona ilgi duymamam gerektiğini biliyordum. Ama kaşlarını çatığında dudaklarının sıkışması, düşmanlarını ayakları altında ezip geçiyormuş gibi yürümesi... Onun beni kollarına hapsettiği anlarda hissettiğim o dokunuşu sürekli hatırlıyordum. O kaynayan, öfkeli gücünde çekici bir şey vardı. Deri giysili kıcıma süründüğü sırada penisinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum...

Arka aynada kendime kaşlarımı çattım. *Odaklan!* Benim kahramanım haline gelen Rus polis Viktor Grushin asla bu kadar zayıf olmazdı. Onun başarıları hakkında bulabildiğim her şeyi okudum: Moskova'da yirmiden fazla Bratva çetesini çökertti, ancak makaleler bunu nasıl başardığı konusunda her zaman sinir bozucu bir şekilde belirsizdi. Bildiğim tek şey, bunu mızızlanarak ya da hedefini hayal ederek yapmadığıydı.

Derin bir nefes aldım, sonra arabamı vitesine taktım. Saat neredeyse sabah dört olmuştu, uyumak için çok geçti. Erken başlasam iyi olurdu.

O günün ilerleyen saatlerinde, sonunda ihtiyacım olan fırsatı yakaladım.

Adı Monica Aiken'dı ve küçük bir nakliye şirketinde çalışıyordu. Polisler onu hız yapmaktan durdurmuş ve arabasında onu hapse atmaya yetecek kadar kokain bulmuştu. Polisler, suçlamaların düşmesi için bilgi vereceğini söylemişti. Sonra da bomba gibi bir haber verdi: Gennadiy Aristov ile ilgiliydi.

Gennadiy, nakliye şirketini ziyaret etmiş ve New York'tan Chicago'ya birkaç kasa nakletmek için anlaşma yapmıştı. Kasalar, Gennadiy'nin paravan şirketlerinden biri olan banyo malzemeleri şirketine teslim edilecekti. Kasalar gece yarısı varacaktı ve Gennadiy kamyonu bizzat karşılayacaktı. Gennadiy'nin aylardır şehre silah soktuğunu biliyordum, ama nasıl yaptığını bilmiyordum. *İşte bu! Onu böyle yakalayacağım!*

O gece, iki saatlik uyku ve kötü kahveyle ayakta kalarak, ekibimin geri kalanı ve yardımcı yönetmen Halifax ile birlikte bir duvarın arkasına çöktüm. Hepimiz silahlıydık ve kurşun geçirmez yelek giyiyorduk. Yanımızda, saldırı tüfeği ile tam savaş teçhizatına sahip beş FBI Taktik Müdahale ekibi üyesi vardı. Bu bir çatışmaya dönüşebilirdi ve biz riske girmeyecektik.

Gece yarısını biraz geç, Gennadiy'nin BMW'si ortaya çıktı. Çizikleri gidermek için arabasını özenle yeniden boyatmış ve cilalatmıştı. Ben gülümsedim. *Zaman kaybı, Gennadiy. Gideceğin yerde arabaya ihtiyacın olmayacak.*

Kardeşi Valentin ve iki korumasıyla birlikte arabadan indi ve binanın yükleme rampasının önünde toplandılar. Bir dakika sonra kamyonet park yerine girdi. Hepimiz silahlarımızı kontrol ettik.

Kamyon yükleme rampasına geri geri yanaştı. Gennadiy ve Valentin arka kapıyı indirdiler ve...

Kalbim çarparak duvarın arkasından fırladım ve silahımı Gennadiy'nin göğsüne doğrulttum. "FBI! Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun!" Arkamda, taktik ekibi beni korumak için dağıldı.

Gennadiy geri adım attı ve sakince ellerini havaya kaldırdı.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerledik. Gennadiy'nin çetesinin tamamının kontrol altında olduğundan emin olduktan sonra tabancamı kılıfına koyup kamyonete tırmandım.

Altı büyük tahta sandık. Caroline'a gülümsedim, o da bana gülümsedi. Onu yakaladık. Bana bir levye uzattı, ben de

...

Neşeli, parlak sarı plastikten bir deniz. Gözlerimi kırptım. Ördekler. Yüzlerce lastik ördek.

Kutu açılırsa diye kapağı kapatıyorum.

Ellerimi içine daldırdım, saldırı tüfeğinin soğuk metalini hissetmeyi bekledim. Ama parmaklarım sandığın dibine değdiğinde bile hiçbir şey yoktu.

Tabii ki, ön taraftaki sandıklara koymazlar! İkinci sandığı açtım. Yine ördekler. Üçüncü sandık. Aynı şey. Dördüncü ve beşinci. Artık sadece bir sandık kalmıştı ve midemi bulandıran bir gerçeklik içime işliyordu. *Olamaz. Tanrım, lütfen olmasın...*

Son sandığı açtım.

Yüzlerce küçük sarı yüz bana bakıyordu.

Korku içinde bakakaldım. Sonra kalbim birdenbire hafifledi. Sandıkların sahte tabanları vardı! Sandıkları yan yatırdım. Binlerce lastik ördek kamyonun kasasına döküldü ve yere şelale gibi akarak yayılan sarı bir deniz oluşturdu.

Sahte tabanlar yoktu. Gizli bölmeler yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Ördeklerin arasından geçtim, kamyonetten atladım ve Gennadiy'nin yanına yürüdüm. "Bu ne lan?!" diye bağırdım ve ördeklerden birini göğsüne ittim.

Ördeği aldı ve inceledi. "Banyoda onunla oynarsın," diye masumca açıkladı.

"Neden binlerce ördeğe ihtiyacın olsun ki?!"

Arkasındaki binadaki tabelayı gösterdi. "Bu bir banyo malzemeleri şirketi. Bir promosyon planlıyoruz: her alışverişe ücretsiz ördek."

"Neden teslimatı gece yarısı için ayarladın?"

Gennadiy omuz silktili. "Geç saatte çalışmanın yasak olduğu bir yasa mı var?" Ve bir anlığına, ağzının köşeleri seğirdi. Piç kurusu gülmemeye çalışıyordu.

Monica Aiken. O bir tuzaktı. Tutuklanması için ona para ödemiş, polislere ne söyleyeceğini tam olarak anlatmıştı. O yemi atmıştı, ben de yutmuştum. Tüm zamanımızı ve kaynaklarımızı burada harcamıştık, oysa gerçek silah sevkiyatı başka bir yerde gerçekleşiyordu.

Halifax yanımıza geldi. "Siz ve adamlarınız gidebilirsiniz, Bay
Sonra bana baktı ve öfkeyle başını salladı.

Ertesi gün, Halifax beni ofisine çağırdı ve tüm gerçekleri öğrenmeden harekete geçmemem gerektiği konusunda uzun bir nutuk attı. Bu baskın FBI'a on binlerce dolar ve sayısız saatlik evrak işine mal olmuştu, hem de boşuna. "Üç ay üzerinde anlaşmıştık," diye uyardı beni. "Dört hafta kaldı."

Masama döndüğümde, duvarda yeni bir fotoğraf vardı. Biri, kamyonun arkasında duran, tamamen morali bozuk, dizlerine kadar lastik ördeklerin içinde duran fotoğrafımı çekmişti. Hadderwell ve Fitch okul çocukları gibi kıkırdıyorlardı. Sadece Caroline anlayışlı görünüyordu.

Sonra bana gönderilmiş bir paket geldi. Kutuyu açtım... Bir lastik ördek. Üzerinde, kendinden emin bir el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Banyoda çıplak olduğun zamanlar için – G.

O şeye bakakaldım, öfke içimi kaplayıp taşmak üzereyken göğsüm inip kalkıyordu. Beni mahvetmişti, kariyerimi ciddi şekilde zedelemişti, ya benden kurtulmak için ya da sadece eğlence için. Ördeği o kadar sıkı sıktım ki plastik ezildi...

Ama onu odanın öbür ucuna fırlatmadım. O da bunu istiyordu. Derin bir nefes aldım ve ördeği bilgisayarımın yanına koydum, onu bir daha asla küçümsememem gerektiğini hatırlatması için.

Savaş mı istiyorsun, Gennadiy? Al sana savaş.

GENNADIY

"Yine bizi izliyor," dedi Yakov yumuşak bir sesle. "Senin küçük kuşun."

Homurdandım ve zavarka'yı fincanıma döktüm, sonra konsantre çaya sıcak su ekledim ve son olarak kalın bir dilim limon ekledim. Lastik ördek olayından birkaç gün sonra, muhteşem sıcak bir günün öğle vaktiydi ve ben plastik bir bahçe sandalyesinde, üstüm çıplak, yaz bitmeden belki de son kez güneşin kemiklerime işlemesine izin veriyordum.

Yakov Beletski, on yıl önce kardeşlerimle Chicago'ya geldiğimizde tanıştığım ilk kişilerden biriydi. Şimdi ellili yaşlarında ve ince yapısı, grileşen saçları ve altın çerçeveli gözlükleriyle bir gangsterden çok bir üniversite profesörüne benziyor, ama neredeyse yirmi yıldır Chicago limanını sessizce, bazen acımasızca herkese karşı kendi bölgesini savunarak. Limandan herhangi bir şey geçirmek istiyorsanız, Yakov ile konuşmanız gerekir.

O benim en iyi arkadaşım olmuştu ve onunla birlikte rıhtımın kontrol merkezinin beton çatısında oturmak bir gelenek haline gelmişti. Hayatım sorunsuz bir şekilde ayrıcalıklı hale gelmişti: lüks arabalar, pahalı takım elbiseler ve politikacılarla el sıkışmak. Nereden geldiğini hatırlamak ve aynı zamanda basit zevklerin tadını çıkarmak zarar vermez. İç geçirdim ve gözlerimi kapattım.

"İstersen ona ben bakabilirim," dedi Yakov.

Bir gözümü açtım. İkimiz de büyük pilot güneş gözlüğü takıyorduk ve Yakov çaydanlığı almak için öne eğildiğinde, Alison'ın gözlük camlarında yansımaları görebildim. Konteynerleri taşıyan devasa vinçlerden birinin üzerinde uzanmış, dürbünle bizi izliyordu.

Garipti: onun hala orada olduğunu fark ettiğimde, öfkemin alevlendiğini ve yükseldiğini hissediyordum. Ama son zamanlarda, öfkem sanki o oraya aitmiş gibi, bir tür sıcak bir huzura dönüştü. Ve ara sıra

ondan uzaklaşmayı başardığımda, zaferin heyecanı altında bir soğukluk vardı, neredeyse bir endişe duygusu gibi.

Limanlara motosikletiyle gelmiş olmalıydı, çünkü deri pantolonunda güneş ışığının parıltısını görebiliyordum. Şu anda derinin dokunulduğunda ne kadar sıcak olacağını merak ettim, güneşte güneşlenen siyah bir kedi gibi. Elimi bileğine koyup bacağını yukarı doğru okşadığımı, sıcak ve yumuşak kalçasını sıktığımı, sonra elimi bacaklarının arasına sokup o inerken amını okşadığımı hayal ettim.

"Buna gerek yok," diye mırıldandım Yakov'a.

"Sorun değil. Aşağı indiğinde adamlarımdan biri onu bekliyor olabilir." Yakov her zamanki gibi neşeli bir şekilde sırıttı. "Kafasını alır, hızlıca bir çevirir..." — bunu taklit etti — "*krrrk!* Sonra onu yukarı taşır ve tepeden aşağı atar..."

"Hayır."

"—herkes merdivende kayıp düştüğünü sanacak!"

"Hayır!" dediğimde sesim istemeden biraz keskin çıkmıştı ve Yakov merakla başını eğdi. Bir açıklama aradım. "Başka bir ajan gönderirler," dedim. "Bu ajanı takip etmek daha kolay. Yüzünü tanıyorum."

"Mmm," dedi Yakov. Başını eğdi ve güneş gözlüğünün üzerinden bana baktı. "Çok güzel bir yüz."

Ben somurtarak, "Fark etmemiştim," dedim.

O öğleden sonra, Valentin'le birlikte İrlandalılardan haftalık para teslimatını almaya gittik. Birkaç hafta önce, sonunda Alison'ı yeterince uzun süre başımdan savmayı başarmış ve Finn'le anlaşmayı yapabilmişim, ama bunu başarmak için Mikhail'in BMW'mi yem olarak kullanarak bütün bir gün uğraşmak zorunda kalmıştım. Finn, bir kadının bana bu kadar sorun çıkarmasını çok komik bulmuştu. *İstersen onu oyalayabilirim*, demişti. *Onu baştan çıkar ve bütün gece meşgul et*. Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum. Onun sırttan yüzüne yumruk atmamak için kendimi zor tuttum.

Teslimat noktası, kasabanın kenarındaki bir yağmur suyu kanalının yanındaydı, orada kamera olmadığına emindik. Oraya vardığımızda güneş batmak üzereydi, kanalın yanına yürürken ikimizin uzun gölgeleri yere düşüyordu. Valentin devasa beton boruya tırmanırken ben nöbet tuttum. Bir dakika sonra geri döndü... ama beklediğim iki spor çantası dolusu para yoktu. "Kaybolmuş," dedi, yüzü solgun.

"Ne demek yok olmuş?" "Biri almış."

İmkânsız. Bu para bırakma işinden kimse haberdar değildi; son derece dikkatli davranmıştık. "Finn bırakmamış olmalı," diye mırıldandım. Bu garipti çünkü, kabul etmek istemememe rağmen, Radimir haklıydı: Finn genellikle güvenilirli.

Valentin başını salladı. "O bizim için oraya bıraktı. Biri aldı

."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Valentin bir şey uzattı. "Çünkü bir not bırakmışlar!"

Elindeki zarfı dikkatle inceledim. *Bu ne lan?*

Kim böyle bir şey yapmaya cesaret edebilir? İtalyanlar mı? Kartellerden biri mi?

Zarfı yırttım ve içindeki kartı çıkardım. Kartın üzerine tek bir dolarlık banknot yapıştırılmıştı.

Nakit paranız yetmezse diye.

-A.

Valentin'den uzaklaştım ve notu yumruğumla ezip geçtim. Öfke göğsümde kabardı, gittikçe hızlanarak kavurucu bir kasırgaya dönüştü. O entrikacı, sinsi küçük...

Mesele para değildi. İki yüz bin dolar: bir haftada geri kazanırdık. Mesele utançtı. Radimir'e söylemek zorunda kalacaktım.

Onu kötü göstermişim. O da beni kötü gösterdi.

Daha da kötüsü, onun normal, yozlaşmış bir polis gibi parayı kendine saklamadığını biliyordum. O zaman en azından ona şantaj yapıp onu maaşlı çalışanım haline getirebilirdim. Hayır, biliyordum ki

Alison'ı tanıyordum: her bir banknotu delil olarak teslim etmiş ve bana karşı dava açmıştı. Böyle bir *dürüstlük*le nasıl savaşırsınız *ki*?

Yumruğumu açtım ve onun imzasını, o alaycı küçük "A" harfini izledim ve öfkem giderek arttı... ve zirveye ulaştığında, ruhuma kalıcı bir iz bıraktığını hissettim: isteksiz bir saygı.

Bunu yaptığı için onu yok etmek istedim. Ama bunu ne kadar ustaca başardığını inkar edemezdim. Nasıl yaptığını bile tam olarak bilmiyordum.

Alison Brooks sıradan bir polis değildi. O benim dengimdi.

Amerikalılar ne derdi? Benim dengimi bulmuştum.

ALISON

"Buna hazır olduğundan emin misin?" diye sordu Calahan dördüncü kez. Sürücü koltuğunda dönerek endişeli bir şekilde bana baktı. "Hala fikrini değiştirmek için vaktin var."

Gözlerimi devirdim. "Eskiden birlikte kaç tane gizli operasyon yaptık? Sorun yok." New York'a geleli sadece bir saat olmuştu. Eski FBI ortağım Sam Calahan beni havaalanından almıştı ve doğrudan buraya, Little Odessa'nın arka sokaklarına getirmişti. Calahan'ın gizli görevle bir striptiz kulübüne girecek birine ihtiyacı vardı ve tüm kadın ajanları yerel Rus mafyası tarafından çok iyi tanınıyordu, bu yüzden beni arayıp yardımımı istedi. "Kimin peşindesin?" diye sordum.

Calahan bana kafası neredeyse tamamen kel ve kalın, dağınık sakallı bir adamın fotoğrafını gösterdi. "Amvrosy Inkin," dedi. "O Bratva'dan, yıllardır kulübü yönetiyor. Pek hoş bir adam değil, şiddet eğilimli, ama sadece küçük işler yapıyor, bizim için pek ilgi çekici değil. Ama kardeşi Daniil var, o bizim ilgimizi *çekiyor*, çünkü onun yerli bir terör grubuna patlayıcı sattığını düşünüyoruz. Ortadan kayboldu, ama Amvrosy'nin kardeşine oldukça yakın olduğunu biliyoruz, bu yüzden bizi ona götürceğini umuyoruz."

Başımı salladım. "Peki benden ne yapmamı istiyorsunuz? Kulübe girip dinleme cihazı mı yerleştireyim?"

"Hayır," dedi arkamdan kız arkadaşı Yolanda. "Çok daha iyi bir şeyimiz var." Arka koltuktan öne eğildi ve omzumun üzerinden bir şey uzattı.

"Telefon şarj cihazı mı?" diye sordum, elime alıp inceledim.

"Telefon şarj cihazına benziyor," dedi Yolanda gururla. "Ama sadece telefonunu şarj etmiyor. Telefonundaki tüm verileri çekip, fişe gizlenmiş bir vericiye gönderiyor. Herkes her zaman telefon şarj cihazı arar. Eğer onu ofiste bırakırsan,

Amvrosy telefonunu ona takacaktır. Bütün rehberini ve mesajlarını ele geçireceğiz."

Dönüp ona hayretle baktım. "Bu gerçekten çok havalı," dedim içtenlikle. Yolanda kızardı ve gülümsedi, ben de ona gülümsedim. Onu Sam'le birlikte olmaya teşvik ettiğim ve "*onun kalbini kırmasan iyi olur*" dediğim anı hala hatırlıyordum. Birlikte oldukları için çok mutluydum.

"İçeri girmek oldukça kolay olmalı," dedi Calahan. "Kulüp gündüzleri kapalı, bu yüzden orada sadece birkaç kişi olacak: çoğunlukla temizlik personeli. Amvrosy sadece geceleri, striptizcileri izleyebildiği zamanlarda orada takılıyor. Orada dans etmek istediğini söyle, sonra aşağıdaki ofise gizlice gir ve telefon şarj aletini orada bırak." Çenesi sıkıldı ve sesi koruyucu bir hırıltıya dönüştü. "Ve merak etme, üç kez kontrol ettim: Cumartesi günleri, Amvrosy oradayken planlı seçimler yapıyorlar. Gerçekten striptiz falan yapman gerekmeyecek."

Sevgiyle gülümsedim. O benim için her zaman bir ağabey gibi olmuştu ve şimdi bile beni koruyordu. İçimde bir parça acı hissettim: tüm bu olay bana FBI New York'ta sahip olduğum tuhaf küçük ailemi hatırlattı. Chicago'da böyle bir ailem yoktu ve bir daha bulabileceğimden emin değildim.

Kendime baktım. Bir striptizci adayı ne giyerdi emin değildim, ama sonunda siyah tayt, göbeğimi gösterecek kadar yüksek kesimli beyaz, nervürlü kolsuz bir üst ve sahip olduğum en yüksek topuklu ayakkabılarımı giymeye karar verdim. "Beş dakikaya görüşürüz," dedim ve arabadan indim.

Calahan, fark edilmemek için kulüpten birkaç sokak öteye park etmişti. Dün geceki yağmurun su birikintilerinde parlak mavi gökyüzünün yansıdığı güzel bir Ağustos günüydü. Birkaç gün önce Gennadiy'nin uyuşturucu parasını el koymanın verdiği coşkuyla, saçma sapan topuklu ayakkabılarımla caddede tıklatarak yürürken gülümsüyordum. Parayı kesin olarak onunla ilişkilendiremediğim için, tutuklama emri çıkarmak için hala yeterli değildi ve davada zamanım azalıyordu. Ama paranın kaybolduğunu fark ettiğinde ne kadar öfkelenmiş olabileceğini düşündüğümde, gülümsemeden duramıyordum. Onu kıskırtmak neden bu kadar iyi hissettiriyordu?

Kara Kedi yirmi yılı aşkın süredir aynı sokak köşesinde duruyordu ve yaşı belli oluyordu: parlak siyah boyası dökülüyordu, pencere pervazları çürümüş ve ufalanmıştı ve kuyruğunu sallayan bir kedinin dikey neon tabelası eğri duruyordu. Kapıyı çaldığımda, beyaz tişörtlü iri yarı bir adam kapıyı bir santim açtı ve bana şüpheyile baktı. Bu garipti: temizlikçiden çok bir koruma görevlisi gibi görünüyordu. "Burada dans etmek istiyorum," dedim ona.

O kaşlarını çattı ve yemeği bir kısa konuşma yaptı odanın konuştu. Sonra isteksizce kapıyı araladı ve beni içeri aldı. Arkasında duran kadife perdeleri açtı ve birinci katta bulunan barı gördüm. "Numarayı ona bırak," dedi ve barmeni işaret etti. Sesi stresle gergindi.

İtaatkar bir şekilde başımı salladım ve barın karşısına geçtim, zihnim fazla mesai yapıyordu. Bir şeyler dönüyordu. Neden kapıda bir koruma vardı? Ve neden barmen gün ortasında oradaydı? Barın yanında, gitmem gereken bodrum katına inen bir merdiven vardı. Perdeler arkamda yerine geri düşmüştü, bu yüzden kapıdaki koruma, oraya gizlice inmeye çalışırsam beni göremezdi. Ama barmen görebilirdi.

Barmen de Rus'tu, ama korumadan daha iyi İngilizce konuşuyordu. Bana bir not defteri ve kalem uzattı. "Numaranı buraya yaz. Seçmeler cumartesi günü yapılacak. Seni arayıp ne zaman gelmen gerektiğini söyleyeceğiz."

Sahte bir numara yazdım. "Kulübe bir göz atabilir miyim?" Ona en içten bakışlarımı yönelttim. "Gerçekten çok gerginim. Seçmelerden önce dans edeceğim yeri görmek iyi olur."

Barmen merdivenlere bir göz attı ve başını salladı. O da stresli görünüyordu. "Bugün olmaz." Not defterini kaptı ve beni kapıya doğru yönlendirdi. "Seni arayacağız."

Siktir. Kesinlikle bir terslik vardı. Beni oradan bir an önce çıkarmak istiyordu. Vazgeçip arabaya dönmem gerektiğini biliyordum. Ama o zaman Calahan ihtiyaç duyduğu bilgiyi alamayacaktı. Ve davası ciddi görünüyordu...

Bir saniye içinde karar verdim. Bara ve tepside bekleyen pahalı votka şişesine bir göz attım...

"Tamam, teşekkürler! Hoşça kalın!" Dönüp gitmek için çantamı koluma ve omzuma astım. Bir şeye çarptığını hissettim, ama bakmamak için kendimi zorladım...

Şişe yere düşüp parçalandı. Çığlık attım ve arkama döndüm. "Aman Tanrım! Ben mi yaptım bunu?!"

Barmen, barın arkasındaki zeminde kırık cam ve votka dağınıklığına bakarak Rusça küfrediyordu. "Git artık!" diye bağırdı.

Kapıya doğru birkaç adım attım... sonra, o barın arkasında diz çöküp temizlemeye başlar başlamaz, yönümü değiştirip merdivenlerden aşağı süzüldüm.

Sessiz sesler duyuyordum, ama nereden geldiğini anlamak zordu. Kalbim çarparken, T şeklinde sahnesi ve striptiz direkleri olan ana salonu geçtim, ardından bir dizi perdeli kabin...

Orada. Sonunda "Öze!" yazan bir kapı vardı. Sessizce yaklaşıp kulağımı kapıya dayadım, ama hiçbir şey duyamadım. Nefes almaya cesaret edemedim kapıyı araladım...

Dağınık bir masa ve dolup taşan bir dosya dolabı. Kesinlikle ofis. Çantamdan telefon şarj cihazını çıkardım ve masaya çok yakın olan bir prize taktım. Tam çıkmak üzereydim ki, bir yığın kağıdın altında yarı gizlenmiş bir Post-it notunda bir isim gördüm. Daniil. Amvrosy'nin kardeşi. Bir dakika, acaba *Amvrosy kardeşinin telefon numarasını yazmış olabilir* miydi? Acaba ben...

Kağıt yığınına kaldırıp yazıyı tamamen görebildim. *Evet!* Bir telefon numarası vardı. Telefonumu alıp fotoğrafını çektim. Bazen bu işte şansın yaver gider.

Bazen de şanssızlık yaşarsınız. "Sen de kimsin lan?" diye bir ses arkamdan geldi. "Benim ofisimde ne işin var lan?"

Arkamı döndüm. Takım elbiseli uzun boylu bir adam yan odadan çıkmıştı ve kel kafasını ve dağınık sakalını hemen tanıdım. Amvrosy Inkin. Ceketinin altından büyük, krom kaplı bir tabanca çıkarıyordu.

Siktir. Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Neden gün ortasında buradaydı? Ne haltlar dönüyordu? Bir

Açıklama. FBI ajanı olduğumu itiraf etmeli miydim? Normalde, bu operasyonun başarısız olmasına neden olsa bile, hayatımı kurtarırdı. Bratva bile FBI ajanlarını infaz etmeden önce iki kez düşünür. Ama Amvrosy şiddet eğilimli ve yarı sarhoştı: Buradan bile votka kokusunu alabiliyordum. Ve sevgili kardeşinin peşinde olduğumu anlarsa, onu korumak için beni öldürebilirdi. "Dansçı olmak istiyorum," dedim, silaha bakarak. "Tuvaleti ararken buraya geldim!"

"Saçmalık!" diye bağırdı Amvrosy. "Fotoğraf çektiğini gördüm!" Ve ateş etmek için silahını kaldırdı.

"Bekle!" Ses, yan odadan geldi, alçak, sakın ve otoriter bir tondaydı. Amvrosy ve ben donakaldık.

Gennadiy adım attı dışarı odaya koridora koridora somurtarak ve muhteşem bir şekilde. "O benimle birlikte."

ALISON

NE OLUYOR LAN? Orada durup, aptal gibi bakakaldım, beynim *onun burada olduğunu* anlamaya çalışırken.

"Seninle mi?" Amvrosy'nin silahının namlusu sallandı. "Sen geldiğinde seninle değildi."

Ve birdenbire Amvrosy'nin neden gündüz vakti burada olduğunu, neden üst kattaki kapıyı bir koruma görevlisinin gözetlediğini ve barmenin neden gergin olduğunu anladım. Aristovlar burayı satın almış olmalıydılar: New York'tan ayrılırken burayı elinde tutmuş olmalılar. Amvrosy burayı onlar adına işletiyordu ve bugün büyük patron, muhtemelen kısa bir süre önce haber vererek ortaya çıkmıştı. Herkesin gergin olmasına şaşmamalı.

Gennadiy gözlerini üzerimde gezdirdi. "Onunla bu sabah tanıştım. Sokağın aşağısındaki kahve dükkanında çalışıyor. Ona güzel olduğunu ve burada seçmelere katılmasını söyledim."

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. İçimde ise zihnim dönüp duruyordu. *Beni... kurtarıyor mu?!*

Amvrosy şüpheyle kaşlarını çattı... sonra, benim rahatlamama neden olacak şekilde, silahını indirdi. "Yeterince güzel," dedi, sanki ben orada durmuyormuşum gibi, "Ama göğüsleri pek yok."

Gennadiy öfkeyle ileri atıldı, Amvrosy'yi duvara doğru itti ve onu korkudan yutkunmaya zorladı. "Bazı erkekler küçük göğüsleri sever!" diye bağırdı Gennadiy.

Göğsümde beklenmedik bir sıcaklık patlaması yaşandı. Sonra Gennadiy bana baktı ve ben nefesimi tuttum: Gözlerindeki öfke, heybetli görünüşüyle birleşince korkutucuydu. Aniden, parasını çalmak o kadar da akıllıca gelmemeye başladı.

Amvrosy, Gennadiy ile duvar arasından kurtuldu ve bana döndü. "Oraya girmemeliydin," dedi bana, ofisi işaret ederek. "Neden fotoğraf çekiyordun?"

Ayak parmaklarıma baktım. "Tuvaleti arıyordum. Yanlışlıkla oraya girdim ve sonra bir faturada kulübün telefon numarasını gördüm ve bende olmadığını fark ettim, bu yüzden hızlıca bir fotoğraf çekeyim dedim." Korkmuş gibi davranmaya çalıştım, ki bu çok da zor olmadı: Amvrosy hala silahı elinde tutuyordu. "Üzgünüm, yanlış bir şey yaptığımı bilmiyordum."

Amvrosy bir anlığına bana baktı, sonra homurdandı ve sonunda silahını kılıfına koydu. "Peki," dedi. "Seçmelere katılmak istiyorsan, katılabilirsin." Bileğimi tutup beni kendine doğru çekti, sesi şehvetle sertleşti. "Bana kucak dansı yapabilirsin."

Ne?! Kahretsin. Beni VIP kabinlerinden birine doğru çekti ve ben, saçma sapan topuklu ayakkabılarımla dengesini kaybederek onun peşinden sendeledim.

Büyük, dövmeli bir el Amvrosy'nin yüzünün hemen önündeki duvara çarptı. Amvrosy donakaldı, yolunu tıkayan kolu baktı, sonra da Gennadiy'nin yüzüne doğru izledi.

"Burası benim," diye hatırlattı Gennadiy. "Onu ben buldum. Benim için dans edebilir."

ALISON

"BİRAZ MÜZİK ÇAL," diye emretti Gennadiy ve beni koridordan sürükleyerek en yakın VIP kabinine götürdü. Perdeleri kapatmak için arkasını döndüğünde, kulübü gürültülü bir R&B parçası doldurdu. Gözlerim kabini taradı, ama o tek çıkışın önünde duruyordu. Sonra bana döndü ve ben istem dışı bir korku çığlığı attım: topuklu ayakkabılarımla bile benden çok daha uzundu ve tüm vücudu öfkeden gerilmişti...

Kollarımı tutup beni kendine çekti. Tutuşu sıcak demir gibiydi ve beni savururken kullandığı ham, kaba kuvvet... bu beni korkutmalıydı ama, tıpkı kumarhanede olduğu gibi, bu durum beni başımı döndüren bir şey vardı.

Ağzını kulağıma o kadar yaklaştırdı ki, Rus aksanlı her sert hecede alt dudağı bana değiyordu. "Sen delisin," diye bağırdı. "Amvrosy seni öldürürdü."

Gözlerimi kırptım. Ona bu kadar yakinken, kolonyasının sandal ağacı kokusu beni büyülüyordu ve düzgün düşünmek zordu. Öfkeli gözlerine baktım... ve öfkenin etrafında keskin bir endişe gördüm. Kendimi tehlikeye attığım için kızgındı.

"Ya burada olmasaydım?" diye sordu.

Her kelime kulağıma sıcak bir hava akımı gibi çarptı ve beynimi altüst etti, ta ki hiç düşünemez hale gelene kadar. *O... beni önemsiyor mu?* Saçma. Onun gibi bir adam kimseyi önemsemezdi.

Ancak... bir gün önce, Michigan Gölü'nden zincirlerle bağlı olarak çıkardığımız adam hakkında biraz daha bilgi edinmiştik. İosif Kalugin, küçük çaplı bir gangsterdi, Gennadiy'nin radarına bile girmeyecek biriydi. Görünüşe göre, kendini pezevenk olarak konumlandırmaya çalışıyordu ve yerel eskortları dövüyordu. Gennadiy'nin onları koruduğu mümkün müydü?

"Bir şeyler bulurdum," diye mırıldandım. Ve sonra, yanlış gelse de, o düşman olsa da, "Teşekkür ederim," dedim.

"Şarkı bitene kadar burada kalacağız," dedi Gennadiy. "Bir lap dance için yeterli süre." Dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Amvrosy'ye senin... yetenekli olduğunu söyleyeceğim."

Ona öfkeyle baktım, bakışlarım lav kadar sıcaktı. Yeterince sert bakarsam, ona sürtünme fikriyle kasıklarına kadar inen sıcaklık dalgasını engelleyebilirdim belki.

Gennadiy bana baktı, sonra da harap, sefil kulübe. Kafasını salladı. "Neden bunu yapıyorsun?" diye fısıldadı, gerçekten şaşkınmış gibi.

Anlamayacaktı. Ebeveynlerinin senden koparılmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Tek umursadığı şey daha fazla güç ve servet biriktirmek, imparatorluğunu kurmaktı. Çenemi kaldırdım. "Sen neden yapıyorsun?"

O cevap veremedi, arkasındaki perde açıldı. "Henüz başlamadın mı?" diye sordu Amvrosy, hayal kırıklığıyla. Bana baktı. "Neden hala giyinik duruyorsun?"

Gennadiy omzunun üzerinden ona sert bir bakış attı. Ama Amvrosy sarhoş ya da azgın olduğu için geri adım atmadı. "Burayı ben yönetiyorum," diye gerekçelendirdi. "Eğer o benim kârımı düşürürse, bununla ben ilgilenmek zorundayım. Eğer tüm eğlenceyi sen yaşıyorsan, en azından ben de izlemeliyim."

Gennadiy, şüphe uyandırmadan buna karşı çıkmakta zorlandı. İçini çekti. "Peki." Yanımdan geçip deri koltuğa oturdu. Ona baktım. *Bir dakika. Ciddi olarak şunu mu öneriyor...*

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Gennadiy. "Dans et."

ALISON

Bir an orada durup baktım. *Ama ben... Yapamam...*

Gennadiy bana çok hafifçe başını salladı. Oradan çıkmak istiyorsam bunu yapmak zorundaydım. Sonra o soğuk gri gözlerin parladığını ve ısındığını gördüm. Belki bunu istememişti, hatta beni bundan kurtarmaya çalışmıştı, ama şimdi bu gerçekleşiyordu ve bundan zevk alacaktı.

O sıcaklık şeridi yine kasıklarımın doğru kıvrıldı. Orada oturanın Amvrosy değil de Gennadiy olduğu için ne kadar mutlu olduğumu rahatsız edici bir şekilde fark ettim, her ne kadar bunun bir önemi olmaması gerekse de. *O da diğerleri gibi sıradan bir gangster... değil mi?*

Düşmanım için bunu yapma fikri, onun rujlu, dalkavuk seks oyuncağı olma fikri, kendimi ona itaatkar bir şekilde sarma fikri... içimde haklı ve öfkeli bir öfke yükseldi, ama sonra kendi içine katlandı ve bacaklarımın arasında çırpınan kafa karıştırıcı, karanlık bir enerjiye dönüştü.

Müziğe göre hareket etmeye başladım, yerinde sürünerek ve beceriksizce kalçalarımı sallayarak. Ne yaptığımı hiç bilmiyordum. Neyi, nasıl yapmam gerekiyordu... şarkıyı, hareketleri bilmediğim halde nasıl dans edebilirdim ki?

"Berbat dans ediyorsun," dedi Amvrosy arkamdan. "Rahatla! Seksi ol! Dans edemiyor musun sen?"

Ve bir şey oldu: Sinirlendim.

Belki de baleden vazgeçmek zorunda kaldığım zamandan beri biriken kızgınlıktı. Belki de olduğum şeyden duyduğum acıydı: seks olmayı unutmuş, katı, takım elbiseli bir FBI ajanı. Onun yanıldığını kanıtlamak istedim, kanıtlamam gerekiyordu. *Dans etmemi mi istiyorlar? Peki.*

Gözlerimi kapattım, performans göstermeye çalışmayı bıraktım ve müziğin beni sürüklemesine izin verdim. Şarkıcının her uzun, keskin çığlığı sırtımı kamburlaştırıp bir yılan gibi sallanmamı sağladı. Her yavaş davul vuruşu kalçalarımı seğirtip, kıcımla yön değiştirerek iz bırakmamı sağladı.

Seksi sekiz rakamları. Müziği sevgilim olarak kabul ettim, ellerimi uyluklarımdan kalçalarıma doğru kaydırdım, göğüslerimin üzerinde çaprazlamasına gezdirdim ve sonra boynumdan saçlarıma doğru çıkardım. Saç bandımı çıkardım ve saçlarıma serbest bıraktım.

"Bu çok seksi," diye mırıldandı Amvrosy.

Bir saniye için gözlerimi yarı açtım. Gennadiy izliyordu ve yüzünde şok, şehvet ve hayranlık karışımı bir ifade vardı. Gözlerimi kapattım, garip bir sıcaklık içimi kapladı. Onun etkilenmiş olması önemli olmamalıydı. Ama önemliydi.

Yavaşça yerinde döndüm, Gennadiy kıvrılıp kıvranırken kıcımlı izlesin diye. Dans etmenin verdiği hisse o kadar kapılmıştım ki, Amvrosy'nin sesi sisimi yırtıp geçtiğinde şok oldum. "Soyunma zamanı."

Gözlerimi açtım ve kendime baktım. Mahvolmuş bacağıma. *Tanrım, ne kadar hayal kırıklığına uğrayacaklar.* Ama en iyisi bunu bir an önce halletmek. Dansın ortasında onları nasıl çıkarabileceğimi düşünerek, taytımın bel kısmını elledim. İğrenme ve kahkahalara hazırlıklıydım. *Ne oldu sana? Derin yağ fritözüne mi düştün?*

"Taytları bırak," dedi Amvrosy. "Çok garip. Bir dahaki sefere elbise giy."

Rahat bir nefes alıp, rahatlamış bir şekilde gevşedim. Ama hala üst tarafım kalmıştı. Gennadiy'e döndüm. Bunu açıklayamazdım: ondan nefret etmeme rağmen, beni Amvrosy'nin değil, onun görmesini istiyordum.

Gennadiy'nin gözleri tamamen erimiş gibiydi ve ben ritme göre sallanırken gözleri yavaşça bacaklarımdan yukarı doğru kaydı. Çıplak karnımda bir süre durduktan sonra daha yukarı, göğüslerime ve yüzüme doğru kaydı. Onu hiç bu kadar... aç görmemiştim. Sanki zihnini okuyabiliyormuşum gibi, beni sikmek için aklına gelen tüm yolları düşünürken, kendimi çıplak ve inleyen bir halde görebiliyordum.

Bu ne cüret?! Öfkemin artmasına izin verdim, bu öfkeyi kasıklarımın hissettiğim hain sıcaklığı gizlemek için kullandım. Krop topumun alt kısmını kavrayarak onunla göz göze geldim. Senden nefret ediyorum, Gennadiy Aristov.

Gözlerimi ondan ayırmadan kumaşı yavaşça yukarı çektim. Kumaşın sütyenimin kupalarının üzerine çıktığını hissettim, ama Gennadiy'nin gözleri yerinden kıpırdamadı.

benimkinden. Kısa üstümü dar bir kumaş şeridine çevirdim, sonra kollarımı kaldırıp başımın üzerinden çıkardım ve yere attım. Gözleri hala hareket etmemişti. Nefesimin hızlandığını hissedebiliyordum ve sıcaklık artıyordu, tüm kontrolümü ele geçiren canlı bir şey haline geliyordu. Aynı zamanda, her zaman güvensiz olduğum göğüslerimi görmesi düşüncesi beni hasta eden bir korkuya kapıldım. Ondan ne kadar nefret ettiğimi düşünerek öfkemi körükledim. *Siktir git, Gennadiy.* Arkama uzandım ve sütyenimi çıkardım, sonra omuzlarımdan sıyırdım. Gözlerimiz kilitlendi. *Siktir git, Gennadiy. Siktir git. Siktir git...*

Sütyenimi yere düşürdüm... ve gözleri sonunda göğüslerime kaydı. Endişe beni sardı, nefesimi kesti...

Ama sonra her zaman taktığı kasvetli, öfkeli maskesinin düştüğünü gördüm ve bir an için açık ve savunmasız kaldı. Nefesini içine çekti... ve sanki Noel sabahıymış gibi gülümsedi.

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyor. Şok içinde gözlerimi kırptım. O...

Gözleri şehvetle kısıldı. Parmakları kanepenin sırtlığındaki yastıklı deriye derinlemesine gömüldü ve müziğin sesini bastıracak kadar yüksek bir nefes verdi. Gözleri, hangisini daha çok sevdiğine karar verememiş gibi sağa sola kaydı. Sonunda bakışlarını benden ayırıp tekrar gözlerime baktı ve orada gördüğüm ihtiyaç dizlerimin titremesine neden oldu. Hiç bu kadar çok istenmemiştim: hiç.

Ondan nefret ediyorum, kendime hatırlattım. *Ondan nefret et.*

Diğer her şey: kulüp, görev, hatta Amvrosy bile ortadan kaybolmuş gibiydi. Sadece Gennadiy vardı, kanepeden bana bakıyordu ve ben onun önünde üstsüz dans ediyordum. Müziğe göre hareket ederken ve onun beni izlediğini izlerken, her şey tersine dönmüş gibiydi. Bütün bu olayı aşağılayıcı bir itaat olarak düşünüyordum, bir kral için dans eden bir köle kız gibi. Ama...

Gözleri şimdi vücudumun üzerinde dolaşıyordu: gözlerini yüzümde tutma mücadelesini kaybetmişti. Bunu ona ben yapmıştım. Sola sallandım ve başı beni takip etti, dikkati bana kilitlendi. Kollarımı kaldırdım, göğüslerimi bir anlığına gizledim ve onun hayal kırıklığıyla homurdandığını duydum.

Burada güç bendeydi.

Ona doğru bir adım attım, sonra bir adım daha. Tanrım, boyu, kaslı vücudu... Dudaklarımı ısırarak, X şeklindeki vücuduna baktım: geniş göğüs, ince bel ve kaslı kalçalar. Kanepenin arkasını kavrayan büyük, dövmeli ellere baktım. Her an beni tutup kendine çekebilirdi. Ayıyı kışkırtmak gibi bir şeydi.

Bunu yapmam gerektiğini kendime söyledim. Ama son, tehlikeli adımı, ona dokunacak kadar yaklaşmamı sağlayan adımı atmamın nedeni bu değildi. Yine o... *çekim gücünü* hissedebiliyordum. Ondan nefret ediyordum, onun her şeyinden nefret ediyordum. Ama onda beni çaresizce çeken bir şey vardı.

Gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü ve beni sıcaklıkla sardı. Gözlerimiz tekrar buluştu ve o hafifçe öne doğru eğildi. O da benim kadar çaresiz görünüyordu.

Ona sırtımı döndüm, çöktüm ve bacaklarından birinin üzerine oturdum. Taytım o kadar dar ve kumaşı o kadar yumuşaktı ki, ince kumaşın içinden onun kaslı bacaklarının sertliğini ve sıcaklığını hissedebiliyordum. İleri doğru kayarak, ritme uyarak bacağını sürtünce, sonra geri kayarak popom onun karın kaslarına değene kadar geri çekildim. Nefesini tuttu.

Kan kulaklarımda çınılıyordu. Avuçlarımı kanepenin üzerine, bacaklarının iki yanına dayadım ve ne bulacağımı bilerek kıcımlı içe doğru kaydırdım. Kendimi kaldırdım ve sonra onun kucağına indim. Onun penisinin ilk sıcak dokunuşunda, kıcımın arasında zonklayıp sertleştiğini hissederek irkildim. Bir sıcaklık dalgası vücudumu kapladı, yanaklarım kızardı. Ölümcül düşmanım bana dokunarak sertleşiyordu. Kızgın olmam gerekirdi, kızgındım da, ama...

Ama onun her dokunuşu, kulağıma gelen her nefes sesi, kasıklarımı ağrıtıyor ve ihtiyaç duyduğum sıcaklıkla titretmişti. Hızla ıslaklığa dönüşen bir sıcaklık.

Kıcımı geriye doğru ittim, onun penisini okşadım ve pantolonunun içinden yukarı doğru yükseldiğini, daha da sertleştiğini hissettim. *Tanrım, çok büyük.* Çıplak sırtımı göğsüne bastırdım, gömleğinin içinden sert kaslarının sıcaklığını hissettim. Omurgamı kavisledim ve göğüslerimi tavana doğru ittim. Başım omzuna değdi, yumuşak saçlarım yanakındaki sert sakalları okşadı. Bu bir kucaklama olmalıydı.

dans, kişisel olmayan ve duygusuz. Ama yarı çıplak ve savunmasız bir şekilde ona yaslanmak, çok samimi ve güven verici bir his uyandırdı. Gözlerimi kapattım ve tüm dünyam, nefes alıp verirken vücudunun yavaşça yükselip alçalması ve göğüslerim, yüzüm, dudaklarım üzerinde dolaşan bakışlarının sıcaklığıyla doldu...

Müzik değişti ve ben de ona uyum sağlayarak kıcımlı onun penisi üzerinde ileri geri salladım. Bir süre sonra derinin gıcırdamasını duydum ve gözlerimi yarı açtım.

Elleri kanepenin arkasından kalkıyordu.

Onların bana doğru geldiğini izledim, onun göğüslerimi avuçlayacağını biliyordum. Onu durdurmam gerektiğini biliyordum, ama sesim çıkmıyordu. Avuçları göğüslerime sadece birkaç santim uzaklıktaydı ki, sonunda boğuk bir sesle "Dokunma" diyebildim.

Donakaldı... ve sonra isteksizce ellerini kanepenin üstüne geri koydu. Titrek bir nefes verdim. Beynim, o büyük eller göğüslerime dokunmuş olsaydı nasıl hissederdim diye sürekli bir döngü içinde çalışıyordu: Meme uçlarımla avuçlarını sıyırdığını hissedebiliyordum. Eğer öyle olsaydı...

Neyden daha çok korktuğumu bilmiyordum: onun kontrolünü kaybetmesinden mi, yoksa benim kontrolümü kaybetmem.

Kanepeden kalkıp ona dönerek bacaklarını açarak oturdu. Taytım sanki yokmuş gibi hissettim: Acı verecek kadar sert olan penisinin her santimini hissedebiliyordum. Ok şeklindeki başı, amımın dudaklarına doğru zonkluyordu.

Öne eğildim ve ellerimi başının iki yanına dayadım, hala müziğe uyarak kıvrılıp kıvrılıyordum. Birbirimizin gözlerine baktık ve bakışlarındaki ham ısı nefesimi kesmişti. Avuç içlerimi o sakallı yanaklarında gezdirip ona öpücük vermek için eğilme isteği...

Dudakları açıldı. Gözlerinin dudaklarıma kayduğunu gördüm. *Tanrım...*

Kendimi toparladım ve hızla kanepeye tırmandım, ağzım onun ulaşamayacağı bir mesafeye gelene kadar dizlerimin üzerine çöktüm. Ama bu, göğüslerimi onun yüzüne tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı. Başım döndü ve bir an için ritme göre sallanarak, dudaklarının benim üzerimde olduğunu hayal ettim.

Amvrosy. Birdenbire, bir süredir ondan hiçbir ses duymadığımı fark ettim. *Belki gitmiştir. Belki durabilirim.* "Hâlâ izliyor mu?" diye Gennadiy'e fısıldadım.

"Anlaşılır bir şekilde, gözleri hala sana kilitlenmiş durumda," diye homurdandı Gennadiy. "Devam et."

Yutkundum ve ona sert bir bakış attım; bir ara, ona sert bakmayı unutmıştım. Üstüne eğildim, penisi bacaklarımın arasında sürtünüyordu, sırtımı kavisledim ve göğüslerimi öne doğru ittim. Sonra eğildim. İkimiz de göğüslerime baktık, göğüslerimin onun göğsüne gittikçe yaklaştığını izledik.

Göğüs kaslarının sert kaslarına dokundular, gömleğinin içinden bile şaşırtıcı derecede sıcaktılar. Meme uçlarımın sertleşmeye ve kabarmaya başladığını hissedebiliyordum. Birbirimizin gözlerine baktık, her yeni duyguya birbirimizin tepkisini izledik, daha önce hiç kimseye ulaşamadığım bir düzeyde bağlandık. *Ondan nefret ediyorum*, kafamda tekrar ettim. *Ondan nefret ediyorum.*

Kıçım müziğin ritmine göre dönüyordu, amım onun sikinin başını öyle bir şekilde sürtüyordu ki, beni eritmişti. Üst bedenim de çaresizce dönmeye başladı ve göğüslerim onun göğsünü okşadı, meme uçlarım artık çakıl taşları gibiydi. Nefesi titremeye başladı. "Yebat," diye küfretti. "Seni seksi, çılgın küçük cadı..." Penisi daha da sertleşti ve seğirdi, kıvrımlarımın arasına bastırdı ve ben başım dönmeye başladı. Sanki kocaman, sıcak bir dalganın ucunda taşınıyormuşum gibi hissettim ve yapabileceğim tek şey tutunmaktı.

Dizlerimin üzerinde daha da yükselerek göğüslerimi yüzüne doğru getirdim. Onun muhteşem, şehvetli alt dudağına bakarak titremeye başladım, meme ucumun o dudağın üzerinde kayarken nasıl bir his uyandıracaklarını düşünerek. Beni yalayacaktı. Ve sonra... Nefesim hızlandı. Bir sınırı aşmak üzereydik. Ağzı göğsüme değdiğinde, elleri de kalçama değecekti. Ve sonra... ve sonra...

Meme ucum yanağını okşayarak ağzına doğru ilerlerken, öne doğru eğildim ve zevkle inledim. Son anda, Amvrosy'nin ne yaptığını görmek için omzumun üzerinden baktım.

Amvrosy orada değildi.

Rüyadan uyanmak gibiydi. Gennadiy'nin kucağından atladım ve yerden sütyenimi aldım. "Ne zamandır yok?" diye fısıldadım.

Gennadiy gözlerimin içine baktı. "Bir süredir." Sesi şehvetle boğuktu. "Bana yalan söyledin!" diye fısıldadı.

O sırttı. "Benim ne olduğumu unuttun mu?" Hala nefes nefese otururken, giyinmemi izledi. Sütyenimi ve kısa bluzumu giyerken ona öfkeyle baktım ve sonra kabinden fırladım.

Amvrosy ofisinde masasında oturmuş evrak işleriyle uğraşıyordu. "Orada çok uzun kaldın," dedi ve sırttı. "Burada çalışırken böyle şeyler istemiyorum. Ekstra para ödemedikleri sürece."

Ona kaşlarımı çattım, sonra merdivenlerden yukarı çıktım. İçimde öfkenin yükselmesine izin verdim, umarım bu kabinde olanları silip süpürür. Orada ne olmuştu ki?

Yapmam gerekeni yaptım. Olan tek şey buydu. Başka seçeneğim yoktu. O kötü, kibirli piçin kucağında sürtünmek ve göğüslerimi onun göğsüne sürtmek zorundaydım...

Göğsüne. Düzgün kasları, özel dikilmiş gömleğinin içinden muhteşem bir sıcaklık ve sertlik yayıyordu. Gömleğinin düğmeleri arasındaki boşluklardan karamel rengi teni ve koyu renkli dövmelemin kıvrımları görünüyordu...

Yüzüm kızarıırken zihnimi o anıdan uzaklaştırdım. Ne kadar ıslak olduğumun farkında olmak beni rahatsız ediyordu. Eh, onun penisi üzerinde sürtünürken, o kadar sert ve o kadar... büyükken bu çok doğal bir şeydi.

Tanrım, o adamdan nefret ediyordum. Neden bu kadar kötü bir adam bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı?

Ve neden beni kurtarmıştı? Amvrosy'nin beni vurmasına izin verebilirdi, o zaman onun başından sonsuza kadar kurtulmuş olurdu. Ama o beni korumuştı. Ve kendimi tehlikeye attığım için neredeyse koruyucu bir öfkeyle doluydu.

Adımlarım yavaşladı. Acaba o...

Hayır. Kafamı salladım ve yürümeye devam ettim. Onun gibi bir canavar mı? O, kimseye karşı, en azından düşmanına karşı hiçbir şey hissedemezdi. Belki de beni öldürenin başkası değil, kendisi olduğundan emin olmak istemişti.

Benden nefret ediyor.

Ve ben de ondan nefret ediyorum. Değil mi?

Calahan'ın arabasına bindiğimde, rahat bir nefes aldı. "Sonunda! Tam oraya girmek üzereydim. Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedim zayıf bir sesle. Ona telefonumu gösterdim. "Al. Amvrosy'nin kardeşinin telefon numarasını aldım."

Calahan fotoğrafa inanamadan bakarken, Yolanda koltukların arasından öne doğru eğildi. "Orada gerçekten ne oldu?" diye nazikçe sordu.

"Sana söyledim, hiçbir şey olmadı."

Yolanda bir saniye dudaklarını ısırdı ve aşağıya baktı. "O zaman... neden üstün ters giyilmiş?"

GENNADIY

"MANTIS GREEN RENKLİ BİR LAMBORGHINI HURACÁN," dedi Valentin. "Yaklaşık 400.000 dolar eder." Cevap vermediğimde, klipsli dosyanın üstünden bana baktı. "Gennadiy?"

"Hmm?"

İçini çekti. "Kardeşim, konsantre ol!" Bir sonraki araca, şık kırmızı bir kama şekilli araca doğru yürüdü. "1987 model bir Ferrari Testarossa. Yaklaşık 200.000 dolar değerinde. Satabiliriz, ama bence onu Los Angeles'taki senatöre rüşvet olarak göndermeliyiz. O hep bir tane istemişti." Bekledi. İçini çekti. "Gennadiy!"

"Dinliyordum."

"Hayır, dinlemiyordun. Ferrari nereye gidecek?"

"...Dubai?" diye tahmin ettim.

"Hayır! Neyin var senin? Bütün gün dikkatin dağınıktı." Kaşlarını çattı. "Bir kadın mı?"

Gözlerimi kaçırdım. "Hayır!"

Valentin kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı. "New York'tan döndüğünden beri böyle." Yüzü düştü. "Konstantin'in kız arkadaşıyla bir şey yaşamaya başlamadığını söyle!"

"Hayır! Tabii ki yok!"

Valentin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kara Kedi! Oraya uğrayacaktın! Amvrosy'nin kızlarından birinden kucak dansı mı aldın?" Poker suratım bozulmuş olmalı ki, yarı şok olmuş, yarı sevinçli bir şekilde eliyle ağzını kapattı. "Aldın, değil mi?"

"Yaptıysam ne olmuş?" diye tersledim ve başka yere baktım. "İşin avantajı. Önemli bir şey değil."

Ancak bir hafta geçmişti ve ben bunu düşünmeden *duramıyordum*. Küçük göğüslerinin göğsüme hafifçe dokunması, sıcaklığının gömleğime nüfuz etmesi. Sonunda sıkı topuzundan kurtulan saçlarının ipeksi dokunuşu. Üzerime tırmanırken gözlerimizin kilitlenmesi: vücudu muhteşemdi, ama

en hipnotik şey gözleri ve gözlerinde devam eden savaşı.

Sadece birkaç ince kumaş katmanının arasından onun yumuşak kıvrımlarının benim aletimi okşadığını hatırlayınca nefesim kesildi. O his artık kafamda sürekli tekrarlanıyordu ve beni seksten başka her şeyden sıkılmış, elle taciz eden, homurdanan bir canavara dönüştürmüştü. Önceden onu istemiştim. Şimdi ona *ihtiyacım vardı*. Onu bu arabalardan birinin kaputunda, çıplak ve bacakları açık, benim aletim ona girerken istiyordum...

"Gennadiy!"

Başımı kaldırdım. Valentin mavi bir Porsche'ye geçmişti ve bana umutsuzca bakıyordu.

İç geçirdim. Bu kadında ne vardı böyle? Birçok güzel kadınla birlikte oldum ama hiç böyle hissetmemiştim. Lap dance için giydiğim gömlek hala onun kokusunu taşıyordu, kiraz şampuanının ve cildinin yumuşak vanilya kokusunu... Henüz onu çamaşır makinesine atmaya kendimi ikna edememişim.

Ben... *bağımlıydım*.

Artık, onun beni izlediğini fark ettiğimde, ondan nefret etmekle... onu en yakın duvara yapıştırıp kendimi ona gömmek arasında kalıyordum. Neyse ki, birkaç saatliğine ondan kurtulmayı başarmıştım. Derin bir nefes aldım ve kendimi odaklanmaya zorladım.

Garaj dediğim yerdeydik. Sahip olduğumuz tüm işletmeler arasında ahırdan sonra en sevdiğim ikinci yer burası ve iki bölümden oluşuyor.

İşin ilk yarısı, şehir merkezinde bulunan lüks bir restorandır. Restoran sağlıklı bir kâr elde eder, ayrıca garsonlar sarhoş işadamlarının iç bilgilerini kulak misafiri olur ve bunları Radimir'e aktarır, o da bu bilgilerle milyonlar kazanır. Ama asıl para kaynağı nedir? Süper arabalar süren zengin müşteriler ve vale park hizmeti. Müşteriler yemek yerken, valeler araba anahtarlarını Illinois Teknoloji Enstitüsü'nden işe aldığım birkaç hacker'a verir, onlar da kodları çalar ve geri verir. Sonra, haftalar veya aylar sonra, bir araba hırsızları ekibi gece yarısı müşterilerin garajlarından arabaları çalar. Ve biz de buraya getiririz.

Yarısı inşa edilmiş bir apartmanın yer altı otoparkında duruyordum. Radimir bunu vergi indirimi için kullanıyordu:

Beş yıldan fazla bir süredir inşaat halindeydi ama hiçbir zaman tamamlanmamıştı. Bu da, kimsenin bodrum katındaki otoparkına inmediği anlamına geliyordu. Eğer inmiş olsalardı, oldukça şok olurlardı.

Yavaşça bir daire çizdim. On sekiz araba soğuk beyaz ışıkların altında parıltıyordu ve her biri insanların hayalini kurduğu türden süper arabalardı. Lamborghini'ler, Ferrari'ler, bir Pagani Zonda... Hatta bir Bugatti Veyron bile vardı. Bazı arabaları nakit karşılığında sattık, ancak çoğu rüşvet olarak kullanıldı: Bazı insanlar o kadar zengindir ki paraya karşı bağışık olurlar, ancak kimse çocukluk hayallerindeki arabaya karşı koyamaz. Garaj benim kişisel müzem gibi olmuştu. Aylar boyunca arabalar gelip gitti, ancak koleksiyonun tamamı benimmiş gibi hissettiriyordu.

Gülümsedim ve güzel gümüş rengi Aston Martin'in yan tarafını elime aldım. "Bunun için planımız nedir?" diye sordum.

Valentin, kafamın tekrar oyuna döndüğüne rahatlayarak içini çekti. "Bu araba Hindistan'a, Selina Kirk-Hughes'un satış mağazalarından birine gönderilecek

—" diye söze başladı. "Bu...?"

Tavana baktım. Ben de duyabiliyordum: polis sireni, yaklaşıyordu. "Muhtemelen sadece geçiyor."

Siren yanımızdan geçerken Doppler etkisini bekledik. Ama ses gittikçe yükseliyordu ve şimdi diğerlerini de duyabiliyordum, yükselen bir koro. "Biz olamayız," dedim. "Burada olduğumuzu kimse bilmiyor." Dışarıdan bakıldığında bina karanlık, kullanılmayan bir şantiye gibi görünüyordu.

Ama sonra sirenler tam ses seviyesine ulaştı... ve tam üstümüzde durdu.

"*Chyort*," diye fısıldadı Valentin. İkimiz de bir çıkış aramaya başladık. Ama... burası bir bodrum katıydı. Tüm çıkışlar yukarıya, polislerle doğru gidiyordu. Birbirimize dehşetle baktık. Radimir, karmaşık bir holding şirketleri zinciri aracılığıyla bu binanın sahibiydi: kimse bunu bizimle ilişkilendiremezdi. Ama burada dört milyon dolar değerinde çalıntı araba ile yakalanırsak...

Yukarıdan sesler geliyordu. Merdivenlerden hızla aşağı iniyorlardı.

Her zaman becerikli olan Valentin, bir kanalizasyon kapağına koştu ve onu kaldırdı. Kanalizasyonun kokusu burnumuza çarptığında ikimiz de geri çekildik. Valentin içeri tırmandı ve merdivenden aşağı inmeye başladı. "Hadi!" diye fısıldadı. "Hapse girmek mi istiyorsun?"

Tereddüt ettim, etrafa baktım. Bütün bunları kaybedemezdim. *Arabalarımı* kaybedemezdim! Beynim baskının gerçekleştiğini kabul etmiyordu. *Kimse burayı bilmiyor. Bulmuş olamazlar, bu imkansız!*

Sonra diğerlerinin seslerinin üstüne çıkan tanıdık bir kadın sesi duydum. "Siz ikiniz, aşağıda. Geri kalanlarınız güney tarafına!"

Alison! Ve birdenbire, bu mümkün *oldu*.

Kanalizasyona tırmandım ve başımın üstündeki kanalizasyon kapağını kapattım. Merdivenden aşağı inmeden, polisler garaja akın ederken üstümde bot sesleri duyuldu. Orada asılı kalarak, sessiz bir öfkeyle merdiven basamaklarını sıktım. *Lanet olsun sana, Brooks!* Kanalizasyon kapağında birkaç küçük kare delik vardı ve başımı çevirdiğimde onu gördüm: elleri belinde, arabalara kızgın bir şekilde bakıyordu. "Buralarda bir yerde olmalılar!" diye bağırdı. "Her yeri arayın!"

Çok, çok sessizce merdivenden indim, kalçama kadar gelen kokuşmuş suya girdim ve sürünerek uzaklaştım.

Valentin ve ben, geri tırmanabilmek için yarım mil boyunca suda yürümek zorunda kaldık. Garajdan çıkıp sokağa çıktığımızda, kir pas içindeydik ve kokudan öksürüyorduk. Ellerimi takım elbiseme sildim ve garajı çevreleyen kırmızı ve mavi ışık halkasına baktım.

Gitmişti. Dört milyon dolar değerinde arabalar. Dört *milyon!* Mesele sadece para değildi; bize sağlayabilecekleri güçtü. Bölge savcılarıyla ilişkileri düzeltmek veya hakimlere rüşvet vermek için kullanılabilirlerdi. Ve aptalca, çocukça bir şekilde, *onlar benimdi*.

Öfke göğsümde büyüdü ve yerinde duramadan volta atmaya başladım. *Alison*. Bir şekilde araba hırsızlıklarının arkasında benim olduğumu anlamış ve sahipleri arasındaki ortak noktayı bulmuştu: hepsi aynı restorana gitmişti. Muhtemelen arabalardan birine takip cihazı takmış, benim onu çalmasına izin vermiş ve sonra garaja kadar takip etmişti. *Yebat!* Bu ne cüret? Bu ne cüret *lan?*! Titreyerek nefes aldım, her kasım öfkeden gerilmişti. Hiç kimseyi bu kadar nefret etmemiştim, ama şimdi bile, yumuşak teninin hatırası, o daracık taytın içinden sikimi okşayan amının hissi...

"*Blyat!*" diye bağırdım. "*Blya, blya... Blyat!*" Kanalizasyon kapağını aldım ve en yakın park halindeki arabaya fırlattım, kaputu çöktü ve ön camı paramparça oldu. Alarm çalmaya başladı.

Valentin elini koluma koydu. "Gennadiy?" Arkanı döndüm. "Beni rahat bırak!" diye bağırdım.

O geriye doğru sendeledi... ve yüzündeki ifade beni donduracak kadar etkiledi. Şok olmuştu, incinmişti... hatta biraz korkmuştu. Ve bu sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissettirdi. Öfkem sis gibi dağıldı ve aylardır ilk kez net bir şekilde görebildim.

Bu kadın bana bir tür büyü yapmıştı. Hayatıma girdiğinden beri hatalar yapıyordum, para kaybediyordum, anlaşmaları tehlikeye atıyordum, hepsi ne için? Güzel olduğu için mi? Onu sikmek istediğim için mi? Ve şimdi işler o kadar kötüye gitmişti ki, *Valentin'den*, küçük kardeşimden öç alıyordum!

Onu yakaladım ve sıkıca sarıldım. "Özür dilerim kardeşim," dedim, sesim duygudan boğuk çıkıyordu. "Özür dilerim." Gözlerimi kapattım. Ona nasıl kızabilirdim ki? Her zaman koruyacağıma yemin ettiğim kişi... çünkü en çok ihtiyaç duyduğu anda onu koruyamamıştım.

Onu bıraktım, derin bir nefes aldım ve arabama doğru yürümeye başladım. Duygularım içimde taş gibi sertleşmiş, tüm şüpheleri engelliyordu. "Hadi. Gidelim."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Valentin.

"Kumarhanede yapmam gerekeni." Alison Brooks'u öldürecektim.

GENNADIY

AMA ONU BULAMADIM.

Valentin'i bıraktıktan ve kıyafetlerimi değiştirdikten sonra - takım elbisem o kadar kirlenmişti ki, onu atmak zorunda kaldım - garaja geri döndüm. Bölge hala polislerle doluydu, ama Alison ortalıkta yoktu.

şimdiye kadar şafak sökmüştü, güneş zayıftı ve kalın gri bulutların arkasında zar zor görünüyordu. Alison'ın ortaya çıkıp beni takip etmeye başlamasını bekleyerek bir süre şehirde dolaştım: O, uzun süre benden uzak kalmazdı. Ama ortaya çıkmadı. Radimir tekrar aradı. En önemli işlerimizden birinin nasıl çöktildiğini öğrenmek için her on dakikada bir arıyordu. Ama ben telefonu açmıyordum. Ona Alison'ın öldüğünü söyleyene kadar onunla konuşmak istemiyordum.

Trafik kameralarının önünden geçtim, böylece beni arıyorsa o şekilde bulabilirdi. Bu işe yaramayınca, FBI merkezinin önünden geçtim. *Buradayım! Gelin beni yakalayın!*

Hiçbir şey olmadı. Sinirden direksiyona vurdum. Onu bulamazsam nasıl öldürecektim? *Nerede bu kadın?*

Acaba... bugün izinli miydi? Ama o da benim gibiydi, *asla* izin almazdı. Ve neden büyük bir baskının ertesi sabahı, *bugün* tatile çıkmayı seçsin ki?

Gri bulutlar artık tüm gökyüzünü kaplamıştı ve şiddetli, soğuk bir yağmur yağmaya başladı. Bütün sabahı onu aramakla geçirdim. *Onun benim peşimde olması da böyle bir şey mi?*

Ve sonra, birdenbire onu gördüm. Normal bir FBI ajanı gibi her zaman sivil araçlar kullanmış olsaydı, onu bulmam imkansız olurdu. Ama o kadar gece beni motosikletiyle takip ettiğİ için, kiraz kırmızısı gövdesini hemen fark ettim. Bir kilise avlusuna mı dönüyordu?

Sokağa park ettim ve orada belirsiz bir şekilde oturarak, yanımda getirdiğim ruhsatsız silahı parmaklarımla okşadım. Bir ayın için mi gelmişti? Bir düğün için mi? Daha yakından bakmak için arabadan indim ve onun hala motosiklet kıyafetleriyle kiliseye girip kaybolduğunu gördüm. *Kahretsin!* Onu oraya kadar takip edemezdim, yoksa beni hemen fark ederdi.

Arabama geri dönüp bekledim, birkaç dakikada bir saati kontrol ettim. *Bunu bütün gün nasıl yapıyor?*

Bir saat sonra kilisenin kapıları açıldı ve insanlar dışarı çıkmaya başladı. Koltuğumda doğrulup parmaklarımı silahın üzerinde kıvırdım. Artık tek yapmam gereken onu sakın bir yere kadar takip etmek ve...

Bekle. Herkes siyah giyinmişti.

Alison ortaya çıktı. Ama... Alison'a benzemiyordu. Tuvalette giyinmiş olmalıydı çünkü ayak bileklerine kadar uzanan sade siyah bir elbise giymişti. Ve normalde yaptığı gibi dolaşmıyordu; başı eğik, küçük adımlarla yürüyordu.

Arabamdan indim ve kilisenin mezarlığının kenarına geçtim, demir parmaklıklardan izlemeye başladım. Silah hala ceketimin altında elimdeydi, ama göğsümdeki granit gibi soğuk ve sert kararlılık... canımı yakıyordu. Alison ve diğer cenazeye katılanlar tabutu mezar yerine kadar takip ettiler. Benden üç metre kadar uzağından geçti, orada olduğumdan haberi yoktu.

Mezarlığın diğer ucuna gizlice yaklaştım, bir kapı buldum ve içeri süzıldüm. Sonra ağaçların arkasına saklanarak cenaze törenine doğru süründüm. Yağmur şiddetle yağıyordu ve Alison sıırılsıklam olmuştu, ama farkında değil gibiydi. Tabut toprağa indirilirken ona bakıyordu. Yağmur yanaklarından akıyordu, bu yüzden emin olamadım, ama... *ağlıyor muydu?*

O sert kararlılığında ince bir çatlak hissettim. Silahın kabzasını sıktım. *Aptal olma.*

Tören sona erdi ve diğer cenazeye katılanlar uzaklaşarak Alison'ı mezarın başında tek başına bıraktılar. Hâlâ beni görmemişti.

Etrafıma baktım. Her şey mükemmeldi. Etrafta kimse yoktu, kamera yoktu ve yağmur herkesin içeride kalmasını sağlayarak silah sesini bastırmaya yardımcı olacaktı. Hatta mezar henüz doldurulmamıştı: Alison'ın cesedini mezara yuvarlayabilir, üstüne toprak atabilir ve kimse onu asla bulamazdı.

Ceketimin altından silahı çıkardım... ve sonra tereddüt ettim, onun kamburlaşmış, sırılsıklam bedenine ve kırmızı gözlerine bakarak. İçimde, yıllardır işlev görmesine izin vermediğim bir şey acıyordu.

Valentin'e bağırdığım anı tekrar tekrar düşündüm, suçluluk duygusunu uyandırmak için o anıyı zihnimde canlandırdım. *Her şeyi mahvetti. O gelene kadar her şey yolundaydı.* Derin bir nefes aldım, silahımı kaldırdım ve Alison'ın göğsüne nişan aldım...

Parmağım tetiği ovuşturdu. Hareket etmek istemiyor gibiydi.

Arabamı aldı. Beni küçük düşürdü. İrlandalılarla olan anlaşmamı neredeyse kaybetmeme neden oldu. Yine yavaşça nefes aldım ve tekrar nişan aldım...

Alison aniden, yürek parçalayan bir hıçkırık attı ve yere yığıldı. Yağmurun içinden bile yanaklarından akan gözyaşlarını görebiliyordum.

Dişlerimi sıktım ve tetiği gittikçe daha sertçe sıktım... ve sonra bıraktım. *Yebat'! Blya, blya... Blyat'!* Silahı ceketimin altına geri soktum ve orada nefes nefese durdum, ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, kararlılığımın paramparça olduğunu hissettim. *Ne yapıyorum*

—*Ne yapıyorum*—

Alison acı içinde gözlerini sıkıca kapattı. Kollarını kendine doladı ve bu, şimdiye kadar gördüğüm en üzücü şeydi, sanki dünyada ona sarılacak kimsesi yokmuş gibi ve...

Aniden, bilinçli olarak istemeden, ona doğru yürümeye başladım. Ağaçların korumasından çıkar çıkmaz, yağmur saçlarımı kafama yapıştırdı ve gömleğimi sırılsıklam etti.

Alison gözlerini açtı ve irkildi. "*B-Burada mı? Lanet olası bir cenazeye mi geldin?*" Ağlayarak ve burnunu çekerek başını salladı. "Neden, *alay etmek* için mi? Tanrım, Gennadiy, bu senin için bile çok alçakça."

Ağzımı birkaç kez açıp kapattım. "Buraya alay etmeye gelmedim," dedim sonunda. Tabuta doğru başımı salladım. "Onlar kimdi?"

Tabuta baktı ve tüm direnci yine kayboldu. "*Seonsaeng'im. Öğretmenim.*" Sesi kısıldı. "Arkadaşım."

Ona baktım. Çok... kırılmış görünüyordu. Yüzümü ovuşturdum. "Ne oldu?"

Dudaklarını sıkıca kapattı. "Kanser."

Blyat. Soğuk bir anı depremi içimi sarsmıştı.

İstemedim, "Annem kanserden öldü" dedim.

Alison şok içinde bana baktı. Tanrım, o kadar *küçüktü*, savunmasızdı ve...

Bir şey beni ele geçirdi. "Bundan sonra," dedim sıkıca, "normale döneceğiz."

"*Neyin* ardından?"

Kollarımı ona doladım ve onu göğsüme çektim. O çığlık attı ve sıçradı, ama ben onu kollarımla sıkıca sardım ve küçük, sırılıslam vücudunu bana doğru tuttum. Gök gürültüsü başımızın üzerinde yankılanıyor ve yağmur ikimizi de sırılıslam ediyordu. Bir süre sonra o da rahatladı. Sonra vücudunun tekrar sarsıldığını hissettim, bu sefer hıçkırarak, sonra bir kez daha, bir kez daha. Göğüslerinin göğsüme yumuşak bir şekilde değdiğini hissetsem de, bu cinsel bir şey değildi. Onu rahatlatmak, acısını dindirmek ve...

Bunun tek yönlü olduğunu biliyordum. Acı çekiyordu ve birine ihtiyacı vardı, ben de ona yardım edebilirdim, sadece bir anlığına. Ama...

Ama içimde, soğuk bir yer vardı, sanki rüzgârlı, çorak bir ada gibi, etrafındaki şiddetli fırtınalar herkesi uzak tuttuğu için kimsenin dokunmadığı bir yer. Bir an için, o yer... bağlantılı hissettirdi. Annemin ölümüne birkaç gün kaldığını ve onu ziyaret etmeme izin verilmediğini duyduğumda ağladığımı hatırladım. Alison'ı daha sıkı sıktım ve bir an için, bu tek yönlü bir şey *değildi*.

Sonra onu bıraktım, döndüm ve arkama bakmadan yağmurun içine doğru yürüdüm.

ALISON

"NE OKUYORSUN?" diye sordu Caroline, iki fincan kahveyle dinlenme odasından içeri girerken.

Kağıt dosyayı kapattım. "Hiçbir şey!"

Caroline bana kahvemi uzattı ve ben ona teşekkür ettim, yanaklarım kızardı. *Neden utanıyorum ki?* Gennadiy hakkında bir şeyler okuyordum, ki bu tam da yapmam *gereken* işti. Ama...

Ancak ben onun erken dönem hayatı hakkında bir şeyler okumuştum. Sun Usta'nın cenazesinden birkaç gün sonra, Rusya'nın sosyal hizmetlerinden bir dosya ele geçirmeyi başarmıştım. Gennadiy'nin annesi kanserden ölmüştü. Radimir, Gennadiy ve Valentin ise gençlik yıllarını Vladivostok'ta bir islahevinde geçirdiler: Nedenini öğrenemedim, ama orası oldukça kasvetli bir yer gibi geliyordu. *Onu bu yola sokan şey bu muydu?*

Ona sempati duymaya mı başlamıştım?

Telefonum çaldı ve dikkatimin dağılmasından memnun olarak telefonu aldım. Arayan, birkaç kez birlikte çalıştığım Chicago Polis Departmanı cinayet masası dedektifi Nate'ti. "Gennadiy Aristov davasında çalışıyorsun, değil mi?" diye selamladı.

Sandalyeye daha dik oturdum. Para çantalarını ele geçirmek patronumun gözüne girmiştim ve milyonlarca dolar değerinde çalıntı araba ele geçirmek FBI'ın *itibarını* artırmıştı. Ama ikisini de Gennadiy ile kesin olarak ilişkilendirememiştim ve onu tutuklayabilmek için hâlâ çok uzaktaydım. Sadece birkaç haftam kalmıştı. Nate'in bir ipucu varsa, onu duymak istiyordum. "Evet," dedim hevesle.

"Şu anda onun fotoğrafına bakıyorum. Barroso karteli için çalışan ve az önce tutukladığımız bir adamda bulduk. Cebinde Low Low Blues and Jazz kulübüne bilet de vardı: bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Heyecanım bir anda yok oldu. "Gennadiy oraya gidiyor," dedim. Artık onun rutinini ezbere biliyordum. "Saat dokuzda. Her perşembe." Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. *Bugün* perşembeydi.

"Bunu bilmen gerektiğini düşündüm," dedi Nate bilgece. "Kendine iyi bak, Brooks."

Halifax'ın ofisine koştum. Telefonda konuşuyordu ama beklemedim. "Barroso karteli bu gece Gennadiy'i ortadan kaldıracak."

Halifax iç geçirdi. "Seni geri arayacağım," dedi telefona. Sonra bana, "Ne?!" dedi.

Ona Nate'in yakaladığı adamdan bahsettim. "Kartel üyelerinin birinin fotoğrafını yanlarında taşımalarının tek nedeni, onu öldürmek istemeleridir." Gennadiy'i birkaç kez caz kulübüne kadar takip etmiştim ve burası pusu kurmak için mükemmel bir yerdi: dolambaçlı koridorlar ve pusu kurmak için birçok gölgeli yer vardı.

"Chicago polisi adamı yakaladı, yani her şey bitti, değil mi?"

Masasına eğildim. "Hayır! Kartel, adamlarının tutuklandığını öğrenecek. Başka birini gönderecekler."

Halifax sadece bana baktı.

"Efendim, bunu durdurmalıyız. Onu öldürecekler."

Halifax bir kalem aldı ve onunla oynamaya başladı. "Hiçbir şeyden emin değiliz."

Çenemin düştüğünü hissettim. "Bunu durdurmak *istemiyorsunuz*."

"Ne yapmamı istiyorsun? Bratva patronunu korumak için ajanların hayatını tehlikeye atmamı mı? Bu adamı yakalamaya çalışıyoruz Brooks!"

"Onu alt et, değil..." Sesim kırıldı. "*Öldürme!*"

"Kimseyi öldürmüyoruz," dedi sinirli bir şekilde. "Ama dürüst olmak gerekirse, bu pislikler birbirlerini yok etmek istiyorlarsa... ben hiç üzülmem." Bana kaşlarını çattı. "Michigan Gölü'nden çıkardığımız cesetleri unuttun mu? O bir katil. Belki de karma sonunda onu yakaladı."

Sanki biri beni uyandırmak için tokat atmış gibiydi. Gennadiy bir katildi. Bunu başından beri biliyordum. Bir ara unutmuş muydum acaba?

"Karışma," dedi Halifax. Gözlerini kısarak beni izledi. "Brooks? Bu bir emir."

Hızla başımı salladım. "Elbette, efendim." Uyuşmuş ve ağırlaşmış bacaklarımla masama geri döndüm. *Halifax şüpheleniyor mu? Neyi şüpheleniyor? Ben yanlış bir şey yapmadım. Gennadiy'i alt etmek istiyorum. Ben sadece...*

Gennadiy'nin mezarın başında bana sarılmasını düşündüm. *Ben sadece...*

Çalışmaya çalıştım, ama bilgisayar ekranımın köşesindeki saate bakıp durdum. 18:00. 19:00. Ofis boşaldı ve her zamanki gibi son kalan bendim. 20:00. Gennadiy her zaman 21:00'da başlayan ana set için tam zamanında caz kulübüne giderdi.

Telefonuma baktım. *Yapamam*. Çok, çok büyük bir belaya bulaşırım.

Saat 20:30'a geldi. *Bu doğru değil*. FBI insanları korumak için var değil miydi... Bratva'yı bile? Belki de Halifax bunu o kadar uzun süredir yapıyordu ki, Gennadiy ve ailesini artık insan olarak görmüyordu. Birkaç ay önce ben de aynı şeyi hissetmemiş miydim?

Saat 20:45.

"Siktir," dedim boş, karanlık ofise. "Siktir, siktir, siktir." Ve aniden ayağa kalkıp koşmaya başladım. Ofisten çıktım. Merdivenleri indim. Sokağa çıktım. *Telefon kulübesi, bir telefon kulübesi lazım*. Ama artık telefon kulübesi kalmamıştı. *Siktir*.

Gördüğüm ilk kişiye, yirmili yaşlarında bir adama koştum ve ona rozetimi gösterdim. "FBI! Telefonuna ihtiyacım var!"

Ağzı açık kalmış bir şekilde telefonu uzattı. Gennadiy'nin telefonunu o kadar çok aramıştım ki numarasını ezbere biliyordum. Numarayı tuşladığımda, telefonun saatinde 20:55 yazıyordu. *Araba kullanıyor olmalı. Ya cevap vermezse? Ya erken gelmiş ve kulübün içine girmişse, ya da çok geç kalmışsam? Ya ölmüşse?*

"Evet?" dedi Gennadiy şüpheyle.

"Caz kulübüne gitme!" diye bağırdım. "Barroso karteli seni öldürmek için birini gönderdi!"

Birkaç saniye sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda, şok olmuş ve biraz da savunmasız görünüyordu. "Teşekkür ederim."

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden telefonu kapattım. Sonra telefonu aldığım adama geri verdim. Bana hayranlıkla bakıyordu. "Bu başıma gelen en harika şey!" dedi ve uzaklaştı.

Bir sokak lambasına yaslandım. Sonunda tekrar nefes alabiliyordum ve bu, ne kadar korktuğumu fark etmemi sağladı. Sadece doğru olanı yapmamıştım.

Onu... önemsiyordum. Ve bu yüzden ondan daha da çok nefret ettim.

Ertesi sabah ilk iş olarak Halifax beni ofisine çağırdı. "Chicago Polisiyle konuştum," dedi, gözleri beni delip geçiyordu. "Dün gece o caz kulübünde herhangi bir sorun bildirilmemiş."

Masasının önünde, çenemi dik tutarak durdum. Ellerimi arkamda birleştirdim, böylece sinirli bir şekilde ellerimi ovuşturmayacaktım. "Sanırım haklıydınız, efendim. Kartel başka bir suikastçı göndermedi."

"Kulübün güvenlik kameralarını kontrol ettim. Gennadiy'nin arabası saat dokuzdan birkaç dakika önce geldi." Sesi titriyordu. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. "Ama içeri girmeden ayrıldı."

Siktir. Sesimi masum göstermeye çalıştım. "Efendim, ben..."

"Kes şunu, Brooks!" diye bağırdı, pencereyi sallayacak kadar yüksek sesle. "Ne yaptığını biliyorum, sadece kanıtlayamıyorum!"

Kendi telefonumu kullanmadığım için çok mutluydum.

"Seni kovamam, ama davadan alabilirim. Son birkaç hafta boyunca ekibi ben devralacağım." Masasından kalın bir dosyayı kaldırdı ve neredeyse bana fırlatacaktı. "Cantellis'leri araştırmaya geri dön." İkinci, aynı derecede kalın bir dosyayı bana uzattı. "Ve O'Donnell'ları."

Midemi bulandırdı. "Efendim..."

"Beni zorlama Brooks! Hala bir işin olduğu için mutlu ol!"

Gözlerim yaşararak döndüm ve ofisinden sessizce çıktım. Her şey nasıl bu kadar karışmıştı?

GENNADIY

Onu görmeden önce sesini duydum. Trafikte zikzaklar çizerek ilerlerken motosikletinin motorunun gürültüsü, zihnimde onun tema müziği haline gelmişti. İlk başta, arkamdan geldiğini her duyduğumda omuzlarım öfkeden gerilirdi. Şimdi ise göğsümde bir şey uyanıyor ve *hafifliyordu*.

Sabahın erken saatlerinde trafiğin içinde kıvrılarak ilerlerken, köşelere yaslanarak göründü. Sürüşü çok zarifti: Birden fazla kez, arka aynamdan onun esnemesini, eğilmesini ve bisikleti bacaklarının arasında sıkıca tutmasını izlemekle o kadar meşguldüm ki, neredeyse başka bir arabaya çarpıyordum.

Lincoln Park'taki küçük bir tepenin üstünden onu izliyordum. Birkaç saat sonra çimler çocuklar ve piknik yapan ailelerle dolacaktı, ama sabahın yedisinde park tamamen bize aitti. Güneşli ve açık bir gündü ve Michigan Gölü'nün parlak mavisi üzerinde kesintisiz bir manzara vardı.

BMW'min yanında fren yapıp durdu, kaskını çıkardı ve parka doğru yürüdü. Benden yaklaşık iki metre uzaklıkta durdu, dikkatli ve temkinliydi.

Benden mi korkuyor? Yoksa ne olabileceğinden mi?

Bir saniye durup ona baktım, parıldayan mavi gözlerine daldım. Ama sonra esinti, ince siyah saçlarının gevşek telleriyle oynamaya başladı ve bu bir saniyeden *fazla* sürdü...

Gözlerimi ondan ayırdım. Bana bir şeyler oluyordu. Her şey striptiz kulübünde, onu tehlikede gördüğümde ve onu korumam gerektiğini hissettiğimde başlamıştı. Sonra onu mezarlıkta, kırık ve savunmasız, dünyada sığınacak kimsesi olmayan bir halde gördüm ve aniden ne kadar yalnız olduğunu anladım. Belki de bu bana çok tanıdık geldiği içindi.

Ve sonra benim hayatımı kurtarmak için işini riske attı.

Belki de her şey striptiz kulübünde başlamamıştı. Belki de o beni şehrin her yerinde takip ederken başlamıştı ve ben onun ne kadar

sonunda layık bir rakibim olduğunu fark ettiğimde başlamıştı.

Ya da belki de her şey kumarhanede, ona hırladığımda, o da çenesini kaldırıp bana karşı geldiğinde başlamıştı. Tek bildiğim, yıllardır karanlık, sessiz ve soğuk olan bir yanımın olduğu ve onun bu yanımı sıcak, renkli bir hayata dönüştürdüğüydü.

Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Mezarlıktan sonra Radimir'den özür dilemek ve Alison'ı öldürmenin bize çok fazla tepki çekeceğini ona ikna etmek zorunda kalmıştım. Onu hayatta bırakmaktan hiç memnun değildi. Böyle bir buluşma yaptığımızı bilseydi tamamen çılgına dönerdi.

"Mesajımı aldın mı?" diye sordum, sesimi dikkatlice sertleştirerek.

Alison burnunu çektirdi — nedense, bunu yaptığında çok sevimli ve *tatlı* geliyordu —

ve başka yere baktı. O da bunu hissediyor muydu acaba?

"FBI'in ihbar hattına gelen isimsiz bir ihbar," dedi. "Bu koordinatlarda dev sarı ördek görüldü."

Gülümsedim. Bununla gurur duyuyordum. Ama sonra gülümsemem kayboldu. "Seni bir haftadır görmedim."

Pencere kenarına gidip yaslandı. "Bu davadan ayrıldım. Artık başka biri seni takip edecek."

Etrafıma baktım. Yalnızdık. "Belli ki, onlar senin kadar iyi değiller."

"Açıkça."

Döndü ve gölün karşısına baktı. Ben de korkuluğa gidip ona katıldım ve aynısını yaptım: ona bu kadar yakinken, ona bakmaya cesaret edemedim, yoksa aptalca bir şey yapabilirdim. "Seni davaya geri döndürebilirim."

Bana baktığını hissettim. "Ne?! Nasıl? Hayır, neden? *Neden* önce?" "Çünkü senin bırakman benim hatam."

"Ama sen benden nefret ediyorsun. Bu tam da istediğin şeydi, benden kurtuldun

."

Benden nefret ediyorsun. Bu, havada asılı duruyordu. Bir şey söyleyebilirdim

bir şey söyleyebilirdim...

Bunun yerine, nefesimi içime çektim ve ona döndüm. "Seni yenmek istiyorum," dedim ona. "Seni yeneceğim. Ama bu şekilde değil."

Bana bakarak, daha fazlasını söylemem için beni kışkırttı. Ben de ona taş gibi bir yüzle baktım.

Gözlerini indirdi. "Tamam," dedi. Bir dakika, sesinde acı mı vardı? Bir şey söylemeli miydim? "Nasıl?"

"İki gün sonra bir gemi ile bir konteyner gelecek," dedim ona. "Buzdolapları. Ancak, buzdolaplarından birinin kasasının içinde küçük bir radyoaktif sezyum paketi var. Patronuna söyleyip teröristleri yakalayabilirsin. Kahraman olursun."

"Nasıl..."

"Limanlarda bir arkadaşım var."

Başını salladı. "Yakov Beletski."

Bazen, hayatımı ne kadar iyi bildiğini unutuyordum. "Evet. O, olan biten her şeyi bilir. Terörizm... bu bizim için, senin için, hiç kimse için iyi bir şey değil. Bu yüzden böyle bir şey duyduğunda, yetkililere haber verir. Bu yüzden onu rahat bırakıyorlar."

"O zaman neden bu sefer de yetkililere kendisi söylemiyor?"

Chyort, kemik peşinde koşan bir köpek gibiydi. Gözlerimi kaçırdım ve sakallarımın üzerinde elimi gezdirdim. "Ben... FBI'ya senin söylemeni istedim."

Bana baktığını hissedebiliyordum. "Karşılığında ne yapman gerekti?"

Bunun bedeli, en yakın arkadaşıma ona *neden* yardım etmek istediğimi itiraf etmektir. Yakov nefes alamayacak kadar gülmekten kırılırken, ben orada somurtarak ve kızarmış yüzle duruyordum. "Bu önemli değil," dedim ona sert bir şekilde. "Al." Tüm detayların yazılı olduğu bir kağıt parçası uzattım.

Bir anlığına ona baktı, sonra aldı. Parmak uçları avucumu okşadı ve bu his vücudumu sarsarak ayak parmaklarıma kadar indi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Cebime uzandım. "Ve bunu da al." Yepyeni bir kontörlü telefonu uzattım. "İçinde bir numara kayıtlı. Kontörlü *telefonlarımdan* biri. Bana ulaşman gerekirse diye."

Telefonu aldı ve kaşlarını çattı. "Ben aramadan önce o telefonu atarsan ne olacak?"

Sıkıca gülümsedim ve cebimden başka bir telefon çıkardım. "Yapmayacağım. Bunu sadece senin için saklayacağım."

Bana Ő phey le baktı. Sonra bir anlığına kağıda baktı. "Bu sadece bizi eŐ t hale getirir," dedi sonunda.

Sessizce baŐ ımı salladım.

YaklaŐ arak, par       n n kokusunu alabileceğim kadar yaklaŐ tım ve endiŐ eli bir Ő ekilde bana baktı. "Bunun iŐ e yararsa, beni tekrar davaya alırlarsa... senin peŐ ine d Ő eceeđim. Seni yakalayacağım."

BaŐ ımı yana eğdim ve bir kaŐ ımı kaldırdım. "Yani deneyeceksin demek." YumuŐ ak ve somurtkan, inat  ı alt dudağına baktım. Bir an i  in g  zlerinin aŐ ađıya kaydığını g  rd  m...

Sonra d  n  p bisikletine doğru koŐ maya baŐ ladı ve bir saniye sonra uzaklara doğru hızla uzaklaŐ tı. G  ğs  m bu t  r bir... *kayıp* hissiyle ağrıyordu. "*Yebat!*" diye mırıldandım. "Bana ne yaptın sen, kadın?"

ALISON

Bir hafta sonra

"Tamam," dedi Caroline, çantasını kaparak. "Ben gidiyorum. Unutma, Edgar'la saat sekizde buluşacaksın. Geç kalma. Ve güzel bir şeyler giy." Gri pantolonlu takımımı gördü. "Belki bir etek?" dedi umutla.

Onun suçu değildi. Bacağımdan haberi yoktu. "Düşüneceğim," diye yalan söyledim. Edgar kot pantolon giyecek ve beğenecekti. "Git!"

Sonunda gitti ve ben rahat bir nefes aldım. Gennadiy bana sezyum hakkında ipucu vereli bir hafta olmuştu. Halifax'a götürdüm ve bunun gizli bir muhbirden geldiğini söyledim, ve bu işe yaradı. Terörle mücadele birimi üç kişiyi tutukladı ve bu, büro ve ofisimiz için büyük bir zaferdi. Halifax çok sevindi ve beni tekrar davanın başına getirdi.

Her şey yolundaydı... tek sorun, Gennadiy'i yakalamak için sadece üç günüm kalmış olmasıydı... ve Caroline, çocuklarının okulundan tanıdığı bekar bir babayla beni kör randevuya çıkarmaya karar vermişti. Caroline'a kesin bir şekilde *hayır* demiştim. Ama o bana büyük, yalvaran gözlerle bakmıştı: sadece benim mutlu olmamı istiyordu ve bunu ayarlamak için çok uğraşmıştı... Ben de pes edip gideceğimi söyledim. Bilgisayar monitörüne yapıştırdığı Post-it notuna somurtarak baktım: *Edgar, saat 8.*

Sonra gözlerim Gennadiy'nin bana gönderdiği lastik ördeğe kaydı.

Bana neden ipucu verdiğini defalarca düşündüm. *Çünkü beni davaya geri döndürmek istedi: tanıdığın şeytan daha iyidir. Çünkü onun hayatını kurtardım ve onda Bratva'nın tuhaf bir onur anlayışı var.*

Çünkü beni önemsiyordu?

Ördeğe öfkeyle baktım. Onu nefret ettiğim zamanlar her şey çok daha kolaydı.

Bulduğumuz cesetleri düşündüm. Ailemi düşündüm. Aristovlar gibi aileler arasındaki kavgalarda kaybedilen tüm masum hayatları düşündüm. *O hala düşman.*

Ama o giderek daha insan gibi görünüyordu... ve giderek bana daha çok benziyordu. O da hayatına berbat bir başlangıç yapmıştı. Ve bu onu da takıntılı bir işkolik haline getirmişti. Hayatım biraz farklı olsaydı, Usta Sun o gece bana yardım etmek yerine beni geri çevirseydik, ben de çok benzer bir yola girmiş olabilir miydim?

Onu nefret etmek gittikçe zorlaşıyordu. Ve nefret olmadan, başından beri var olan çekiciliği engelleyecek hiçbir şey kalmamıştı. Artık onu her gördüğümde, sanki o arada geçen zaman boşa gitmiş gibi, tüm vücudum uyanıyor ve nefes nefese dikkatimi ona veriyordu. Ve sonra başlıyordu: gözlerim her yere kayıyor, takım elbisesini, gömleğini tarıyor, gömlek yakasındaki bronzlaşmış, dövmeleli üçgen şekilli deriye gizlice bakıyordum. Kokısını alıyordum ve avuç içlerime tırnaklarımı geçirmek zorunda kalıyordum çünkü ellerimi beline doladığımı, gömleğinin yumuşak pamuğu üzerinden sert, sıcak karın kaslarını hissettiğimi hayal ediyordum.

Sonra konuşmaya başlardı ve ben kendimi onun söylediklerine odaklanmak için zorlardım çünkü her düşük homurtusu içimde yankılanır, her kelime orada patlayan küçük bir bomba gibi sıvı gümüşü kasıklarına doğru akıttı. Ve bu sadece şehvetten daha fazlasıydı. Ne zaman ona yakın olsam, sağ yanağım - her zaman sağ yanağım - mezarlıkta beni göğsüne sarıldığında göğüs kaslarının nasıl hissettirdiğini hatırlayarak karıncalanırdı. Gözlerimden yaşlar akıyordu, ama onun sıcaklığı, beni koruyan sağlam *duvarı*, şimdiye kadar hissettiğim en güzel şeydi.

Başımı ellerimin arasına aldım. "Ne yapıyorsun, Brooks?" diye mırıldandım. Gerçekten o kadar yalnız ve berbat bir durumda mıydım ki bir gangstere karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştım?

Evet. Evet, öyle olabilirdim.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve sessizce hayal kırıklığından çığlık attım, sonra sandalyemde dik oturdum. *Odaklan!* Rus meslektaşım Viktor Grushin'in fotoğrafını yazdırmış ve

böyle anlar için. O kendini böyle... *dikkatinin dağılmasına* izin vermezdi. Şimdiye kadar Gennadiy'i bir hücreye kilitletmiş olurdu. *Tanrım, keşke hayatta olsaydın.*

Belki de kör randevumu aklımdan çıkarmak istediğim içindi, ama Viktor'un dosyasını açtım ve nasıl öldüğünü merak ederek boş boş sayfaları çevirdim. *Kalp krizi.* Henüz altmışlı yaşlarının başındaydı ama sigara içiyordu, bu yüzden mantıklıydı...

Sonra sandalyemde öne doğru eğilmeme neden olan bir şey gördüm.

Rusça yazılmış otopsi raporunun taramasını inceliyordum. Bilgisayarım metni İngilizceye çevirerek Kiril alfabesinin üzerine yazıyordu. Ama en altta çevrilmemiş bir satır dikkatimi çekti. Sadece bir dosya adı, bir dizi rakam ve harften ibaretti. Ve bunun bir kısmı otopsi raporunun oluşturulduğu tarih ve saatiydi.

Tarih, Viktor'un ölümünden iki hafta *önceydi.*

Orada oturup ona bakakaldım. *Belki de patologun bilgisayarındaki tarih yanlıştı?*

Ya da belki bu başka birinin otopsi raporuydu ve onu kopyalayıp ayrıntıları Viktor'unkilerle değiştirmişlerdi, ancak en altta yer alan tarih kodunu fark etmemişlerdi.

Ya Viktor ölümünü sahte olarak göstermişse? Bu fikri kafamda çevirdim. Bu adam, Rusya'nın en ünlü suçlularını parmaklıklar arkasına sokmuş biriydi. Bir ulusal kahraman... ama tüm çetelerin ölmesini istediği biri. Bu adam öylece emekli olup balık tutmaya gidemezdi; bir hafta içinde ölürdü... tabii herkes onun zaten öldüğünü düşünmüyorsa.

Aramaları yazmaya başladım, gittikçe daha derine indim. FBI, dünya çapında birçok veri tabanına bağlıdır ve ben tam olarak ne aradığımı biliyordum: Viktor'un yaşında, Viktor'un yüzüne sahip, ancak farklı bir isme sahip bir adam. Ve sonunda, bir eşleşme buldum.

Koltuğuma yaslandım. "Vay canına," diye bağırdım.

Viktor Grushin yeni bir isimle yaşıyor ve Polonya vatandaşı gibi davranıyordu. Ve düzenli olarak Rusya ile New York, Los Angeles ve son zamanlarda Chicago arasında uçuyordu. *Hayatta.* Ve tam da benim şehrimdeydi. Dosyanın bir kopyasını indirmeyi denedim, ancak sunucu hatası ile karşılaştım, bu yüzden telefonumla ekranımın fotoğrafını çekmekle yetindim. Onunla iletişime geçebilir miydim? Belki yardımını isteyebilirdim? Emekliydi ve

muhtemelen kimliğini ifşa eden birine pek iyi davranmazdı, ama belki yalvarsam...

Gözüm monitörümün üzerindeki post-it notuna takıldı: *Edgar, saat 20:00*. Bilgisayarımın saati 19:51'i gösteriyordu.

Kahretsin! Geç kalacaktım! Ve öylece gelmeyip zavallı adamı orada oturtamazdım. Takım elbiseme baktım. Eve gidip üstümü değiştirecek vaktim yoktu. *En azından ne giyeceğimi düşünmekten kurtulmuştum.*

Motosikletçi kıyafetlerimle restorana gittiğimde, personel beni teslimatçı sandı ve bana paket servisi çantası vermeye çalıştı. Tuvaleti buldum, motosikletçi kıyafetlerimi çıkarıp takım elbise giydim, sonra aynada kendime umutsuzca baktım. Ruj sürdüm, sonra bluzumun bir düğmesini açtım. *Bu kadar yeterdi.*

Hemen restorana geri döndüm ve bir garson beni masaya götürdü. Edgar denen bu adam her kimse, onun iyi bir zevki olduğunu isteksizce kabul etmek zorundaydım. Mekan şık ama fazla resmi değildi, karanlık ve rahat bir ortamdı, özel hissettiriyordu ama garip sessizliklerin oluşacağı kadar sessiz de değildi. Michigan Gölü'nün muhteşem manzarası vardı, şehrin ışıkları karanlık suda yansıyor ve yemekler hem görünüşü hem de kokusu muhteşemdi. En son ne zaman paket servis ya da hazır erişte dışında bir şey yediğimi hatırlamıyordum.

Köşeyi döndüğümüzde onu masada beklerken gördüm. *Oh, ne kadar yakışıklı!* Edgar'ın soluk altın rengi saçları ve güzel, etkileyici mavi gözleri vardı. Zihnimde bir vites değiştirdim. Bundan çok korkuyordum; şimdi ise flört etmeyi hala hatırlayıp hatırlamadığımı merak ediyordum.

Edgar beni görünce ayağa fırladı ve bana büyük, samimi bir gülümseme attı. Sandalyemi çekerek bana yer verdi, bu eski moda bir davranıştı ama bir şekilde tatlıydı. Sipariş verdik ve konuşmaya başladık. Yaklaşık iki yıldır boşanmıştı, açıkça çok sevdiği iki çocuğu vardı ve zayıflıkları Godzilla filmleri ve kırmızı meyan kökü şekerleriydi.

Hoş biriydi. Ve çekici. Umutlarımı çok yükseltmeden bu işi bitirmeye karar verdim. "Sana şunu açıkça söylemek istiyorum," dedim, "FBI için çalışıyorum."

Edgar gülümsedi, bu da yüzünde gamzeler oluşturdu. "Harika." Gözlerimi kırptım.

"Gerçekten mi? Bu çoğu insanı uzaklaştırır."

Başını bir yana eğdi. "Benimki daha kötü."

"Sanmıyorum."

Tiyatral bir şekilde boğazını temizledi. "IRS müfettişi." Ağzım

açık kaldı. "Oh. Tamam, evet. Bu çok daha kötü." "Bu *seni*

rahatsız ediyor mu?"

Onunla göz göze geldim ve gülümsedim. "Hayır. Hayır, öyle değil."

O da bana gülümsedi, sonra ikimiz de ekmeğe uzandık, parmaklarımız çarpıştı ve güldük, *belki bu işe yarayabilirdi* ve...

Donakaldım. *Dalga geçiyorsun herhalde.*

Gölgelerin içinden Gennadiy çıktı.

Ayağa kalkmaya başladım ama o çoktan masaya gelmiş, üzerimizde dikiliyordu. Ve *çok kızgındı*. "Bu kim?" diye sordu, Edgar'a bakarak.

Sadece ona bakakaldım, şaşkınlık içinde.

"Ben Edgar," dedi Edgar, emin olamadan. Gennadiy ona bakmadı bile. Edgar bana baktı. "Bu senin... eski sevgilin mi?"

"Hayır!" Gennadiy ve ben aynı anda söyledik. Onun böyle ortaya çıkmasından rahatsız olmuştum, ama Gennadiy *öfkelenmişti*. *Onun sorunu ne?*

Şokumu atlatmayı başardım. "Burada ne yapıyorsun?!" "Bu restoran ailemize ait." İkimize birden baktı.

. "Sen burada ne yapıyorsun?"

Hala Edgar'ın elini tutan elime baktım. Gennadiy ve ben üç ay boyunca birbirimize çok yakındık, ama beni bir erkekle gördüğü ilk seferdi. *Tanrım, acaba... kıskanıyor mu?!*

Masadan fırladım. "Kıpırdama," dedim Edgar'a. Ellerimi Gennadiy'nin göğsüne koydum ve onu odanın diğer tarafına doğru yönlendirdim, sanki bir fare boğayı itiyormuş gibi hissettim. Gece mavisi gömleği içinde sinir bozucu derecede muhteşem görünüyordu ve avuçlarımın altında kalbinin çarpışını hissedebiliyordum. Edgar'a sürekli bakıp duruyordu, yüzünde ölümcül bir ifade vardı ve bu benim öfkemi daha da körükledi. Kısmen, Gennadiy'nin kıskanmaya hakkı yoktu. Kısmen de, içimde, derinlerde, onun kıskançlığından eriyen zayıf bir yan vardı. Bunun için kendimden nefret ediyordum.

Gennadiy'i duvara ittim ve o bana kızgın bir şekilde baktı. "Gerçekten o *zanuda* ile randevuda mısın?" diye bağırdı.

"Evet! Gennadiy, bu ne böyle? Sen öylece..."

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim, kumarhanede ilk tanıştığımızda bile. "Yemekten sonra ne olacak? Onun evine gideceksin ve..." Nefes nefese, öfkeden konuşamayacak hale gelmişti.

Ama ben de kızgındım. "Evet!" diye tısladım. "Evet, onunla randevudayım, evet, ondan hoşlanıyorum ve evet, Gennadiy, her şey yolunda giderse, onun evine gidip dizlerimin üzerine çöküp onun sikini taparcasına sevebilirim!"

Gözleri parladı, gri buzlar o kadar acımasızca soğudu ki korkutucu hale geldi. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Ben orada nefes nefese durdum, avuçlarım hala göğsünün ısısından sıcak. *Tanrım.*

Masaya geri döndüm ve Edgar konuşmadan Chardonnay kadehimi aldım ve yarısını bir dikişte içtim. Sonra derin bir nefes aldım. *Daha iyi.*

"O adam... işten biri miydi?" diye sordu Edgar nazikçe.

Kalbim hala yavaş yavaş atarken başımı salladım. "Bir bakıma öyle." "İyi misin?" Sesi gerçekten endişeli geliyordu. Hatta biraz koruyucu geliyordu, ki bu da Gennadiy'nin yarısı kadar boyunda olduğu için daha da tatlı geliyordu.

Ben kararlı bir şekilde başımı salladım. "Evet. Bunun için üzgünüm. Ama merak etme, her şey bitti. Hallettim. Şimdi... nerede kalmıştık?"

O gülümsedi, ben de gülümsedim. Ama midemde bir rahatsızlık hissettim.

Hallettim. Değil mi?

GENNADIY

SADECE restoranın önünden geçiyordum. Burası bizim yasal işlerimizden biri ve iyi kâr getiriyor: Benim oraya gitme sebebim, üst kattaki gizli kumarhanesiydi. Ama sonra Alison'ı ve o... o *pridurok'u* gördüm.

Onun başka biriyle seviştiğini hiç düşünmemiştim. Şimdi ise bunu aklımdan çıkaramıyordum. Uzun, ipeksi saçlarını omzunun üzerinden geriye atıp, eğilerek onun penisini dudaklarının arasına alması...

Aylarca biriken tüm duygular içimde kaynıyordu. O... o...

O benimdi.

Çift kapıdan mutfağa daldım. İçeride her zamanki kargaşa vardı. Şef Giancarlo, yarısı İtalyanca yarısı İngilizce, yüzde sekseni küfür olan bir şekilde astlarına bağıırıyordu. Onlar da yıkamak, doğramak ve kızartmak için koşturuyor, şef her bağırdığında yüzlerini buruşturuyorlardı.

Sonra içlerinden biri beni fark etti. "Şef?" dedi sessizce, beni işaret ederek.

Şimdi Giancarlo'nun yüzü soldu. Bana doğru sendeleyerek yürüdü, ellerini önlüğüne sildi. "Bay Aristov! Ne..."

"Köşedeki masadaki çift. Koyu saçlı kadın ve sarışın aptal. Yemekleri nerede?"

Giancarlo onların onur konukları olduğunu düşündü. "*Hemen* geliyor, efendim!" Tabakları işaret etti. "İkisi de aynı şeyi sipariş etti, *linguine*." Görünüşü ve kokusu muhteşemdi. "Geliyor!" Giancarlo, iki tabağı da alan garsona telaşla el salladı.

Elimi garsonun göğsüne koydum. "*Bekle.*"

Ceketimin cebine uzandım ve her zaman yanımda taşıdığım küçük şişeyi çıkardım. Kapağını çevirip tam olarak üç damla sağdaki tabağa damlattım

sağdaki tabağa damlattım. Silahlar ve bombalar amatörler içindir. Rusya'da düşmanlarını ortadan kaldırmak bir sanat formudur.

Garsonun çenesini parmaklarımla kavradım. "Bu adam için," dedim, hazırladığım yemeği işaret ederek. "*Bu*. Eğer yanlış yaparsan, sabaha kadar yaşayamazsın. Anladın mı?"

Korkudan bembeyaz olan yüzüyle elinden geldiğince başını salladı. Onu bıraktım ve o da yemeği alıp aceleyle uzaklaştı.

ALISON

YEMEKLER GELDİ ve yemeye başladık. Linguine, domates ve ıstakozla zenginleştirilmiş kadifemsi kırmızı sosuyla çok lezzetliydi. Edgar da harikaydı. Yakışıklı, nazik ve kibardı...

Ama bir şey eksikti. Heyecan yoktu, kıvılcım yoktu. Nabzım sabit bir şekilde duruyordu. *Neyim var benim? O mükemmel bir adam.*

"Tatlı ister misin?" diye sordum makarnamızı bitirirken. Edgar başını salladı. Biraz solgun görünmeye başlamıştı.

Aniden, bunu başarmaya kararlıyım. "Ya da bir bara gidebiliriz, ya da..."

Edgar yine başını salladı. Ona daha yakından baktım: terliyordu.

"Sen..." diye başladım.

Edgar sandalyesinden kaydı ve yere düşmeden önce kusmaya başladı. Ben geriye atladım, sonra koşarak yanına gittim ve yardım etmek için diz çöktüm. O inliyor ve özür diliyordu, ben de sırtını ovuşturup ona sorun olmadığını söyledim. *Ne oluyor lan?*

Sonra restoranın diğer ucunda tanıdık bir çift bacak gördüm. Gennadiy ayakta bizi izliyordu.

Yavaş ve korkunç bir farkına varma anı yaşandı. Bir saniye boyunca buna karşı koymaya çalıştım. *O yapmazdı.* Sonra: *Gennadiy, tabii ki yapardı.*

Bana bakan tüm insanları görmezden gelerek odanın diğer ucuna koştum. Küçük elimle onun büyük elini tuttum ve onu sessiz bir köşeye çektim. "Onu *zehirledin* mi?!" diye fısıldadım.

Gennadiy bana öfkeyle baktı. "Önemli bir şey değil, birkaç saat içinde iyileşir."

Ona inanamadan baktım. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Gennadiy kol düğmelerini düzeltti. "O sana uygun değil," dedi küçümseyerek.

Öfke içimde siyah, kaynayan yağ gibi yükseldi. "Bunu sen karar veremezsin! Kimin bana uygun olduğuna *ben* karar veririm..."

Bana doğru eğildi. "Senin onun sikini emmen hoşuma gitmedi."

Yüzüm kızardı. "Sen... Sen kiminle olacağıma karışamazsın..." Yutkundum, ona sert bir bakış attım ve nabzımın hızla atmasını, ona bu kadar yakın olmanın beni neredeyse sarhoş hissettirmesini görmezden gelmeye çalıştım. "Ne yapacaksın, bana bakan her erkeği öldürecek misin?"

Daha da yaklaştı ve pencerenin dışındaki suyu işaret etti. "Bu büyük bir göl. Deneyin bakalım."

Yüzüne baktım, ama o taş gibi ciddiydi. Bu beni korkutmalıydı: beni korkuttu *da*. Ama başka bir his daha vardı, sanki güçlü kollar beni koruyucu bir şekilde sarıyordu. Hayatım boyunca bu hissi beklediğimi fark ettim ve bu beni daha da korkuttu. *Bu delilik. O bir gangster.* Ailemi öldüren adamlardan hiçbir farkı yok. Öyleyse neden kendimi... *yuvarlanıyormuş* gibi hissediyordum? Ve onun soğuk gri gözleri parlıyordu parlıyordu, değişiyordu gözler öfke ve

tamamen başka bir şey. *O da bunu hissediyor.*

İkimiz de eğildik...

Sonra başımı salladım ve zihnimi boşaltmayı başardım, gerçeklik buz gibi bir dalga gibi geri geldi. *Ne halt ediyorum ben? O benim hedefim, onu hapse atmam gerekiyor!*

Edgar'ın yanına koştum, ona bir araç çağırdım ve gelene kadar onunla birlikte bekledim. Arkama baktığımda Gennadiy gitmişti.

Edgar güvende olunca, tek başıma eve döndüm. Rahatlamak için duş aldım ama işe yaramadı: Aklımdan her şey geçip duruyordu. *Onu öpseydim ne olurdu?*

Yatağa girdim, ama sadece uykusuz ve kesintili bir uyku çekebildim. Belki de bu yüzden sesi duyduğumda bu kadar kolay uyandım. Ne olduğunu hemen anladım: oturma odasındaki rüzgâr çanlarının esintiyile çıkardığı yumuşak tınısıydı.

Biri balkonumun kapısını açmıştı.

Vücudumdaki her kas gerildi. Ama titreyerek nefes aldım ve kendimi yavaşça hareket etmeye zorladım: Davetsiz misafirin uyanık olduğumu bilmesini istemiyordum. Komodine uzandım ve silahımı aldım.

sonra emniyet kilidini açtım. Kendimi daha iyi hissederek yataktan kayarak çıktım ve sadece külot ve gecelikle odanın karşısına geçtim.

Yatak odasının kapısında nefesimi tuttum ve dinledim. Hiçbir şey yoktu.

Bekledim, çarpan kalbimin yavaşlamasını istedim. Hala hiçbir şey yoktu. Rahatlamaya başladım. *Belki rastgele bir esinti ya da...*

Koridordan bir gıcırtı sesi geldi. *Kahretsin.* Silahımı aldım ve kapıyı açtım. Orada birini görmeye hazırdım, ama yine de üç metre ötemde duran bir adamın silüetini görünce midem bulandı. *"FBI! Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun!"* diye bağırdım. Silahımı göğsüne doğrulttum. Silüet ellerini havaya kaldırdı.

Ve sonra farkına vardım. Restoranda neredeyse öpüşmüştük. Şimdi, başladığımız işi bitirmek için buraya gelmişti.

İçimde bir rahatlama hissettim... ve ardından, göğsümde haince, gümüş rengi bir heyecan dalgası hissettim. Hızla silahı indirdim ve kızgınmış gibi davranmaya çalıştım. "Tanrı aşkına, Gennadiy! Az kalsın seni vuruyordum!"

İkimiz de bir adım öne çıktık. Pencereden gelen ışık onun üzerine düştü.

O Gennadiy değildi.

ALISON

ADAM tamamen siyah giyinmiş, kayak maskesi takmıştı. Silahımı tekrar kaldırmaya çalıştım, ama çok yakındık ve o çok hızlıydı. Silahı iri eliyle yakaladı ve duvara çarptı. Parmak eklemlerim sert sıvaya çarptı ve silah elimden fırladı.

Siktir. İki adım geriye koşarak, biraz mesafe açıp kendime düşünme zamanı tanımaya çalıştım. Her şey çok hızlı geliyordu ve zihnim utanç dalgasıyla dolup taşıyordu. *Gennadiy'nin seni sikmek için burada olduğu düşüncesiyle dizlerin titrediği için ona yaklaşmasına izin verdin. Seni aptal Alison.*

Ve sonra durum daha da kötüleşti: Adam arkasına uzandı ve kemerinden bir silah çıkardı. Artık o silahlıydı, ben ise değildim. Midem düğümlendi ve utancımı bir kenara ittim. Kendimi daha sonra suçlayabilirdim. Odaklanmam gerekiyordu, yoksa burada ölecektim.

O nişan almadan önce öne atıldım ve bacağına sert bir tekme attım, ardından böbreğine şiddetli bir yumruk indirdim. Homurdandı ama durmadı. Silahın namlusu yüzüme doğru hareket etti, ben de onu yakaladım ve yukarı doğru ittim...

Silah ateş aldı ve tavandan sıva düştü. Sonra tekrar ateş aldı ve bu sefer namlu bana o kadar yakındı ki saçlarımın yanık kokusunu aldım. Silahı benden almak için sağa sola savruldu, böylece bana nişan alabilecekti...

Aniden geri adım attım ve dengesini bozdum. O öne doğru sendelediğinde, ön tekme attım ve tam yüzüne isabet ettim.

O yere düştü, ben de onu atlatıp ön kapıya koştum ve kapı kolunu tuttum. Silah tekrar patladı ve mermi beni birkaç santim farkla ıskalayıp duvara saplandı. Kapıyı açtım

ve koridordan koşarak binadan çıktım, çıplak ayakla...

Ve sonra evren bana bir şans vermeye karar vermiş olmalı ki, Chicago polis arabası caddeden geçiyordu, elli metreden fazla uzakta değildi. "Hey!" diye bağırdım, kollarımı sallayarak. "Hey!"

Yarım saat sonra, giyinmiş ve elinde bir kahveyle binamın önünde duruyordum. Caroline ilk gelen olmuştu, arka koltuğu oyuncaklarla dolu mavi minibüsüyle gürültüyle durmuştu. Beni yaklaşık bir dakika boyunca kucakladı ve bırakmak istemedi. Sonra Halifax, Hadderwell ve Fitch geldi. Dairem artık bir suç mahalli haline gelmiş, laboratuvar teknisyenleri her yeri didik didik ediyordu. Saldırganın izi yoktu. Durdurduğum polisler silahlarını çekip içeri koştular, ama adam çoktan kaçmıştı.

Halifax, birinin kendi evinde bir ajanına saldırmaya cüret etmesine öfkelenerek odada volta atıyordu. "O orospu çocuğunu tutuklamak için arama emri çıkaracağım," dedi bana. Telefonunu çıkardı ve konuşmaya başladı.

Kaşlarımı çattım. "Kim?" Saldırganın kimliğini tespit edememiştik.

Halifax bana kaşlarını çattı. "Gennadiy Aristov, sence kim olabilir?" Gözlerimin fal taşı gibi açıldığını hissettim. "Gennadiy yapmaz!"

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Fitch.

"Evet, kayak maskesi taktığını söyledin," dedi Hadderwell. İkisi de nazik ve... bir kez olsun *hoş* konuşuyorlardı. Kolluk kuvvetlerinde, biriniz yaralanırsa veya saldırıya uğrarsa, tüm tartışmalar ve iç çekişmeler durur, çünkü *o bizim birimizdir*.

"Tanımını gördüm; Gennadiy'e tam uyuyor," dedi Halifax. "Beyaz adam, aynı boy, aynı yapılı... onun konuştuğunu duymadın..."

Yer sanki eğilmiş ve her şey çaresizce yana doğru kayıyormuş gibi hissettim. "Ama... o değildi," diye mırıldandım. "O böyle bir şey yapmaz."

Diğerleri birbirlerine bakarak şaşkınlıklarını gizleyemediler. Halifax telefon görüşmesini bir saniye beklemeye aldı. "Alison, o senden nefret ediyor. Tüm işin..."

Onu alt etmeye çalışıyor. O Bratva'dan, bir katil... Burada neyi kaçıyorum?"

"Ama... onun yapmadığını biliyorum!" Caroline kaşlarını çattı. "Nasıl?"

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. *Çünkü Gennadiy'nin yürüyüşünü kendiminki kadar iyi biliyorum ve bu adam farklı yürüyordu. Çünkü Gennadiy'nin kolonyasını sürmemiştir. Çünkü...*

Çünkü biz...

Bunu açıklamamın imkânı yoktu. Mezarlıkta bana sarıldığını ve bana sezyum hakkında ipucu verdiği gizli buluşmayı ve onun hayatına kast edildiğini uyardığımı anlatmadan olmazdı. Bir şekilde, ölümcül düşmanımın... başka bir şeye dönüştüğünü açıklamadan olmazdı.

"Sadece biliyorum," dedim yetersiz bir şekilde.

Halifax elini omzuma koydu. "Sarsılmışsın," dedi yumuşak bir sesle. "Sorun değil." Omzumu sıktı, sonra arkasını dönüp telefon görüşmesine geri döndü.

Endişeli yüzlere baktım, sonra dönüp kırmızı ve mavi ışıklarla aydınlatılmış apartmanımı seyrettim. Gerçeklik beni vurdu ve sanki biri ruhuma bir buz parçası atmış gibi hissettim. *Haklılar mı?* Herkes çok emindi. Ben sadece bunun doğru olmasını istemediğim için mi görmezden geliyordum?

Gennadiy bir katildi, bunu biliyordum. Ve birçok üst düzey Bratva üyesi cinayetlerini bizzat işlemiyor olsa da, Gennadiy ellerini kirletmişti: bunu bana birden fazla kez söylemişti. Bu o olabilir miydi?

Dudaklarımı ısırdım. Birbirimizden hoşlanıyor olmamız, onun birdenbire karar verip benim ona çok fazla sorun çıkardığımı düşünemeyeceği anlamına gelmiyordu. Belki de bana karşı bir şeyler hissettiği için beni öldürmeye karar vermişti.

Saldırıyı zihnimde tekrar canlandırmaya başladım. Adam Gennadiy'nin boyunda ve yapısında biriydi. Kayak maskesi ağzı hariç her yerini kapatıyordu ve hava karanlıktı. Yürüyüşünün farklı olduğundan, kokusunun farklı olduğundan *o kadar* emin miydim? Yakaladığım her gerçek duman olup uçu.

Ya oysa?

Apartmanımdan biraz uzaklaşıp daha sakin bir yere geldim ve düşündüm. Mezarlıkta beni saran kollarının hissini düşündüm. "*Ama sen benden nefret ediyorsun*" dediğimde gözlerindeki bakışı düşündüm. Striptiz kulübünde gösterdiği soğuk, koruyucu öfkesini düşündüm. Anılar bir nehrin akıntısı gibiydi, tüm belirsizlikleri silip süpürüyor ve sadece sarsılmaz kayalar bırakıyordu.

Gennadiy bir katildi. Ve o kaynayan, acımasız öfkesi korkutucuydu. Ama bana zarar verir miydi?

Hayır. Bana zarar vermezdi.

Derin bir nefes aldım ve etrafıma baktım. Şafak söküyordu, gökyüzü koyu maviden pembe ve altın rengine dönüşüyordu.

Halifax yanlış adamın peşindeydi. Onu durdurmam gerekiyordu.

Ama polisin bana soracakları sorular vardı ve sonunda gitmeme izin verildiğinde saat ondan sonra olmuştu. Halifax, Hadderwell ve Fitch ile FBI binasından çıkarken karşılaştım.

"Arama emrini aldım," dedi Halifax, emri göstererek. "Şimdi Gennadiy'i almaya gidiyoruz.

Ben verdim ona bir zayıf gülümseme ve izledi onu gidişini ayak parmaklarım ayak parmaklarım motosiklet botlarımın içinde gergin bir şekilde dans ediyordu. İroni benim gözümünden kaçmadı. Birkaç ay önce, Gennadiy'i alt etmek için çaresizce uğraşıyordum. Hâlâ onu alt etmek istiyordum. Ama yapmadığı bir şey için değil.

Sakin ol, dedim kendime, motosikletçi kıyafetlerimi çıkarıp takım elbise giyerken. Halifax Gennadiy'i tutuklayabilirdi, ama onu serbest bırakmak zorunda kalacaklardı. Onun benim dairemde olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu, çünkü o *değildi*.

Banyo aynasında kendime kaşlarımı çattım. Öyleyse neden içimi kaplayan bu korkunç his vardı? Neden bir şeyi kaçıırıyormuşum gibi hissediyordum?

Lavaboya tutunarak orada durdum, temiz beyazlığını görmeden ona bakıyordum. Polis beynim çalışmaya başladı. Kendimi parmak uçlarımda yükselip yavaşça alçalırken hissettim. *Kanıt yok. Kanıt yok...*

Her şey birdenbire kafamda tersine döndüğünde, parmak uçlarımda donakaldım. *Bu, onun olmadığına dair hiçbir kanıt olmadığı anlamına geliyordu*. Davetsiz misafir, hiçbir iz bırakmamak için son derece dikkatli davranmıştı.

Güvenlik kamerası olmayan bir taraftan binama yaklaşmıştı, bu yüzden onun fotoğrafı yoktu. Kayak maskesi takmıştı, bu yüzden yüzünü göremedim. Eldiven giymişti, bu yüzden parmak izi yoktu. Baştan aşağı örtünmüştü, bu yüzden DNA izi bırakmamıştı. Aslında, bıraktığı tek kanıt...

Dairemin duvarlarından ve tavanından çıkarılan mermilerdi.

Ve her şey yerine oturdu. "Oh, lanet olsun," diye fısıldadım.

Banyodan koşarak çıktım ve merdivenlerden aşağı, delil odasına koştum. Kutuların bulunduğu rafları aradım, davayı ilk aldığımda Chicago Polis Departmanı'ndan gelen kutuyu arıyordum. Radimir Aristov'un düğününden çıkarılan mermiler, Gennadiy'nin kendini savunmak için ateş ettiği silahından çıkan mermiler. Onlar da duvardan çıkarılmıştı. Yedi tane.

Ancak, delil torbasını kaldırdığımda, artık sadece dört tane vardı. Üç tanesi kayıptı. Saldırganın dairemde ateş ettiği mermi sayısı ile aynıydı.

Sırtımda soğuk terler boşaldığını hissettim. Hayatımda birçok kez korkmuştum, ama hiç bu kadar rahatsız hissetmemiştim.

Biri Gennadiy'i suçlamaya çalışıyordu. FBI'dan biri.

Gennadiy'nin bana verdiği kontörlü telefonu çıkardım ve numarayı çevirdim. Telefon iki kez çaldı. Üç kez. *Kahretsin*. Halifax ayrılalı yirmi dakika olmuştu. Her an Gennadiy'yi tutuklayabilirdi. *Aç şunu! Aç şunu!*

"Alison?" İlk kez adımı söylediğini duydum ve her şeye rağmen, Rus aksanıyla söylediği bu ses, kasıklarım kadar gümüş gibi bir titreme gönderdi.

"Silahını at!" dedim ona. "Seni tutuklamaya geliyorlar!" Sesindeki kaşlarını çatmış olduğunu duyabiliyordum. "Silahım temiz."

"Artık değil. Biri kanıtları değiştirmiş. Silahını balistik incelemeye alacaklar ve seni suç mahalline bağlayacaklar. Ondan kurtul!" Kendi sesimi dinlerken yüzümü buruşturuyordum. Bir şüpheliye devam eden bir soruşturma hakkında bilgi vererek kaç tane yasayı çiğnediğimi düşünmek istemiyordum. Eğer biri bunu öğrenirse, sadece FBI'dan atılmakla kalmayacak, hapse de girecektim.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu Gennadiy.

"Çünkü dün gece biri beni öldürmeye çalıştı," dedim nefes nefese,
"ve emin olduğum tek şey, o kişinin sen olmadığı."

Bir an sessizlik oldu. Sonra bir şey söylemeye başladı, ama yükselen polis sirenlerinin sesi onu kesintiye uğrattı.

"Gennadiy?" diye sordum panik
içinde. "Gitmem gerek."

Bir kapı çarpıp açıldı. Sesler yükseldi. "Gennadiy?!"
Ama o gitmişti.

GENNADIY

Beni kelepçeleyerek kumarhaneden dışarı çıkardılar. *Beni.*

Beni FBI ofisine götürdüler ve sorgu odasına kapattılar. Üç kişiydiler: Hadderwell ve Fitch adında iki ajan ve Alison'ın patronu, Müdür Yardımcısı Halifax. Bana önceki gece saat üç ile dört arasında nerede olduğumu sordular. Onlara gerçeği söyledim, iş için arabayla dolaştığımı söyledim. Bunu kanıtlayamazdım, ama onlar da aksini ispatlayamazdılar. Alison sayesinde, beni onun dairesinde bulunduğumu kanıtlayacak hiçbir şeyleri yoktu. FBI ofisime baskın yapmadan saniyeler önce silahımı Valentin'e vermiştim ve şimdiye kadar silah kesilmiş, eritilmiş ve muhtemelen iyice gömülmüştü.

"Bu saçmalık!" diye bağırdı Halifax. Bir saattir beni sorguya çekiyordu ve yüzü kızarmış, kravatu gevşetmek için çekince eğrilmişti. "Sen olduğunu biliyoruz!"

Ona kaşlarımı çattım. Masadan ona atlamamak için alfabeyi tersten ezberlemek zorunda kaldım. FBI'dan biri bana komplo kurmaya çalışıyordu. Polislerden duyduğum tanıdık nefret göğsümde çiçek açtı, öfke bulutları yayıldı ve karardı. Ama şimdi daha önce hiç hissetmediğim yeni bir unsur vardı, öfkenin içinde yıldırım gibi parlayan bir sertlik.

Bunun arkasında kim varsa, Alison'ı öldürmeye çalışmıştı. Gözlerim Halifax'a dikildi. *Sen miydin?* Hadderwell ve Fitch'e baktım. *Yoksa sen mi? Ya da sen?*

Kapı gürültüyle açıldı. Kapının eşiğinde, Armani giysileri içinde, kadınları hayran bırakan dağınık sörfçü bukleleriyle, 1,93 metre boyunda kaslı bir silüet belirdi. Conrad Bryce, Halifax ve iki ajana sahte bir dehşetle baktı. *"Avukatım yokken müvekkilimi sorguluyor musunuz?!"*

"Sadece dostça bir sohbet," diye homurdandı Halifax.

Conrad odanın karşısına yürüdü ve deri çantasını masanın üzerine koydu, FBI ile benim aramda bir duvar gibi. "Bu konuşma şimdi bitti," dedi Halifax'a sert bir sesle.

On dakikadan az bir süre sonra, sorgu odasından özgür bir adam olarak çıkıyordum. İşte bu yüzden Chicago'daki en iyi savunma avukatını sürekli olarak tutmak önemlidir. Ayrıca, Conrad üzerinde paradan daha güçlü bir etkimiz olması da fena değil.

Ama ayrılmaya hazır değildim. Midemdeki soğuk korku topu buna izin vermiyordu. Onunla telefonda konuşmuştum, bu yüzden iyi olduğunu biliyordum. Ama iyi olduğunu *görmeden* gitmeyecektim.

Halifax ve iki ajan beni koridordan geçerek lobide karşıladılar... ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Alison, elinde bir kahveyle ana kapıdan içeri giriyordu. Bir arkadaşı olmalıydı – bahse girerim gözlüklü sarışın kızdı – sorgu bittiğinde ona haber vermiş olmalıydı, böylece ben geçerken lobide olabilirdi.

Alison yaklaşırken bana soğuk bir bakış attı, ben de aynı şeyi yaptım, rolümü sürdürdüm. Sonra, yanından geçerken omzumun üzerinden geriye baktığımda, diğerlerinin göremediği kısa bir an oldu.

İfadesi bir anda değişti. Korku. Panik. Ve içime işleyen, beni derinden etkileyen bir şey: endişe. Hayatına kast edilen bir girişimden kurtulmuştu ve *benim* için endişeleniyordu.

Park, diye dudaklarımla söyledim ve o da başını salladı.

Bir saat sonra, Alison motosikletiyle gürültüyle geldi ve arabamın yanına park etti, sonra çimlerin üzerinden bana doğru koştu. Onunla sezyum ipucunu verdiğim yerdeydik, ama bugün gölün üzerinden soğuk bir rüzgar esiyordu, takım elbisemi delip geçiyor ve kemiklerimi soğuk parmaklarıyla sarıyordu.

Alison kaskını çıkardı. "Çabuk olsak iyi olur. Patronum sandviç dükkanında olduğumu sanıyor. Ne oluyor lan?"

Ona yaklaştım ve hemen ona karşı bir tepki verdiğimi hissettim. İlk olarak temel içgüdülerim, dar deri pantolonunun içindeki bacaklarını görünce pantolonumun içindeki aletim sertleşti. Sonra daha karmaşık duygular: sıkı topuzundan kaçıp yanağına düşen saç telini gördüğümde göğsümde hissettiğim acı, onu büyük, beceriksiz parmağımla tutup kulağının arkasına itme isteği... Tanrım, ona olan çekiciliğim artık ölçülemez boyuttaydı.

Beni bakarken gördü ve kaşlarını çattı. "Ne var?" Her zamanki gibi sert bir şekilde kollarını kavuşturdu. Ama sesindeki hafif titreme, ne kadar korktuğunu ele veriyordu. Ve bu, en tehlikeli duyguyu ortaya çıkardı, onu göğsüme çekip tüm lanet dünyadan korumak istememe neden olan duyguyu. Birinin dairesine girip ona silah doğrulttuğunu düşündüğümde... *Bu adamı bulacağım. Onu bulacağım ve bu dünyadan şahsen ortadan kaldıracaağım...*

Burnumdan nefesimi dışarı üfledim. Birkaç ay önce bu kadından nefret ediyordum. şimdi ise, birinin ona zarar vermesi fikri beni çılgına çeviriyordu.

Gözlerimi kaçırdım ve sesimi sakinleştirmeye çalıştım. "Rakiplerimden biri benden kurtulmaya çalışıyor olmalı. Beni soruşturduğunu biliyorlar, bu yüzden öldürölürsen, baş şüpheli ben olurum. Apartmanına bir suikastçı gönderip, FBI'dan birini benim silahımı işaret edecek şekilde kanıtları tahrif ettirirler. Onu atmamı söylememiş olsaydın, önümüzdeki on yıl hapiste olurum."

"Peki rakipleriniz kimler?" diye sordu Alison.

Sakallarımı ovuşturdum. "Liste uzun." Ona yan gözle baktım. "Daha iyi bir soru: FBI'daki iç adamları kim?"

O içini çekip gölün üzerine bakarak düşüncelere daldı. Birkaç saniye sonra, daha önce hiç görmediğim bir şey yaptı: parmak uçlarına yükseldi, bir an öyle kaldı ve sonra yavaşça geri indi. Bu hareket hipnotikti ve bunun nedeni sadece deri giysili bacaklarının zarif bir şekilde esnemesi değildi. Sanki onun özel bir yanını, sadece yalnızken yaptığı bir şeyi görüyormuşum gibiydi. Bu da, garip bir şekilde, bana güvendiği anlamına geliyordu.

Sonunda bana döndü. "Bilmiyorum. Ama öğreneceğim."

Yaklaştıım ve artık onun kiraz ve vanilya kokusunu alabiliyordum. *Lanet olsun*, onu belinden tutup o somurtkan, inatçı dudaklarına dudaklarımı yapıştırmak istedim...

O lanet olası bir FBI ajanı. Düşman. Bunu kafamda tekrar tekrar söyledim, ama yine de ona uzanmamak için yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım. Ve göğsümde *bir acı* vardı. Onun gitmesini istemiyordum. Onu, onu koruyabileceğim kollarımın arasında güvende olmasını istiyordum. Derin bir nefes aldım. "Çok dikkatli ol," dedim.

O başını salladı, kaskını taktı ve bisikletine koştu. Rüzgâr sertleşmişti, ceketim arkamda dalgalanıyor ve soğuktan alnım zonkluyordu. Ama ben orada durup, o uzaklarda bir nokta haline gelene kadar onu izledim.

ALISON

O ÖĞLEDEN SONRA, masamda oturmuş çalışıyormuş gibi yaparken midem düğüm düğüm olmuştu. Sadece korkmuş değildim, kendimi tamamen kaybolmuş hissediyordum. Tüm kariyerimi kolluk kuvvetlerinde geçirmiştım ve her zaman sözsüz bir bağ, bir tür aile vardı. Elbette polisler tartışır, ama her zaman birbirimizin arkasını kollardık. Ama şimdi...

FBI Chicago'dan biri beni öldürmek için komplo kurmuştu. Ve büyük olasılıkla, bu kişi benim ekibimden biriydi: kanıtlara en kolay erişimi olan kişi oydu.

Sanki biri beni topraktan söküp çıkarmış bir ağaç gibi hissediyordum, köklerim açıkta kalan sinirler gibi titriyordu. Kimseye güvenemiyordum ve tek istediğim...

Gennadiy'nin kollarını tekrar üzerimde hissetmek istedim. Hiç mantıklı değildi. O adam bir katildi... ama mezarlıkta geçirdiğim o an, yıllardır ilk kez kendimi gerçekten güvende hissettiğim andı.

Bir saniye gözlerimi kapattım ve bu duyguyu içime bastırdım. *Odaklan, Alison. Hain kim?*

Gözlerimi açtım ve odanın diğer ucundaki Fitch'e gizlice baktım. O, benden emir almayı sevmeyen cinsiyetçi bir pislikti, ama *cinayet mi?* Olaydan hemen sonra, apartmanımın önünde durduğum anı hatırladım. O, nazik ve endişeli davranmıştı. Bu onu suçlu olmaktan çıkarır mıydı, yoksa sadece iyi bir yalancı mıydı?

Ya Hadderwell? Diğer tarafa döndüm ve dinlenme odasının açık kapısından, kahve doldururken telefonunda hisse senedi grafiklerini inceleyen onu izledim. Her zaman borsada oynadığını ve kazananları seçtiğini övünürdü. Ya kaybedenleri seçiyorsa? Belki de borcu vardı ve rüşvet almıştı...

Hava ısınmaya başladı, oda küçülüyor, beni ezmek üzereydi. Hain bu binadaydı, muhtemelen aynı odadaydı

aynı odadaydı ve içgüdülerim kaçmamı söylüyordu, ama pasif bir şekilde koltuğumda kalıp beklemek zorundaydım...

Bir el omzuma vurdu. Çığlık attım ve sandalyemde döndüm.

"Üzgünüm." Halifax endişeyle kaşlarını çattı. "Seni korkutmak istemedim. İyi misin?"

Bir saniye nefes nefese oturdum. Hayır, kesinlikle iyi *değildim*. Ama ona nedenini söyleyemezdim, onu yıllardır tanıyor olsam da, onu arkadaşım olarak görsem de, çünkü...

Çünkü o olabilir. Bu düşünceden nefret ediyordum, ama göz ardı edemezdim. Gennadiy'i suçlamakta çok aceleci davranmıştı. "İyiyim," diye boğuk bir sesle söyledim. "Sadece... bilirsin. Uzun bir geceydi."

Halifax somurtkan bir şekilde başını salladı. "İş yerinde bile olmamalısın. Eve git, biraz dinlen. Gennadiy'i dairenle ilişkilendirecek bir şey bulmaya devam edeceğiz. O piçi yakalayacağız."

Zayıf bir şekilde başımı salladım ve ayağa kalktım. Zaten mesai saati bitmek üzereydi ve bir saniye daha ofiste kalamazdım. Caroline, masasının önünden geçerken bana endişeli bir bakış attı. *Ona söylemeli miydim?* Birine derdimi anlatmak gerçekten iyi gelirdi. Gözlerini açık tutabilir, belki de hainin kim olduğunu bulmamıza yardım edebilirdi...

Ama ona söylersem onu da tehlikeye atmış olurum ve onun çocukları vardı. Hayır, bunu kendi başıma çözmeliydim.

Eve giderken yol üzerinde durup Kanton usulü yemek aldım, sonra merdivenleri tırmanarak daireme çıktım. Eve bu kadar erken gelmek tuhaftı. *Normal insanlar akşamları ne yapar ki?* Belki izleyecek bir film bulabilirim.

Yemeği sehpayaya koydum ve kutuları açmaya başladım... sonra durdum.

Halı yerinden çıkmıştı. Bir ucu, sanki biri ona takılmış gibi, tamamen buruşmuştu. Bu tek başına garip bir durum değildi: önceki gece yaklaşık bir milyon kişi buradan geçip parmak izi aramıştı. Ama... ben ayrılmadan önce halıyı düzeltmiştim. Bundan emindim. çekmiştim dışarı silahımı silah ve yavaşça yavaşça yavaşça koridora koridora sessizce nefes alıyordum. Yatak odasını kontrol ettim: hiçbir şey yoktu. Ama banyo kapısı kapalıydı ve ben onu *asla* tamamen kapalı bırakmam. Kalbim

kapıyı yumruklamaya başladı. Kapıya doğru yavaşça ilerledim, deri giysilerimin bu kadar gıcırdamamasını diledim.

Dinledim. Hiçbir şey yoktu. Diğer tarafta beni mi bekliyorlardı?

Üç kez hızlıca nefes aldım, sonra kapı kolunu çevirip kapıyı ardına kadar açtım...

Banyo boştu.

Uzun bir nefes verdim, silahımı kaldırdım ve duvara yaslanarak nefes nefese kaldım. Burada kimse yoktu, ama eminim ki birileri vardı. Bunu hissedebiliyordum. *Neden ikinci kez daireme girip öylece... gitmişlerdi?* Hiçbir şey kaybolmuş gibi görünmüyordu.

Hırıldayarak tuvalete oturup düşünmeye başladım. Otururken, metalik bir şey ışığı yakaladı ve lavabonun altında parladı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve fayansların üzerinde küçük, gümüş bir vida buldum. *Bu nereden gelmişti?*

Etrafıma baktım. Küvetim, tesisatı gizlemek için ucuz, beyaz plastik bir panel ile kaplanmıştı. Ve vidalardan biri eksikti.

İçimde kötü bir his uyandı.

Koşup bir tornavida aldım, kalan vidayı söküp plastik paneli kaldırdım. "Oh, lanet olsun," diye bağırdım.

Plastikle sarılmış, kokain olduğunu tahmin ettiğim üç tuğlaya bakıyordum.

Ve o anda, biri ön kapımı çaldı. Halifax'ın sesi, gergin ve acil. "Brooks? Aç kapıyı!"

ALISON

Plastik paneli yerine itip iki vidayı da taktım. Sonra ön kapıyı açtım. Brooks, bizim ekipten hiç kimse olmayan bir grup ajanla birlikte oradaydı. Bu bir dostluk ziyareti değildi. "Ne oldu?"

Halifax bana arama emrini gösterdi. "Kanıtlardan bazı... eşyalar kayıp."

Düşünürken arama emrini okuyormuş gibi yaptım. Panikle başım dönüyordu, oda etrafımda dönüyordu. Bana tuzak kurulmuştu. Dün gece beni öldürmeye çalışmışlardı ama başaramamışlardı, şimdi de beni oyundan çıkarmak için başka bir yol bulmuşlardı.

Her şeyi yanlış anlamıştık. Birisi Gennadiy'i ortadan kaldırmaya çalışmıyordu, *beni* ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı.

Halifax'ın yüzü yumuşadı ve gerçekten endişeli görünüyordu. "Alison, konuş benimle!"

Siktir. Ne yapacağım? Eğer bunun arkasında o yoksa, ona her şeyi anlatmalıyım. Ama eğer oysa, elimdeki kartları açmış olurum.

Ajanlardan biri kanepemin minderlerini kesip açıyordu. Bir diğeri yatak odamı karıştırıyordu. Henüz kimse banyoya girmemişti, ama girer girmez...

Hızlı bir karar vermem gerekiyordu. Beni gözaltına alırlarsa, sorguya çekilip suçlanacaktım. Bir kez hücreye kapatıldığımda, kimseyi beni dinlemeye ikna etmek, masum olduğumu kanıtlamak neredeyse imkansız olacaktı. Diğer mahkumlar eskiden FBI ajanı olduğumu öğrenirlerse, hapisanede başıma geleceklerden hiç hoşlanmıyordum. Ama alternatif de daha iyi değildi. Kaçarsam, bir kaçak olacaktım.

Bir ajan tuvalete girdi. *Siktir.*

Halifax bir saniye için arkasını döndü. Ben de balkona açılan sürgülü cam kapıya doğru geri çekilmeye başladım.

Bir vidanın karo zemine çarptığı sesi duydum. Cam kapıya yaslandım, kolu ararken...

Panel çıkarken plastik sallanma sesi geldi. Banyodaki ajan düşük bir ısıık çaldı. "Buldu!"

Halifax suçlayıcı bir şekilde kaşlarını çatarak döndü... ve kapıda durduğunu gördü. Anahtarı çevirdim, kolu aşıağı doğru çevirdim ve kapıyı açtım. Sonra balkona ıktım.

"*Alison, dur!*" diye bağırdı Halifax. Sonra telsizine "Yakala onu, kaçıyor!" diye bağırdı. Bana doğru koştunu duyabiliyordum.

Balkonun korkuluğundan tırandım, bir saniye sallandım ve sonra otoparka atladım. Sadece bir kat ykseklikti, ama betona arptığımda sarsıntı dişlerimi titretti. Kendimi toparlayacak zaman yoktu: polisler çoktan bana doğru koşmaya başlamıştı. Bacağımı motosikletimin üzerinden geçirdim, marşı bastım ve ileri fırladım, aralarında zikzaklar çizerek ilerledim ve içlerinden biri elini omzuma koyduğunda hızla uzaklaştım. Sonra otoparktan çıktım ve caddede hızla ilerledim.

Hemen ardından, arkamda sirenler çalmaya başladı ve kırmızı ve mavi ışıklar geceyi aydınlattı. Onları atlatmak için sola, sağa döndüm, ama birkaç saniye sonra arkamdaki ışıklar geri döndü, amansızca. *Gennadiy'i takip ettiğimde de böyle mi hissediyor?*

Panik beni sarmış, içimi kemiriyordu. Halifax'ın şimdiye kadar polisi aramış olacağını biliyordum. Polis arabaları beni durdurmak için aceleyle yola ıkmiş olacaktı. Yollara barikatlar kurulmuş olacaktı. Bir helikopter gönderip beni projektör ışığıyla bulacaklardı. Bir yan sokaktan diğerine atladım, ama onları atlatamadım ve arkamdaki ışıklar yaklaştıkça nefesim daha da daralıyordu.

Bir sonraki sokağa döndüm. *Düşün!* Hiperventilasyona yakın olduğumu hissedebiliyordum, nefesim vizrm bğulandırıyor. Sakin olmalıyım, *hemen* sakın olmalıyım çünkü paniğe kapılırsam, işim biterdi. *Onları nasıl atlatabilirim?* Prosedürleri, arama yöntemlerini, bu tür bir aramanın nasıl yapıldığına dair bildiğim her şeyi düşündüm.

Sevgili motosikletimi bırakmak zorundaydım.

Bir sonraki sokağa saptım, sonra daha dar olan başka bir sokağa, polis arabalarının beni takip edemeyeceği kadar dar bir sokağa. Polis arabaları gürültüyle durdu ve ben onların telsizle haber verip, beni yakalamak için sokağın diğer ucunu kapatacaklarını biliyordum.

Ama... ben diğ er uca gitmiyordum. Bisikletimi çöp konteynerinin arkasına bıraktım, kaskımı çıkardım ve koşmaya başladım, iki binanın arasından geçip sokağa çıkana kadar sprint yaptım. Şanslıydım: Barlar arasında dolaş an birçok insanın oldu ğ u kalabalık bir caddeydi. Deri ceketimi çıkarıp attım, sonra sıradan bir şekilde yürümeye başladım, ortama karışmaya çalışıyordum. Polis arabaları arka arkaya yanımdan geçip gitti, hala motosikletli bir kadını arıyorlardı. Arkama bakma iste ğ iyle mücadele ederek yürümeye devam ettim. Ve sonunda sirenler arkamda kayboldu.

Karanlıkta sessiz ve ürkütücü bir şekilde duran bir kaykay parkına kadar yürüdüm ve rampalardan birine çöktüm. *Ne yapaca ğ ım ben?*

Hiçbir şeyim yoktu. Pasaportum, param ve ulaşım aracım yoktu. Kaçacak yerim ve kaçacak *yerim* yoktu.

Yardıma ihtiyacım vardı.

Telefonumu çıkardım: Tanrıya şükür *ki* en azından cebimdeydi. *Calahan?* Parma ğ ım onun isminin üzerinde durdu. FBI aptal değildi; Calahan sorgulayacakları ilk kişi olacaktı. Bir kaça ğ ı barındırırken yakalanırsa, kariyeri sona erecekti ve ben ona bunu yapamazdım. Aynı şey Caroline ve Kate için de geçerliydi... *tüm* arkadaşlarım kolluk kuvvetlerindeydi ve bana yardım ederlerse başları belaya girecekti. *Hailey?* O yardım edebilirdi, ama o ve Konstantin bir aylığına Avrupa'daydılar.

Dizlerimi kucakladım ve başımı kollarımın üzerine yasladım. Başka herkesin iş dışında arkadaşları, sığınabilecekleri insanlar vardı. Benim ise kimsem yoktu. *İş hayatınız tüm hayatınız olduğunda böyle olur.* Anne babam öldüğünden beri kendimi bu kadar yalnız hissetmemiştim. Zihnim dibe, dibe, *dibe* çakıldı.

Ve tam dibe vurmak üzereyken, bir şeye takıldı. İnce, gümüş rengi bir iplik.

FBI'ın beni aramayı asla düşünmeyece ğ i bir yer vardı. Yardım isteyebilece ğ im bir kişi vardı.

Aklım geri çekildi. *Hayır!*

Evet, ondan etkilenmiştim. Evet, ona karşı bir şeyler hissediyordum. Ama bu durumu daha da kötüleştiriyordu, iyileştirmiyordu. O hala *Bratva'ydı*, hala düşmandı. Ondan yardım isteyemezdim. Ben FBI'dım ve FBI'ın görevi onu yakalamaktı.

Ama Şimdi onlar *beni* avlıyorlardı.

BaŐka bir plan dűŐünmeye çalıŐtı: baŐka bir Őey, herhangi *bir Őey*. Ama baŐka seçeneĐim yoktu.

"Siktir," dedim yüksek sesle ve ayağa kalktım.

Birkaç saat sonra, Gennadiy'nin malikanesinin önündeki caddedeydim. Orada birçok kez bulunmuş, FBI arabasında oturup malikaneyi izlemiştim. Garaj yolundan yürümek, sanki Şimdiye kadar sadece kulislerde saklanmışken sahneye çıkmak gibi, yanlış geliyordu.

Büyük bir demir kapı tokmağı vardı. Elimi ona uzattım.

Tereddüt ettim. Tutundum. Yine tereddüt ettim.

Ona gitmekten nefret ediyordum. Ama daha da çok nefret ettiğim Őey, onu tekrar göreceğim dűŐüncesiyle kalbimin hızla atmasıydı. Bu duyguyu bastırdım, tokmağı kaldırdım...

Gennadiy kapıyı ardına kadar açtı. Beni güvenlik kamerasından izliyor olmalıydı. Bana baktı, gözleri deri pantolonumdan, tiŐörtümden ve çıplak omuzlarımdan geçip gözlerime takıldı. Bir saniye orada takılmış gibi göründü. Sonra bana o üstün, soğuk bakışını attı ve bekleyişle bir kaŐını kaldırdı.

Derin bir nefes aldım. "Yardımaına ihtiyacım var."

GENNADIY

Kapımın önünde duran, o kadar küçük ve savunmasız görünüşü beni neredeyse yıkıyordu. Yüzümü taş gibi sert ve tavizsiz tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Ama benden yardım istediğinde, neredeyse tamamen çöküyordum. Sadece sesindeki korku değil, bana gelmiş olması, başka kimsesi olmadığı anlamına geliyordu. Aylarca biriken tüm duygularım bir anda yüzeye çıktı ve onu yakalayıp kendime çekmemek için ellerimi kapı çerçevesine dayamak zorunda kaldım.

Onun hakkında ne hissettiğim önemli değildi. O hala bir polisti. Hala ailemi parçalayan sistemin bir parçasıydı. Asla bitmeyecek bir savaşta karşı karşıya gelmiştik. Ama tutunmak için çabaladığım tüm bu nedenler... artık demirden çok duman gibi geliyordu.

Kapıdan geri çekildim ve ona içeri girmesini işaret ettim. Koridorda yanımda yürüdü, devasa alanda absürt bir şekilde küçük görünüyordu. Oturma odasında, ortada durdu, sanki... *kaybolmuş gibi*. Kendimi mesafemi korumaya zorladım. "Ne oldu?" diye sertçe sordum.

Bana FBI'dan birinin tuzağına düştüğünü anlattı. "Daha önce yanılmışız," dedi, kollarını kendine dolayarak. "Bunun arkasında kim varsa, senden değil *benden* kurtulmaya çalışıyor. Beni öldürmeyi başaramadılar, şimdi de hapse atıyorlar. Sonra da birine para verip duşlarda beni bıçaklatacaklar." Acı bir gülümsemeyle güldü. "Para ödemelerine bile gerek kalmayabilir. Hapisteki bir FBI ajanı mı? Biri beni bedavaya öldürür."

Kendimi durduramadan, ona doğru yürüdüm ve omuzlarından tuttum. "Kimse seni öldürmeyecek," diye bağırdım. Onu sakinleştirmek istemiştım, ama sözlerim, birinin ona zarar vereceği fikrini tamamen ortadan kaldırdı. Çenesini kaldırdı, bana baktı ve...

Blyat". Daha önce hiç kimsenin gözlerinde *bunu* görmemiştim. *Umut*. Ellerim omuzlarında sıkılaştı ve *Tanrım*, sadece dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak ve onun tüm iyiliklerinin benim tüm kötülüklerimi silip süpürmesini istedim.

Arkamı döndüm ve yan masaya doğru yürüdüm. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. "Bu gece ülke dışına çıkacaksın," dedim ona.

"Ne?!" diye sordu arkamdan. Sonra, "Pasaportum yok" dedi.

Arkamı dönmeye cesaret edemedim. "Sana yeni bir tane yapabilecek birini tanıyorum." Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi kalbimi parçalıyordu. Bunun bu kadar acı vereceğine hazırlıklı değildim. Ama onu güvende tutmanın tek yolu buydu.

"*Param yok!*" diye itiraz etti.

"Sana biraz veririm," dedim. Sesimdeki acıyı gizlemeyi başardım. "Başlamak için yeterli. Yüz bin." Votkayı döktüm, parmak eklemlerim şişenin üzerinde beyazlaşmıştı.

"Bunu yapar mısın?" diye sordu sessizce.

"Neden?" Arkamı döndüm. "Hayatımı kurtardın."

Bana baktı ve gözlerinde farklı bir umut belirdi. "Birkaç hafta önce ölümcül düşman değil miydik?" diye sordu.

Pes etme. Özellikle de birkaç saat sonra vedalaşacağımız şu anda. "Yüz bin dolar," dedim soğuk bir sesle, "seni sonsuza kadar hayatımdan çıkarmak için ödenecek küçük bir bedel."

Gözlerimi bana dikip meydan okudu ve ifadem neredeyse bozulacaktı. *Yebat!* Beni okumakta çok iyiydi. Elinde bir bardak votka tutturdum ve arkamı dönüp içtim, tadını bile almadan.

"Nereye gideceğim?" diye sordu.

"Nereye istersen," dedim soğuk bir sesle. "Umurumda değil."

ALISON

Onun sırtına, yavaş ve derin nefes alırken kaslı omuzlarının inip kalkışına bakakaldım.

Kızgın olduğu için kendini sakinleştirmeye mi çalışıyordu? Yoksa...

Gözlerinde gördüğümü sandığım şeyi gerçekten görmüş müydüm? Yoksa onun gibi birinin birine karşı hisler besleyebileceğini düşünmek delilik miydi?

Artık önemi yoktu. Arkanı döndüm ve volta atmaya başladım, polis beynimi çalıştırıp pratik düşünmeye başladım. Nereye gidebilirdim? Her zaman Avrupa'yı görmek istemişimdir. Paris? Roma? Ya da daha ucuz, paramın uzun süre yeteceği bir yer? Brezilya? Ne yapardım? Sahte bir pasaportla ülkeye girebilirdim, ama ayrıntılı geçmiş kontrolünden geçemezdim, bu yüzden bir daha asla kolluk kuvvetleri için çalışmayacaktım. Hayatımın o kısmı bitmişti. *Başka ne yapmayı biliyorum?*

Midem bulandı. *Hiçbir şey.*

Adımlarım küçüldü. Barmenlik ya da yerleri silme gibi, insanların çok fazla soru sormayacağı bir iş yapabilirdim. Kariyer değil, iş. Asla ABD'ye geri dönme riskini göze alamazdım. Calahan'ı, Kate'i, Hailey'i ya da Caroline'ı bir daha asla göremezdim.

Benden daha büyük bir antika aynanın önünde durdum. En kötüsü yalnız kalmak ya da bir daha geri dönmek değildi. En kötüsü, bana bunu kimin yaptığına ve neden yaptığına dair hala hiçbir fikrim olmamasıydı. Bu da, ne yapıyorlarsa yapsınlar, paçayı kurtaracakları anlamına geliyordu.

Bunu kafamda defalarca düşündüm. Sonra başımı kaldırıp aynada kendimi gördüm ve ona öfkeyle baktım. "Hayır," dedim yüksek sesle.

"Hayır, ne?" diye sordu Gennadiy, gerçekten şaşkın bir ses tonuyla.

Ona döndüm. "Hayır, ülkeyi terk etmeyeceğim. Kalacağım. Bunun arkasında kimin olduğunu bulmak ve onu yakalamak istiyorum."

GENNADIY

GÖZLERİMİ KIRPTIM. "NE?! HAYIR!" Ona doğru yürüdüm. "Seni öldürecekler!" "Adımı temize çıkarmam lazım. İşimi geri almam lazım."

İçimde öfke yeşerdi, karanlık bulutlar beni kapladı. "O sadece bir iş!" O da sinirleniyordu. "Bu sadece bir iş değil! Bu..." Sesi bir an için kırıldı. "Bu benim sahip olduğum tek şey!"

Sesindeki utanç göğsümün derinliklerine işledi ve içimde rahatsız edici bir yankı yayıldı. Onun sahip olduğu tek şey işiydi. Bu benim durumumdan ne kadar farklıydı ki?

Dudaklarımı sıkıp ona doğru eğildim. "Aklın başında değil. Parayı al ve ülkeden git!" Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi beni çok üzüyordu. Ama onun öldürülmesine izin veremezdim.

"Hayır!"

Bulutlar artık siyahtı ve şimşeklerle doluydu. "Neden hayır?!"

"Çünkü... Çünkü ben gidersem, onlar kazanır!"

Votka bardağımı şömineye fırlattım. "*Blyat!*" diye bağırdım. "*Ty samaya upryamaya zhenshchina, kotoruyu ya kogda-libo vstrecha!*"

Başka biri olsaydı çekinip ayaklarına bakardı.

O ise çenesini kaldırdı ve bana baktı. "Bu ne anlama geliyor?" "Bu, senin tanıdığım en inatçı kadın olduğun anlamına geliyor!"

Göğsümdeki kara bulutlar buz gibi soğumuştı. Onu kaybetmekten korktuğum için kızgındım. Acımasızca bastırdığım tüm özlem içimde kabardı.

Onu korkutarak güvenli bir yere çekmeye çalışarak ona sert bir bakış attım. Ama o da bana tam bir meydan okuma ile karşılık verdi. Sıkı at kuyruğundan kaçan tek bir saç teli yanağına sarkmıştı ve o da öfkeyle yüzünden üfleyerek onu uzaklaştırdı. Safir

gözleri çelikten daha sertti... ama kırılmaya çok yakındı...

Her erkeğin bir sınırı vardır.

Yüzünü ellerimle kavradım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Şaşkınlıkla hafifçe "*mmf*" diye ses çıkardı ve kolları bir anlığına yanlara doğru savruldu. Sonra ellerimi saçlarına gömdüm ve o inleyerek dudaklarını açtı ve beni içeri aldı. Vücudum onun vücuduna bastırdı ve o, yumuşak ve sert, kadınsı ama atletik, savunmasız ama güçlü olan baş döndürücü bir karışımdı. Parmaklarım saçlarını taradı, at kuyruğunu yerinde tutan bandı buldu ve onu çözdü. Saçlarının bileklerime ve parmaklarıma döküldüğünü hissettim ve görmek istedim, ama rüya görüyor olabileceğimden gözlerimi açmaya cesaret edemedim.

Dilinin ucu benimkine değdi ve ben boğazımdan düşük bir homurtu çıkardım ve onu daha sert öptüm, ellerimi kalçalarına koyup onu bana daha sıkı çekerek. Dillerimiz birlikte dans etti ve yerinde dönüp durduk: hareketsiz kalmak imkansızdı. Ellerimi sırtındaki zarif çizgilerde gezdirmeye başladım ve o bir kedi gibi iç çekip esnedi, bu da göğüslerini göğsüme sürttü. *Yebat*, bunu aylarca hayal etmişim: Fantezilerimde onun her parçasını hissetmişim, ama şimdi gerçek olmuştu: Kiraz ve vanilya kokusu, ince yeleğinin içinden gelen vücudunun sıcaklığı... Hâlâ ağzının kontrolünü bırakmamışım, onun yumuşak tatlılığına bağımlıydım ve onu öptüğüm her saniye, diğer her şeyi biraz daha unutuyordum.

Oturma odasında dolaşmaya başladık, sarhoş balo dansçıları gibi dönüp tökezliyorduk, ikimiz de gözlerimizi açmak istemiyorduk. Göğüslerini hissetmek zorundaydım, ama onu öpmeyi bırakamıyordum. Ellerimi kalçalarına koydum ve onu sırtını göğsüme gelecek şekilde çevirdim, başını geriye eğdim ki dudaklarım onun dudaklarında kalabilsin. Ellerimi vücudunda gezdirdim, sonunda göğüslerine dokunduğumda inledim. Ama kıyafetinin üzerinden dokunmak yeterli değildi. Yeleğini sütyeninin üzerine çekmeye başladım, deri giysili kalçalarına karşı penisimin şiştiğini hissettim. *Seni birçok şekilde sikeceğim Alison*. Önce, yan masaya oturup bacaklarını belime dolayarak. Sonra kanepede. Hayır, bekle, daha da iyisi: kanepenin arkasına eğilip, kalçalarını havaya kaldırarak...

Onu görmek zorundaydım. Göğüslerini açığa çıkardığımda onu izlemek istedim. Öpüşmeyi bir saniye için bıraktım ve başımı geri çektim...

Gözleri açıldı ve bana baktı, gözleri iri ve maviydi ve...

Masum.

Nefes nefese donakaldım.

Ne oldu? Onun bizden biri olmadığını, iyi bir insan olduğunu, katillerin dünyasında masum bir insan olduğunu biliyordum. Tiyatroyu yakmamdan dolayı çok kızdığında, beni ona ilk çeken şeylerden biri de buydu. Meleklerin ayak bileğini tutup onu benim dünyama çekmek istemiştım. Onun tüm iyiliğini sikip, benim karanlığım için yalvartmak, onu mahvetmek...

Ama o zamanlar sadece şehvet vardı, duygular başlamadan önce. Şimdi ise...

Midem düğümlendi. O, Bratva'dan daha iyisini, *benden* daha iyisini hak ediyordu. İyi bir adamı, belki de kendisi gibi bir polisi ve iki çocuğu ve banliyöde küçük bir evi olan güzel, güvenli bir hayatı hak ediyordu. Ellerini temizleyemeyecek kadar çok kanla ıslanmış dövmeli bir gangsteri değil.

Onu mahvetmek için onu istemiştım. Şimdi onu bırakmalıydım, bunu yapmadığımdan emin olmak için.

İçimden bir ses bunun tek neden olmadığını söyledi. Daha derin bir şeyden korktuğumu, ruhumun derinliklerinde bir şeyden korktuğumu söyledi. Onu susturdum.

Onu bıraktım ve geri çekildim. "Bu bir hataydı," dedim

O dönerek döndü yüzüne bana bana bana bana
şaşkınlıkla. Yüzümde

Yüzümde bir açıklama aradı, ama ben taş gibi kalakaldım ve sessiz kaldım. İçimde öfkeyle kendime bağırıyordum. *Blyat, ne yaptım ben?* Neden o ülke dışına çıkana kadar birkaç saat daha dayanamadım ki? Artık ona karşı hislerim olduğunu biliyordu, daha önce bilmiyorsa bile. *Neden gidip onu öpmek zorunda kaldım ki?!*

O arkasını döndü, ama ben yüzüne kanın hücum ettiğini görmeden önce. Sütyenini örtmek için yeleğini aşağı çekti, sonra saçlarını at kuyruğu yapmaya çalıştı... ama saçını tutacak lastiği olmadığını fark etti. Onu arkasında yerde gördüm, aldım...

yukarı kaldırdım ve nazikçe eline verdim. Sessizce onu kapıp at kuyruğunu düzeltti, vahşice sıkıca çekti. Arkadan bile, ona verdiğim acıyı görebiliyordum, uzun, sakinleştirici nefesler alırken tüm vücudu utançla gerilmişti. Bu benim göğsümü ağrıtıyordu. Ama bu şekilde daha iyiydi, uzun, uzatılmış bir açıklamadan daha iyiydi. *Bandajı bir çırpıda çekip çıkarmak gibi*. Kendime böyle söyledim.

İç geçirdim ve burnumun köprüsünü ovuşturdum. Hâlâ tartışmamızı bitirmemiz gerekiyordu. Onu ülkeyi terk etmeye ikna etmem gerekiyordu. "Alison," dedim nazikçe. "Burada kalıp bu insanlarla savaşılamazsın."

Alison sonunda arkasını döndü ve... *Chyort*, gözleri nemli miydi? Öfke göğsümde çiçek açtı, beni doldurdu. Onu ağlatan kişiyi öldürmek istedim... ama o kişi bendim.

"Kim olurlarsa olsunlar," diye devam ettim, "onlar organize suç örgütü ve bu da onları çok tehlikeli hale getiriyor. Bana güvenmelisin; bu benim dünyam."

Derin bir nefes aldı. "Biliyorum," dedi, sesi titriyordu ama kararlıydı. "Bu yüzden yardımına ihtiyacım var."

Öfke kayboldu, yerine dehşet geldi. "Ne?! Sana yardım edemem! Benim *ne olduğumu* unuttun mu?" Düşünmeden, ona doğru yürüdüm. Bu bir hataydı çünkü, ona yaklaştığım anda, özlem neredeyse dayanılmaz hale geldi. Ona kaşlarını çatarak baktım. "Radimir seninle *konuştuğumu* bilseydi... Bratva polislerle çalışmaz!"

"Rakiplerinden biri zaten polislerle işbirliği *yapıyor*," diye hatırlattı bana. "FBI'da bir adamları var ve seni suçlu gösterip hapse atmaya çalıştılar. Bunu öylece bırakacak mısın?"

Ona sert bir bakış attım, sonra gözlerimi kaçırdım. Elbette bunu öylece bırakmayacaktım, ama o güvende olduğunda onlarla ilgilenebilirdim.

"Sen olsan da olmasan da bunu yapacağım," dedi.

Ona öfkeyle baktım. Benim tarafımda işlerin nasıl yürüdüğünü hiç bilmiyordu. Ben olmasam bir gün içinde ölürdü. Ama o sadece çenesini kaldırdı, kararlıydı.

Diğer suçluları yakalamak için bir polisle çalışmak mı? Bu, inandığım her şeye aykırıydı. Alison dürüst bir polisti, ama yine de benden her şeyi alan yozlaşmış sistemin bir parçasıydı.

Ama ona yardım etmezsem, ölecekti. Ve bunun olmasına izin veremezdim.

Nefesimi içime çektim ve yavaşça bıraktım. "Tamam," dedim. "Sana yardım edeceğim. Tıpkı..." Polis dizilerinde buna ne diyorlardı? —"*ortaklar*. Bu adamları yakalayacağız. Adını temize çıkaracağız. Sonra sen kendi tarafına, ben de kendi tarafıma döneceğiz."

Son cümleyi söylediğimde, yutkunduğunu ve gözlerini kırdığını gördüm, yanakları yine kızardı ve onu incittiğim için göğsümde acı bir sızı hissettim. *Blyat! Neden onu öptün, Gennadiy? Neden bu kadar zayıf davrandın?*

İç geçirdim ve pratik çözümler düşünmeye çalıştım. "İşimiz bitene kadar burada kalman gerekecek," diye yüksek sesle düşündüm. "Burası güvenli tek yer. Beni takip et." Yukarı çıkarken, bu iş ne kadar sürerse sürsün, bu evde yan yana çalışıp birlikte yaşayacağımız yavaş yavaş kafama dank etti. Ona bu kadar yakın olup da ona direnmek zorunda kalmak... *Bu cehennem gibi olacak.*

Bir sahanlığa geldik ve dört özdeş kapıya elimi salladım. "Misafir odalarından herhangi birini al."

Bana baktı. "*Dört* misafir odanız mı var?"

"Bu kanatta. Biraz uyu. Yarın kardeşlerimle konuşup bir plan yapacağız."

Soldan ikinci odayı seçti. Kapıyı kapatmak üzereyken bana döndü. "Teşekkür ederim."

Ona yaşattıklarım *rağmen*, o ciddiydi. Şükran duygusuna alışkın olmadığım için başka yere baktım ve ona kısa bir baş selamı verdim. Kapısının kapandığını duyduğumda, duvara yaslandım. *Şimdi ne yapacağım ben?*

ALISON

KAYBOLMUŞ VE KAFAM KARIŞIK UYANDIM, imparator yatakta komik derecede küçüktüm. Biri kapıyı çalıyordu, Gennadiy'nin çalacağı kadar hafif değildi. Uyumak için iç çamaşırlarımla kalmıştım ve giyecek başka bir şeyim yoktu, bu yüzden aceleyle yelekimi giydim, sonra kapıyı araladım ve arkasına saklandım.

Yirmi beş yaşlarında, sarışın ve inanılmaz derecede güzeldi, beyaz bluz ve siyah etek giymişti. "Bay Aristov bunların size gerekebileceğini düşündü," dedi bana ağır bir Rus aksanıyla ve büyük bir çanta büyüklüğünde koyu yeşil deri bir çanta uzattı. "Ve bunlar." Bana bir yığın giysi uzattı ve ben onları yere koyduğumda, bir yığın kutu verdi. "Hazır olduğunuzda kahvaltı aşağıda servis edilecek." Sonra bir kuğu kadar zarif bir reverans yaptı. Teşekkür etmek için kekeledim, sonra kapıyı kapattım ve sersemlemiş bir halde kapıya yaslandım. *Hizmetçiler. Onun hizmetçileri var.*

Parmaklarımla dudaklarıma dokundum, öpücüğü hatırlayarak. Neden birdenbire çekilmişti? Gereğinden fazla acıtmıştı, belki de öpücüğe kendimi kaptırdığımda, inkar ettiğim tüm duyguları kabul etmemi sağlamıştı. Üç aydır onun dokunuşunu arzuluyordum ve otuz saniye boyunca kalbimin durduğu o anlarda, bu gerçekten gerçekleşmişti... ama sonra o her şeyi tekrar elinden almıştı. Bunu hatırlayınca göğsüm ağrıdı. *Bir hata*, demişti, içimde yükselen heyecanı acımasızca ezip geçmişti. Beni istediği gibi görüldüğü tüm o zamanlar yanılmış mıydım? Sadece hayal mi kurmuştum? Vücudumla ilgili güvensizliğim uyandı ve ortaya çıktı. *Tabii ki seni istemiyor...*

Derin bir nefes aldım ve duygularımı içime attım, sonra kıyafetlere baktım. Tanrım, bana koca bir gardırop satın almıştı. Kot pantolonlar, yelekler, bluzlar, kazaklar, iç çamaşırları ve ilk gördüğüm anda aşık olduğum sevimli, şişe yeşili bir kot ceket vardı

. Hepsi çok havalı markaların yüksek kaliteli tasarımcı kıyafetleriydi, o kadar kaliteliydi ki kendi kıyafetlerim birdenbire kaba ve ucuz gelmeye başladı. Her şey mağazadan yeni alınmıştı... ama fiyat etiketleri yoktu. Gennadiy'nin hizmetçisi, birkaç saniye kazanmam için onları kesmişti, bu da geri iade edilemeyecekleri anlamına geliyordu. Para onun için gerçekten hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bir dakika... saat daha sabahın sekiziydi. *Bunları bu kadar erken saatte buraya nasıl getirmişti?* Ya ultra zenginler için birkaç saat içinde teslimat yapan bir kişisel alışveriş hizmetine erişimi vardı... ya da şehir merkezindeki bir mağazanın müdürünü arayıp, onu korkutup erken açmalarını sağlamıştı. İkisi de beni şaşırtmazdı.

Etekler ve yazlık elbiseler vardı, bazıları gerçekten çok güzeldi. Ama benim giyebileceğim hiçbir şey yoktu. Mahvolmuş bacağıma baktım. *Onun suçu değildi. Beni hep pantolonla görmüştü.* Kutularda üç farklı beden ayakkabı vardı. Topuklar benim giyebileceğimden çok daha yüksekti, ama bir çift havalı deri ayak bileği botu vardı. Deri çantayı açtım ve içinde diş macunundan şampuana kadar her türlü tuvalet malzemesi olduğunu gördüm. Hatta tampon ve ped bile koymuştu.

Uzun ve sıcak bir duş aldım, siyah kot pantolon, beyaz bluz ve ayak bileği botları giydim, sonra kahvaltıyı araştırmaya gittim. Merdivenlere geri döndüm ve aşağı indim. Bana kıyafetleri getiren hizmetçi, merdiven korkuluğunu parlatıyordu. Ona tekrar teşekkür ettim ve adını sordum: Milena.

Yemek kokusunu takip ederek yemek odasını buldum... ve masanın başında oturmuş kahvesini yudumlayan Gennadiy'i. İkimiz de nasıl davranacağımızı bilemeden donakaldık. "Kıyafetler için teşekkür ederim," dedim sonunda.

"Uyduklarına sevindim." Bakışları kalçamı takip etti, dar kot pantolonumu o kadar yakından izledi ki, sanki okşuyormuş gibi hissettim. *Kesinlikle hayal etmiyorum.* Ama sonra suçlulukla gözlerini kaçırdı. *Neler oluyor?*

Oturdum ve hemen mutfaktan beyaz önlüklü bir adam çıktı. "Kahvaltıda ne getireyim?" Milena gibi o da ağır bir Rus aksanı vardı.

"Şey..." *Menü yokken nasıl sipariş verilir?* "Herhangi bir şey. En kolayı neyse." Aşçı boş boş baktı. "Şey... ne var?"

Bana neredeyse kırılmış gibi göz kırptı. "Her şey! Krep? Omlet? Ekmek, soğuk etler, peynirler? Bal, chia tohumu veya goji meyveli yulaf lapası? İngiliz muffin? Haşlanmış yumurta? Çırpılmış yumurta? Eggs Benedict? Hamur işleri, meyve? Amerikalı'sınız: akçaağaç şurubu ile waffle? Pastırma ve sosis? *Biftek?*"

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Şey... Yarım greyfurt ve biraz tost alabilir miyim lütfen?"

"Hemen."

Gennadiy'e baktım. "Tüm hizmetkarlarınız Rus mu? Yabancılar güvenmediğiniz için mi?"

"Evet, hepsi Rus. Ve ben kimseye güvenmiyorum."

Birkaç dakika sonra kahvaltım geldi ve muhteşemdi, greyfurt sulu ve lezzetli bir ekşiliğe sahipti, tost kalın dilimlenmiş ve dış kısmı gevrek, içi yumuşak, tam kıvamında pişmişti. Son lokmamı alırken koridorda sesler duydum. Erkek sesleri ve biri huysuz gibiydi.

Mideme bir ağırlık çöktü. Gennadiy'ye güveniordum, çoğunlukla. Ama kardeşleri bambaşka bir şeydi. Kapalı kapılar ardında, onların bölgesinde, sayıca azdım ve artık FBI ajanı olmanın sağladığı korumadan yoksundum. "Onları da dahil etmek zorunda mıyız?" diye sordum çabucak.

"Radimir benim *Pakhan*'ım," dedi Gennadiy kararlı bir şekilde. "Sana yardım etmesi için onu ikna etmeye çalışacağım. Ama başaramazsam..." Endişeli bir şekilde başını salladı.

Kapı birden açıldı ve birdenbire Radimir Aristov'un soğuk gri gözlerine bakıyordum. Gennadiy'den bile daha uzundu ve aile benzerliği çok açıktı: aynı keskin elmacık kemikleri ve sert çene. Ama Gennadiy ateş ve öfke dolu biriyken, Radimir tamamen buzdan yapılmış gibiydi. Acımasız anlaşmalar ve kırık parmaklarla milyar dolarlık emlak imparatorluğunu kurmuş bir adamdı. Üç parçalı takım elbisesiyle Wall Street bankeri gibi görünüyordu ve ailenin meşru yüzü olarak diğerlerinin kirli işlerini yapmasına izin veriyordu. Ama

Eğer isterse benim boynumu kendi elleriyle kırabileceğinden hiç şüphem yoktu.

Radimir kapıda durdu ve arkasındaki herkesi engelledi. "Neler oluyor?"

Gennadiy derin bir nefes aldı. "Bu Alison Brooks. O bir FBI ajanı. O... FBI ajanı."

"Senin peşinde olan ajan," dedi Radimir soğuk bir sesle. "Evet," dedi Gennadiy.

Radimir'in gözleri beni delip geçti. "İki yüz bin dolarımızı el koyan ajan mı?"

Sandalyemin yere gömülmesi için dua ettim. Ama öyle olmadı. "Evet," dedi Gennadiy, başını eğerek.

"*Dört milyon dolar* değerinde süper arabaları el koyan ve en karlı işlerimizden birini bitiren ajan mı?"

"Evet," diye fısıldadı Gennadiy.

"O zaman tek bir sorum var," dedi Radimir. Yeleğini düzeltti. "O kadın senin kahvaltı masanda ne arıyor?"

"Lütfen, kardeşim..." Gennadiy'in sesi yumuşaktı. Ayağıyla sandalyelerden birini itti. "Otur. Ne söyleyecek dinle."

"*Onlardan* birinin yanına mı oturayım?" Radimir gerçekten endişeli görünüyordu. "Gennadiy, senin neyin var?" Gözleri bana, sonra Gennadiy'e, sonra da yukarıdaki yatak odalarına doğru kaydı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen..."

"Hayır!" dedik Gennadiy ve ben aynı anda, ikimiz de kızarak.

Radimir'in kolunun altından yumuşak, bakır rengi bir saç yumağı belirdi ve ardından bir kadın kolunun altından sıkışarak geçti. Büyük mavi gözleri ve benim için öldürebileceğim kıvrımlarıyla muhteşem bir kadındı. *Bronwyn*. Radimir'in altı ay önce evlendiği karısı. "Hayatım?" dedi nazikçe, "Gennadiy iyi bir nedeni olmasa onu buraya davet etmezdi." Kahve fincanına kahve döktü. "Belki ona bir şans vermek gerekir..." —süt ekledi— "...açıklaması için?" Fincanı Radimir'in eline tutuşturdu.

Radimir bana şüpheyle baktı, sonra kahveye özlemle. Anlaşılan, sabahları pek uyanık biri değildi. Sonunda, kaşlarını çattı ve

karısından kupayı aldı ve sonunda odaya girdi.

Arkasında Gennadiy'nin diğer kardeşi Valentin vardı. Uzun saçları ve unutulmaz güzellikteki yüzüyle, ona hep bir aktör ya da belki bir grubun solisti gibi görüldüğünü düşünmüştüm. Ama o, en az on kişiyi öldüren, ailenin en ölümcül üyesi, kiralık katiliydi. Masayı dolaşıp köşeye oturdu ve beni yakından izlemeye başladı.

Zincirlerin tıkırdaması ve birçok ayağın patırtıları duyuldu, sonra kardeşlerin amcası Mikhail, dört köpeği ile birlikte geldi. Mikhail daha yaşlıydı, saçlarında biraz gümüş rengi vardı, ama hala Aristov ailesinin yakışıklılığını taşıyordu ve ailenin gülümseyen tek üyesi gibi görünüyordu. Köpekleri çok güzeldi: beyaz yüzlü, gri ve beyaz tüylü, büyük, kabarık kuyruklu devasa Malamutlar. İçlerinden biri başını eğdi ve bana göz kırptı. *Kim bu?*

Mikhail masaya oturdu ve köpekleri, uyanık ve dikkatli bir şekilde, sandalyesinin iki yanına yerleştiler. Bronwyn karşımda oturdu ve bana sıcak, cesaret verici bir gülümseme attı. Valentin masaya yanaştı ve bir sandalyeye kaydı, bir kedi gibi sessizdi. Sadece Radimir ayakta kalmıştı, kahve fincanının üzerinden bana öfkeyle bakıyordu.

Karısı dönüp ona yalvaran bir bakış attı ve gözleri onunla buluştuğu anda, o... eridi. Sanki taktığı soğuk maske düşmüş ve birdenbire savunmasız kalmıştı. Bronwyn elini uzattı, o da parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi, sonra içini çekip yanına oturdu ve ona sevgi dolu bakışlar attı. Hiç bu kadar aşık bir adam görmemiştım ve izlemesi çok güzel olsa da, göğsüm biraz ağrımişti. Hiç kimse bana karşı böyle hissetmemişti.

"Teşekkür ederim," dedi Gennadiy kardeşine ciddiyetle. Sonra bana döndü. "Onlara söyle."

Her şeyi anlattım. Gennadiy'i yakalamakla görevli FBI ekibini nasıl yönettiğimi. Birinin beni öldürmeye ve suçu ona yıkmaya çalıştığını. Bu plan başarısız olunca kariyerimi mahvettiklerini ve beni kaçmaya zorladıklarını.

"Başına gelenler için üzgünüm, Ajan Brooks," dedi Radimir. "Ama sana neden yardım etmemiz gerektiğini anlamıyorum. Kardeşimi hapse attırmaya çalıştın. İşlerimizi baltaladın." Öne doğru eğildi. "Sen *FBI'sın*."

"O FBI'dı," dedi Gennadiy. "Şimdi onu arıyorlar. Düşmanımın düşmanı dostumdur. O benim hayatımı kurtardı. Ve hapse girmemi engelledi."

Onun beni savunmasını duyunca içimden bir şey yükseldi ve bunu yüzüme yansıtmamak için kendimi zor tuttum.

"Bu hoşuma gitmedi," dedi Radimir. "Ne olduğumuzu unutuyorsun kardeşim." Gömleğinin yakasını boynundan çekerek Bratva dövmelelerini ortaya çıkardı. "Polislere asla yardım etmeyeceğimize yemin ettik."

"Polislere yardım etmiyoruz, *ona* yardım ediyoruz!" diye bağırdı Gennadiy. Kardeşleri ona baktı ve kulaklarının kızardığını gördüm.

Mikhail kaşlarını çattı, rahat gülümsemesi kayboldu. Beni akrep gibi izlemeye başladı.

"Bak," diye devam etti Gennadiy, "bunun arkasında kim varsa, bizim rakiplerimizden biri. Bu yüzden beni tuzağa düşürdüler; beni ortadan kaldırmak istiyorlar. FBI'nın içinde bir adamları var: bu da onları tehlikeli kılıyor. Ona yardım etmeyi unut: kendi iyiliğimiz için bunu kimin yaptığını bulup ortadan kaldırmalıyız!" Bana, sonra kardeşlerine baktı. "Hepimiz bu işin içindeyiz."

Radimir uzun ve yavaş bir nefes aldı, düşündü. Sonra başını salladı. İçimi bir rahatlama kapladı.

"*Seni* de bizim gibi ortadan kaldırmak isteyen biri olmalı," dedi Mikhail, köpeklerinden birinin kafasını okşayarak. Gözleri bir saniye bile benden ayrılmadı. "Bizim dışında kimi araştırıyordun?"

Bir saniye tereddüt ettim. FBI'nın kimi araştırdığını ifşa etmek tüm kuralları çiğnemek anlamına geliyordu. Ama onlar bana güveniyorlardı: Ben de onlara güvenmek zorundaydım. "İki aile," dedim onlara. "Cantelliler ve O'Donnelliler."

Gennadiy, herkesin irkileceği kadar sert bir şekilde yumruğunu masaya vurdu. "*Blyat!* Lanet İrlandalıları!"

Radimir dirseklerini masaya dayadı ve bir yumruğunu avucunun içine aldı. "İrlandalıları değil," dedi kararlı bir sesle.

"Tabii ki İrlandalıları!" diye bağırdı Gennadiy. "Onlara iyi davrandık, şimdi de her şeyi ele geçirebileceklerini sanıyorlar!"

"Finn O'Donnell'in çok adamı var," dedi Valentin sessizce, "ve o yarım yamalak iş yapmaz. Onu bununla suçlarsak, bu bir

kavga anlamına gelir."

Gennadiy kaşlarını çattı. "Bana uyar!"

"İrlandalılarla bir anlaşmamız var," dedi Radimir sertçe. "Onlar değil."

"O anlaşmayı asla yapmamalıydık!" diye bağırdı Gennadiy.

Oda sessizliğe büründü. İki adam üç, dört saniye boyunca birbirlerine öfkeyle baktılar, sonra Gennadiy gözlerini indirdi ve başını salladı. "Üzgünüm kardeşim."

İkisi arasındaki sevginin derinliğini hissedebiliyordum, ama aynı zamanda ailedeki hiyerarşiyi de hissedebiliyordum ve bundan ders çıkarmaya çalıştım. *Patronun kim olduğunu asla unutma. Anladım.*

"İrlandalıları suçlamanın iyi sonuçlanmayacağını bildiğimize göre, belki de önce diğer olasılığı ortadan kaldırmak mantıklıdır?" Bronwyn'in sesi yumuşak bir yaz esintisi gibiydi ve masadaki gerginlik azaldı. Radimir ve Valentin ikisi de başlarını salladılar.

"Mantıklı," dedi Mikhail. Ama hala beni inceliyordu.

Gennadiy somurtarak başını salladı. "Emanuela'yı halletmek mi?" Diye sordu. İçini çekip sakallarını ovuşturdu. "Ben... Tamam. Evet. İyi bir öneri. Önce İtalyanları görmeye gidelim."

Toplantı sona erdi. Gennadiy, Cantelli ile buluşma için hazırlıklar yapmak üzere aceleyle ayrıldı ve telefonu konuşmaya başladı. Radimir ve Bronwyn, Radimir'in kolunu Bronwyn'in beline dolayarak bahçeye doğru yürüdüler. Valentin, ben farkına varmadan ortadan kayboldu. Geriye, masanın diğer tarafında beni izleyen Mikhail kaldı. Dört köpeği de onu taklit ediyordu ve yıllar boyunca kaç kişiyi öldürdüğünü bilmesem bu durum komik gelirdi. Yutkundum ve dik oturdum, korkutulmayı reddettim. "Aklında bir şey mi var?"

"Yeğenim için endişeleniyorum." Diğer Aristov'ların sesleri gümüş ve buz gibi iken, Mikhail'in Rus aksanı bana yumuşak, sıcak viskiyi hatırlattı. "Gennadiy senin gibilerden özellikle nefret ediyor. Polislerden. FBI'dan. *Sistemden.*"

Özellikle nefret mi? Neden acaba, diye merak ettim.

"Onun bu nefreti aşması için," dedi Mikhail, "bence daha da güçlü bir şeyin etkisi altında olması gerekir."

"Yanılıyorsun," dedim. "Aramızda hiçbir şey yok." Gözlerimi kaçırdım. "O bunu acı bir şekilde açıkça ortaya koydu."

Mikhail uzun bir iç çekişle masadan kalktı. "Bu," dedi, "daha da endişe verici."

Uzaklaşmaya başladı, köpekleri de yanına takıldı. Kaşlarımı çattım. "Beni sevmediği için mi endişeleniyorsun?"

"Hayır," dedi Mikhail arkasına bakmadan. "Çünkü seni yeterince önemsiyor ki sana yalan söylüyor."

ALISON

HÂLÂ ORADA OTURUYOR, bunu sindirmeye çalışıyordum ki, Gennadiy somurtkan ve kaşlarını çatmış bir şekilde geri geldi. Telefonunu cebine koyarken, gömleği sert göğüs kaslarının üzerinde gerildi ve ben, öpüştüğümüzdeki sıcak dokunuşunu hatırladım.

"Ne oldu?" diye sordu, benim ifademi görünce kaşlarını çatarak.

Kahveme baktım, kalbim aniden hızla çarpmaya başladı. "Hiçbir şey. Cantellis'lerle görüşme şansın oldu mu?"

"Bir saat sonra Emanuela Cantelli ile buluşacağız."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Emanuela, şehirdeki en güçlü İtalyan patrondur... ama görünüşe göre Aristovlar konuştuğunda, o bile dinliyordu. Yanlışlıkla Gennadiy'nin gözlerine baktım ve aniden, omurgamı ürperten, nefes kesici derecede soğuk bir griye doğru düşmeye başladım. Ama bana baktıkça, gri buz değişiyor, kırılıyor ve ısınarak gümüş rengi, erimiş metal gibi oluyordu.

Gözlerini benden ayırdı. "Onunla The Fitzroy'da buluşacağız," dedi. *The Fitzroy mu?* Kahretsin. Orayı duymuştum ama hiç gitmemiştim. Restoran, Chicago'nun simgesi gibiydi; sarmaşıklarla kaplı taş duvarları ve bembeyaz masa örtüleri vardı, fiyatları göz yaşartıcıydı ve altı aylık bir bekleme listesi vardı. Gennadiy'nin bakışları tekrar bana döndü ve bu sefer bluzumu ve kot pantolonumu süzdü. "Uygun bir şey giy," dedi.

"Uygun mu?"

Gözleri bir an için parladı. "Bir elbise." Kafamı salladım. "Elbise giymem."

Gözleri daha da kızardı. "Bugün yapıyorsun." Sonra kendini tuttu ve uzaklaştı.

Bir elbise. Fitzroy'daki milyarderlere uyum sağlamak için mi, yoksa beni daha fazla görmek istediği için mi?

kot pantolonlu bacağıma baktım. *Tanrım, hayal kırıklığına uğrayacaksın*, diye düşündüm acı bir şekilde.

Kahvemin kalanını bir dikişte içtim ve üst kata çıkıp üstümü değiştirdim. Gennadiy'nin bana verdiği tüm kıyafetleri kontrol ettim: belki giyebileceğim şık bir pantolon ya da hatta bir pantolon takımı vardı. Ama yoktu. Üç çift kot pantolon ve normal bir insanda harika duracak bir dizi güzel tasarımcı elbisesi.

Birkaç dakika ileri geri yürüdüm, utanç ve incinmişlik içimde kızıl bir ateş gibi yanarken, yüzeye çıktığında öfkeye dönüştü. *Bu ne cüret?* Bana bunu giymemi nasıl cüret eder?

Sesi, şaşırtıcı derecede yakındı. "Alison? Gitmemiz gerek. Hemen."

Panik içinde kapıya baktım. O hemen dışarıdaydı. "Geliyorum!" Aynada telaşlı yüzümü gördüm. *Kahretsin*. Belki de kot pantolonla dışarı çıkıp ona giydiğim şeyin bu olduğunu söylemeliyim. Ama Gennadiy direnecek ve bir açıklama isteyecektir. O da benim kadar inatçıydı.

Nefesimin gittikçe hızlandığını hissedebiliyordum. Hiç bu kadar savunmasız ve açıkta hissettiğimi hatırlamıyordum, sanki yere parçalanmışım ve o da benim tüm parlak, özel işlerimi elinden geçirmek üzereydi. Silahımı istedim. Bunun, mücadele ederek kurtulabileceğim bir şey olmasını istedim.

Siktir et. Bluzumu çıkardım, sonra kot pantolonumu çıkardım. Rastgele bir elbise seçip başımdan geçirdim. *Siktir et, siktir et, siktir et. Bitir şunu*. Maviydi ve muhtemelen çok şık bir kesimi vardı, ama hiç dikkat etmedim: tek bildiğim, dizimin hemen üstüne kadar bacaklarımı ortaya çıkardığıydı.

Topuklu ayakkabılarımı giyip kapı kolunu tuttum. Kapı açılıp Gennadiy'i gördüğümde, neden bu kadar üzüldüğümü çok geç fark ettim.

Uzun zamandır kimse bacağıma görmemişti, ama bir adamın bacağıma gördüğünde yüzündeki dehşet ve hayal kırıklığı ifadesini tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordum. Ve o beni çoktan reddetmiş olsa da, Gennadiy'nin yüzündeki o tiksinti ifadesini görmeye dayanamazdım.

Kapıyı tekrar kapatmaya başladım, ama Gennadiy kaşlarını çatı ve büyük, güçlü eliyle kapıyı yakaladı, benim bir oyun oynadığımı düşünerek

Sonra gözleri açgözlülükle vücudumu yaladı: narin omuz askıları ve dar korsenin üzerinden, dalgalı eteğin üzerinden, aşağıya doğru...

Ruhum minik bir cenin topuna küçüldü. Tüm zırh katmanlarımı topladım, ama fark etmedi, çok yakındı, benim kırılmamı görecekti, korkunç rakibinin aslında acınacak derecede zayıf olduğunu görecekti. Gennadiy, ani, hain gözyaşlarının arkasında bulanıklaştı. *Lanet olsun!* Öfkeyle gözlerimi kırıştırdım ve ona dik dik baktım...

O, Molotof kokteylinin bıraktığı cehennem gibi, harap olmuş manzaraya bakıyordu. Gözleri ayak bileğime kadar indi, sonra yüzüme doğru çıktı...

Göğsüm sıkıştı. Nefes alamıyordum.

Gözlerimin içine baktı ve... tiksinişmiş ya da hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu. Kızgın görünüyordu. Omuzlarının yükseldiğini ve ellerinin koyu renkli dövmele yumruklar haline geldiğini gördüm.

"Kim?" diye fısıldadı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Ama göğsüm konuşabilecek kadar rahatlamıştı. "Torriss. Uzun zaman önce. Yanlış kimlik."

Gözlerini kapattı, yüzü acı içinde buruştu. Sonra başını salladı. "Hadi."

Dehşet içinde ona baktım. "Bu halde dışarı çıkamam! Ben..." Bacağıma baktım. *Korkunçtu.*

Bir saniye için yüzünü çevirdi. Sanki kendisiyle mücadele ediyormuş gibi öfkeyle nefesini dışarı verdiğini duydum. Sonra bana döndü, çenemi tutup kaldırdı ve bana bakmamı sağladı. Somurtkan maskesi kaybolmuştu: bir saniye için açık ve savunmasızdı. "Alison... sen güzelsin. Yara izleri seni daha az değerli yapmaz, *daha* değerli yapar çünkü başına bir şey geldi, seni incitecek kadar kötü bir şey... ama sen iyi bir insan olarak kalacak kadar güçlüydün. Çirkin olanlar... *içleri* çarpık ve yaralı olanlardır. Başlarına gelenler onları canavara dönüştürdü, ama onlara bakınca bunu anlayamazsın."

Sanki göğsümden büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. Konuşmadan, hızlıca başımı salladım. Tek bir gözyaşı damlası gözümünden süzüldü ve

Yanağımdan damladı ve gözlerinin onu takip ettiğini gördüm. Eli çenemde gerildi. Gözleri dudaklarıma kaydı...

Sonra dönüp uzaklaştı. "Hadi," dedi sert bir sesle. "Geç kalacağız."

Bir saniye donakaldım. *Güzel*. Bu kelime zihnimde eridi ve buz gibi, Rus aksanlı su damlaları derinliklere doğru akarak, yirmi yıldır kendini güzel hissetmemiş küçük kızı buldu ve ben dudaklarımı sıkıca ısırmak zorunda kaldım. Sonra yetişkin halimi buldular: takıntılı, düz göğüslü, erkekleri korkutan beni, ve nefesim titremeye başladı.

Gennadiy merdivenlerin yarısını çoktan inmişti. Yetişmek için koştum. *Beni güzel buluyor*. Ama nedense sürekli uzaklaşıyordu.

Geniş koridoru geçtik, avizeyi tozlayan bir hizmetçinin altından geçtik. Onun sözlerini kafamda tekrar ettim. *Kendinden bahsediyordu. Kendini bir canavar olarak görüyordu*. İçimi derin bir sempati dalgası kapladı. Sonra kendime geldim. *Neyim var benim?* O bir canavardı. Bunu en başından beri biliyordum. Öyleyse neden onun bunu söylemesi bana bu kadar yanlış geldi? Çünkü bir şey oldu da o böyle mi oldu? Çünkü böyle olmak *istemiyor* muydu?

Dışarıda, Gennadiy'nin BMW'sine bindik. Motoru çalıştırırken direksiyonu sevgiyle okşadı. Bu sırada ben de etrafa bakındım ve kaşlarımı çattım. Aylardır bu arabayı takip ediyordum, dışını en ince ayrıntısına kadar biliyordum. İçinde olmak tuhaf bir duyguydu, sanki en sevdiğiniz dizinin setine girmiş gibi.

Gennadiy bana döndü. "Emanuela Cantelli hakkında ne biliyorsun?"

"Sadece FBI dosyalarında yazanları biliyorum. Şehrin batı yakasında birçok işi yönetiyor. Franco Cantelli'nin kızı, babası öldüğünde imparatorluğunu miras aldı. Bir patron için çok genç... otuz yaşında mı?"

"Yirmi dokuz. Onunla tanıştın mı?"

"Hayır."

Dudakları sıkılaştı. Gennadiy olmasaydı, neredeyse gergin görüldüğünü söyleyecektim. "Emanuela... zor biridir."

"Zor mu?"

Gennadiy iç geçirdi. "Görürsün."

Günün ilerleyen saatlerinde fırtına bekleniyordu, ama restorana vardığımızda gökyüzü hala muhteşem bir masmavi renkteydi. Arabadan indim ve kapı kapanırken yan aynadan elbiseyi ilk kez gördüm. Daha önce pek dikkat etmemiştim ama... *vay canına*. Bana tam oturmuştu ve ön kısmının yapısı sayesinde sanki göğüslerim varmış gibi görünüyordu.

Sonra geri adım attım ve bacaklarım göründü. Midem düğümlendi.

Başımı kaldırıp baktığımda Gennadiy'nin beni izlediğini gördüm. Hiçbir şey söylemedi, sadece hafifçe başını salladı. Rusça'nın kısa ve özlü bir versiyonu olan *"sen halledersin"* anlamına geliyordu. Ve nedense, bu sözler benim baş düşmanımdan geldiği için daha da anlamlıydı. Derin bir nefes alıp sırtımı düzelttim ve dik durdum.

"Gennadiy, seni kurnaz herif!" Ses arkamızdan geldi: erkek, Rus aksanlı ve derin bir sevgi dolu. Tam zamanında döndük ve Gennadiy'nin limanı işleten arkadaşı Yakov Beletski tarafından kucaklandığına şahit olduk. Onu birçok kez görmüştüm, ama sadece kamera merceğinden veya dürbünden, hiç yakından görmemiştim. Yakov, Gennadiy'nin sırtına vurdu ve sonra bana döndü. "Peki, yanındaki yeni bayan kim..."

Beni tanıdığımda ağzı açık kaldı.

"Birlikte çalışıyoruz," dedi Gennadiy.

Yakov kolunu tutup onu benden uzaklaştırdı, sonra Rusça acil bir şekilde onunla konuştu. *FBI* ve garip bir şekilde *büyük* kelimelerini seçtim. Bana bir bakış attı ve bir soru soruyor gibiydi. Gennadiy kesin bir şekilde başını salladı ama yanakları kızardı.

"Ve İngilizce konuş," dedi Gennadiy Yakov'a sert bir şekilde ve onu bana geri çekti.

Yakov, Gennadiy'e deliye dönmüş gibi baktı. Sonra içini çekti, yumuşadı ve bana sıcak, samimi bir gülümseme attı. "Yakov Beletski," dedi. "Hizmetinizdeyim." Elimi tutup nazikçe öptü. Kendimi gülümserken buldum. Onu hemen sevdim.

"Seni yaşlı çapkın," dedi Gennadiy ona.

"Sezyum konusunda verdiğin ipucu için teşekkür ederim," dedim Yakov'a ciddiyle.

Yakov elini sallayarak reddetti. "Bir dost için ne gerekirse." Gennadiy'e yan gözle baktı ve dudaklarında bir glmsemi belirdi. "Ve en sevdiği dşmanı için."

"Hadi," dedi Gennadiy sertçe. "Emanuela eğer..." O ve Yakov birbirlerine anlamlı bakışlar attılar. Ne? Neden bu kadına karşı bu kadar temkinliydiler?

Gennadiy içeriye doğru yol gösterdi. Bordo yelekli iki adam büyük çift kapıyı açtı ve birdenbire sessiz seslerin, yumuşak çınlayan tabakların ve köşedeki piyanistin çaldığı hafif piyano müziğinin dünyasına girdik. Gennadiy kıyafetler konusunda haklıydı: Kot pantolonla beni içeri alırlar mıydı, emin değilim.

Odanın diğer tarafında bir kadın ayağa fırladı. Boyu benimle aynıydı, lekesiz beyaz bir takım elbise giymişti ve üzerinde siyah detaylar vardı. Uzun, zengin altın rengi saçları sırtında geniş bir yelpaze gibi yayılmıştı ve mükemmel bir kum saati vücudu vardı. "Gennadiy!" diye seslendi, herkesin başını çevirecek kadar yüksek sesle.

Yakov bizden ayrıldı ve bardan gözcülük yapmaya gitti. Gennadiy ve ben Emanuela'ya yaklaşırken, kulağıma fısıldadı. "Bunu dikkatli yapmalıyız."

Başımı salladım. Odaklanmaya çalışıyordum, ama buz gibi Rus aksanı ve kulağıma üflediği sıcak nefes, kasıklarıma kadar dalgalar halinde yayılıyordu. "Anlıyorum. Arkasında tüm mafya var. Savaş başlatmak istemezsin."

Gennadiy yüzünü buruşturdu. "Evet. Ama ayrıca..." Nefesini verip kaşlarını çattı. "Bak, konuşmayı bana bırak. Ona dikkatli davranmak lazım. O... kırılgan."

Hassas mı? Orada kendinden emin bir şekilde duruyor, bize gülümsüyor, restorandaki diğer herkesi görmezden geliyor, güçlü kıyafeti ve mükemmel, dudaklarını bzmş haliyle. Pek hassas *görünmüyordu*. Ama onu en iyi tanıyan oydu. "Peki."

Emanuela'nın önüne vardık. Bizi karşılamak için masasından kalkmıştı ve üç koruması da geri ekilmışti, bu da yan masadaki aileyi garip bir şekilde sıkıştırmıştı. Ama o farkında değil gibiydi. "Gennadiy!" Ona milyon dolarlık bir glmsemi attı. "ok uzun zaman oldu." Aksanı Amerikan aksanıydı, sadece hafif bir

ama konuşma tarzında başka bir şey vardı, tam olarak ne olduğunu anlayamadım. "Bugün benim doğum günüm olduğunu biliyor muydun?"

Gennadiy *endişeli* görünüyordu, ben de iki kez baktım. Önce gergin, şimdi endişeli. *Ne oluyor lan?* "Üzgünüm Emanuela. Haftaya olduğunu sanıyordum. Hediye getirirdim."

Emanuela gözlerini devirdi. "Haftaya, ama *bu* da yeterince yakın. Ve *sen* benim hediye misin!" Öne atıldı, bir kolunu onun sırtına doladı ve onu öpmeye başladı.

ALISON

ZAMAN DURMUŞ GİBİYDİ, muhtemelen tüm restoranın sessizliğe bürünmesi de buna katkıda bulunmuştu. Herkes öpüşmeyi izliyordu, garsonlar bile. Bu sadece hızlı bir dudak teması değildi: Emanuela bir deniz salyangozu gibi yapışmıştı ve dudaklarını hareket ettirip bastırıyordu. Serbest eliyle Gennadiy'nin çenesini okşuyordu ve yanaklarının hareketlerinden, dilinin onun ağzında olduğu belliydi. Kendimi öfkeyle bir adım öne attığımı hissettim.

Sonra durum daha da kötüleşti: Gözlerini açtı ve bana doğru baktı. Gennadiy'nin vücuduna sürtünmeye başladı, dolgun göğüslerini erkeğimin göğsüne bastırırken, teatral inlemeler ve nefes nefese kalarak, gözleri hiç benimkilerden ayrılmadan. Benim öfkemi ve dehşetimi emiyor, bunun tadını çıkarıyordu...

Gennadiy kendini kurtardı ve geriye sendeledi, elinin tersiyle ağzını sildi. "Emanuela!" diye tısladı.

Emanuela kahkahayı patlattı: güzel, müzik gibi bir ses. "Ona bak," dedi, bana doğru bakarak. "Çok kızgın görünüyor!"

Ağzımı açıp kapattım, yüzüm kızardı. Kızgındım ve aşağılanmıştım, çünkü... şey, çünkü... *Neyim var benim? O benim "erkek arkadaşım" değil. Hiçbir hakkım yok...* "İkinizin birbirinizi tanıdığınızı görüyorum," dedim sertçe.

Emanuela o kadar hızlı ileri atıldı ki, ben geri çekildim. "Biz bazı şeyler yaptık," diye herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadı. Şimdi onun sesinde ne duyduğumu anladım: çok fazla şeker yemiş bir çocuk gibi, baş döndürücü bir heyecan vardı. "Ben mafya patronunun kızıydım ve o *da sert, kötü Bratva gangsteriydi.*" Bir yılan gibi etrafıma dolandı, dudakları kulağıma değdi. "Bana yaptıklarını bilmek ister misin?"

Onu geri ittim. Şiddetle değil, sadece içgüdüsel olarak, zehirli bir örümceği üzerinden atmak gibi. Ama bu, herkesi

korumaları silahlarını çekip bana doğrultuyorlar.

"Sorun yok!" dedi Gennadiy, aramıza atlayarak ve savunma amaçlı ellerini kaldırarak. "Sorun yok!"

Emanuela gülümseyerek geri adım attı ve dudaklarını yaladı. Sonra korumalarına başını salladı ve onlar silahlarını indirdiler.

"Buraya konuşmaya geldik, Emanuela," dedi Gennadiy.

"Konuşmak çok *sıkıcı*," dedi Emanuela. Bir biftek bıçağı aldı ve parmağının ucunda dengeledi, sonra havaya fırlattı ve yakaladı. "*Onun* hakkında konuşmayı tercih ederim." Omzunun üzerinden bana sırtarak bir sonraki masaya doğru yürüdü. Orada oturan aile, elindeki bıçağı görünce yüzleri soldu, ama hareket etmeye cesaret edemediler. "Onu nerede buldun?" diye sordu Emanuela. Babanın dizine oturdu ve zavallı adamın gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı. "Neden onda..." bıçakla havada iki daire çizdi, "...göğüsleri yok?"

"Emanuela!" diye bağırdı Gennadiy.

Her şey çok hızlı oldu. Emanuela'nın eli hızla indi ve kısa, keskin bir acı çığlığı duyuldu. O ayağa kalktığı anda, bıçağın babanın uyluğuna saplandığını gördüm.

"Bana öyle konuşma," dedi Emanuela. Sesindeki tüm şakacı tavır kaybolmuş, yerine düz ve ürkütücü bir sakinlik gelmişti. Ve aniden Gennadiy'nin "hassas" derken ne demek istediğini anladım. Vazo gibi hassas değil. Bomba gibi hassas. *Kahretsin*. Şehrin en güçlü mafya ailesinin reisi tamamen, korkutucu bir şekilde dengesizdi.

Restoran yine tamamen sessizliğe büründü. Emanuela, babanın bacağından bıçağı çekti, babadan acı dolu bir inilti kopardı ve Gennadiy'e doğru ilerlemeye başladı. Servis arabasında beyaz kremalı bir pasta vardı ve Emanuela, arabayı geçerken parmaklarını acımasızca pastaya batırarak üstündeki çilek dilimini çıkardı ve onu yalayıp ağzına attı. Diğer elinde tuttuğu bıçak, tertemiz karo zemine kan izleri bırakıyordu. Gennadiy ile aralarında sadece birkaç santim kalana kadar durmadı.

"Emanuela," dedi Gennadiy, benim asla ulaşamayacağım bir sakinlikle. "Lütfen." Restoranın etrafına bakındı. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Şok içinde gözlerimi kırptım. O, Emanuela şiddet gösterirse zararı sınırlamaya çalışıyordu, bu da tek desteğimiz olan Yakov'dan uzaklaşacağımız anlamına gelse de. Sivillerin hayatını bizimkinden önce koyuyordu. Ne kadar saklamaya çalışsa da, bir kalbi vardı.

Emanuela ona duygusuzca bakarken, bir eliyle bıçağı oynuyor, diğer eliyle parmaklarındaki kremayı yalıyordu. Gerilim gittikçe artıyordu...

"Peki," dedi Emanuela sıkılmış bir şekilde. Bıçağı bırakıp odadan çıktı, arkasına bakmadı bile. Korumaları hemen peşinden koştular. Gennadiy ve ben endişeli bakışlar değiştirdik... ve aceleyle onların peşinden gittik.

ALISON

EMANUELA bizi labirent gibi koridorlardan geçirdi ve sonunda ortasında bel hizasında devasa bir cam su haznesi bulunan sessiz bir odada durdu. Çiçek şeklinde, kalın cam yapraklarla çevrili, çapı iki metre olan, şırıldayan bir havuzdu. Emanuela'nın korumalarından üçü odanın çevresinde pozisyon aldı. Diğer ikisi ise dışarıda bekleyerek kimsenin içeri girmesini engelledi. Göğsüm sıkıştı. Yakov bize yardım edemeyecekti: kendi başımızaydık.

Emanuela su yapısının kenarına atladı ve orada oturarak bacaklarını sallamaya başladı. "Konuş."

Gennadiy derin ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Biri bu kadını öldürmeye çalıştı ve suçu bana yıkmaya çalıştı. Senin yapıp yapmadığını bilmem gerek."

Emanuela başını yana eğdi. "O senin için kim?" "O FBI ajanı," diye tiz bir sesle cevapladı Gennadiy. "Beni yakalamakla görevli FBI ajanı. Beni yakalamakla görevli FBI ajanı. Sen miydin?"

"Yani kişisel duyguların yok mu?" diye sordu Emanuela.

"O FBI ajanı," dedi Gennadiy. "Tabii ki yok."

Bu acıttı. Çok... küçümseyiciydi. Yani öpücük, onun dediği gibi sadece bir hataydı.

Emanuela ellerini arkasına koydu ve geriye yaslanarak, düşünürken bir kedi gibi gerindi. Mükemmel bacağını uzattı ve parmağını bana doğru uzattı. "Vur ona."

Gennadiy ve ben ona şaşkın şaşkın baktık. Bir saniye sonra Gennadiy, "Ne?" diye sordu.

"Onu vur," dedi Emanuela, gözlerimin içine bakarak. "Yüzüne iyi bir tokat at."

"Hayır!" diye bağırdı Gennadiy. Öfkesiyle mücadele ettiğini, kontrolünü kaybetmemeye çalıştığını duyabiliyordum.

"O FBI ajanı. Sorun ne?" diye sordu Emanuela, gözlerini masumiyetle açarak.

Gennadiy sertçe cevap verdi. "Emanuela! Ben buraya oyun oynamaya gelmedim!" Ona doğru ilerledi, ama Emanuela hiç korkmadı. Sadece onu keyifle izledi ve korumaları silahlarını çekip Gennadiy'e doğrulttu.

"Yapın," dedim sessizce. "Ben dayanabilirim."

"Biliyorum," dedi Gennadiy sertçe. "Mesele o değil." Emanuela'ya öfkeyle baktı. "Yapmayacağım."

Emanuela sırtıttı. "Ondan hoşlanıyorsun," dedi heyecanla, "bu yüzden ona yardım ediyorsun. Ama onunla birlikte *olmak* için yeterince hoşlanmıyorsun." Bana üzgün bir şekilde dudaklarını bükerek sahne fısıltısıyla konuştu. "*Bacağın yüzünden mi?*"

Yüzüm kızardı ve ona ölümcül bir bakış attım. O da benim nefretimi severek bunu yuttu.

"Emanuela! Bu kadına suikast emri verdin mi, *evet* mi *hayır mı?*" diye homurdandı Gennadiy.

Emanuela gözlerini devirdi. "Çok fazla insanla uğraşıyorum Gennadiy, hatırlamak zor." İcini çekti ve masadan atladı, sonra parmaklarını havada şıklattı, beni köpek gibi çağırdı. "Buraya gel. Sana bir bakayım."

Gennadiy endişeli bir bakış attı ama ben başımı salladım: *sorun yok*. Cevap almak için gerekiyorsa ona uyacaktım. Masayı yavaşça dolaşarak ona doğru yürüdüm, bunun beni öldürmek isteyen kadın olabileceğinin acı farkındalığıyla.

Yaklaştığımda bana gülümsedi. "Bir sır öğrenmek ister misin?" Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Gennadiy birçok kadınla yattı." Gennadiy'e yan gözle baktı. "Ama hiçbirine *yardım* ettiğini görmedim."

Aptal gibi, onun bakışını takip edip Gennadiy'e baktım. Emanuela başımın arkasını tutup aşağı doğru bastırdı, beni belimden eğip su havuzunun kenarına eğdi ve kafamı suya batırdı. Çığlık attım, bu da nefesimin çoğunu boşa harcadı.

Gennadiy'nin bağırdığını duydum. "Onu bırak!"

Eğilmiş ve dengesiz bir şekilde, çırpınıp mücadele ettim, saçlarım karanlık tentacles gibi görüşümü engelliyordu. Ama Emanuela deli gibi güçlüydü. Kulaklarımın ve başımın arkasının hala suyun dışında olduğunu hissedebiliyordum: belki de duymamı istiyordu çünkü

sadece yüzümü su altında tutuyordu. Ama *sadece yüzüm* bile beni boğmaya yeterdi. Zaten nefes alma ihtiyacı göğsümü sıkıştırıyordu.

Kalın camdan, Gennadiy'nin ileriye doğru koşan bacaklarını bulanık bir şekilde görebiliyordum. Su çeşmesinin hemen önünde durdu, dokunacak kadar yakındı, ama camdan ona ulaşamıyordum. "Emanuela, kes şunu!" diye bağırdı. "Onu bırak!"

"Hayır," dedi Emanuela.

Çılgınca mücadele ettim, ama o beni yerinde tutmak için bir kolumu arkamda bükerek sabitledi ve ayaklarım yerden kesildiğinden, hiçbir şekilde direnemedim. Ciğerlerim yanmaya başladı ve kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. O benden daha küçüktü, benim gibi dövüş sanatları eğitimi almamıştı, ama yine de beni öldürmeyi başaracaktı. Panik göğsümü sıkıştırdı. *Lütfen nefes almama izin verin!*

Gennadiy'nin çarpık gri kütlesi masanın etrafında koşmaya başladı ve bir silahın tetiğinin çekildiğini duydum. Emanuela'yı yakalamış ve silahını kafasına dayamıştı, muhafızlarının ateş etmeye cesaret edememesi için arkasında duruyordu. "Onu bırak!" diye bağırdı.

Ama Emanuela'nın eli kıpırdamadı. "Beni öldüremezsin, Gennadiy," dedi sakın bir sesle. "Beni vurursan, adamlarım cesedim yere düşmeden önce seni öldürürler. Sonra da Radimir'i, Valentin'i ve Mikhail'i öldürürler. O yüzden burada durup onun ölümünü izleyeceksin. Onu kurtarmak için her şeyi riske atmazsın. Bak, neredeyse bitti."

Görüşüm kenarlardan kararmaya başlamıştı. Vücudumun nefes alma ihtiyacı beynimi ele geçirirken dudaklarımın seğirmeye başladığını hissedebiliyordum. Her an nefes alıp ciğerlerimi suyla dolduracaktım.

Sonra Gennadiy'nin sesini duydum ve sesinde daha önce hiç duymadığım bir farklılık vardı, sanki ruhu parçalanmış gibi. "*Emanuela? Gözlerime bak.*"

Emanuela arkamda dönüp bakarken kıvrıldığını hissettim. Dünya karardı ve ağzımın suyla olduğunu hissettim.

Emanuela bıraktı. Yukarı doğru fırladım, suyu tükürdüm ve ciğerlerimi tatlı, tatlı hava ile doldurdum. Işık tekrar dünyasına geri döndü, ama beynim hala oksijen açlığı çekiyordu. sendeledim.

yanlara doğru sallandım ve Gennadiy belimden tutmasaydı düşecektim. Titreyerek nefes alıp verdim ve olanları anlamaya çalıştım. Gennadiy, Emanuela'yı masaya yapıştırmış, bir koluyla silahını şakağına dayarken diğer koluyla beni tutuyordu. Yüzündeki ifade korkutucunun ötesindeydi, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. "Şimdi soruma cevap ver!" diye Emanuela'ya bağırdı. "Onu öldürmek için emir mi verdin? *Sen miydin?*" Parmağının tetiği gerginleştirdiğini gördüm.

"Hayır," dedi Emanuela çaresizce. "Onu öldürmesini ben istemedim." "Sana neden inanayım?" diye sordu Gennadiy.

"Çünkü belki onu öldürürdüm," dedi Emanuela küçük bir sesle. "Ama seni hapse atmazdım. Seni burada isterdim." Sesi çatladı. "Benimle birlikte." O anda, tüm teatral tavırlar ortadan kalktı ve altında yalnızlık vardı. Ve özlem.

Midem altüst oldu. Onu şimdi daha da çok nefret ediyordum. Ama ona inanıyordum
ona inandım.

Gennadiy onu bıraktı ve silahını kılıfına koydu. Emanuela sendeledi ve büyük, korkmuş gözlerle bizi izledi, bir kez olsun sessiz kaldı. Gennadiy elimi tuttu ve beni odadan çıkardı, korumaları iterek geçti.

Omzumun üzerinden Emanuela'ya baktım. "Sen ve o gerçekten...?"

Gennadiy yüzünü buruşturdu. "Uzun zaman önce. Genç ve aptaldım. Onun hala..." Başını üzüntüyle salladı.

Köşeyi dönmeden önce Emanuela'ya son bir kez baktım. Ondan nefret ediyordum, ama aynı zamanda acıma duygusu da hissediyordum. *Ona ne olmuştu da bu hale gelmişti?*

Güvenli bir mesafeye ulaştığımızı hisseder hissetmez, Gennadiy durdu, diğer elimi tuttu ve beni kendine doğru çevirdi. "İyi misin?" diye sordu.

Sesindeki duygu boğazımı düğümledi. Sonra ıslak saçlarımı yüzümden geriye doğru çekti ve boğazım *tamamen* düğümlendi. Berbat durumda olduğumu biliyordum: makyajım bozulmuş, saçlarım sıırılsıklamdı. Ama o bana sanki dünyadaki en değerli şeyimmişim gibi bakıyordu. Sesime güvenemeyerek başımı salladım. Ve az önce olanları tekrar düşündüm.

Gözlerime bak, demişti Emanuela'ya. Orada ne görmüştü? Gennadiy'nin beni kurtarmak için her şeyi riske *atacağına* onu ikna eden bir şey.

Bu da demek oluyordu ki... *Emanuela'ya bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söylediğinde, beni ondan korumak için yalan söylüyordu. Ya da kendinden.* Öpücüğün bir hata olduğunu söylediğinde parçalanan kırılgan, gümüş rengi heyecanım yavaş yavaş yeniden ortaya çıkmaya başladı. Yutkundum ve ona baktım.

Gennadiy somurtarak başka yere baktı. "Hadi."

Restorandan geri döndük. Endişeli Yakov bize doğru koştu. Beni görünce "*Chyort*" diye küfretti. "O çılgın *sürtük* sana ne yaptı?" Saçlarını eliyle düzeltti. "Üzgünüm. Burada sıkışıp kalmışım."

"Ben iyiyim," dedim ona.

"Emanuela suikast emrini vermedi," dedi Gennadiy Yakov'a. "Geldiğin için teşekkürler." O ve Yakov kucaklaştılar, sonra beni arabasına götürdü. Sessizce malikanesine doğru yola çıktık, ben her şeyi anlamaya çalışırken boynumdan su damlıyordu. Bana karşı hisleri vardı. Bu da öpücüğün bir hata olmadığı anlamına geliyordu. Öyleyse neden beni uzaklaştırıyordu?

Gennadiy'nin malikanesinde kot pantolon, bluz ve ayak bileği botları giydim ve makyajımı yaptım. Ben hazır olduğumda, Gennadiy ailesini toplamıştı ve tekrar yemek odasında bir araya geldik.

"Emanuela değildi," dedi Gennadiy. "Yani İrlandalıydı. Finn O'Donnell. Alison'ın araştırdığı tek kişi oydu."

"Bu hiç iyi değil," diye mırıldandı Mikhail. Radimir Rusça küfretti. Karısı Bronwyn yanında oturuyordu ve onu biraz daha kendine yaklaştırdı. Sadece Valentin sessizdi.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"İrlandalılarla yüzleşeceğiz." dedi Gennadiy acımasızca. "Finn'e ne halt ettiğini sor. Ve savaşa hazır olarak ortaya çıkalım."

Sesindeki öfke midemi düğümledi. Gittikçe daha acımasız, daha şiddetli hale geliyordu ve bu yolun tek bir sonu vardı.

Aile, somurtkan yüzlerle hazırlanıyordu. Valentin, uzun siyah paltosunun altındaki kınlara acımasız görünümlü bıçaklar soktu. Mikhail, büyük siyah SUV'sinin kapılarını açtı ve işaret etti, köpekler itaatkar bir şekilde içeri atladılar. *Köpeklerini de mi götürüyor? Ya yaralanırlarsa?*

Radimir karısına sarıldı ve karısı da ona sıkıca sarıldı. "Güvenle dön," dedi karısı titrek bir sesle ve Radimir gözlerini kapatıp başını karısının başına yaslayarak başını salladı. Midem bulandı: Radimir bunu benim için yapan Gennadiy için yapıyordu. *Ona bir şey olursa...*

Gennadiy koluma dokundu. Dönüp baktığımda, seri numarası silinmiş siyah bir tabanca tuttuğunu gördüm. Bir suçlunun silahı. Tereddüt ettim, sonra aldım.

Radimir kendi arabasını aldı, Mikhail SUV'sine bindi ve Valentin bizimle geldi. Üzerimizde soğuk gri bulutlar dolaşırken sessizce yol aldık. Valentin yolculuk boyunca pencereden dışarı bakarak boynundaki zincirdeki bir şeyle oynadı. Vardığımızda nihayet ne olduğunu gördüm: küçük ve narin, daha ince bir zincirle daha küçük bir boyuna asılmak için tasarlanmış gibi görünen gümüş bir kuş.

Finn O'Donnell'in barının bulunduğu caddede toplandık. Gökyüzü gittikçe kararıyordu: her an şiddetli bir fırtına çıkabilirdi. "Silahla girmeyeceğiz," dedi Radimir sert bir sesle. "Finn'e açıklama şansı vereceğiz. Ama her şeye hazırlıklı olun." Hepimiz başımızı salladık.

Sokağın aşağısına doğru ilerledik, Gennadiy ve ben grubun arkasında kalmıştık. Valentin hâlâ konuşmamıştı. "O iyi mi?" diye Gennadiy'e fısıldadım.

Gennadiy düşünerek kaşlarını çattı. "Bugün tarih ne?"

Bir saniye düşünmem gerekti: son birkaç günde çok şey olmuştu. "Otuzuncu."

Gennadiy yüzünü buruşturdu. "Yarın onun için zor bir gün." Grubun önüne geçip Valentin'in omuzlarına kolunu attı. Onun iki yönünü uzlaştırmaya çalışarak ona baktım:

Michigan Gölü'nde rakiplerini batıran acımasız katil ve suç patronu ile ailesini derinden ve şiddetle seven adam.

Finn O'Donnell'in barı, dört katlı, her tarafı boş arazilerle çevrili, güzel bir eski kırmızı tuğla binaydı. Duyduğum hikayeye göre, emlak geliştiricileri caddedeki diğer tüm binaları satın alıp yıkarak lüks apartmanlar inşa etmişlerdi, ancak Finn satmayı inatla reddetmişti. Kapıya vardığımızda, Gennadiy Valentin'in omzuna son bir kez sıktı ve sonra önüme geçerek geniş sırtıyla yolumu kapattı. "Arkamda kal," dedi omzunun üzerinden bana.

"Bunu nasıl kullanacağımı biliyorum," diye hatırlattım ona, ceketimin altındaki silahı göstererek. "Birçok baskına katıldım."

"Biliyorum." Öne döndü. "Yine de arkamda kal."

Gözlerimi devirdim, ama sesindeki endişe beni gizlice eritti. Sonra Gennadiy kapıları itti ve içeri girdik.

Bizi karşılayan gürültü duvarına hazırlıklı değildim. Henüz öğlen vaktiydi, ama mekan içki içen ve sohbet eden insanlarla doluydu. Herkes ya şarkı söylemeye ya da bar kavgası başlatmaya hazırmış gibi, gürültülü, neşeli, mavi yakalı bir atmosfer vardı.

Bu kadar gürültülü olmasının bir nedeni de mekanın düzeniydi. İlk iki kat, bilardo masaları ve üç barın bulunduğu tek bir büyük, çift katlı odaydı ve yukarıdan aşağıya bakan insanlarla dolu eski, çürümüş görünümlü balkonlar vardı. Herkes kot pantolon ve tişört giymişti ve Aristovlar takım elbiseleriyle bir kilometre öteden bile göze çarpıyordu. Barmenlerden biri telefonunu çıkardı ve içine bir şeyler mırıldandı. Finn bizim geldiğimizi bilecekti.

İnsanlar bize yol açtı — İrlanda topraklarında bile herkes Aristovları tanıyordu — ve geniş ahşap merdivenlerden üçüncü kata çıktık. Üç ciddi adamın koruduğu ağır meşe kapıya yaklaştık. İçlerinden biri kapıyı açıp bizi içeri davet etti, sonra üçü de peşimize takılıp kapıyı arkamızdan kapattı.

Ve orada, antika bir masanın arkasında, Finn O'Donnell uzanıyordu.

Takım elbise giymişti, ama Aristovlar gibi giymemişti. Daha çok Finn ve takım elbise anlaşılmış, bir şeyler içmiş ve dostane bir anlaşmaya varmış gibi görünüyordu. Ceket giymemişti,

kravatı yoktu ve beyaz gömleğinin yakası açıktı ve kaslı kollarını ortaya çıkarmak için kolları sıyrılmıştı. Eski bir deri koltuğa yaslanmış, ayaklarını masanın üzerine uzatmış ve elinde bir bardak viski tutuyordu.

Onun bu kadar yakışıklı olacağına hazırlıklı değildim. Onu fotoğraflarda görmüştüm, ama fotoğraflar gözlerinin ne kadar mavi olduğunu ya da gülümsediğinde nasıl parladığını yansıtamıyordu.

"Vay vay vay," dedi Finn. "Bütün Aristov ailesi. Onur duyduğum." Hafif bir İrlanda aksanı vardı, sanki sözlerinde eğlenceli bir altın iplik akıyordu. Radimir'e baktı ve şüpheyi kaşlarını kaldırdı. "Karını da getirmek istemedin mi?"

"Çalışıyor," dedi Radimir nazikçe. "Kitapçıda önemli bir imza günü planlıyor."

Finn ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı. "Peki," diye sordu, "*bu* sevimli bayan kim?" Tam önümde durdu, başparmaklarını kovboy gibi tembelce kemerine taktı ve gözlerimin derinliklerine baktı. Sırtışı alaycı, kendini beğenmiş ve biraz da müstehcendi. "Hiç kimse sana," diye sordu yumuşak bir sesle, "yürüyüşünün saf şiir olduğunu söyledi mi?"

"Yeter artık, Finn!" diye bağırdı Gennadiy.

Finn ve ben ona baktık. Yüzüm kızardı. Bir an için, o İrlandalı mavi gözlerde kaybolmuştum. Bana göre Gennadiy'nin rakibi olamazdı. Ama lanet olsun, adam çok çekiciydi.

"O senin mi?" diye sordu Finn masumca.

Gennadiy ona, benim Emanuela'ya attığım aynı ölümcül bakışı attı. *Kıskanıyor mu?* "Ben kimsenin değilim," dedim onlara kararlı bir şekilde.

Finn sırttı ve masasına yaslandı. "Ne istiyorsun?"

Gennadiy uzun ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Biri onu öldürmeye çalıştı," dedi, bana başını sallayarak. "O..."

"FBI," dedi Finn. "Gerçekten hatırlamadığımı mı sandın? Onu köpek yarışında gördüm. Demek artık federallerle çalışıyorsun?"

"O artık FBI'da değil, Finn. Ve bizim cevaplara ihtiyacımız var. Biri FBI ile çalışıyor ve onu öldürmekle beni suçlamaya çalıştı." Durakladı ve Finn'i dikkatle izledi. "Sen miydin?"

Oda gerildi. İşte buradaydı.

"Hayır," dedi Finn sıkılmış, sinirli bir sesle. "Ben değildim."

"*Blyat*," diye solukladı Gennadiy ve silahını çekip Finn'e doğrulttu. Radimir ve Valentin küfrederken aynı şeyi yaptılar, ben de silahımı çektim. Finn masasından silahını aldı. Arkamızda, arkamızdaki üç gardiyan silahlarını çekerken giysilerin hışırtısı ve keskin, metalik tıklamalar duyuldu. Odaya girdiğimizden beri heykel gibi oturan Mikhail'in dört köpeği, gri tüylerden oluşan çizgiler haline geldi ve gardiyanlarla yüzleşmek için aramızdan geçip gitti. Oda, onların düşük, testere gibi hırıltılarıyla doldu. Mikhail onları bu yüzden getirmişti.

Etrafıma baktım. Dokuz silah kafalarımıza doğrultulmuştu. Birinin parmağına dokunmasıyla hepimiz ölecektik. *Siktir*.

Sonra bir şey fark ettim.

Finn'in adamları silahlarını Aristovlara doğrultmuştu. Aristovlar ise silahlarını Finn'e doğrultmuştu. Peki ya Finn? O bana nişan almıştı.

"Silahını indir, Gennadiy," dedi Finn sert bir sesle. "Yoksa kadının ölür."

GENNADIY

BLYAT. Daha önce hiç hissetmediğim soğuk bir korku kalbimi sardı ve sıktı. "Yanlış anladın," diye Finn'e homurdandım. "Biz sadece birlikte çalışıyoruz."

"Saçmalık," dedi Finn. "Onunla flört ettiğimde yüzünü gördüm. Silahını indir, yoksa o güzel yüzüne bir delik açarım."

Chyort! Onun flörtü bir taktikti ve ben bir aptal gibi buna kanmıştım. Normalde asla böyle bir hata yapmazdım. *İşte bu yüzden birine karşı hisler beslemek kötü bir fikirdir.* "Onu incitirsen, seni öldürürüm," diye söz verdim.

"Evet," dedi Finn yavaşça. "Ama o yine de ölecek. Şimdi silahını indir . Üç kadar sayacağım."

Tam üstümüzde gök gürültüsü duyuldu ve yağmur pencerelere vurmaya başladı. Silahımı bırakamayacağımı biliyordum. Eğer bırakırsam, Finn hepimizi öldürecekti.

"Bir," dedi Finn.

Silahımı sabit tuttum. Finn tüm bu olayların arkasındaydı; öyle olmalıydı. Ona güvenemezdim.

"İki," dedi Finn.

Silahımı indirirsem, hepimizi öldürecekti. Parmağım tetiğin üzerinde gerildi, o ateş eder etmez ateş etmeye hazırdı. *Üzgünüm, Alison.*

"Üç..."

Bunu yapamadım. Bunun yararsız olduğunu biliyordum. Finn'in hepimizi öldüreceğini biliyordum. Ama onu kurtarmak için en ufak bir şans bile varsa, bunu değerlendirmeliydim. Kolumu indirdim. Radimir'in şoktan nefesini tuttuğunu duydum... ve sonra o, Valentin ve Mikhail de silahlarını indirdiler. Mikhail Rusça bir emir verdi ve köpekleri havlamayı kesip sessizce oturdular.

Ben de Finn'in silahının namlusuna bakarak, sonra ne olacağını bekledim.

GENNADIY

"Tanrım," dedi Finn. "Onu gerçekten önemsiyorsun."

Ona öfkeyle baktım. Bütün ailemin bana baktığını hissedebiliyordum.

Finn sırayla hepimize baktı. "Tüm Aristovlar, önümde sıralanmışsınız. Bu şehirden sizi kovmak için bana ne kadar para ödeyeceklerini biliyor musunuz?" Tiyatral bir iç çekişle devam etti. "Ama benim hakkımda pek çok kişinin bilmediği bir şey var. Biriyle iş yapmaya başladığımda... ona sadık kalırım."

Silahını masasına attı. Arkamızda, adamlarının silahlarını indirdiğini duydum. Şok içinde Alison ve aileme baktım.

Finn bana sert bir bakış attı. "Tekrar söyleyeyim: Arkadaşının öldürülmesi ya da sana komplo kurulması hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Önce sadece ağzım açık kaldı. Sonra yüzümün kızardığını hissettim ve yere baktım. *Chyort!*

Radimir beni dürttü ve anlamlı bir bakış attı. Yüzümü buruşturdum, sonra gözlerimi Finn'e kaldırdım. "Üzgünüm, Finn," mırıldandım.

Finn eliyle işaret etti. "Ah, siz Ruslar, hep bu kadar ciddisiniz." Kolunu omuzlarıma attı, elime bir viski bardağı tutuşturdu, doldurdu, sonra diğerlerine de aynısını yaptı. İç geçirdim ve nefretim biraz azaldı.

Alison'a gizlice baktım. Sıkı siyah kot pantolonunun içindeki uzun, atletik bacakları. Yumuşak, siyah saçları. Ve odada dolaşırkenki zarif ve kıvrımlı yürüyüşü. Finn haklıydı: Yürüyüşü tam bir şiir *gibiydi*.

Alison başını kaldırıp bana baktı, sonra kaşlarını kaldırdı. Gözlerinde hayal kırıklığı, ama aynı zamanda incinmişlik ve umut da görebiliyordum. Cevaplar istiyordu. Radimir ise odanın diğer ucundan bana kaşlarını çatarak bakıyordu: o da neler olup bittiğini bilmek istiyordu. *Blyat'*.

Finn ile yarım saat boyunca iş konuştuk, Finn masasındaki sandalyesine yaslanmış, Mikhail'in köpekleri merakla koklamak için yanına geldiklerinde sevgiyle onları okşuyordu. Neyse ki, ayrılma zamanı geldiğinde yağmur hala şiddetle yağıyordu ve arabalarımıza koşmak zorunda kaldık, böylece Radimir ile konuşmaktan kurtuldum... şimdilik.

Ancak BMW'mizin içine girer girmez Alison bana umutla döndü. Öfke alevlendi ve dönmeye başladı: Kendime ve yapmam gereken şeyi bildiğim için kızgındım. Motoru çalıştırdım ve ona bakmayı reddettim.

"Gennadiy," dedi, göğsümü acıtan bir yumuşaklıkla, "konuşmamız gerek."

Hâlâ ona bakmadan başımı salladım. "Konuşacak bir şey yok." Öfkem hâlâ artıyordu. Onu bu kadar çok istiyor ve onu uzaklaştırmak zorunda kalıyordum... Çığlık atmak, parçalamak ve yok etmek istiyordum.

Bana baktığını hissedebiliyordum. "Emanuela'ya ne oldu? Az önce Finn ile."

Ona bakma hatasına düştüm ve anında o safir mavisi gözlere kilitlendim. Bir ömür boyu çektiği acılar onları sertleştirmişti, ama şu anda, tehlikeli bir şekilde kırılmak üzereydiler, ihtiyatlı bir umutla doluydu. Bunu yapabiliyordum, onu *şu anda* mutlu edebilirdim.

Ama o, içi tamamen çarpık bir canavardan daha iyisini hak ediyordu. Onu kurtarmak için onu uzaklaştırmam gerekiyordu. Korumak istediğim kadına zarar vermem gerekiyordu.

Titrek bir nefes aldım ve ona döndüm. Bu adaletsizliğin öfkemi gittikçe daha da hızlandırmasına izin verdim ve onu bana güç vermek için kullandım. "*Dinle!*" diye bağırdım. "Seni kurtardım çünkü bu benim ihtiyaçlarıma uygundu. Bu işin arkasında kimin olduğunu bulabilmen için hayatta kalman gerekiyor."

"Öpücük..."

"Öpücük bir hataydı!" Ona doğru eğildim, üstüne çöktüm. "Ben senin hikayenin kahramanı değilim, ben kötü adamım. Ben insanları kurtarmam, öldürürüm. Ben inşa etmem, yakarım. Ve aşık olmam, hatta

"*Seninle bile*" diye eklemek üzereydim. "Herkesle" diye mırıldandım.

Bana tokat atmışım gibi bakıyordu ve gözlerindeki acı ve ihanet beni neredeyse yıkıyordu. Sadece yüzünü ellerimle tutup onu öpmek istedim...

Bunun yerine, öne doğru döndüm ve arabayı vitese taktım. *Yapılması gerekeni yaptım*, dedim kendime. Ve bunun aslında başka bir şeyle, içimdeki karanlık boşlukla ilgili olduğunu söyleyen sesi görmezden gelmeye çalıştım. Gözümün ucuyla, Alison'ın koltuğuna yaslanıp hızla gözlerini kırptığını gördüm. Kollarını kendine doladı ve *blyat'*, bu neredeyse kalbimi kırıyordu.

Ben sürüyordum. Yağmur artık sağanak halinde yağıyordu. Silecekler tam hızda çalışsa bile, silme aralıklarında yol görünmez oluyordu ve tekerlekler arkamızda beyaz su püskürtüyordu. Ama ben ayağımı gaz pedalına bastırmaya devam ettim, arabadan çıkıp neden olduğum acıyı hissetmemek için çaresizce.

Bir araba yandan bize çarptı. Direksiyon ellerimin altından kaydı, avuç içlerimi yaktı ve ıslak yolda araba sağa sola savrulurken ben de direksiyonla boğuştum. *Lanet olsun!* Yüzüm kızardı. Yağmurlu havaya göre çok hızlı gidiyordum. Birinin yola çıktığını fark etmemişim galiba...

"*Gennadiy!*" Alison yanımdan bağırdı. Onun gibi soğukkanlı birinin sesi panik içindeydi. *Neden böyle...*

Otomatik silah sesleri duyuldu ve mermiler arabayı delip geçerken yan camlar parçalandı. Alison'ı aşağı itip kendimi olabildiğince eğdim. İçgüdüsel olarak ayağımla gaz pedalına bastım ve araba ileri fırladı. Silah sesleri arka yan camları ve ardından arka camı parçaladı.

Onları ilk kez şiddetli yağmurun arasında gördüm: büyük beyaz bir SUV ve yolcu penceresinden kısa namlulu bir makineli tüfek doğrultmuş koyu saçlı bir adam. *Chyort!* Hızlanıyorlardı, bize yetişiyorlardı. Radimir'in veya Mikhail'in arabasını aradım ama ortada yoklardı. *Chyort, chyort, chyort!*

SUV yanımıza geldi ve silahlı adam tekrar ateş etti, arabayı kurşun yağmuruna tuttu. Filmlerdeki gibi, arabalar kurşun geçirmez değildir. Kurşunlar kapıları deldi, kabini geçip diğer tarafa çıktı.

diğer taraftan çıktı. Yüzüme, kollarıma ve ayak bileklerime plastik parçaları ve deri parçaları çarptığını hissedebiliyordum. Her an bir mermi bizi parçalayabilirdi...

Kanım dondu. Bir mermi *onu* parçalayacaktı.

Arabayı sola çevirip onlara çarptım, ama onların arabası bizimkinden daha büyük ve ağırdı, neredeyse hiç hareket etmedi. Sonra Alison emniyet kemerini çıkarıp üzerime tırmandı, saçları yüzüme esiyordu, vücudu benimkine sıcak sıcak değişiyordu. Pencere­mend­en dışarı eğildi, aşağıya nişan aldı ve silahındaki tüm mermileri onların lastiklerinden birine boşalttı.

Kontrolünü kaybeden araba yoldan çıktı. Alison kendi koltuğuna geri çekildi ve rahatlamış bir şekilde nefes nefese kaldı. Ama sonra SUV'nin bize doğru dönmeye başladığını ve spin atmaya başladığını gördüm. "Kemerini tak!" diye bağırdım.

SUV, kemeri yerine oturtmak için çabalarken bize doğru hızla ilerledi. Sonra yana doğru çarpıldık ve döndük, iki araba birbirine dolanarak caddede pirouette yapmaya başladı. Bir motosikletli adamın bize çarpmamak için yön değiştirdiğini ve motosikletinden düştüğünü gördüm. Diğer arabalara çarptığımızda bir dizi kemik sarsıcı gürültü duyuldu ve sonunda durduk.

Alison'ı kontrol etmek için arkama döndüm. Nefes nefese ve yüzü bembeyazdı, ama hayattaydı. "Yaralandın mı?" diye sordum. "Vuruldu­nun mu?"

Kafasını salladı, sonra önümüzü işaret etti.

Baktım. Yoğun bir kavşağın hemen önünde durmuştuk. SUV bizimle burun buruna duruyordu ve ben sürücü ile yolcuyu doğrudan görüyordum. Yüzlerinden Rus oldukları belliydi. Fiziksel özellikleri ve saç kesimlerinden eski asker oldukları anlaşı­lıyordu. Onlar da bizim kadar sarsılmışlardı ve bir an için sadece oturup birbirimize baktık.

Sonra yolcu silahını kaldırdı. *Blyat'*. Etrafa baktım ama saklanacak yer yoktu. Arabada ya da dışarıda, bizi vuracaktı. Orada donakalmış bir şekilde onun silahını yeniden doldurmasını izledim. Aramızda üç metre vardı: iskalayamazdı.

Motor hala çalışıyor, fark ettim. Tanrı Alman mühendisliğini korusun. Arabayı vitese taktım ve gaz pedalını halıya gömdüm, araba ileri atladı, SUV'ye çarptı ve onu geriye itti. Pedalı sertçe basılı tutarak onları caddeden aşağı, kavşağa doğru ittim. Silahlı adamın nişanını kaçırdığını gördüm.

Yeniden nişan aldı, namı Alison'a doğruydu...

Kavşacı geçen bir kamyon SUV'nin yan tarafına çarptı ve SUV gözden kayboldu. Frenlere bastım ve araba gürültüyle durdu.

Adrenalinle nefes nefese oturduk. Sonra arkamızda siren sesleri duydum. Alison bana döndü. "Kahretsin. FBI hala beni arıyor. Polislerin beni yakalamasına izin veremem."

Arabadan dışarı fırladık, yağmur bizi anında sırlıklam etti. Sevgili BMW'm bir hurda yığınına dönmüştü, her tarafı kurşun delikleriyle doluydu, tüm camları kırılmıştı ve ön kısmı normal uzunluğunun yarısına kadar ezilmişti. Ama bizi hayatta tutmuştu. Sirenler gittikçe yükseliyordu, giysilerimizi vücudumuza yapıştıran yağmurun uğultusunu bastırıyordu. Alison, kazada bizimle birlikte çarpan motosiklete koştu. Motosikleti dikleştirdi ve bacağını üzerine attı. "Bin!"

Tartışmaya niyetim yoktu: polisler bir sonraki sokakta gibi geliyordu. Arkasına tırmandım ve kollarımı beline doladım. Sonra bir yan sokağı girip bir dizi dar sokağı geçerek hızla ilerledik ve virajlarda sertçe eğildik. Tuhaf görünmüş olmalıyız: büyük bir spor motosikletin üzerinde eğilmiş minik bir kadın ve sırtına tutunan takım elbiseli iri yarı bir adam.

Yağmur asfaltı tehlikeli derecede kaygan hale getirmişti, ama o bir uzmandı ve her kaymayı telafi ediyordu. Motosikletin şeytani ııııı kulaklarımı sağır ederken ve sokağın tuğla duvarları birkaç santim uzaklıktan yanımdan geçip giderken, ben hayatım pahasına tutunuyordum. *Bu şekilde mi dolaşıyor?!* Çok korkutucuydu. Ama vücudum onun vücuduna yapışmıştı ve saçlarının tatlı kokusu burnuma geliyordu. Öleceksem, daha iyi bir yol olamazdı.

Siren sesleri arkamızda giderek azaldı, sonunda hiç duyulmaz hale geldi. Alison motosikletin hızını düşürdü ve dar bir sokakta durdu. Binalar birbirine çok yakındı ve gökyüzü fırtına bulutlarıyla kaplıydı, alacakaranlık karanlığı hakimdi. Yağmur şiddetle yağıyordu, bizi sırlıklam ediyor ve her yangın merdivenini ve çıkıntıyı parlayan bir şelaleye dönüştürüyordu.

Alison motoru kapattı ve su sesinden başka hiçbir sesin duyulmadığı bir sessizlik çöktü. Motosiklette dönerek bana baktı ve yağmur yüzümüzden akarken birbirimize baktık. Adrenalin hala damarlarımdan akıyordu ve her ayrıntıyı net ve parlak hale getiriyordu: bacaklarına yapışan yağmurla ıslanmış siyah kot pantolonu, artık neredeyse şeffaf hale gelen beyaz bluzu, yüzüne düşen ıslak saçları. Düşünmeden, büyük, beceriksiz elimle yanağını itip saçlarını çekmek istedim ve o kadar soğuktu ki... Yüzünü avuçlarımla kavrayıp avuç içlerimle ısıttım ve...

İnkar ettiğim tüm duygular bir anda ortaya çıktı ve beni alt üst etti. Hazırlıksızdım, buna karşı koyamadım...

Öfkeyle homurdandım ve dudaklarımı onun dudaklarına indirdim.

ALISON

Bir an için, şaşkınlıktan hiçbir şey yapamadım. Sanırım hiç bana yakışmayan bir şok çığlığı attım, sonra onun sert dudakları benim dudaklarımı zorla açtı ve dili beni *ele geçirmek* için içeri daldı. Öpücük narin ya da tatlı değildi; aylarca biriken arzunun bir anda patlaması gibiydi, ezici ve muhteşemdi, ve ben eyerde dik oturdum, öpücüğün ham cinsel ısısı boğazıma bir kırbaç gibi çarptı. Isı dışarıya doğru yayıldı ve ben gözlerimi kapatıp, şimdi ona eriyerek, gevşedim. *Bunun gerçek olduğu, sonunda gerçekleştiği* şoku geçince, sonunda karşılık vermeye başladım, dudaklarım onun dudaklarında hareket ediyor, yumuşaklığımı onun sertliğine karşı hissediyor, dilim onun diline hafifçe dokunuyordu.

O, beni kendine çekmeye çalışarak homurdandı. Ama ben hala eyerin üzerinde garip bir şekilde bükülmüş durumdaydım, yaklaşmak için ya da...

Öpücüğü kesmek için iki elimle göğsüne sertçe bastırdım. "Bekle," diye nefes nefese söyledim.

Gennadiy bana sert bir bakış attı, gözleri şehvetle parlıyordu ve mağara adamı gibi inatçıydı: *Hayır, bekle. Şimdi istiyorum.* Yutkundum çünkü *hemen* öpüşmeye devam etmezsem, beni tekrar yakalayacağını hissediyordum ve bu düşünce ayak parmaklarımdan yüzüme kadar bir sıcaklık dalgası yaydı. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde bir bacağımı motosikletin üzerine attım, eyerin üzerinde döndüm ve diğer bacağımı da attım, böylece ona dönük oturmuş oldum. "Tamam," dedim, nefes nefese.

Elleri yanaklarımı kavradı ve beni tekrar öptü, sert ve derin bir öpücükle, bu sefer öpücük kıvrıldı ve hareket etti, ikimiz de acilen birbirimizi arıyorduk. Pembe zevk dalgaları vücudumda yayıldı, içimde katmanlar halinde birikerek parlak bir ısı topuna dönüştü. Onun iri vücudunun yanında çok küçüktüm: beni öpüyordu ve öpücük beni yukarı, yukarı, *yukarı* kaldırıyordu,

kırılgan, gümüş rengi bir heyecan içimde yayıldı, ta ki kığım eyerden kalkacakmış gibi hissedene kadar.

Sonra homurdandı ve ellerini boynumdan omuzlarıma doğru kaydırды, avuç içleri ıslak bluzumun içinden sıcaklığını hissettiriyordu. Elleri omurgamdan aşağı doğru, aç ama yavaşça kaydı, sanki vücudumun her parçasının nasıl hissettiğini kaydetmeye çalışıyormuş gibi. Ellerini kığıma kapatıp sertçe sıktı ve ben dudaklarına karşı çığlık attım. Sonra beni eyerden sertçe çekerek kendine doğru çekti. Dizlerinin uyluklarımı genişçe açtığını hissettim ve sonra...

"MMF!" Ona sıkıca yapışmıştım ve güçlü göğsünün her hareketini, şehvetle titrek nefesini hissedebiliyordum. Heyecandan taş gibi sertleşen meme uçlarımin, ıslak pamuklu kumaşın birkaç katmanından onun vücuduna sürtündüğünü hissedebiliyordum. Ve onun sert ve uzun penisinin iç uyluklarımin içinde zonkladığını hissedebiliyordum. O anda, bunun sadece bir öpücük olmayacağını, geri dönüşü olmayan bir noktayı çoktan geçtiğimizi ve şimdi onun içime girerken ben de onun sırtını tırmalarken baş aşağı daldığımızı anladım. Bu düşünce içimdeki ateşi ağır ve yoğun hale getirdi, kığım onun ellerinde sıkılaşıırken amım onun penisine ihtiyaçla sürtünüyordu.

Yine homurdandı ve bana daha sert bastırdı, ama yağmurla ıslanan giysilerimize rağmen bu yeterli değildi: Dudaklarıma karşı kaşlarını çattığını hissedebiliyordum. Beni tenime tenine hissetmesi gerekiyordu.

Öpüşmeyi kesmeden, bluzumun yakasını yakaladı ve düğmeleri patlayıp uçarken, kot pantolonuma kadar açtı. Sonra parmakları sütyenimin kupalarını yukarı itti ve aniden ateşli avuçları, yağmurla ıslanmış soğuk göğüslerimin üzerinde kaymaya başladı. Titredim ve bisikleti ayak bileklerle sıktım. Elleri daireler çizerek göğüslerimi kaldırdı ve meme uçlarımin avuç içlerine sürttü, ben de ağzına doğru nefes nefese kaldım. Sonra öpüşmeyi bıraktı, başını eğdi ve...

Başımı geriye attım ve boğuk bir inilti çıkardım, onun sıcak ağzı göğsümü yakaladı, dili sert meme ucumu yaladı ve onu daha da sertleştirdi. Gözlerim kapalıydı ve yağmur yüzüme vuruyordu. Soğuk hissetmem gerekirdi, ama

tek hissettiğim sıcaktı, sanki vücudumuzdan aşağı akan yağmur, yanmamızı engelleyen tek şeydi.

Dili meme uçlarımı izledi, uçlarını, yanlarını ve areola çevresindeki her küçük çıkıntıyı keşfetti. Parmakları göğsüme bastırdı, nazik ama hevesli, yumuşaklığını tadını çıkarıyordu. İçimde bir ısıltı yayıldı ve göğsümün derinliklerinde, liseden beri orada olan bir şey rahatladı. Onun yanında kendimi küçük ya da yetersiz hissetmedim. Kendimi... mükemmel hissettim. Uzun dakikalar boyunca orada oturduk, ben gidona yaslanmış, o da üzerime eğilmiş, göğüslerimi taparcasına okşuyordu. Ayak parmaklarım dans ediyor ve sokağın zeminine çarpıyordu, ben de çırpınıyor ve nefes nefese kalıyordum, kızıl zevk beni gittikçe daha yükseğe taşıyordu, ta ki artık dayanamayacak hale gelene kadar. "G-Gennadiy!" diye bağırdım, parmaklarımı saçlarına dolayarak.

O da anladı. O da benimle aynı ihtiyacı hissediyordu. Aylarca süren mücadelelerimiz bizi bu noktaya getirmişti, sanki ikimiz de elastik bir ipin iki ucunda gergin bir şekilde duruyor, giderek daha fazla enerji biriktiriyorduk ve şimdi birlikte fırlatılmıştık. Bu bir istek değil, bir ihtiyaçtı.

Ayağa kalktı ve bacağını motosikletin üzerinden attı. Ben de ayağa kalkmaya başladım, ama bana fırsat vermedi: belimden tutup beni kaldırdı ve motosikletten indirdi. Beni göğsüne çekti, ben de kollarımı boynuna doladım ve bacaklarımı beline doladım. Popomu kucakladı ve bizi sokağın duvarına doğru yürüdü, her adımda kasıklarım onun karın kaslarına sürtünüyordu.

Sırtım tuğla duvara yaslandı ve o beni tekrar uzun ve derin bir şekilde öptü. Sonra kot pantolonumun düğmelerini açmaya başladı. *Onu nasıl çıkaracak acaba?* Kot pantolonum *dar* ve kumaşı sıırılsıklamdı, ben de garip bir pozisyondaydım, üstelik botlarım da vardı...

Cevap: *kaba kuvvetle*. Gennadiy kot pantolonumu kalçalarımın ve uyluklarımın altına doğru sıyırdı ve parmaklarını külotuma takıp onu da çıkardığını fark ettiğimde kalbim biraz sıçradı. Beni yavaşça soyarken, ellerimi omuz kaslarının sert şişkinlikleri üzerinde gezdirmeye başladım ve sonra göğsüne doğru indirdim. Bugün giydiği gömlek koyu maviydi ve yağmur onu

Yarı saydam, mavi tonlu bir sis, dövmelelerinin karanlık kıvrımlarını ve zengin karamel rengi tenini örtüyordu. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladım, onu baştan çıkaran dikey bir kesiti ortaya çıkardım ve sonra gömleğini pantolonundan çekip genişçe açtığımda, hayatının hikayesiyle boyanmış sert vücuduyla, tüm ihtişamıyla karşımda duruyordu. Onu daha önce Yakov'la birlikte limanda izlerken üstsüz görmüştüm. Hatta suçluluk duyarak bazı dövmelelerini bir not defterine çizmiştim, kendime bunun onun geçmişini araştırmama yardımcı olacağını söyleyerek. Ama şimdi her ayrıntıyı görebiliyordum: borstal'da geçirdiği zamanı ve Aristovların yükselişini anlatan haçlar, sayılar ve yıldızlar, ama başka desenler de vardı: pazılarını saran ve sırtında kaybolan yılanlar; meleklerle benzeyen, ama karanlık, yarasa kanatları olan figürler. Vücuduna cehennemi çizmişti: düşmanlarını sindirmek için mi, yoksa astlarını korkutmak için mi? Koyu mürekkebi ellerimle okşadım, avuçlarımin altında her nefesi hissettim.

Şimdiye kadar, kot pantolonumu ve külotumu baldırlarıma kadar indirmişti. Ayak bileği botlarımı çıkardı ve botlar yere düştü, sonra tüm kumaş yığını ayak bileklerimin üzerine düştü ve betona ıslak bir sesle çarptı. Bacaklarım serbest kaldı, biri pürüzsüz, diğeri mahvolmuş, ve o onları zaten bir kez görmüş olmasına rağmen midemin sıkıştığını hissettim.

Ama sonra beni nazikçe yere indirdi, diz çöktü ve önce yaralı uyluğuma, sonra da normal olanına birer öpücük kondurdu. Bacaklarımdan aşağıya doğru, ayak parmaklarıma kadar, sonra da tekrar yukarıya doğru, pembe zevk şeritleri gümüş rengi, baş döndürücü bir neşeyle birbirine dolanarak, sırayla öpmeye başladı. Gözlerimi defalarca kırdım, ama sorun değildi çünkü yanaklarımdan o kadar çok yağmur damlası akıyordu ki, ağladığımı bile anlayamazdınız.

Uyluklarımin üst kısmındaki kıvrıma ulaştı ve onu öptü, sonra başını eğdi ve dilini am dudaklarım boyunca gezdirdi. Nefesim kesildi ve kollarımı iki yana uzattım, parmak uçlarımin pürüzsüz, ıslak tuğla ve pürüzlü çimento çizgilerine sürtünce, dilinin ucu beni tattı, şeklimi izledi ve sonra beni açmaya başladı. Şaşırtıcı derecede nazikti ve içimdeki sıcaklık kayganlığa dönüşürken bacaklarımin zayıfladığını hissettim. Elleriyle kalçalarımin ve kıcıminı yukarı aşağı okşuyordu, dili içime giriyor ve

üst dudağı klitorisimi ovuşturuyordu. Omuzlarını tuttum, parmaklarımı kaslarına gömdüm ve zevk hızla yükselirken parmak uçlarımda yükseldi. "Ben..." Söylemek istemediğim için sözümü kestim. Sonra dili klitorisimin etrafında daireler çizdi, ben inledim ve söylemek zorunda *kaldım*. "Sana ihtiyacım var," diye nefes nefese söyledim.

Bana bakabilecek kadar geri çekildi. Yağmurla ıslanmış siyah saçları, şehvetle kaplanmış soluk gri gözleri, cehennemin sakinleri göğsünde dans ediyordu. Hiçbir erkek bu kadar pişmanlık duymadan kötü görünmemiştir. "Söyle," dedi.

Ona baktım. Şehrin ortasındaki karanlık bir sokakta neredeyse çıplak duruyordum. Bir bakıma, kendimi güvensiz hissetmem gerektiğini, ya da en azından gergin olmam gerektiğini biliyordum. Ama hissetmiyordum, hiç de bile. Gennadiy'nin yanında olmak, kamp ateşinin koruyucu ışığında yıkanmak gibiydi. Yağmura göğüs geren ve bu sokakta dolaşan biri olsa, Gennadiy'nin tek bir hırıltısı onu kaçırmaya yeterdi. "Az önce söyledim," dedim, sesim ihtiyaçtan gergin bir tonda.

Gennadiy ayağa kalktı, ama tam olarak ayağa kalkmadan önce, popomu ellerine aldı ve beni kendisiyle birlikte kaldırdı, bacaklarımı tekrar beline doladı ve beni duvara doğru bastırdı. "Bunu senden duymak istiyorum," dedi, Rus aksanı her kelimeyi cildimde eriyen küçük bir buz öpücüğü haline getiriyordu. Orta parmağının ucunu am dudaklarımın arasına bastırdı ve sonra uzun, ipeksi bir hareketle içime itti. Aylar önce telefonda söz verdiği gibi, koyu renkli dövme parmağının avucuna kadar içimde kaybolmasını izleyerek inledim. Beline dolanmış bacaklarım şokla seğirdi, sonra gevşedi, dizlerim onun iki yanına düştü ve ayak bileklerim onun kıcını çekti. Parmağı düğümlü ve kalındı ve *Tanrım*, ben çok ıslaktım. Parmağını biraz kıvrınca, ağzım zevkten 'O' şeklinde açıldı. Saçlarını tuttum, parmaklarımı ıslak buklelerine geçirdim ve kulağına fısıldayabilmek için başını çevirdim. "Beni sikmen gerek," dedim çaresizce.

Benim bunu söylediğimi duyunca tüm vücudu heyecandan gerildi. Ama sonra kendini toparladığını hissettim. "*Daha fazla*," diye talep etti.

Rekabetimiz hala devam ediyordu, fark ettim. Ve o, sekste bile kazanmak zorundaydı. Ama ben ona bu zevki tattırmayacaktım. Kan kulaklarıma hücum ederken

, "Beni sikmen lazım, *seni Rus piçi*" diye fısıldadım.

Şehvetle homurdandı ve parmağını içimden çıkardı. Kemerini yakaladı. Derisini kemerin tokasına sertçe geçirdi ve pantolonunu uyluklarından aşağıya doğru indirdi. Penisi dikleşti, bronzlaşmış gövdesi teninden bir ton daha koyuydu, erik büyüklüğündeki başı pürüzsüz ve mor-pembeydi. Onu bir saniye kadar izledim, içim onun büyüklüğünden titriyordu, sonra prezervatifin takılmasının lastik sesi duyuldu ve penisinin başı yapışkan dudaklarımı ayırdı.

Gözlerimin derinliklerine bakarak tepkimi görmek istedi... ve sonra içime girdi. Onun ipeksi dokunuşuna, beni doldururken onunla birlikte hareket eden sıkı zevkin dalga cephesine nefesimi tuttum. Gözlerimiz kilitlendi, nefeslerimiz uyumluydu. Kalçalarını biraz geri çekti, sonra tekrar ileri itti, daha derine girdi, ben inledim ve dudağımı ısırdım. Elleri kalçalarımı sıktı, beni biraz daha kaldırdı ve tekrar itti, sonra kasıkları benimkine değdi ve köküne kadar içime girdi. Bana baktı, yüzünde zafer dolu bir ifade vardı. Beni fethetmişti, sanki rakip ülkenin kraliçesini nihayet yatağına atan bir savaş lordu gibi. *Ben kazandım*.

Onu sıkıca sarıldım ve sonra, iyice emin olmak için, uyluklarımla sıktım. Ben, savaş lordunu baştan çıkaran ve onu güçsüz bırakan kraliçeydim. Gennadiy'e baktım. *Emin misin?*

Komik bir şekilde şok olmuş bir ifadeyle birleştığımız yere baktı. Sonra gözlerimin içine baktı, ağzı hayranlık ve şehvetle açık kalmıştı. Gözleri kısıldı. *Seni tutacağım*.

Ve sonra beni sikmeye başladı. Yavaş, tereyağı gibi pürüzsüz vuruşlar beni inlemeye, sonra titremeye, sonra sırtımı kamburlaştırıp kalçalarımı öne doğru iterek onu daha da içime almaya itti. Daha hızlı hareket etti, kulağıma nefes nefese, beni duvara çarptı ama elleriyle kıcımlı duvarın pürüzlü yüzeyinden korudu. Yağmur vücudumuzu ıslattı, vücudumuz vahşi, cinsel arzuyla alevlenirken, yağmur lezzetli bir serinlik verdi.

Ellerim omuzlarında ve sırtında dolaştı, geniş, sert vücudunun ihtişamını hissederek. Ben küçüğüm, ama erkeklerle birlikteyken *kendimi* hiç küçük *hissetmedim*. Genelde erkekleri alt edebileceğimi bilmek her şeyi değiştiriyor. Ama orada, Gennadiy ve duvar arasında sıkışmış, bacaklarım açık ve beline dolanmış, ıslak vücuduyla...

Sert vücudu bana çarptığında, sonunda kendimi küçük ve kırılgan hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anladım... ve bu muhteşemdi.

İtmeleri tekrar hızlandı, kalçaları bacaklarımın arasında çekiç gibi vuruyordu ve ben parmaklarımı omuzlarına gömdüm. Her hızlı çıkış, içime daha da titrek, gümüş rengi bir zevk getiriyordu. Her sert itme onu sıkıştırıyor, içimdeki sıcaklık topunu daha da sıcak ve parlak hale getiriyordu. Düşük bir inilti çıkardım: orgazmım ufukta belirmişti ve biz bir dalga üzerinde, ona doğru gürleyerek ilerliyorduk...

Gözlerim kapanmıştı. Onları açtığımda, bana somurtarak baktığını gördüm, kalçalarının her çarpışında saçlarından yağmur damlaları dökülüyordu. Somurtuyordu, kararlıydı...

Çok özel bir şekilde kararlıydı.

Gözlerim, o tekrar içime girdiğinde büyüdü. *O istiyor...*

Onun pubisi klitorisime çarptı ve düşüncelerim bir kasırgada kağıt gibi uçup gitti. Odaklanıp tekrar net düşünebilmek için bir süre uğraştım. *O benim önce boşalmamı istiyordu.* Hâlâ kazanmaya çalışıyordu. Rakibini savunmasız bir şekilde duvara sıkıştırmış, şimdi de kendisinden önce onun kontrolünü kaybetmesini sağlayacaktı. Beni sahiplenmek, bana *sahip olmak* istiyordu. Ve o muhteşem, haşmetli yüzü bana dik dik bakarken, soluk gri gözleri beni eritip boyun eğmemi talep ederken, bu fikir pek de çekici gelmiyordu. Göğsündeki dövmeli şeytanlar, kasları hareket ettikçe parıldayıp esniyordu, sanki canlıymışçasına, ve o kadar öfkeli, kötücül erkeklik bacaklarımın arasında sıkışmışken, kendimi fetheden bir savaş lordu tarafından ele geçirilen masum, bakire bir kraliçe gibi hissettim. Tek yapmam gereken kendimi ona teslim etmekti.

Ama içimdeki inatçı taraf onun kazanmasına izin vermedi. Orgazmıma yaklaşırken, kalçalarımı onun penisi etrafında döndürmeye başladım. Kontrolünü kaybetmeye başladığında, acımasız ve mükemmel ritmi bozuldu. Onu kendime yaklaştırdım, göğüslerimi göğsüne sürttüm ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzı sıkı bir çizgiye dönüştü. *"Biyat!"* Bana daha hızlı vurmaya başladı, ama *onun* da artık doruğa doğru koştuğunu anlayabiliyordum.

Umutsuzca dayanmaya çalışıyordum. Tırnaklarımı sırtına geçirdim, ayak bileklerimi uyluklarının arkasına sıkıca tuttum. O önce boşalacaktı. *Ben* kazanacaktım...

O, kıcıını sertçe kavradı, parmakları tam da doğru sertlikte batıyordu ve başını eğip meme ucunu yalamaya başladı. İçimdeki sıcak zevk topu patladı, vücudumda deprem gibi bir titreşim yarattı ve kendimi onun etrafında kasılmaya başladığımı hissettim. İki elimle çıplak kıcıını kavradım ve onu daha derine çektim, kulağına fısıldayarak, "*Ver bana, Gennadiy, hepsini.*" O da inleyerek içime boşaldı ve ikimiz de birlikte doruğına ulaştık.

GENNADIY

BITİRDİĞİMİZDE, nefes nefese ve kararsız bir şekilde birbirimize baktık. *Şimdi ne olacak?* Sanırım ikimiz de daha önce hiç kaybetmemiştik. Yoksa ikimiz de kazanmış olabilir miydik?

Islak pantolonlarımızı bacaklarımıza çekmeye çalışırken sendeleyerek ve titreyerek giyindik. Alison'ın bluzunu mahvetmiştim, bu yüzden ona benim takım elbise ceketimi verdim, ki ona komik bir şekilde çok büyüktü. Sonra çaldığımız bisiklete binip malikaneye geri döndük. Islak vücutlarımıza rüzgar çarptıkça donuyorduk ve eve vardığımızda ikimiz de titriyorduk. Alison'ı doğrudan yatak odama götürdüm ve giyinik halde büyük duş kabinine ittim. Dışlarımız titremeyi bırakana kadar sıcak suyun altında durduk, sonra sırlıklam giysilerimizi çıkardık ve ısınin kemiklerimize işlemesine izin verdik.

Havluyla kendimizi sardık ve yatağa gittik. Fikrimiz, giyinmeden önce biraz oturup dinlenmektir. Ama birkaç gündür pek uyumamıştık ve öğleden sonra olmasına rağmen ikimiz de bitkin düşmüştük. Yatağa uzandım, sadece bir dakika gözlerimi dinlendireyim diye düşündüm, Alison göğsüme yakın bir şekilde, uykulu bir kedi gibi sarıldı ve ikimiz de saniyeler içinde uykuya daldık.

Telefonumun titremesiyle uyandım: Radimir. Yarı uykulu halde cevap verdim. *"İyi misin?"* diye sordu. *"Çatışma çıktı, arabayı buldular, hurda halinde..."*

"İyiyim," diye fısıldadım. *"Biri bize saldırdı. Kaçtık. Üzgünüm kardeşim, aramalıydım. Ben..."* Aşağıya baktım.

Alison'a baktım. "Dikkatim dağınıktı."

Radimir sessiz kaldı. "Şu anda onunla birliktesin, değil mi?"

İnkâr etmek istedim, sonra utanarak gözlerimi kapattım. Ona yeterince yalan söylemiştim. "Evet."

Radimir iç geçirdi. "Ne zamandır..." Yeleğini düzeltirken kumaşın çıtırtısını duydum. "Bu FBI ajanına karşı *hislerin* var?"

Yutkundum, yarı çıplak göğüslerine, belinin alt kısmındaki küçük kuş dövmesine baktım. "Bir süredir," mırıldandım.

"Gennadiy..." Sesinde öfke duyabiliyordum, ama endişe de duyabiliyordum. Benim için endişeleniyordu. "Sana söylüyorum, ona güvenemeyiz."

"Ben de sana güvenebileceğimizi söylüyorum," dedim inatla ve telefonu kapattım.

Alison'ın saçlarını okşadım. *Blyat!* Ne yapmıştım ben? Ondan uzak durmaya, onu korumaya yemin etmiştim.

onunla uzak durmaya, onu korumaya yemin etmiştim. Ama sonra sokakta yanağına dokundum ve o kadar soğuktu ki...

Ona *bunun bir hata olduğunu* söylememe neden olacak, onu tekrar uzaklaştırmama neden olacak suçluluk duygusuna hazırlandım, ama o duygu gelmedi. Uyuyan yüzüne bakarken, tek hissettiğim şey... iyi hissetmekti.

Yavaşça bir şok dalgası içimi kapladı. Sonunda duygularıma teslim olmak bana bir şeyi görmemi sağladı: bu doğrudu. Ben ve o. Birlikte çalışmak, sevişmek, onun göğsümde uyuması. Her şey. Belki de bizim gibi zıt kişilikler için tek yol *buydu*. Ya birbirimizi yok edecektik ya da... birleşecektik.

Bunu nasıl başaracağımızı bilmiyordum, ama onu bir daha bırakmayacağımı biliyordum.

Şimdi ona ne söyleyeceğimi bulmam gerekiyordu. Neyse ki, o hala uyurken biraz zamanım vardı...

O anda, o hareket etti ve kıpırdadı. Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. *Hayır! Hayır, hayır, hayır!* Henüz hazır değildim! Saçlarını okşadım ve ona şşşş diye sesler çıkardım. Ama çok geçti.

Alison gözlerini açtı ve bana baktı.

ALISON

Yıllardır yaşadığım en iyi uyku olan derin ve sıcak uykumdan katmanlarca yükselerek uyandım. Hâlâ sıcak ve bulanık olan gözlerimi açtım ve üstümde Gennadiy'nin dört direkli yatağının koyu yeşil gölgeliğini gördüm. Gennadiy'nin ters dönmüş yüzü bana bakıyordu, alnı endişeyle kırışmıştı.

Polis zihnim devreye girdi ve plan yapmaya, çözmeye, *harekete geçmeye* başlamam için ısrar etti. Oturup ona baktım, nefes nefeseydim. *Neden endişeleniyor? Şimdi ne olacak? Beni yine uzaklaştıracak mı? Bana karşı gerçekten bir şeyler mi hissediyor, yoksa sadece düşmanını becermek için mi yaptı? Onun gibi bir adam bunu yapabilir mi?*

O eğilip alnımı öptü. Beynim *birdenbire* çalışmayı reddetti. Onun bu kadar şefkatli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Yüzündeki ifadeden, onun da düşünmediği belliydi. "Neden yaptın bunu?" diye yüksek sesle düşündüm.

"Çok fazla düşünüyordun," dedi bana. Sonra ayak bileğimden tuttu ve beni yataktan aşağı çekince ben de çılgılık attım ve yine sırt üstü düştüm. Üzerime çömeldi, büyük, sakar bir ayı gibi üzerime çöktü ve kollarını bana dolayarak, tıpkı kumarhanede ilk kez olduğu gibi beni hapsetti. Ama şimdi, o soluk gri gözleri endişeyle doluydu.

"Sana bir özür borçlu *olabilirim*," dedi, Rus aksanı ile "s" harflerini yuvarlayarak.

Ona bakarak gözlerimi kırptım.

"Öpücük bir hata değildi. Sokaktaki öpücük de öyle.

Yataktaki öpücük de öyle." "Yataktaki

öpücük mü... MMF!"

Dudakları benim dudaklarımdaydı, aç ve talepkardı, ve gözlerim kapandı, sıcak bir mutluluğa sürüklendim. Öpücüğün nerede biteceğini hissedebiliyordum, dudaklarının hafifçe kalkışını... ve sonra homurdandı ve

daha fazlası için geri döndü, dili benimkiyle sanki bağımlıymış gibi dans ediyordu. İkimiz de nefes nefese kalmaya başlamıştık ki, sonunda geri çekildi.

"Sen, Özel Ajan Brooks," diye homurdandı, "sabahları ilk düşündüğüm ve geceleri son düşündüğüm şeysin. Belki de beni anlayan tek kişi sensin ve ben de seni anlıyorum. Seni öldürmekle başladım; şimdi sana bir şey olacağından korkuyorum. Sen acı çektiğinde, ben de acı çekiyorum. Yanımda olmadığında, seni özlüyorum." Başını salladı. "Ve bu yüzden seni bırakmıyorum."

O kırılğan, gümüş rengi heyecan, yükselmiş, yere çakılmış ve tekrar çekinerek yükselmiş miydi? Çiçek açtı, parıldayan dallar ve yapraklarla dolu bir gölgelik oluşturdu. Beni tekrar öptü, bu sefer sert ve sahiplenici bir şekilde, ve kendimi yataktan kalkıp bulutların ötesine yükseldiğimi hissettim. Ruhumun derinliklerinde bir şeyin yerine oturduğunu hissettim. Başından beri onun benim düşmanım olduğunu düşünmüştüm, ama öyle değildi: O benim diğer yarımdaydı, hep eksikliğini hissettiğim yarım. Bu yüzden beni *anlıyordu*. Bu yüzden hep rekabet ediyorduk, çünkü biz aynıyız.

Sonunda nefes almak için ayrıldığımızda, ona baktım, ciddi olup olmadığını, yine altımdan halıyı çekip almayacağından emin olmak için. Bana ciddiyetle başını salladı.

Kalmaya başladım — biraz alana ihtiyacım vardı, olanları sindirmem gerekiyordu — ve o isteksizce bir kolunu kaldırarak beni dışarı çıkardı. Onun altından kayarak çıktım ve kendimi örtmek için havluyu sıkıca sarıldım. Sonra dört direkli yatak ile cilalı bakır küvet arasındaki boşlukta volta atmaya başladım. *Biz?* Bu işe yarayabilir mi? Evet, onu nefret ettiğim zamanlarda bile, neredeyse ilk günden beri onu öpmekle ilgili fanteziler kuruyordum. Evet, ona olan hislerim giderek artmış ve son bir ayda hızlanmıştı. Ama bu yine de sindirilmesi zor bir durumdu. Düşünerek volta atmaya başladım. "Neden beni ittin?"

Yatakta otururken beni izliyordu. "Sen iyi bir insansın, Alison. Senin iyi bir erkeği hak ettiğini düşündüm."

Derin bir nefes aldım. O kötü *biriydi*. Ve gördüğüm kadarıyla, giderek daha acımasız ve şiddetli hale geliyordu. Ama onun saklamaya çalıştığı iyiliği görmüştüm. "Ben büyük bir kıyım, Gennadiy," dedim kararlı bir şekilde. "Ve ben *seni* seçiyorum."

Gözlerinde rahatlama gördüm. Sonra ayağa kalktı, üzerimde yükseldi ve beni durdurmak için ellerini omuzlarıma koydu. Sırıttı. "Kesinlikle büyük *olmadığın* bir şey var." Ve başımı okşadı.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Bir daha kafama dokunursan kolunu kırarım," diye homurdandım.

O hafifçe başını salladı ve orada birbirimizin gözlerine bakarak durduk. Nasıl görüldüğümüzü düşündüğümde, iri yarı, dövmele Rus gangster ve ona bakan küçük FBI ajanı, deli miyiz diye merak ettim. Ama tanrım, o soluk gri gözler gördüğüm en güzel şeydi ve hala hafifçe sırıtan o dolgun alt dudak beni zayıflatıyordu. *Lanet olsun. Bu adama aşık oldum.* "FBI'ya döndüğümde ne yapacağız?" diye mırıldandım.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Gennadiy. "Önce seni hayatta tutmayı düşünelim. Kim seni öldürmeye çalışıyor? İtalyanlar değil. İrlandalıları da değil. Başka kimi araştırıyordun?"

Yorgun bir şekilde başımı salladım. Ben de aynı şeyi merak ediyordum, ama "Sadece seni araştırıyordum. Ve bu davadan önce ve bu davadan ayrıldığımda, İtalyanları ve İrlandalıları. Hepsi bu."

"Başka biri olmalı. Eski bir cinayet soruşturması, çözülmemiş bir dava?"

"Hayır, kimse yok." "Olmalı!"

Yine başımı salladım ve ona olmadığını söylemek için ağzımı açtım. Ama sonra donakaldım çünkü... bir kişi daha *vardı*. Hiç mantıklı gelmiyordu... tabii onlar hakkında korkunç, dehşet verici bir şekilde yanılmamışsam.

"Viktor Grushin adını hiç duydun mu?" diye yavaşça sordum.

Gennadiy'nin yüzü düştü. Sonra yataktan kalkıp dolabına doğru yürüdü. "Giyin," dedi bana. "Mikhail ile konuşmamız gerek."

ALISON

Odamda ıslak kıyafetlerimi tekrar giymeye cesaret edemediğim için havluya sarınarak odama koştum ve sütyen ile külot giydim. Gennadiy'nin benim için aldığı tüm güzel elbiselere bir an baktım, sonra mahvolmuş bacağıma baktım. Kendimi daha iyi hissediyordum, ama... hayır, henüz hazır değildim. Bunun yerine temiz bir siyah kot pantolon, bir yelek ve hava soğuduğu için ince, koyu mavi bir kazak aldım ve kapıya koştum. Kapıyı açtığımda, hizmetçi Milena orada duruyordu. "Bay Aristov ıslak kıyafetleriniz olduğunu söyledi?"

O zaten Gennadiy'in sırlıslık olmuştaki takım elbisesini ve gömleğini taşıyordu. Ona teşekkür ettim ve minnetle sırlıslık olmuştaki kot pantolonumu ona uzattım. "Bir bluz da var, ama düğmeleri, şey... kopmuş." Kızarak ona uzattım.

Milena, mükemmel makyajlı kaşlarını bile kaldırmadı. "Yenisini getireceğim," diye beni temin etti, reverans yaptı ve koşarak uzaklaştı. Gözlerimi kırıştıtararak onun gidişini izledim. Bu hizmetçi meselesi alışmak biraz zaman alacak gibi görünüyordu.

Aşağıda, Gennadiy bana Mikhail ve ailesinin geri kalanını aradığını ve yolda olduklarını söyledi. Beklerken, aşçısı bize buharlı kaselerde ev yapımı domates çorbası ve kızarmış peynirli sandviçler ikram etti. Sandviçler muhteşemdi, ekmek çıtır çıtır ve tereyağıyla tuzluydu, ortaları erimiş ve keskin peynir iplikleriyle damlıyordu.

Radimir'in eşi Bronwyn, kitapçısından direkt geldiği için ilk gelen oldu ve ben de onu biraz tanımak için fırsatı kaçırmadım. O da Amerikalıydı ve Radimir ile sadece birkaç aydır birlikteydiler, bu yüzden o da bu yaşam tarzına alışık değildi. Aslında, Radimir

kitapçısına girmeden önce organize suçla hiçbir bağlantısı olmayan bir sivil olduğu için onun için daha zordu. "Korkmuyor musun?" diye sordum ona koridorda.

"Onun *için* mi?" diye sordu. "Asla. Onun *için* mi? Her zaman. Ama... Bratva onun bir parçası. Bununla savaşabileceğimi, belki onu bu yüzden kaybedebileceğimi düşündüm... Ya da onun bir parçası olup, bana ihtiyacı olduğunda yanında olabileceğimi düşündüm." Bana cesur bir gülümseme attı. "Şu ana kadar işe yarıyor." Sonra gülümsemesi sönükleşti. "Sonra ne olacak... Bunun üzerinde çalışıyoruz."

Sonra ne olacak? Çocuklar mı? Radimir'in dünyasına çocuk getirmek isteyip istemediğini mi merak ediyordu? Nasıl soracağımı düşünürken, o anda diğer Aristovlar'ın geldiğini duyduk.

Valentin sessiz ve düşünceli bir şekilde, gözleri her yeri tarayarak içeri girerken, biz de aceleyle yemek odasına geri döndük. Ardından Radimir, buz gibi soğuk bir şekilde... Bronwyn'i görene kadar. Onu kendine doğru çekip, iki elini de tuttu ve çocuksu bir sevinçle ona gülümsedi. Son olarak, köpekleriyle çevrili Mikhail geldi. Bir kez olsun gülümsemiyordu. "Gennadiy, Viktor Grushin hakkında bir şey söyledi," dedi bana. "Anlat."

Hepimiz oturduk ve ben yavaşça öğrendiklerimi anlattım: Viktor Grushin eski bir casusmuş, sonra Bratva karşıtı bir polis olmuş, Moskova'daki çeteleri başarıyla çökertmiş ve sonra kendi ölümünü sahte olarak göstermiş. Telefonumu çıkardım ve onlara onun yeni, sahte kimliğinin fotoğrafını gösterdim.

"O *hayatta mı?!'*" Mikhail başını salladı, gözle görülür şekilde sarsılmıştı. Köpekleri onu teselli etmek için tüylü kafalarını ona sürttü ve o dalgın dalgın onları okşadı. "Hiç düşünmemiştim..." Rusça bir şeyler mırıldandı ve Gennadiy ayağa kalkıp ona bir bardak votka getirdi, o da bir yudumda içti. Biz şok olmuş bakışlar atarken, o iç çekerek yere bakıyordu.

Mikhail sonunda gözlerini tekrar kaldırdığında, ifadesi sert, sesi çatlak ve acıydı. "Viktor Grushin," dedi bana, "senin düşündüğün gibi biri değil."

Hepimiz dinlemek için eğildik.

"Onun bir casus olduğunu söyledin," dedi Mikhail, "ve öyleydi. Ama kahramanca bir James Bond değildi. Uzmanlığı, Orta Doğu ve Afrika'daki hükümetleri devirmektir. Liderleri suikast etmek, seçimleri manipüle etmek, rakipleri zehirlemek. İsyanları körükledi, savaşlar başlattı

...insanlar açlıktan öldü, sırf h k metimiz başka bir kukla lideri elde edebilsin diye. Grushin görevini tamamlamak için her şeyi yapardı. Sonunda eve döndüğünde, h k metten bazı aptallar onu *bizimle, Bratva* ile çalıştırmanın iyi bir fikir olacağını düşündü. Ama onun nasıl bir adam olduğ nı anlamadılar."

Mikhail bana doğru baktı ve yavaşça ve dikkatlice konuştu, böylece tek kelimesini bile kaçırmadım. "Viktor Grushin," dedi, " eteleri ortadan kaldırdı, ama polis olarak değil. Onlardan daha kötü biri olarak yaptı bunu. Suçluları avlayan bir avcıya d n   t ." Bana elini salladı. "Sen FBI'sın, Bratva'nın olabileceğ  en kötü şey olduğ nı düşünüyorsun. *Viktor Grushin* olabileceğ  en kötü şeydir. Hiçbir kuralı, onuru yoktu. Yan hasarları umursamıyordu. Tek bir kişiyi ortadan kaldırmak için bütün restoranları kurşun yağmuruna tuttu. Çete liderlerinin çocuklarını okullarından ka ırırdı ve tabii ki öğretmenler ona izin verirdi, çünkü o polisti. Sonra ebeveynleri arar ve çete lideri saklandığı yerden çıkana kadar telefonda * ocuğ n parmaklarını kırardı*. Bu noktada Grushin onu öldürür ve bir sonrakine geçerdi. Bir keresinde..."

Mikhail sözünü kesip omuzlarını d   rd . El hareketiyle Gennadiy'e işaret etti ve Gennadiy ona bir votka daha doldurdu, ama Mikhail bunu i medi. Sadece bardağı elinde çevirip durdu ve ona bakakaldı. "Bir zamanlar Prokopy Ivakin adında bir arkadaşım vardı," dedi sessizce. "Karısı Katya... onunla birlikte olmadan önce, o ve ben..." Yine sessizle ti, Gennadiy ve ben birbirimize baktık: o da benim kadar çok olmuş görünüyordu.

"Bir gece," diye devam etti Mikhail, "Grushin ve adamları Prokopy'yi almaya geldiler. Onu sorguya çektiler, tüm bağlantılarını öğrenmeye çalıştılar. Konu madı, bu yüzden... Grushin Katya'yı aldı ve..." Mikhail'in sesi vah ile ti, "kocasının gözü önünde ona tecavüz etti. Prokopy konu sa bile durmadı. Sonra ikisini de vurdu." Votkayı bir diki te i tiğ nde, gözlerinde yaşlar gördüğümü sandım. Onun için i im acıdı. *Ah, Mikhail...* Aynı zamanda, Grushin'i kahraman gibi gördüğüm için kendimden utandım.

"Bunların hiçbirini bilmiyordum," diye mırıldandı Radimir, tiksini  bir sesle. "Onun hakkında konuşmalar duymuştum ama... ayrıntıları bilmiyordum."

"Üçünüz çok şükür Amerika'ya gitmişsiniz," dedi Mikhail. "Grushin, sizi takip etmemin nedenlerinden biri." İcini çekip devam etti. "Hükümetin fark etmediği şey, Grushin gibi bir adamın, hükümetin verdiği cüzi maaşla çeteleri çökertmeye çalışmayacağıydı. O, çok uzun süre veliaht prenslere ve diktatörlere yakın olmuştu; zengin olmak istiyordu... ama daha da önemlisi, güç istiyordu. Çeteleri çökertirken, onların parasını alıyor, operasyonlarını ele geçiriyordu. Kendi çetesini kurmadı: bu fark edilirdi. Bir parazit gibi çalıştı, şantajla kalan çetelerin üst düzey adamlarını kontrol etti ve kimse ihanet edenlerin kim olduğunu çok geç olana kadar bilmedi." Mikhail bana sert bir bakış attı. "Viktor Grushin, Bratva'nın korktuğu tek adam, polislerden daha çok nefret ettiğimiz tek adam."

Herkes bir an şaşkın bir sessizlik içinde oturdu. "Ona ne oldu?" diye sordu Gennadiy.

Mikhail icini çekti. "O kadar çok para ve güç biriktirdi ki, önemli kişilerle ilgili *kompromatlar* topladı ve hükümet korkmaya başladı. Söylentilere göre onu öldüreceklerdi. Kalp krizinden öldüğünü duyduğumda, olanların bu olduğunu düşündüm."

"Ama o hiç de ölmemişti," diye fısıldadım, şaşkın bir şekilde. "Hükümetin peşinde olduğunu biliyor olmalı, bu yüzden ölümünü sahte olarak göstermiş. Yeni bir kimlik almış ve buraya gelmiş."

Mikhail başını salladı. "Ve eğer bu şehirdeyse ve FBI'da adamları varsa, o zaman tam burada, Chicago'da yeni bir ağ kuruyor demektir."

"Kimsenin hayatta olduğunu bilmesini istemiyor," dedi Bronwyn. "FBI'daki köstebeği muhtemelen dosyasını takip ediyor. Senin onu araştırdığını görünce Grushin'i uyardılar ve o da seni ortadan kaldırmaya çalıştı."

"Ve beni ortadan kaldırmak için *bana* komplo kurmaya çalıştı," dedi Gennadiy. "Çünkü Aristovların Chicago'da yaptığı işlere karışmasını istemiyor. Orada, bir yerlerde, her geçen gün daha da güçleniyor. Yakında onu durdurmak imkansız hale gelecek." Radimir'e anlamlı bir şekilde baktı. "O olmasaydı, Grushin'in şehirde olduğunu asla bilemezdik."

Radimir öne eğildi. "Sana yardım ettik," dedi bana. "Şimdi de sen bize yardım edebilirsin. Grushin ne yapıyorsa, bu bizim için bir tehdit."

Ne yapmaya çalıştığını öğrenip onu durdurmalıyız. O zaman belki senin adını da temize çıkarabiliriz."

Valentin'in de bana baktığını fark ettim. Hepsi bakıyordu. Yutkundum... ve yavaşça başımı salladım. Sanki bir aynadan geçip tersine bir dünyaya adım atıyormuşum gibi hissettim: Korunmak için bir suçluya ihtiyacı olan polis Gennadiy'e koşmuştum. Şimdi suçluların çözmesi gereken bir gizem vardı... ve bunu çözmek için bir polise ihtiyaçları vardı.

Derinlemesine düşündüm. Sonra, "Grushin'in beni öldürmek için gönderdiği suikastçıyı bulabilirsek, belki onu Grushin'e götürebiliriz," dedim ve Mikhail'e baktım. "Grushin'in kendi çetesi olmadığını söylemiştin, o zaman beni dairemde öldürmek için kimi gönderdi?"

Yanımda duran Gennadiy gerildi. Ondan intikam dolu bir öfke yayıldığını hissedebiliyordum. "Arabamı kurşunlayanlar Ruslardı. Paralı askerlere benziyorlardı."

"Bu da muhtemelen bir Rus tetikçi tuttuğu anlamına gelir," dedi Mikhail.

Valentin'e döndüm. "Bu senin alanın. Kim olduğunu bulabilir misin?"

Valentin bir an sessiz kaldı. Hâlâ acı çektiğini anlayabiliyordum: Yarın ne anma günü olursa olsun, onu derinden etkilemişti. Ama sonra kendini toparladı ve yavaşça başını salladı. "O adamların takıldığı bir bar var. Seni oraya götürebilirim. Onu tekrar görsen tanır mısın?"

Bunu düşündüm. Hava karanlıktı ve o bir kayak maskesi takıyordu. "Belki," dedim tereddütle. "*Beni* kesinlikle hatırlardı."

"Biz de seninle birlikte geleceğiz," dedi Gennadiy ve koruyucu bir şekilde kolunu omzuma attı. Yüzüm kızardı, ama göğsümde sıcak bir bomba patladı. Mikhail gözlerimi yakaladı ve "*Sana söylemiştim*" bakışı attı. Radimir ise bana soğuk bir şekilde kaşlarını çatı. Benimle çalışmak bir şeydi, ama *kardeşinin yatağında* bir FBI ajanı? Bana güvenip güvenmeyeceğini merak ettim.

Herkes ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Ama Mikhail bir saniye Gennadiy'nin önünü kesti. "Grushin'i daha önce iş başında gördüm," dedi Mikhail sessizce. "Sen görmedin. Onu hafife alma." Gözlerinde korkuyu görebiliyordum. Grushin

arkadaşını ve sevdiği kadını ondan almıştı. Ailesini de kaybetmek istemiyordu.

Gennadiy, Mikhail'in omzunu sıktı. "Kaybetmeyeceğim," dedi. "Şimdi gidip bazı cevaplar alalım."

ALISON

BAR, yarısı soyulmuş posterlerle kaplı, işaretsiz metal bir kapının arkasındaydı. İnanamayıp başımı salladım: O caddeden binlerce kez geçmiştim ama orada bir bar olduğunu bile bilmiyordum, hele ki onun bir yeraltı dünyası mekanı olduğunu hiç bilmiyordum.

İçerisi uzun ama inanılmaz derecede dardı, duvardan duvara sadece yaklaşık üç metre mesafe vardı. Tavan alçaktı ve borular ve kanallarla kaplıydı, bu da oraya bir denizaltı hissi veriyordu. Işıklar kırmızıydı, bu da mekanı daha da klostrofobik ve rahatsız edici hale getiriyordu. Dokuz adam küçük masalarda toplanmış içki içiyordu ve içeri girdiğimizde hepsi bir anda donakaldı. Ortam o kadar sessizleşti ki Mikhail'in köpeklerinin nefes alışını ve topuklarımın tıklamasını duyabiliyordum. Etrafımızdaki herkes eğitilmiş katillerdi, çoğu muhtemelen eski Rus askerleriydi. Ve hepsi Aristovlardan *korkuyordu. Gangster olmak böyle bir şey mi?*

Gennadiy kaşlarını çattı ve elini sırtıma koydu. "O burada mı?" diye sordu sert bir sesle. Malikaneden ayrıldığımızdan beri içinde öfke biriktiğini hissediyordum. Bu geceye kadar, benim hayatıma kast edilmesinden ne kadar öfkelenildiğini fark etmemiştim. Olay olduğunda, bana olan duygularını saklıyordu. Ama şimdi... Sesinde sert bir ton vardı ve adamlar da bunu duyabiliyordu. Birkaç tanesi içinden küfretti. Aristovlar yeterince korkutucuydu, ama intikam peşinde olan *Gennadiy Aristov?*

Kendimi zorlayarak odaklanıp bir FBI ajanı gibi düşünmeye çalıştım. *Bu üçü* çok uzundu. *Bu ikisi* yeterince uzun değildi. O çok genişti. Geriye üç kişi kalmıştı ve hepsi de olası şüphelilerdi. Onları işaret ettim ve Aristovlar yaklaşarak onları çevreleyip sıraya dizdi.

Adamların yanına gittim ve sırayla her birine baktım. Onlar da bana öfkeyle baktılar, sessizce öfkelenmiş ve korkudan gerginlerdi.

Katillerle ilk kez karşı karşıya gelmiyordum, ama bu adamlardan birinin beni öldürmeye çalıştığını bilmek, beni benzersiz bir şekilde rahatsız ediyordu. Gennadiy yanımda olmasaydı, somurtkan ve uyanık, yüzü tamamen öfkeli bir şekilde, bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Kayak maskesi ile görünen tek kısım olan gözlerine baktım, ama hepsi birbirine çok benziyordu. Kokularını hatırlayıp hatırlamayacağımı merak ederek kokladım, ama hiçbirisi güçlü bir kolonya sürmemişti. *Herhangi biri olabilirdi.*

O anda, adamlardan biri bana bir yumruk attı, eğer isabet etseydi elmacık kemiğimi kırarak kadar şiddetli bir sağ kroşe. Dövüş sanatları eğitimim devreye girdi ve yana doğru eğildim, kolunu yakaladım ve çevirdim, o ne olduğunu anlamadan kendini barın üzerinde, kolu arkasında bükülmüş halde buldu. Gennadiy öfkeyle ileri atıldı, ama her şey çoktan bitmişti.

Radimir, duyamadığım bir şey mırıldandı, ama etkilenmiş gibiydi. Gennadiy bana nadir gördüğüm bir gülümseme attı ve ben gururla içim ısındı.

"Demek o mu?" diye sordu Valentin, ceketinin altından bıçağını çıkarmaya başlamıştı bile.

"Bekle," dedim. Aşağıya bakıyordum. Barın üzerine eğilmiş olması, adamın pantolon paçalarının kalkmasına neden olmuştu ve bu bana bir fikir verdi. "Adamın bacağına sertçe tekme attım. Morluk olacak." Ayakkabımın ucuyla pantolon paçasını biraz daha kaldırdım. "Yok. Bu adam değil. Ama diğerlerini kontrol edebiliriz..."

Sıradaki üçüncü adam kaçtı. O kadar hızlı hareket etti ki, hiçbirimiz tepki veremeden kapının yarısına kadar gelmişti.

Mikhail Rusça bir emir verdi ve dört köpeği de adamın peşinden koşarak masaların altından tüylü füzeler gibi geçince, pençelerin sürtünme sesi ve gri tüylerin uçuşması duyuldu. Adam kapıya ulaştığında, iki köpek zıpladı ve dişlerini adamın kollarına geçirdi, onu yere sürükledi. Adam çığlık atarken, üçüncü köpek boğazını ısırды. Dördüncü köpek de tedbir olarak göğsüne çıktı.

Gennadiy, yüzünde soğuk bir öfke maskesi ile adama doğru yürüdü, onu kaldırdı ve yüzüstü masaya çarptı.

şişeleri ve bardakları etrafa saçıyordu. Emin olmak için adamın pantolon paçasını sıyırdım. *Evet*. Orada kötü bir morluk vardı. "Bu o," dedim.

Gennadiy barmene baktı. "Arka oda var mı?
Rahatsız edilmeyeceğimiz bir yer?"

"Elbette, Bay Aristov," dedi barmen ve bir kapıyı işaret etti. "Depo, tam orada." Geri kalanımıza baktı. "Ve aileniz beklerken içecekler!" Ellerin titrediği belli oluyordu, votka bardaklarını doldurmaya başladı.

Şaşkınlıkla ona baktım. Orada FBI ile birlikte olsaydım, barmen hasar hakkında bağırıyor ve bizi dava edeceğini söylüyor olurdu. Bu tarafta ise tamamen farklı bir dünyaydı.

Gennadiy suikastçıyı yakaladı ve depoya sürükledi. Bana bir bakış attı, yüzündeki ifade ham, koruyucu bir öfkeydi. "Burada bekle," dedi bana.

Ve kapıyı kapattı.

GENNADIY

DEPO ODASINDA BEYAZ IŞIKLAR vardı, kırmızı tonlu bardan sonra acımasızca parlak. Suikastçının alnındaki teri, göğsünün hızlı hareketlerini görebiliyordum. Başının belada olduğunu biliyordu.

Sadece ne kadar büyük bir belada olduğunu bilmiyordu.

Onu bira kasalarının üzerine oturması için ittim. İçimde öfkenin yükseldiğini hissedebiliyordum. *Onu öldürmeye çalışmıştı. Geceleyin silahla gelip onu öldürmeye çalışmıştı...* Yavaş ve dikkatli hareket etmeye zorladım kendimi, ceketimi ve gömleğimi çıkarıp köşedeki bir kutunun üzerine özenle yerleştirdim. İyi kıyafetleri mahvetmenin bir anlamı yoktu.

Suikastçıya döndüm. Göğsümde dolaşan öfkeye alışkındım. Yirmi yılı aşkın süredir bu öfkeyi taşıyordum. Ama bu gece farklıydı. *Odaklanmıştım.* Bu kadar kişisel hissetmeye alışkın değildim. Bu kadar değer verdiğim birine sahip olmaya alışkın değildim. "Viktor Grushin nerede?" diye sordum, sesimin tonunu sabit tutmaya çalışarak.

Suikastçı yalan söylemeye tenezzül etmedi. Sadece başını salladı.

Peki. Yıllar boyunca birçok adamı işkence ettim. Hiçbirini kıramadığım birini bulamadım.

Yumruğumu çenesine indirdim, onu yana doğru savurdum, sonra diğer tarafa doğru savurdum. Öfkem göğsümde gittikçe hızlanırken, tam bir dakika boyunca ona vurmaya devam ettim ve durma zamanı geldiğinde, fren yapıp geri adım atabilmek için birkaç yumruk daha vurmam gerekti.

Öfkemi her zaman kontrol edebilirdim. Son zamanlarda ise öfkem beni kontrol ediyor gibi hissediyordum.

Nefes nefese ve somurtarak orada durdum, göğsümü kaplayan kana baktım. "Viktor Grushin nerede?" diye tekrar sordum.

Nefes nefese kalmış ve kan tükürüyordu, ama cevap vermiyordu.

Tamam.

Yine ona saldırdım, öfkenin damarlarımdan akmasına izin verdim. O, onun dairesine gizlice girerken, onun yatakta uyuduğunu hayal etmeye devam ettim...

Bu sefer kendimi kontrol etmeyi başardığımda, o yerde nefes nefese yatıyordu, kaburgaları kırılmıştı. "*Viktor Grushin nerede?!*" diye bağırdım.

Bana dehşetle baktı. Ama gözlerinde daha derin bir korku vardı, daha kötü bir şeyden korkuyordu. Yavaş yavaş farkına vardım: konuşmayacaktı. *Asla.*

Hırıldadım ve ona son bir yumruk attım, onu bayılttım. Sonra ceplerini aradım, telefonunu buldum ve parmağını sensöre bastırarak kilidini açtım.

Kapıya döndüm... sonra yerdeki adama baktım, tedirgin oldum. Mikhail'in sözleri aklıma geldi. *Grushin'i hafife alma.*

Grushin bu adamı o kadar korkutmuştu ki, konuşmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Eski bir casus, Bratva avcısı.

Ya bu iş bizi aşıyorsa?

ALISON

KAPI AÇILDI ve Gennadiy, üstü çıplak bir şekilde dışarı çıktı. Valentin bir bar havlusu kapıp ona attı, Gennadiy minnetle başını salladı ve ellerindeki kanı sildi. Gennadiy'nin arkasından gizlice baktım ve suikastçıyı görünce elim ağzıma gitti: suikastçı, kanlar içinde, perişan bir haldeydi. "Konuştu mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi Gennadiy, gömleğini giyerken. "Ama ihtiyacım olanı aldım." Ve silahını çekip suikastçıya doğrulttu.

"BEKLE!" Kolunu tuttum. "Tanrım, onu öldürmene gerek yok!"

Gennadiy beni itti. Her kasında zonklayan öfkeyi hissedebiliyordum. "Bizim dünyamızın nasıl işlediğini anlamıyorsun," dedi bana. Ve silahını tekrar bana doğrulttu.

Onunla suikastçı arasına atladım. "Yapamazsın... Ona bak, savunmasız!"

"Alison," dedi Gennadiy sertçe, "Çekil."

"Hayır!" Kalbim göğsümde çarpıyordu. Bu *cinayetti* ve ben hala kalbimde bir FBI ajanıyım.

Gennadiy birkaç saniye bana kızgın bir şekilde baktı, diğerleri gergin bir sessizlik içinde izliyordu. Sonra içini çekti. "Peki," dedi sert bir sesle ve silahını kılıfına koydu. Sonra çıkışa doğru başını salladı. "Hadi."

Uzun bir rahatlama nefesini verdim ve ona doğru yürüdüm. Çıkışa doğru ilerlemeye başladık...

Gennadiy arkasını döndü, silahını çekti ve baygın suikastçının üzerine ateş etti. Sonra elimi tuttu ve beni bardan dışarı çekti.

Dışarıdaki sokakta, onun elinden kurtuldum ve orada durup ona bakakaldım. "Ne... Ne... *Neden?!*"

Gennadiy benden uzaklaştı, iri vücudu öfkeyle gerilmişti. Büyük, titrek nefesler alıp verirken omuzlarının inip kalktığını görebiliyordum.

titreyerek nefes alıp verirken omuzlarının inip kalktığını görebiliyordum.

Sonunda bana döndüğünde, gözlerindeki ham duygu kalbimin atmasını unutturdu. Derin, koruyucu bir ihtiyaç, o kadar güçlüydü ki onu alt üst etti. "Çünkü sana karşı hissettiklerim," diye bağırdı, "incelik ya da ikinci şanslarla ilgilenmiyorum. Bütün şehrin bilmesini ve korkmasını istiyorum. Bir mesaj gönderiyorum: sana zarar vermeye çalışan olursa, onu yere sermem, toprağa gömerim!" İlk şok, onun söyledikiydi. İkincisi ise, bana dokunan herkesi öldüreceği düşüncesiyle içimde küçük, gizli bir yerin ısınmasıydı. Yutkundum ve başımı salladım.

Gennadiy içinden küfretti, sonra beni kollarına aldı ve çekti. beni ona sıkıca sarıldım.

Diğer Aristovlar bize bir dakika süre vermiş olmalıydılar, çünkü biz sessizleşir sessizleşmez, kapıdan dışarı çıkıp bize katıldılar. Kaldırımda sıkı bir grup oluşturduk. "Suikastçı konuşmaktan çok korkuyordu," dedi Gennadiy. "Ama telefonunu aldım." Bize arama kaydını gösterdi. "Sizi öldürmeye çalışmadan önce ve sonra birini aramış. Sanırım bu Grushin'in numarası. Bir hacker bulabilirsek, belki Grushin'in başka kimleri aradığını ve ne yaptığını öğrenebiliriz."

"Banka uygulamasını kontrol ettin mi?" diye sordum. "Nasıl ödeme aldığını görebiliriz."

FBI'da yaptığımız şeyi yapıyordum, ama Gennadiy etkilenmiş görünüyordu ve uygulamayı çalıştırdı. "Senin dairenize gelmeden birkaç saat önce yirmi bin dolar yatırılmış," dedi Gennadiy. İkimiz de aynı anda konuştuk: "*Ödemenin yapıldığı hesabı araştırmalıyız.*" Sonra ikimiz de şaşkınlıkla birbirimize baktık. Karşıt taraflarda olsak da, birlikte iyi çalışıyorduk.

"Hadi eve gidelim," dedi Gennadiy ve arabalara doğru yol aldı. Ben de onun yanına geçtim, derin düşüncelere dalmıştım. *O adamı bana zarar verdiği için öldürdü.* Bu kadar kolayca öldüren biriyle gerçekten birlikte olabilir miydim? Ve zaman geçtikçe daha da kötüye gidiyordu, Aristov imparatorluğu zaten çok büyük olmasına rağmen acımasızca genişliyor, yoluna çıkan herkesi acımasızca öldürüyordu. Bunun tek bir sonu vardı: Gennadiy'nin bir silahlı çatışmada ölmesi. Onu kaybedecektim.

Yumruklarımın sıkıldığını hissettim. *Hayır. Siktir et.* Beni anlayan tek kişiyi kaybetmeyecektim. Beni güvende, güzel ve tam hissettiren tek kişiyi.

Üç ay önce, yanan tiyatronun önünde durduğumda, içimdeki bir şey sertleşerek sarsılmaz bir kararlılığa dönüşmüştü. Şimdi, bunun tekrar olduğunu hissediyordum.

Bir zamanlar Gennadiy Aristov'u alt etmeye yemin etmiştim. Şimdi ise onu kurtaracaktım.

ALISON

KONAKTA, Gennadiy hemen bir telefon görüşmesine çekildi ve ardından kumarhanede bir sorunu çözmek için aceleyle oraya gitmek zorunda kaldı. Onun meşgul olduğunu hep biliyordum, ama artık içeride olduğum için, ne kadar aşırı derecede yoğun olduğunu görmeye başlamıştım ve işleri devredeceği kimse yok gibiydi. Bratva'nın bir iş gibi, hatta FBI gibi olmadığını yavaş yavaş anladım. Daha fazla yönetici işe alabilir, daha fazla ajan yetiştirebilirsiniz, ama daha fazla kardeş veya amca yaratamazsınız ve Gennadiy'nin görevleri devredecek kadar güvendiği tek kişiler ailesi idi.

Devasa evi daha fazla keşfettim ve takım elbiseli bir grup Rus erkeğin oturmuş silahlarını temizlediğini gördüm: Gennadiy'nin güvenlik ekibi. Bana birinci katın bir kanadının çoğunu kaplayan alanlarını gösterdiler. Bir baraka, bir dinlenme odası ve hatta küçük bir atış poligonu vardı.

Merdivenlere geri döndüm ve kalın ahşap tırabzanı elimle okşayarak en üst kata çıktım. Melina'yı yatak odalarından birinde çarşafı değiştirirken buldum. "Yardım ister misin?" diye sordum kapıdan.

Durup bana baktı: görünüşe göre, böyle bir şeyin sorulmasına alışık değildi. Sonra kibarca başını salladı. "Hayır, teşekkürler. Bu benim işim." Ve acımasız bir titizlikle köşeleri düzeltmeye devam etti.

Koridorun ilerisinde, pencereden bir çift bacak gördüğümde durdum. Süslü pirinç kulplu ahşap bir kapı, evin arka tarafında uzanan ve bahçelere bakan uzun bir taş balkona açılıyordu. Ve o balkondan dar bir taş merdiven yukarı çıkıyordu. Gördüğüm bacaklar merdivenleri tırmanıyordu. *Ama yukarıda ne var? Burası en üst kat!*

Kapıyı açıp balkona çıktım ve güneş ışığında gözlerimi kırıştırdım. Tam zamanında, merdivenlerin en üstünde duran bacakları gördüm.

merdivenlerden yukarı çıktılar, sonra köşeyi döndüler ve gözden kayboldular. Orada bir çeşit çatı terası olmalı. Ama en azından kim olduğunu biliyordum: Uzun bir palto görmüştüm. *Valentin*.

İçeri girip merdivenlerden birinci kata indim... ve bir köpeğin acı çekiyormuş gibi uluduğunu duydum. Donakaldım... ve bir köpeğin daha uluduğunu duydum, bu seferki tam bir ıstırap içindeydi. Koridorda koşarak ilerledim... ve kapının önünde durdum.

Oda büyüktü, çok eski ama titizlikle temizlenmiş siyah beyaz fayanslarla döşenmişti. Odanın ortasında, sabunlu suyla dolu eski moda bir teneke küvet duruyordu. Küvetin etrafında Mikhail'in dört dev Malamut köpeği havlıyor, uluyor ve çeşitli aşamalarda yıkanıyordu. Ve tüm bunların ortasında, küvetin yanında diz çökmüş, üstü çıplak bir şekilde Mikhail duruyor, Rusça emirler veriyor ama kimse onu dinlemiyordu. Ben izlerken, bir köpek heyecanla küvete atladı, sıırıslıkam olarak dışarı atladı ve acıklı bir şekilde uludu. Diğer üçü de bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdi ve kafalarını geriye atarak grup halinde uluyarak ona katıldı. Banyo zamanı ya hayal edilebilecek en kötü işkence ya da şimdiye kadarki en eğlenceli şeydi: onlar emin değildi. Mikhail başını salladı ve iç geçirdi, sonra güldü.

"Yardım ister misin?" diye sordum. Boş boş oturmakta pek iyi değilimdir.

Mikhail dönüp bana baktı. "İslanacaksın," diye uyardı.

Kazakımı çıkarıp sandalyeye bıraktım, üstümde sadece bir tişört kalmıştı. Sonra Mikhail'in yanına diz çöktüm. Yakından bakınca korkutucu bir görünümü vardı. Diğerlerinden biraz daha yaşlı olabilirdi, ama sırtı ve kolları kaslarla doluydu ve yine de zayıftı. Köpeklerden biri bana atlayıp kulağıma burnunu sürttü, ben de çığlık atıp kıkırdadım.

İkimiz olduğumuz için köpekleri tek tek küvete sokmak, tüylerini şampuanlamak ve sonra durulamak biraz daha kolaydı. Ama sadece biraz. Çok fazla dramatik uluma, su sıçratma ve köpeklerin havada uçan köpük parçalarının peşinden koşması vardı.

Birkaç dakika boyunca dostane bir sessizlik içinde çalıştık. Sonra, "Az önce Valentin'i gördüm," dedim. "Çatıya çıkıyordu."

Mikhail başını salladı. "Orası onun... ne diyordunuz? *Mutlu olduğu yer.*" Rus aksanı sıcak ve rahatlatıcıydı. "Tüm vaktini yüksekte geçiriyor: balkonlarda, yangın merdivenlerinde, çatılarda. Hedeflerini izliyor. Sanki... kötü bir Batman gibi."

zamanını yüksek yerlerde geçiriyor: balkonlarda, yangın merdivenlerinde, çatılarda. Hedeflerini izliyor. Sanki... kötü bir Batman gibi." Güldü.

Ben de başımı salladım ve birkaç dakika daha şampuanlayıp duruladık. Sonra, "Gennadiy'nin o adamı öylece... öldürmesine hazır değildim," diye patladım.

Mikhail başını salladı, birdenbire ciddileşti. "Sen, suçluların bile hakları olduğu bir dünyadan geliyorsun. Bizim dünyamız acımasız ve soğuk olabilir." Islak köpeğin iki kulağını birden kaşdı ve köpek sevinçle havladı. "Ama birisi sevdiğimiz birine zarar verirse, mahkeme, haklar veya ceza indirimi falan yoktur. O kişi ölür. Gennadiy sana zarar veren herkesi öldürür. Radimir de Bronwyn için aynısını yapar."

Düşünerek yavaşça başımı salladım. Bundan hoşlandığımdan emin değildim, ama aynı zamanda, Gennadiy'nin beni kollarına sarıyor gibi hissettiren sıcak bir yanı vardı. Bir sürahi kullanarak köpeğin sırtına temiz su döktüm ve köpüğünü yıkadım. "Gennadiy gittikçe kötüleşiyor, değil mi? Daha acımasız, daha şiddetli? FBI'da bile bunu fark ettik."

Mikhail'in çenesi gerildi. "O kızgın. Uzun zamandır kızgın." Başka bir şey söylemek üzere gibiydi, ama ağzını kapattı ve bunun yerine köpeğin tüylerini karıştırarak şampuanı köpürttü.

Polis içgüdülerim devreye girdi. Gennadiy'nin bacağını ilk gördüğünde söylediği şeyi hatırladım. "Bir keresinde, başına bir şey geldiğini ima etmişti. Onu içten içe mahveden bir şey. Bu doğru mu?"

Mikhail dönüp bana baktı, şok olmuş gibi görünüyordu... sonra da etkilenmiş. "Sen gerçekten FBI ajanıymışsın. *Evet*, bu doğru. Ama bu hikayeyi sana *onun* anlatması gerek." Mikhail ıslak parmağını havada salladı. "Ve o bunu yapmak istemeyecek."

Sessizce başımı salladım. Gennadiy inatçı olabilirdi. Ama ben de öyleydim.

ALISON

Ertesi sabah, bankalar açılır açılmaz müdürün odasına girdim ve rozetimi gösterdim. "Bu hesabın işlemlerini görmem gerekiyor," dedim ve suikastçıya ödeme yapılan hesabın numarasını gösterdim. "Hemen."

Normalde, bazı formları doldurur, veri tabanına bağlanır ve masamdan kalkmadan hesapları incelerdi. Ancak resmi kanalları kullanmak, askıya alındığım ve erişimimin iptal edildiğine dair büyük kırmızı uyarı ışıkları yakardı. Eski usul yaklaşımın işe yarayacağını umuyordum: Hatta bir mağazaya uğrayıp yeni bir pantolon takım elbise satın almıştım, böylece tekrar FBI ajanı gibi görünecektim.

Şanslıydım: müdür rozetimi görünce gözleri korkuyla büyüdü ve hemen işbirliği yapmaya başladı. Grushin'in işlemlerini incelerken bana bir fincan kahve bile getirdi. Rozetim erkekleri korkutuyor olabilir, ama işime yarıyor.

İşlemleri incelemeye başladığımda iyi ruh halim bir anda uçup gitti. Sıfırları yanlış saydığımı düşünerek iki kez kontrol etmek zorunda kaldım. Banka hesabı, şehrin kenarında bulunan özel bir tıp kliniğine aitti — tabii ki Grushin'in gerçekte yaptığı işin paravanıydı. Bu hesabı para aklamak için kullanıyor, fonları buraya aktarıyor ve bunların hastalardan geldiğini iddia ediyordu. Ama beni şok eden şey paranın *miktarıydı*. Her hafta iki ila üç kez, her biri iki ila beş milyon dolar arasında değişen para yatırılıyordu. Grushin yılda yaklaşık yarım milyar dolar kazanıyordu. *Ne halt ediyor bu adam?* Caroline'ın orada olup fikir alışverişinde bulunabilmeyi diledim.

Sabahın ortasında malikaneye geri döndüğümde, Gennadiy duştan çıkmak üzereydi. Bütün gece kumarhanede kalmış ve sadece kıyafetlerini değiştirmek için eve gelmişti. Dört direkli yatağa oturup giyinmesini izlerken, öğrendiklerimi ona anlattım. "Yüz milyonlarca dolar kazanıyor ve en az bir yıldır burada gibi görünüyor. Ne satıyor? FBI olarak bunu nasıl fark etmedik? Ve neden bu kadar çok para istiyor ki? Mikhail, onun asıl istediğinin güç olduğunu söyledi."

Gennadiy, orman yeşili bir gömlek giyerken başını salladı. "Bilmiyorum. Bu..." Gözlerini ovuşturdu. "Rahatsız edici."

Düşünmeye çalışıyordum, ama dikkatim dağılmamak için zorlanıyordum. Perdelerin arasından sızan sıcak güneş ışınları, pürüzsüz, karamel rengi teninin bazı kısımlarını aydınlatıyor ve karın kaslarının tepeleri ve vadileri üzerinde kayıyordu. Vücudu gömleğin altında yavaşça kaybolurken, tersine striptizci izler gibi özlemle izledim. Manşetlerini bağladı, sonra düğmelere geçti. Ama uykusuzdu ve ilk düğmeyi yanlış deliğe taktığını fark etmeden üç düğmeyi bağlamıştı. "*Blyat!*" diye mırıldandı.

Yanına gidip onun önünde durdum, büyük vücudunun yanında kendimi çok küçük hissettim. Ellerini nazikçe kenara itip düğmeleri onun için yeniden iliklemeye başladım. "Dinlenmen lazım," dedim ona.

"Bütün bunlar bittiğinde dinlenirim."

Hmm. Bu benim söyleyeceğim bir şeye çok benziyordu. Dışarıdan bir işkolik görmemiştim hiç. Düğmeleri ilikledikten sonra, onu rahatlatmak umuduyla avuçlarımı göğsüne koydum. Şüpheyi bana kaşlarını çattı ve ben yutkundum: Huysuz bir boğayı sakinleştirmeye çalışan bir fare gibi hissettim kendimi. Ama ona yardım etmeye kararlıyım. "Sen... çok çalışıyorsun," dedim nazikçe. "Gittikçe daha çok. İşini kurmak, düşmanlarını yok etmek. Bence... içinde bir öfke var ve bu öfke seni sürüklüyor." Mahvolmuş bacağıma baktım, ailemi, kaçırdığım çocukluğumu düşündüm. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ama senin durumunda... öfke azalmıyor, daha da kötüye gidiyor gibi geliyor."

Gennadiy kaşlarını kaldırdı. *Ee?*

Derin bir nefes aldım. Onu kızdırmak istemiyordum. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum, ama onu kızdırırsam hiçbir şey elde edemezdim.

"Ne oldu?" diye sordum, o kadar sessizce ki neredeyse fısıldayarak. "Nereden geliyor? Belki yardımcı olabilirim."

Yüzünü buruşturdu ve bir şey söylemeye başladı: belki bana sertçe cevap vermek için. Ama sözlerini geri aldı. Sonra tekrar, ve tekrar, sözlerini geri aldı. Derin bir nefes aldı, sonra ellerini yanaklarıma koydu ve bana baktı. Kalbim sevinçle çarptı: bunu yürütmek için çok çaba sarf ediyordu. "Teşekkür ederim," dedi. "Biliyorum... İyi niyetli olduğumu biliyorum. Ama bu benim konuşabileceğim bir konu değil."

Eğilip beni yumuşak ve şefkatle öptü, onun bu kadar nazik olabileceğini fark edince kendimi eriyip gittiğimi hissettim. Ama bunun ne olduğunu da anladım: konuyu değiştirmek için bir yoldu.

Öpüşmeyi bırakıp kapıya yöneldi. "Gitmem gerek. Silah sevkياتında bir sorun çıktı. Ama Grushin'in telefon numarasını da araştırmaya çalışacağım. Tanıdığım bir hacker var..."

Elimi kaldırdım: *dur*. "Yeterince işin var. Bırak ben halledeyim. Ben de bir hacker tanıyorum." Düşünerek iç geçirdim. "Ayrıca, onun erkek arkadaşıyla da konuşmam gerek."

GENNADIY

AYRILMADAN ÖNCE Valentin'i buldum ve Grushin'in ön iş yeri olan tıp kliniğini gözetlemeye başlamasını istedim. Sonra şehrin diğer tarafına doğru yola çıktım, ama hemen trafiğe takıldım. Yavaş yavaş ilerlemek her zamankinden daha sinir bozucuydu, çünkü arabam hurdaya döndüğü için Radimir'in büyük Mercedes'ini kullanmak zorundaydım. Hiçbir kumanda beklediğim yerde değildi ve kendimi beceriksiz ve işe yaramaz hissediyordum. BMW'mi özledim.

Önümdeki arabanın tamponuna öfkeyle baktım. *Bunun için vaktim yok!* Sanki yüzlerce tabak döndürmeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Grushin'in neyin peşinde olduğunu bulmalı ve onu durdurmalıydık. Ama hala kumarhaneyi işletmem ve sayısız başka işi yönetmem gerekiyordu ve hepsi aynı anda sorunlarla karşılaşılıyor gibiydi.

Bir de Alison vardı.

Onu düşünmek bile göğsümü *kabartıyordu*. Aylarca arka aynamda ve görüş alanımın kenarlarında onu izledikten sonra, sonunda o *benim* olmuştu. Neredeyse sarhoş olmuştum: Her gün, bütün gün, vücudunun sıcaklığını hissederek, saçlarının kokusunu içime çekerek geçirmek istiyordum.

Ve yine de... *bir gün* birlikteydik ve ben şimdiden her şeyi mahvediyordum. O öfkem hakkında soru sorar sormaz, ben kendimi kapattım. *FBI ajanına aşık olmanın bedeli buydu*. Ruhumda bir şeylerin kırık olduğunu anlamıştı. Ve şimdi bir şeylerin peşinde olduğunu bildiği için, asla vazgeçmeyecekti. Polis içgüdüleri onun kanında vardı ve en az benim kadar inatçıydı.

O haklıydı. Öfke beni sürüklüyordu ve her gün daha fazla şiddet, daha fazla toprak, daha büyük bir imparatorluk istiyordu. Çok fazla zorluyordum: geçen ay kartelin tedarik hatlarına müdahale etmem

muhtemelen bu yüzden beni caz kulübünde öldürmeye çalıştılar. Bu yolun tek bir sonla biteceğini biliyordum, benim ölümümle. Ama...

Durmak, öfkenin yavaşlamasına ve kaybolmasına izin vermek anlamına geliyordu ve bunu yapamazdım, Alison'la bu konuyu konuşamadığım için. Öfkenin altında yatan şeyle yüzleşmek istemiyordum.

Kafamı salladım ve küfrettim. Trafik *hala* hareket etmiyordu. Uykusuzluktan bitkin ve huysuzdum, başım zonkluyordu... *Kahveye ihtiyacım vardı.* Ve Conroy Alışveriş Merkezi'nin girişinin hemen yanındaydım. İçeri girip kafein alabilir, klimalı serinlikte birkaç dakika dolaşabilir ve belki kafamı boşaltabilirdim. Burada oturarak bir şey yapabileceğimi sanmıyordum.

Beş dakika sonra, elimde kahvemle alışveriş merkezinde dolaşıyordum. Üçlü shot istemiştım ve kafein beynimi uyandırmak için sertçe masaj yapıyordu. Belki de bu yüzden bir aydınlanma yaşadım. Etrafımdaki insanlara baktım ve sonunda burayı neden hep sevdiğimi anladım.

Normalikti. Normal hayatları olan, eşleri, kocaları ve çocukları olan insanlar. Kız arkadaşlarına iç çamaşırı alan erkekler. Çocuklarına oyuncak alan babalar.

Ben de bunu tatmak istedim. Belki de bilinçsizce, hep istemişimdir. Bratva, Aristov imparatorluğunu kurmak, yıllardır ruhumu adadığım her şey... artık yeterli gelmiyordu. Daha fazlasını istedim. *Onu* istedim.

Ama, Tanrım, bu nasıl işe yarayacaktı ki?! O, özünde bir polisti. İyi bir insandı. Bizim dünyamızın bir parçası olmak onu kirletir, yozlaştırırdı... ve o bu değişimi göze alsa bile, ben onun bunu yapmasını istediğimden emin değildim. Onun iyiliği, onda sevdiğim özelliklerden biriydi. *Blyat*, onu tüm tehlikelerden uzak, malikanemdeki bir odaya kilitlemek istedim... ama bunu denersen, karate tekmesiyle hayalarımı tekmeleyecekti. Yorgun gözlerimi bir saniye kapattım ve ovuşturdum. Bu ilişki meselesi çok karmaşıktı.

Gitme zamanı. Kahvemi bir yudum içtim, kendimi hazırladım, gözlerimi açtım ve...

Yemek alanının diğer tarafında tanıdık bir yüz gördüm. İmkânsızdı. Ama oydu.

"Merhaba, Gennadiy," dedi Viktor Grushin.

ALISON

FBI'ın řu ana kadar telefonumu dinleyeceęini dūřundūm, bu yūzden Calahan'ı aramak için kullan-at telefon kullandım. Bu, ekranında "*Bilinmeyen Arayan*" olarak gōrūndūęūm anlamına geliyordu, ama yine de telařla "*Alison?!*" diye cevap verdi.

Midem bulandı. Katığımdan beri zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Neredeyse iki gūn geçmişti. "Evet," dedim suçlulukla. "Ben iyiyim."

Calahan rahat bir nefes aldı ve Yolanda'ya *onun iyi olduęunu* baęırdıęını duydum. Sonra bana baęırmaya bařladı, ki dūrūst olmak gerekirse, bunu hak etmiřtim. "Neredeydin?!" diye baęırdı. "*Aramadın mı? Őldūęūnū sandım!*"

"Őzūr dilerim..." diye bařladım ama o henūz bitirmemiřti.

"Chicago'nun ortasında bir araba kovalamacası oldu, bir BMW delik deřik oldu, FBI *hala* olay yerini inceliyor, koyu saçlı bir kadın motosikletle uzaklařırken gōrūldū, senin olduęunu umuyordum ama bilmiyordum..."

Sōzūnū kesmeye çalıřtım. "Ben..."

"FBI peřimdeydi, ama onlara senin benimle iletiřime geçmedięini sōyledim. Bu durumda, bu *gerçekten doęruydu* ūnkū sen *telefonu açmaya* tenezzūl etmedin!"

Calahan sonunda Őfkesini dindirdi ve nefes nefese kaldı. Ben de gōzlerimi kapatıp piřmanlık duydum. O her zaman beni korumuřtu, ama ben her zamanki gibi gizemi ōzmele meřgul olduęum için onu korkutmuřtum. *Gizemi ōzme... ve Gennadiy'yi becermek*. Yūzūmū buruřturdum. "Őzūr dilerim, Sam. Seni aramalıydım."

"Őyle mi dūřūnūyorsun?!" Ama onun sakinleřtięini duyabiliyordum ve Őfkesinin sadece beni Őnemsedięi için olduęunu biliyordum. İçini ekti. "Ne oluyor, Alison?"

Etrafıma baktım. Gennadiy ile ilk kez öpüştüğümüz yerde, oturma odasında duruyordum. "Çok şey oldu," diye itiraf ettim. Derin bir nefes alıp dışarı çıktım, malikanenin bahçesine. Bakımlı çimlerin üzerinde dolaşırken, Gennadiy'nin tiyatroyu yakmasıyla ilgili onunla yüzleştiğim geceden bugüne kadar olan her şeyi anlattım.

Uzun, yavaş bir hırıltı duyuldu. Calahan'ın sakallarını ovuşturduğunu hayal ettim. "Ona aşık oldun mu?" diye sordu inanamayan bir sesle.

Ağzımı birkaç kez açıp kapattım. "Hepsi birden olmadı. Aylar sürdü. Bir nevi... beni gafil avladı."

"Alison, bu adam bir katil. Şimdiye kadar kaç kişiyi öldürdü?"

Dün gece itibariyle bir tane daha, diye düşündüm. *Beni korumak için.* "Çok fazla," diye itiraf ettim.

"Duyduğuma göre, durumu gittikçe kötüleşiyor," dedi Calahan. "Kontrolünü kaybetmiş."

O, patronumu Gennadiy'nin peşine düşmeme izin vermesi için ikna etmeye çalıştığım zamanki halime benziyordu. Gözlerimi kapattım. Son birkaç ayda çok şey değişmişti. "O sadece bir canavar değil," diye mırıldandım. "O..." Diye iç geçirdim. "Bence onun böyle olmasının nedenleri var. Belki ben..."

"Onu değiştirebilirsin?" diye sordu Calahan.

Gözlerimi kapattım ve hiçbir şey söylemedim. Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyordum.

"Kavga etmek istemiyorum," dedi Calahan. "Ve sana ders vermek için burada değilim. Sadece güvende olmanı istiyorum."

"Biliyorum. Teşekkürler."

Ciddiydim. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Calahan.

Grushin'in telefon numarasının yazılı olduğu kağıda baktım. "Yolanda'nın yardımına ihtiyacım olan bir şey var..."

"Bekle." Calahan'ın odanın diğer ucuna yürüdüğünü duydum. "Sıra sende," diye mırıldandı ve yumuşak bir öpücük sesi geldi. Sonra hoparlöre bağlandım.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Yolanda.

Gergin bir şekilde kağıtla oynadım. "Bu telefon numarasından yapılan tüm aramaları bilmem gerekiyor."

"Pfft," dedi Yolanda. "Kolay. Numarayı oku bana."

"Ben bir kaçakım," diye vurguladım. "Bana yardım ettiğini öğrenirlerse, hapse girebilirsin."

"Arkadaşlar ne için var? Şimdi numarayı oku."

Ben okudum. Yolanda'nın parmaklarının klavyede kayışını duydum, ardından Enter tuşuna son bir kez, zafer dolu bir vuruş yaptı. "Kolay," dedi bana. "İsim ve adreslerin listesi hazır. Sana göndereceğim."

Rahatladım. "Teşekkürler, Yolanda."

Calahan tekrar hatta geldi. "Bu Grushin denen adam kötü haber gibi görünüyor. Uçağa atlayayım mı?"

Neredeyse kalp krizi geçirecektim. "*Hayır!* Tanrım, hayır, Sam, Chicago'ya gelme. Benimle konuştuğun için işini kaybedebilirsin!"

"Tamam, tamam," diye homurdandı. "Ama Alison? Dikkatli ol."

GENNADIY

İLK BAŞTA rüya gördüğümü sandım. Alışveriş merkezinin ortasında uyuyakalmıştım ve kabus görüyordum. Her an uyanabilirdim.

Ama hayır. Grushin tam orada, üç metre uzakta duruyordu ve yaklaşıyordu. Gri takım elbisesi gümüş rengi sakalına uyuyordu, koyu kırmızı kravatı göğsünde bir kan lekesi gibi duruyordu. Altmışlı yaşlarının başındaydı, ama orduda kazandığı tüm kaslarını korumuştı ve yağlı olmayı bir zayıflık olarak gören, zayıf ve sert bir yapısı vardı.

Gözlerimi kırıştıtararak durumu anlamaya çalıştım. *O burada. Tam burada.* Sadece Alison'ı öldürmeye çalışmış ya da Mikhail'in eski sevgilisini öldürmüş olması değil. O, tüm Bratva'nın baş düşmanıydı: sanki şeytanın kendisi yeryüzünde yürüyordu. Kılıfındaki silahımın rahatlatıcı ağırlığını hissettim. *Onu öldürebilirim. Onu hemen şimdi öldürebilirim ve bir daha kimseye zarar veremez...*

Ama yapamadım. Alışveriş merkezinin tam ortasındaydık ve en az dört güvenlik kamerası sayabiliyordum. Video kaydında birini öldürürsem, mucizevi avukat Conrad bile beni kurtaramazdı. Ama Grushin de beni öldüremezdi. Beni malikaneden takip etmiş ve halka açık bir yerde olana kadar beklemiş olmalıydı.

Konuşmak için buradaydı.

Yavaşça yemek alanındaki masalardan birine oturdum. Grushin karşımda oturdu. Bana, sanki hala medyanın onu tasvir ettiği gibi asil bir polismişim ve ben de temizlenmesi gereken suçlu bir pislikmişim gibi, gizlemeye çalışmadan hor gören bir bakışla baktı. Ben de ona aynı şekilde baktım, içimde kaynayan saf nefretle.

Komikti, ama Alison'la ilk tanıştığımda ondan nefret ettiğimi sanmıştım. Artık gerçek nefretin ne olduğunu biliyordum. Bu adam, Alison'ın olduğunu düşündüğüm her şeydi: yozlaşmış ve umursamaz, bozuk bir sistemin parçası. Peki ya onun iddia ettiği gibi dürüst, asil bir polis miydi? Alison aslında

öyle biriydi. Sadece o, tuzağa düşürölüp kaçak duruma düşmüştü, adam ise zengin bir adam olmuştu.

"Gennadiy Aristov." Rusça konuştu ve bir öğretmenin öğrencisini azarlarkenki ses tonuyla konuştu. "Sen ve kardeşlerin, ben sizi yakalayamadan ülkeden sıçanlar gibi kaçmış olmanız her zaman bir pişmanlık kaynağı olmuştur."

"Kaçmadık," dedim sinirli bir şekilde. "Fırsatlar ülkesine geldik."

Grushin yaklaşarak, "Sen listemin sonuncusun. Nedenini biliyor musun?" diye sordu. Gülümsedi. "Sen hiç gerçek bir Bratva olmadın. Senin bir mirasın yok. Ailen, büyükannen ve büyükbaban kardeşliğe üye değildi. Siz sadece gangster olmaya karar veren üç veletsiniz. Sonra da aptal amcanızı da yanınıza aldınız."

Onun casus taktikleri kullandığını, kafamın içine girmeye çalıştığını biliyordum, ama yine de biraz canımı yakmıştı. Bir zamanlar Alison'ın benim düşmanım olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi bunun Grushin olduğunu anladım. O her bakımdan benim tam tersimdi: Ben öfkeliydim, o soğuk ve duygusuzdu; ben arkadaşlarıma ve aileme güveniyordum, o yalnızdı.

"Yine de bir anlaşma teklif etmeye hazırım," dedi Grushin. "Aristovları rahat bırakacağım. İşlerini elinde tutabilirsin. Sana ve kardeşlerine dokunmayacağım. Sahip olduklarını elinde tutabilirsin." Koltuğuna yaslandı. "Tek yapman gereken kadını teslim etmek."

İçimde öfke dalgası hissettim. *Kadın*. Ona bir isim bile vermeyi lütfetmemişti. Ama ben de kafam karışık. Başlangıçta, onun hayatta olduğunu bilen tek kişi olduğu için onu öldürmeye çalışmıştı. Ama şimdi ben ve tüm kardeşlerim bunu biliyorduk. Onu öldürmek sırrını saklamasına engel olmazdı. Öyleyse neden onu istiyordu?

Cevap basit olduğu için önemi yoktu. "Siktir git," dedim ona.

Parmaklarını hafifçe koluma koydu ve sanki bir örümcek oradan geçiyormuş gibi hissettim. "Eğer yapmazsan, imparatorluğunu parça parça yıkarım. Moskova'daki çeteleri yok ettiğim gibi seni de yok ederim. Tüm işlerin biter. Tüm anlaşmaların bozulur. Ve ailene de gelirim, Gennadiy. Sevdiğin herkese. Şimdi *ver bana. Kadını*."

Ve bu sefer duydum. O kadar ustaca aldatıcıydı ki, sesinden neredeyse hiç belli etmiyordu... ama tam olarak değil. Onun hakkında konuşurken

stresin izi vardı.

Korkmuştu. Silahları, gücü ve milyarları olan ailemizden değil. Ondan korkuyordu. O kadar korkmuştu ki, onu başından savmak için Aristovları rahat bırakmaya hazırды.

Aniden anladım. Yozlaşmış bir polisi korkutan tek şey, dürüst bir polistir.

Ona doğru eğildim. "Hayır," dedim, yüksek sesle ve net bir şekilde.

Kaşlarını çattı ve bana baktı. Beni analiz ettiğini, nefesimden vücut dilime kadar her şeyi incelediğini biliyordum, ama umursamadım. "Ona aşıksın," dedi tiksintiyle.

Bu kelimeyi duymak şok ediciydi. Haftalardır zihnim bu kelimeyi dolambaçlı yollardan dolaştırıyor, ona her şey diyor ama bu kelimeyi söylemiyordu. Ama şimdi kelime tam önümde duruyordu ve...

Ona kaşlarımı çattım. Hala bir ilişkiyi nasıl yürüteceğimi ya da onu benimle birlikte aşağı çekip öldürölmesine neden olmadan ona nasıl yakın olacağımı bilmiyordum. Ama emin olduğum bir şey vardı.

"Haklısın, ona aşığım," dedim Grushin'e. Öfke titrek dalgalar halinde vücudumu sardı ve artık oturmaya devam edemedim. Ayağa kalktım, sandalyemi geriye doğru devirdim ve masaya eğildim. "Biliyorsun, Aristovlar hakkında haklıydın. Biz Bratva kraliyet ailesi değiliz. Uzun bir suçlu soyundan gelmiyoruz. Ama bu, kurallara uymadığımız anlamına gelmez. Benim şehrimde ne yaptığını öğreneceğim. Seni durduracağım. Ve eğer kadınıma dokunursan, lanet olası bir yangın baltasıyla kafanı koparırım."

Arkamı dönüp geriye bakmadan öfkeyle uzaklaştım. Grushin korkutucu ve aşırı güçlüydü ama şimdi ufak bir umudum vardı. Alison'dan korkuyordu çünkü onu ifşa edebilirdi.

Bu kadar çok parayı nasıl kazandığını merak ediyorduk. Artık bunun normal uyuşturucu, kumar veya koruma haraçları olmadığını biliyorduk, çünkü bu tür şeyleri yetkililere rüşvet vererek görmezden gelmelerini sağlayabilirdi. Bu, o kadar kötü bir şey olmalıydı ki, kamuoyu yetkililerden bunu durdurmalarını *talep edeceği* için gün ışığına çıkaramazdı.

Tek şansımız Alison gibi olmak, polis olmak. Grushin hepimizi öldürmeden önce yaptığı şeyi ifşa etmektir.

ALISON

İnledim ve boynumu bir tarafa, sonra diğer tarafa eğdim, kaslarım gerginlikten o kadar kasılmıştı ki beton gibi hissettiriyordu. Bütün gün masada kambur oturmuş, Grushin'in aradığı herkesi titizlikle incelemiştim.

Gennadiy eve gelene kadar yapabileceğim başka bir şey yoktu, bu yüzden malikanede tekrar dolaşmaya başladım. Mikhail'i oturma odasında, köpekleriyle yerde yuvarlanırken buldum. Köpekler düğümlü bir ip ile halat çekmece oynuyorlardı. Yürümeye devam ettim ve kendimi mutfakta buldum. *Vay canına*. Mutfak çok büyüktü, parlak paslanmaz çelik yüzeyler ve aletler vardı ve şefin aynı anda altı farklı yemek pişirmesi gerektiğinde kullanabileceği devasa bir ocak vardı. Bir kapıyı açtım ve içinde sığır eti ve kuzu budu bulunan bir derin dondurucu ve yanında bir kiler buldum. Tavana kadar uzanan raflara baktım. Patates torbaları, sebze ve egzotik meyve kasaları, konserve ürünler ve neredeyse her şeyi pişirmek ve fırınlamak için gerekli olan tüm un, tahıl ve baharatlar vardı.

Kiler kapısı arkamda kapanmıştı ve ben çıkmak için kapıyı açmak üzereydim ki mutfağa iki ses girdi, biri derin ve Rusça, diğeri yumuşak ve sakın. Radimir ve Bronwyn.

"...senin için önemli," diyordu Bronwyn.

"Bu *Mikhail* için önemli," dedi Radimir. "Pakhan'ın gelecek nesli düşünmekle yükümlü olduğunu söyleyip duruyor." Kapının aralığından içeriye baktım. Benden iki metre uzakta, kiler kapısının önünde duruyorlardı. Radimir, her zamanki gibi üç parçalı takım elbisesiyle, mutfak adasına yaslanmış olan karısının üzerinde kambur duruyordu. Dudaklarımı ısırdım. Kapıyı açıp orada olduğumu onlara söylemeli miydim?

"Ama bu senin için de önemli," dedi Bronwyn nazikçe.

Radimir kaşlarını çattı ve etrafına bakarak kimse dinlemiyor mu diye kontrol etti. *Kahretsin*. Ben bir şey yapamadan, konuşmaya başladı. "Bir yıl önce bana sorsaydın, çocuk sahibi olmayı düşünmezdim bile. Ama şimdi..." Elini Bronwyn'in karnına koydu ve sesi neredeyse hüzünlü bir hal aldı. "...seninle..." Gözlerinin derinliklerine baktı. "Ama benim için önemli olan tek şey, *Krasavitsa*, senin mutlu olman."

Bronwyn dudağını ısırdı, sonra elini uzattı ve parmaklarıyla onun sakallı yanağını okşadı. "Biliyorsun... eğer bir bebek istiyorsak, çok fazla yapmamız gereken bir şey var."

"Buraya sana sandviç yapmak için gelmedik mi?" diye alay etti Radimir.

"Sandviç bekleyebilir," diye mırıldandı Bronwyn ve başını yukarı kaldırdı, bir saniye içinde dudakları onun dudaklarına değdi. Sonra elleri süveterinin altına kayd ve... *Oh. Um...* Yüzümün kızardığını hissettim. Onlar bitirene kadar burada sıkışıp kalacaktım.

O anda, şef bir kutu market alışverişi ile içeri girdi. Kapıda durdu. "Üzgünüm, efendim."

Radimir başını salladı, ellerini Bronwyn'in poposunun altına soktu ve onu kaldırdı, Bronwyn şaşkınlıkla çığlık attı. "Misafir odası mı?" diye fısıldadı.

"Misafir odası," diye nefes nefese cevap verdi Bronwyn.

Şefi geçip koridora çıktılar. Rahatlamış bir şekilde çöktüm. *Vay canına*.

Sonra şef, market alışverişlerini kaldırmak için kiler kapısını açtı ve orada gizlendiğimi görünce şaşkınlıkla geri atladı.

"Beni aldırmayın," dedim utangaç bir şekilde. Kolunun altından geçip aceleyle uzaklaştım.

Mutfaktan çıkarken aklıma bir şey geldi: *Valentin nerede?* Bütün gün evdeydim, koridorun hemen yanındaki çalışma odasında çalışıyordum, bu yüzden insanların ne zaman gelip gittiğini biliyordum. Valentin bir saat önce

klınkte gözetleme görevinden dönmüştü ve tekrar dışarı çıkmamıştı, ama ortalarda yoktu.

Sonra Gennadiy'nin  rlanda barında bana söylediği şeyi hatırladım. Valentin'i  zen yıldönümü... bugün idi. Ve aniden, onun tam olarak nerede olacağını anladım.

Doğruca en üst kata çıktım ve taş balkona açılan kapıyı buldum. Onu korkutmak istemediğim için merdivenleri yavaşça çıkarken bir şey fark ettim: O anda bu konağı evim olarak görmüştüm.

Merdivenler, evin önünden görünmeyen, alçak bir korkuluğu olan küçük, düz bir çatı bölümüne çıkıyordu. Ve onu orada buldum, bacakları boşluğa sarkmış halde korkuluğun üzerinde oturuyordu. Beni duyunca başını kaldırdı ve gözlerinde acı dolu bir bakış gördüm. Beni yanına davet etmedi, ama gitmemi de söylemedi.

Yutkundum ve son birkaç basamağı çıktım, sonra aşağı baktım. *Ulp*. Yüksekte korkmam, ama burası    kat aşağıya taş d şeli zemine iniyordu ve bu herkesi tedirgin ederdi. Neredeyse geri dönüp aşağı inecektim. Hava soğuyordu, yağmur tekrar başlayacak gibi görünüyordu ve şefe kahve ya da sıcak çikolata yapmasını isteyebilirdim...

Ama Valentin çok yalnız görünüyordu. *Mikhail neden onu teselli etmiyor? Ya da Radimir?*

Ona yaklaştım, sonra tam arkasına geçtim, ama o hala konuşmuyordu. Belki sesinin titrememesine g venemiyordu.

Tamam. Tek bir şey yapabilirdim.

Çok dikkatli bir şekilde, parapetin üzerine çıktım ve yavaşça oturdum...

Botlarımdan biri yana doğru sallandı ve bacağım altımdan kaydı. Kıçım parapetin kenarına sertçe çarptı ve kaymaya başladım, korkudan  iğlik bile atamadım...

Valentin dönüp beni kollarımın altından yakaladı, felaketten bir santim uzaklıkta. "Dikkatli ol!" dedi bana. Sonra, ben güvenli bir şekilde oturuğumda, "Sana bir şey olursa Gennadiy beni öldürür!" dedi.

Korkudan nefes nefese kalarak teşekkür etmek için başımı salladım. Sonra, onun söylediklerini sindirirken, bir sıcak ışıltı yayıldı içimden göğsüme. Nefesim

nefesim düzeldiğinde, "Neden bu kadar çok zamanını yüksekte geçiriyorsun?" diye sordum.

Bana bir bakış attı. "Bu günlerde her yerde güvenlik kameraları var," dedi. "Ama hepsi aşağıya bakıyor."

Bu yüzden onu hiç yakalayamadık, diye düşündüm. "Burada kameralar için endişelenmene gerek yok," dedim nazikçe. Etrafıma baktım. Bahçelerin muhteşem manzarası vardı. Bu yüzden mi buraya çıkmıştı? Onları sakinleştirici mi buluyordu?

Valentin iç geçirdi. "Buradan her şey daha kolay görünüyor."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. Sonra onun bakışını takip ettim ve nerede hata yaptığımı anladım: Yeterince uzağa bakmamıştım. Valentin bahçelere, etrafımızdaki sokaklara ya da yakınımızdaki herhangi bir şeye bakmıyordu. Uzakta, karayolunu geçen karınca büyüklüğündeki insan kalabalığını ve trafik ışıklarında durmuş renkli araba yılanlarını izliyordu. Mesele yüksekte olmak değildi. Mesele herkesi uzak tutmaktı.

Boynunda taktığı, bir erkek için fazla küçük ve narin olan gümüş kuşu inceledim. "Adı neydi?" diye sessizce sordum.

Yavaşça dönüp bana baktı ve zırhının biraz açıldığını hissettim. "Ruslana," dedi. "Adı Ruslana'ydı." Yüzünü çevirip tekrar uzağa baktı ve ben her şeyin bittiğini sandım. Ama sonra elinin benimkine doğru yavaşça uzandığını hissettim. Elini tuttum, sıktım ve yağmur başlayana kadar öyle kaldık.

Çatıdan yeni inmiştım, saçlarımda yağmurun ilk damlaları hala parılıyordu ki, Gennadiy çılgın gözlerle içeri daldı. Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne oluyor... *MMF!*"

Tek bir hareketle beni belimden yakaladı, kendine çekti ve öpmeye başladı. Şok içinde bir saniye kollarımı salladım, sonra kendimi ona bıraktım. Dili dudaklarımı izledi, sonra beni sert ve derin bir şekilde öpmeye başladı, elleri sanki benim gerçek olduğumu, orada olduğumu kendine kanıtlamak istercesine yanlarımı yukarı aşağı okşuyordu.

Sırtım duvara çarptı ve beni oraya sıkıştırdı, büyük elleri bacaklarımı ve kalçalarımı okşadı ve öpücük değişti, ateşli ve aç bir hale geldi. O güçlü parmakların her dokunuşu, vücudumda acil bir zevk dalgası yaratıyor, kasıklarımaya ulaştığında eriyen, sıvı bir ısıya dönüşüyordu. Bu adam beni beş saniye içinde sakinlikten coşkuya ulaştırabilme yeteneğine sahipti.

Sonunda öpüşmeyi bıraktı ve beni nazikçe yere indirdi, ben de titrek bacaklar ve hassas dudaklarla orada durdum. "Ben sadece..." Gennadiy gözlerimin içine baktı ve omuzlarımı neredeyse acı verecek kadar sıkıca sıktı. Sonra beni tekrar kendine çekti ve bu sefer sadece sarıldı, yüzümü göğüs kaslarının arasına gömdü. Farklı bir sıcaklık içimi kapladı ve gözlerimi kapattım. Bu, o efsanevi, sıcak duşları aldığımdaya aradığım şeydi. Tam olarak buydu.

Beni bırakması uzun zaman aldı. Alnı stresle kırışmış, yanakları ise sakallarla kaplıydı. İki gündür uyumamıştı ve en son ne zaman yemek yediğini merak ettim. Tıpkı benim her zaman yaptığım gibi, kendini çok zorluyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

O içini çekti ve beni büyük bir deri koltuğa oturttu, önümde çömeldi. "Viktor Grushin'i gördüm," dedi bana. "İşlerimizin peşinde, *bizim* peşimizde: hepimiz hedefiz. Onu durdurmazsak her şeyi mahvedecek."

Polis zihnimle bir an bunu düşündüm. Bir şeyler ters geliyordu. "Neden sadece seni tehdit etmek için kendini ifşa etme riskini göze alsın ki? Bu mantıklı değil." Kaşlarımı attım. "Tabii bir 'ya da' yoksa." Gennadiy'nin yüzünü inceledim: iyi bir yalancıydı, ama onu uzun süredir izlediğim için her hareketini biliyordum. "Bir 'ya da' *vardı*," mırıldandım. Gennadiy suçlu bir şekilde başka yere baktı ve ben de anladığımdaya ağzım açık kaldı. "O *beni* istiyordu!"

Gennadiy ellerimi tuttu, sesi demir gibiydi. "Seni alamayacak."

Göğümde hasta bir korku yükseliyordu. Ondan yardım istemek için gelmiştim; müttefik olabileceğimizi düşünmüştüm. *Bunu* hiç istemedim! "Benim yüzümden her şeyi mahvedecek!"

Gennadiy ellerimi bir araya getirdi ve büyük elleriyle onları kavradı. "Hayır, yok. Çünkü onu durduracağız. Birlikte."

Ailesinin geri kalanını topladı ve onlara durumu anlattı. "Ne yaptığını anlamamız gerekiyor," dedi Gennadiy onlara. "Grushin, artık hepimizin hedef olduğunu açıkça belirtti. Bu iş bitene kadar hepiniz buraya, malikaneye gelip kalmalısınız." Radimir başını salladı ve Bronwyn'in elini sıktı.

"Grushin'in kliniğini kontrol ettim," dedi Valentin. "Oldukça lüks bir yer: burun ameliyatından sonra iyileşirken kendinizi şımartabileceğiniz bir spa var. Meşru bir işletme gibi görünüyor. Çiti tırmandım ve çöp konteynerini karıştırdım, ama bulabildiğim tek şey normal tıbbi atıklar oldu. Sonra belki de bir tür hap fabrikasıdır ve reçeteli ilaçlar satıyorlar diye düşündüm, bu yüzden tüm ambalajları fotoğrafladım, ama sadece anestezikler, antibiyotikler vardı... Tek duymadığım şey takrolimus denen bir şeydi."

"Bu da sokakta satabileceğin bir şey değil," dedi Bronwyn. "Bana artrit için reçete edildi; sadece bir bağıışıklık baskılayıcı."

Gennadiy, Valentin'in omzuna vurdu ve Bronwyn'e teşekkür etmek için başını salladı. "Yani klinik kumarhane gibi: Grushin'in para aklamak için kullandığı yasal bir paravan."

Bunu kafamda düşündüm. "Büyük işlemleri gizlemek için oldukça iyi bir yol. İnsanlar tıbbi tedavi için yüzbinlerce dolar ödüyorlar. Ya... Grushin gerçekten değerli bir şey satıyorsa? Müşterileri klinik aracılığıyla ödeme yapıyor, liposuction veya yüz germe olarak kaydediliyor ve kimse farkına varmıyor."

"Peki, o kadar değerli olan şeyi ne satıyor?" diye sordu Radimir. "Teknoloji mi? Bilgi mi?"

Hepimiz birlikte çalışıyor, fikirlerimizi paylaşıyorduk ve bir an için sanki FBI'ya geri dönmüş gibiydik. Bir şey hissettim ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım.

"Bazı müşteriler muhtemelen gerçek hastalar," dedi Bronwyn düşünceli bir şekilde. "Ama bazıları da onun müşterileri olacaktır. Hasta listesini ele geçirebilir miyiz?"

Kafamı salladım. "Hasta kayıtları gizlidir. FBI'da çalışıyor olsam bile, bu tür bilgileri elde etmek zor olurdu." İç geçirdim. "Grushin akıllı, bunu kabul etmeliyim."

"Grushin'in telefonundaki numaralar ne olacak?" diye sordu Gennadiy.

Yolanda'nın bana verdiği numaraların listesini ona gösterdim, çıktı artık fosforlu kalemle işaretlenmiş bir gökkuşağı gibiydi. "Bunların hepsi Moskova'daki numaralar; muhtemelen orada çalışırken edindiği bağlantılar. Yani, ne satıyorsa, onu Rusya'dan temin ettiğini tahmin ediyorum." Sonraki birkaç satırı işaret ettim. "Bunlar Chicago'daki numaralar. Bu bir kaynak şirketi. Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum. Ve bu da küçük bir yerel nakliye şirketi... Dağıtım olabilir mi diye düşündüm? Ama müşterileri mallarını klinikten alıyorsa bu mantıklı gelmiyor."

Gennadiy başını salladı. "Aferin." Gururla doluyordum. Radimir bile isteksizce etkilenmiş görünüyordu.

"Diğer numaralar ne?" diye sordu Valentin, son birkaç sırayı işaret ederek.

Ben iç geçirdim. "Bunlar kayıtlı isim veya adresi olmayan numaralar. Tek kullanımlık telefonlar, muhtemelen yerel suçlular. Grushin'in sık aradığı numaraları işaretledim."

Gennadiy düşünceli bir şekilde başını salladı. Sonra parmağıyla vurgulanan numaralardan birine dokundu ve yüzü soldu. "Bu..." Sesi kesildi, telefonunu çıkardı, bir numarayı kontrol etti ve sonra tekrar kontrol etti.

"Ne?" diye sordum endişeyle. "Ne oldu?"

Sesi boşuktu. "Numaralardan biri Yakov Beletski'nin."

GENNADIY

ÖNE EĞİLİP, avuç içlerimle yemek masasının pürüzsüz ahşap yüzeyine vurdum. Nefes almakta zorlanıyordum. *Yakov!* En iyi arkadaşım.

"Odayı bana bırakır mısınız lütfen?" diye sordum. Herkes başını salladı ve Alison dışında herkes odadan çıktı. Alison ellerini ellerimin üzerine koydu ve büyük, özür diler gibi gözlerle bana baktı.

Kafamı salladım. "Bilmem gerekiyordu," dedim ona.

O üzgün bir şekilde başını salladı ve gitmeye başladı, ama ben onun bileğini tuttum. "Hayır," dedim sert bir sesle. "Kal." O da başını salladı ve elimi sıktı, ben de onun elini sıktım... *Blyat*, eskiden her gün ondan nasıl kaçabileceğimi planlardım. Şimdi ise ondan ayrılmaya dayanamıyordum. O da Aristov ailesi için vazgeçilmez hale gelmişti. Onun bizim dünyamıza çekildiğini, kanunları çiğnemekle alıştığını hissedebiliyordum, tam da korktuğum gibi. Ama gerçek şu ki, ona ihtiyacımız vardı. O olmadan Grushin'e karşı hiç şansımız yoktu.

"Ne yapacaksın?" diye nazikçe sordu.

Kafamı salladım. "Hiçbir fikrim yok." Yakov her zaman benim dayanağım olmuştu. Böyle bir durumda tavsiye almak için gideceğim kişi tam da oydu. Derin bir nefes aldım... ve silahımın soğuk metali göğsüme bastırdığını hissettim. Gözlerimi sıkıca kapattım. Bratva'daki hainler her zaman aynı kaderi paylaşırlardı, ama... *Yapamazdım. Yakov olmazdı.*

Alison kolunu omuzlarıma doladı. Nefes alırken, cildinin yumuşak vanilya kokusunu aldım ve tüm duyularım uyandı... ama mezarlıkta onu teselli ettiğim zamanki gibi, bu cinsel bir şey değildi. Bu destekle ilgiliydi. *O benim için çok şey ifade ediyor...*

Radimir od a y a daldı. "K u m a r haneye gitmeliyiz. Hemen."

Sesindeki korku, soru sormamı engelledi. Yakov beklemek zorunda kalacaktı. Arabalara koştuk.

Kumarhane kargaşa içindeydi. Çalışanlarım takım elbiseli adamlarla tartışıyordu. Eyalet polisi oradaydı ve kumarbazları oyun masalarından uzaklaştırıyordu. Kumarbazlar, artık nakde çeviremeyecekleri söylenen bir avuç dolusu fişleri sıkıca tutuyorlardı ve herkes birbirine bağırıyordu. En kötüsü de, bir haber ekibi tüm olanları kameraya çekiyordu. Takım elbiseli adamlardan birinden bir kağıt parçası kaptım ve okudum.

Kumar lisansımızı kaybetmiştik.

"Bu imkansız," dedim Radimir'e. "O lisansı *kazandı*."

Yasal olarak. Her şeyi yaptık."

"Bu Grushin," dedi Alison. "Tam olarak söylediği şeyi yapıyor. Kumar kurulu başkanına rüşvet vermiş olmalı."

Mikhail başını salladı. "İmkansız. Adamı tanıyorum. Ona rüşvet vermeyi düşündük, ama o bir izci gibi dürüst. Rüşvet almaz. Grushin'in onu başka bir şekilde kontrolü altında tutması gerekiyor."

Takım elbiseli adamlar beni kumarhaneden dışarı çıkarmaya başladılar. Ailem cam kapılara doğru itilirken, öfkemin kaynar bir kasırgaya dönüştüğünü hissedebiliyordum. Kumarhane benim en gurur duyduğum başarımdı ve Grushin onu birkaç saat içinde benden almıştı. "Haklıydın," diye itiraf ettim Mikhail'e. "Bu adamı hafife almışım."

Kapılardan dışarıya, sokağa itildik. Bir sürü haber ekibi bizi gördü ve bize doğru koştu. "Git," diye Alison'a fısıldadım ve onu ittim. FBI hâlâ onu arıyordu: Her haber sitesinin manşetinde görünmesini istemiyordum. Hızla başını salladı ve bizden ayrıldı, kalabalığın içinde sıradan bir kumarbaz haline geldi.

Muhabirler etrafımızı sarıp sorular yağdırmaya başladılar. Ceketimi düzelttim ve öne çıktım, bunun sadece bir hata olduğunu, meşru işimizin haksız bir şekilde hedef alındığını ve karara itiraz edeceğimizi herkese anlattım. Ama sorular arasında Radimir'in endişeli bakışlarını yakalamaya devam ediyordum. Bu çok, çok kötüydü. Bu sadece ailemiz için bir halkla ilişkiler kabusu olmakla kalmadı, kumarhaneyi kaybetmek mali durumumuzda da büyük bir delik açtı. Bu sadece para kazandıran bir yer değildi; bu

bu, nakit paramızın çoğunu aklamamızın yoluydu ve bu iş yürümezse, Radimir'in yatırabileceği yasal fonlara yasadışı paramızı dönüştüremezdik. Alnımda ter damlaları hissedebiliyordum. İşin bu tarafı *benim* işimdi ve Grushin'in ultimatoomunu reddeden de bendim. Bu sorunu çözmek bana düşüyordu ve nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum. Göğsüm sıkışmıştı: *Tanrım, nefes alamıyorum.*

Muhabirler bir an için Mikhail'e döndüler ve o da onlara sıcak, çekici gülümsemesinden birini göstererek sorularını zahmetsizce savuşturdu. Radimir bu fırsatı değerlendirip beni kenara çekti. O konuşmadan önce ben konuştum. "Bunun benim hatam olduğunu biliyorum," dedim ona. "Alison'ı teslim etseydim..."

Ama şaşırtıcı bir şekilde, Radimir başını salladı ve kaşlarını çatı, sonra Alison'ın caddenin karşısından izlediği yere doğru başını salladı. "Polisleri sevmem," dedi bana, "ama birbirinize karşı ne hissettiğinizi anlayabiliyorum. Onu teslim etmek, Bronwyn'i teslim etmekten daha zordu." Alison ve bana bir bakış attı, sonra yeleğini düzeltti. "Ama Grushin daha fazla zarar vermeden onu durdurmanız gerekiyor."

Şaşkınlıkla başımı salladım. Sonra Alison'ın gözlerine baktım ve o da bana destek olmak için hafifçe başını salladı. Nefes aldım ve bu sefer ciğerlerim gerçekten doldu. İlk kez, yükümü paylaşabileceğim güvendiğim biri olduğunu fark ettim.

Ama bu yeterli olacak mıydı?

GENNADIY

ALISON İŞE KOYULDU. Önce New York'taki hacker arkadaşını aradı ve oyun kurulunun başkanını araştırmasını, Grushin'in onun üzerinde ne tür bir etkisi olduğunu bulmaya çalışmasını istedi. Sonra yemek odasını ele geçirdi ve duvara isimler ve fotoğraflar asmaya başladı, Grushin hakkında bildiğimiz her şeyi haritalandırdı. Yakov'un adını orada görünce midem düğümlendi. *Bana bunu nasıl yapabilirdi?*

Alison'ı, tamamen dalmış bir şekilde dizüstü bilgisayarında yazarken izledim. Daha geçen hafta, FBI ofisinde oturmuş, duvardaki Valentin, Radimir ve *benim* fotoğraflarımıza bakarak ağıımızı çözmeye çalışıyordu. Şimdi ise bizi kurtarmak için çalışıyordu.

Ayağa kalktı, kollarını kavuşturdu ve isimlerin ve yüzlerin bulunduğu haritaya bakmaya başladı. Dansçı gibi parmak uçlarına yükselip düşünürken tekrar aşağı çökmeye başladı ve ben hipnotize olmuş gibi onu izledim. Sonra birden öne atıldı ve başka bir ayrıntı daha ekledi. Tanrım, bu işte çok iyiydi. Bu iş için doğmuştu. Ama — göğsüm sıkıştı — bunun işe yarayacağını hiç sanmıyordum. Grushin'i durdurup onun adını temize çıkarsak bile, her gece benim yatağımda yatıyorsa FBI'ya geri dönemezdi. Ve ben nefes almaktan vazgeçemeyeceğim gibi Bratva'dan da vazgeçemezdim.

Valentin her zamanki gibi sessizce gölgelerin arasından çıktı. "Saat on bir. Seni almamı istemiştin."

Başımı salladım. Bana hatırlatmazsa, zamanın geçip gitmesine izin vereceğim ve işi yarına erteleyeceğimden endişeleniyordum. Bu kadar çok korkuyordum.

Valentin elini omzuma koydu. "Ben tek başıma gidebilirim," dedi.

Başımı salladım. "Hayır." Sesim acıdan boğuk çıkıyordu. "Orada olmam gerek." Elimi eline bastırdım ve ona dönüp baktım. *Küçük kardeşim*. Suçluluk duygusu alevlendi ve bir an için, nefesimi kesen

öfkemi kesip, nefesimi kesecek kadar keskin bir şekilde. Grushin'i, polisleri ve beni kızdıran her şeyi düşündüm, öfkemi gittikçe hızlandırdım, ta ki o savunmasız merkezim gizlenene ve tekrar nefes alabilene kadar.

Böyle devam edemeyeceğimi biliyordum. Suçluluk duygusu her geçen gün daha da artıyordu, bu da öfkenin onu bastırmak için daha hızlı ve daha şiddetli bir şekilde dönmesi gerektiği anlamına geliyordu. Yakında öfke beni yok edecekti: Kazanamayacağım bir kavgaya girip, bir barın zemininde kanlar içinde kalacaktım. Alison'ı da benimle birlikte batıramazdım. Ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Suçluluk duygusuyla baş edemiyordum, bunun hakkında konuşamıyordum bile. O kadar acıyı kaldıramazdım. *Ne yapacağım?*

Derin bir nefes aldım ve duygularımı içime attım. Sonra Alison'a başımı salladım ve üçümüz arabaya doğru yürüdük. Sorunlarım beklemek zorundaydı. Yakov ile yüzleşme zamanı gelmişti.

Yolculuk sırasında Alison bize üzerinde çalıştığı şeyi anlattı. "Kliniği kullanan hastaları bulmaya çalışıyorum. Yeterince hasta bulabilirsek, hangilerinin düzenli hastalar hangilerinin Grushin'in müşterileri olduğunu anlayabiliriz diye düşündüm. Ama neredeyse hiçbir şey bulamadım." Gözlerini ovuşturdu. "Bulabildiğim tek isim, Kuzey Carolina'dan tütün milyarderiy Clayton Tuxworth'du. Bir dedikodu sitesinde, bir yıl önce kliniği ziyaret ettiği hakkında bir haber vardı. Avukatları sitenin haberi kaldırmasını sağladı, ama ben onu arşivde buldum. Müşteri olabilir ya da sadece safra kesesi taşı olan biri olabilir. Bilmenin bir yolu yok. Yetmiş yaşında falan, yani sağlık sorunları olması normal."

Başımı salladım. "Aferin." Gülümsemeye çalıştım, ama yapamadım. Yapmak üzere olduğum şey yüzünden.

Rıhtıma vardık, ama arabadan inebilmek için üç nefes almam gerekti. Sonra uzaktaki kontrol merkezine odaklandım ve başımı eğip hızlıca yürümeye başladım, çünkü durursam tekrar başlayamayacağımı düşündüm. Gecenin bu saatinde rıhtım ıssız ve ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Devasa vinçlerin altından geçtik ve ardından parlak renkli nakliye konteynerlerinin arasından geçtik. "Bu saatte hala burada olacağına emin misin?" diye sordu Alison.

"Yakov'u tanıdığım onca yıldır, gece yarısından önce bu limandan ayrıldığını hiç görmedim," dedim ona üzülmekle.

Valentin bana anlayışla baktı. Her ihtimale karşı, ona destek olması için benimle gelmesini istemiştim.

Kontrol merkezine vardığımızda, çatıya bakarak, orada bahçe sandalyelerinde oturduğumuz tüm zamanları hatırladım. Valentin etrafına bakındı. "Ben burada nöbet tutacağım," dedi bana.

Göğsüm ağrarak Alison'ı karanlık binaya götürdüm, sonra merdivenlerden yukarı çıkarak Yakov'un köşe ofisine ulaştık. Koridora vardığımızda hızımı yavaşlattım ve silahımı çektim. Alison'a başımı salladım, o da silahını çekti. Bildiğim kadarıyla Grushin şu anda Yakov'un yanında olabilirdi ya da Yakov bizim peşinde olduğumuzu biliyor ve bir av tüfeği hazırlamış olabilirdi.

Derin bir nefes aldım... ve kapıyı açtım.

Yakov, altın çerçeveli gözlükleri burnunun ucunda, evrak işleriyle meşguldü. Beni görünce, irkildi, sonra bana geniş bir gülümseme attı. "Gennadiy!" Alison'a dönüp gülümsedi, mutlu ama şaşkıındı. "Neler oluyor?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kıptım. Yakov birçok şeydi, ama iyi bir yalancı değildi. Acaba... *bilmiyor mu?* Göğsümdeki ağırlık yer değıştirdi, kalkmak istiyordu ama cesaret edemiyordu.

Yakov silahlarımızı fark etti. "Gennadiy? Bu ne?"

Ofise girdik. "Yakov, Alison'ı öldürmeye çalışan kişinin kim olduğunu bulduk. Viktor Grushin."

Masasının altına bantla yapıştırdığı silahı çıkaracağını düşünerek kendimi hazırladım. Ama o sadece... çöktü. Başını ellerinin arasına gömdü ve birdenbire elli üç yaşındaki bir adam gibi göründü. "*Blyat*," diye inledi. "Tanrım. Gennadiy, tüm bunların arkasında onun olduğunu bilmiyordum." Alison'a bakarak başını salladı. "Üzgünüm."

Rahatladığımı hissettim. "Ama neden o pislikle çalışmak istedin ki? Moskova'da Bratva'ya yaptıklarından sonra?" "Başka seçeneğim yoktu!" dedi Yakov. "Altı ay önce bana geldi.

Bana şantaj yaptı."

"Neyle?"

Yakov başını salladı. "O bazı şeyleri biliyor, Gennadiy. Bilmesinin imkânı olmayan şeyleri." Derin ve titrek bir nefes aldı. "Kızımı biliyordu."

Kaşlarımı çattığımı hissettim. "Senin bir kızın yok ki." Yakov sadece bana üzgün bir şekilde baktı.

"Sen... *var mı?*" dedim şaşkınlıkla.

"On beş yıl önce, bir kadın vardı... Uzun süre birlikte olmadık, ama bir yıl sonra bir bebekle geri döndü, *benim* bebeğimle. Benden hiçbir şey istemedi, ama ben ona para verdim, mutlu ve güvende olmasını ve tüm bunlardan uzak durmasını istedim" — silahlarımıza doğru elini salladı — "O, kocasıyla Seattle'da yaşıyor. Ara sıra bana kızımızın fotoğrafını gönderiyor. Grushin onun varlığından nasıl haberdar oldu, *hiç bilmiyorum.*"

"Ben biliyorum," dedi Alison sessizce. İkimiz de ona döndük. "Bebek FBI dosyanızda yazıyor. Ve Grushin'in FBI içinde bir adamı var."

Yakov küfretti. "Grushin, işbirliği yapmazsam adamlarını onun evine göndereceğini ve..." Yüzünü ellerine gömdü. "O daha *on dört yaşında!*"

Silahımı kılıfına koyup elimi omzuna koydum, sesim yumuşaktı. "Sorun değil. Ben de aynısını yapardım." Bilerek bizi ihanet etmediği için rahatlamıştım, ama Grushin'in en iyi arkadaşımı kullandığı ve bizim bundan haberdar olmadığımız gerçeği çok korkutucuydu. "Onun için ne yapıyordun?"

"Belirli tarih ve saatlerde Sahil Güvenlik devriye rotalarını istiyordu. Göl üzerinden bir şeyler kaçırıyor olmalı." Yakov başını salladı. "Üzgünüm, ne olduğunu bilmiyorum."

"Grushin bir sonraki randevuyu ne zaman sordu?" diye sordu

Alison. "Yarın gece, gece yarısı..."

Yakov birden irkildi ve sandalyesi tekerlekleri üzerinde sallandı. Beyaz gömleğinin üzerinde kırmızı bir çiçek açtı ve aynı anda limanda bir tüfek atışı yankılandı.

Yakov bana pişmanlık dolu bir bakış attı... ve sonra öldü.

ALISON

İKİMİZ de yere atladık. Bir başka atış pencereden içeri girdi ve Yakov'un masasının arkasındaki duvara çarptı, başlarımızın üzerinden geçti.

Bir süre nefes nefese yerde yattık. Midem soğuk, sert bir düğüm haline gelmişti ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım acıyordu. Duvardaki küçük siyah deliğe bakıyordum, beynim yarım saniye daha geç atlasaydım ne olacağını tekrar tekrar düşünüyordu. Gennadiy'e baktım. En iyi arkadaşının cesedine bakıyordu, nefes alış duyudan titriyordu.

Üçüncü bir kurşun camdan geçti, bu sefer daha alçaktan: Yakov'un masasının kenarından bir parça kopardı. Neden keskin nişancı hala ateş ediyordu? Artık görünmüyorduk, pencerenin seviyesinin altında güvendeydik.

Sonra anladım: keskin nişancı bizi orada tuzağa düşürmüş, kalkmamızı engelliyordu. Başka biri bizimle ilgilenmek için yoldaydı.

Gennadiy de aynı anda aynı şeyi fark etmiş olmalıydı, çünkü kapıya baktı. Sonra önüme sürünerek, büyük bedeniyle benim küçük bedenimi korudu. Kalbim hızla çarptı. *Hayır!*

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Gennadiy silahını çekmiş ve hazırды, ama keskin nişancı yüzünden ayağa kalkamadan garip bir şekilde çömelmiş durumdaydı. Gelen kişi kapı açılır açılmaz onu vuracaktı. Ben de silahımı çekmiştim, ama Gennadiy'nin önünden göremiyordum: beni kasten engelliyordu. Ne olursa olsun beni koruyordu.

Kapı açıldı. Gennadiy'nin omzunun üzerinden, siyah kayak maskesi takmış, silahlarını kaldırmış iki adam gördüm. Korkudan boğazım düğümlendi. Gennadiy'yi tutup onu kenara çekmeye çalıştım, ama çok geçti...

İki el silah sesi duyuldu ve adamlar yere yığıldı. Valentin arkalarından sakın ve verimli bir şekilde içeri girdi. "Ateş eden de öldü

" dedi. "Vinçteydi. Onu görmeden önce..." Yakov'un cesedine baktı, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı.

Gennadiy ayağa kalktı, sonra eğilip bana elini uzattı. Elini tuttum ve o beni hiç zorlanmadan ayağa kaldırdı. "Harika iş çıkardın kardeşim," dedi Valentin'e içtenlikle. Sonra Yakov'a döndü.

Gennadiy cesedi tekrar gördüğü anda, içinden bir küfür mırıldandı. Masayı dolaşıp arkadaşının başında durdu, kaybının acısı onu sararken geniş göğsü düzensiz bir ritimle inip kalkıyordu. Hemen yanına koştum ve yanında durdum, sonra çekinerek elini tuttum. Neredeyse acı verecek kadar sıkıca sıktı, ama ben bırakmadım.

Gözlerimin yaşardığını hissedebiliyordum. Yakov'la sadece birkaç kez karşılaşmıştım, ama onu sevmiştim: bu acımasız soğuk dünyada nadir bulunan, sıcak bir ruh. Ancak Gennadiy için bu kayıp yürek parçalayıcıydı. Onun el sıkışmasından acı çektiğini hissedebiliyordum. Onu izlediğim onca ay boyunca, onun ve Yakov'un birbirlerine karşı ne hissettiklerini görmüştüm, törenlere ve saçmalıklara yer olmayan, birbirlerine karşı her zaman dürüst oldukları türden bir dostluk. Ve sevdiğin birinin aniden senden koparılmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Uzaklardan siren sesleri geliyordu. "Gitsek iyi olur," dedi Valentin nazikçe.

Gennadiy'nin çenesi sıkıydı, ama gözleri parlıyordu. "Şimdi dinlen," diye fısıldadı. Eğilip Yakov'un gözlerini kapattı. Sonra dönüp arabaya doğru yürüdü.

ALISON

KONAKTA, Aristovlar ve ben yine yemek odasında toplandık. Endişeyle Gennadiy'e baktım. Eve dönerken sessizdi. Yakov hakkında konuşmak isteyip istemediğini birkaç kez sordum, ama o başını salladı.

"Bunu şimdi yapmak zorunda değiliz," diye fısıldadım. "Bir arkadaşını kaybettin."

Gennadiy kaşlarını çattı ve masadakilere baktı. "Biz... bölümlere ayırmayı öğreniriz," dedi bana. Erkekler hep birlikte başlarını salladılar. Bronwyn ve ben ağızımız açık birbirimize baktık.

"Grushin bizi izliyor olmalı," dedi Gennadiy. "Buradan bizi takip etmiş, limana gittiğimizi anlamış ve önümüze birini göndermiş olmalı."

"Bizi takip eden kimseyi görmedim," diye mırıldandım. Bir an için derin düşüncelere daldım. "*Kahretsin!*" Herkes bana baktı. "FBI," diye inledim. "Aylar önce arabalarınıza GPS takip cihazları yerleştirdik." Gennadiy'e baktım. "Sizi her zaman bu şekilde buldum. Takipçilerinizi atlattığınızı sandığınızda bile paranın nerede olduğunu bu şekilde öğrendim." İç geçirdim. "Ve Grushin'in FBI'daki köstebeği sayesinde, onlar nerede olduğumuzu biliyorsa, o da biliyor."

Radimir masaya yumruğunu vurdu, herkes irkildi. "*Lanet olsun FBI!*" Bana öfkeyle baktı.

Yanımda, Gennadiy koltuğundan kalkmaya başladı. Omzunu tuttum. En son istediğim şey ikisinin kavga etmesiydi. "Üzgünüm," dedim Radimir'e ciddiyetle. "Bunu daha önce düşünmeliydim." O *zaman belki Yakov hala hayatta olurdu*, diye ekledim içimden, midem suçluluk duygusuyla kıvrılıyordu.

Radimir içini çekti ve başını salladı. "Üzgünüm," dedi. "Uzun bir gün oldu." Ama bana hala tam olarak güvenmediğini anlayabiliyordum.

Gennadiy yavaşça oturdu. "Seattle'daki Yakov'un karısına ulaşp... ona haber vereceğim. Ve ona ve kızına iyi bakılmasını sağlayacağım." Diğerleri onaylayarak başlarını salladılar. Gennadiy'nin yüzü acı dolu bir maske gibiydi: en iyi arkadaşını kaybetmişti, kumarhane kapatılmıştı ve Grushin onu ve ailesini hedef almıştı. İki gündür uyumamıştı ve saat neredeyse sabahın biri olmuştu. Zavallı adam yıkılmıştı.

Artık sakin ve güvende olduğum için, Yakov'un ofisinde olanlar kafamda netleşmeye başlamıştı. Gennadiy önüme atladığında, düşünmeden, sorgulamadan benim için *ölmeye* hazırды.

Striptiz kulübünden beri zihnimin kenarında duran bir şey, ruhumda yerine oturdu ve beni şiddetli, sıcak bir parıltıyla doldurdu. Nefesim titredi. Kendimi korunmuş hissettim. Farkında değildim, ama bu duyguyu, ebeveynlerim öldüğünden beri, koruyucu ailemin yanına gittiğimden beri arıyordum.

Kararlı bir şekilde kaşlarımı çattığımı hissettim. *Adamım* acı çekiyordu. Ve ona yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Hepsini bir araya getirirsek," dedi Bronwyn, "ne biliyoruz?" Parmaklarıyla saymaya başladı. "Grushin kendi ölümünü sahte olarak düzenledi ve ABD'ye geldi. Burada, Chicago'da bir tür iş kurdu, her hafta milyonlar kazandıran bir iş. Rusya'dan Kanada'ya, oradan da Michigan Gölü'nü geçerek Chicago'ya bir şeyler kaçırıyor ve Yakov'dan şantajla elde ettiği bilgileri kullanarak Sahil Güvenlik devriyelerini atlatıyor."

"Ama ne kaçakçılığı yaptığını bilmiyoruz," dedi Radimir. "Uyuşturucu olamaz, tonlarca getirmedikçe, ve bunu fark ederdik, sokak fiyatları düşerdi."

"Silahlar mı?" diye sordu Valentin.

"Yine de o kadar para kazanamaz," dedi Gennadiy. "Çok gizli askeri malzeme olmadığı sürece. *Kötü* bir şey olduğunu biliyoruz. Ortaya çıkarırsak halkın durdurulmasını isteyeceği bir şey."

"Sadece bir sevkiyatın geleceğini biliyoruz," dedi Bronwyn. "Yarın gece yarısı. Neler olup bittiğini öğrenmek için tek şansımız bu. Ve teknenin nereye teslimat yapacağını bilmiyoruz. Kıyı şeridi ne kadar, yirmi, otuz mil mi? Onu nasıl bulacağız?"

Hepsinin endişesini hissedebiliyordum. Grushin, tüm imparatorluklarını ve hayatlarını tehdit ediyordu. Ve endişelenmeleri arttıkça, Gennadiy üzerindeki baskı da artıyordu. Tüm bunların merkezinde, Grushin'in Aristovların topraklarında yürüttüğü yasadışı operasyon vardı ve bu, diğer Aristovlar ne kadar yardım etseler de, Gennadiy'nin tüm bu olanların kendi sorumluluğu olduğunu hissetmesi anlamına geliyordu. Bu, bir kişi için çok fazla baskıydı, özellikle de yas tutarken.

Odayı gözden geçirdim. Aristovlar sessiz ve umutsuzdu. Bu işin içinden çıkamıyorlardı. Gizemler onların dünyası değildi.

Onlar benim dünyamdı.

Ayağa kalktım. Beş kişi bana doğru döndü. "Nasıl bulacağımı biliyorum," dedim onlara. "Grushin'i, sizi durdurmak istediğim gibi durduracağız. Polis işi." Sonra Gennadiy'e baktım. "Hemen işe koyulacağım. Ama şimdi... uyku zamanı."

Bu sözler ağızımdan çıkınca kulağıma doğru gelmedi. *Ben mi?* Bir şeyi *yarına* ertelemek mi?

Ama ilk kez, gizemi çözmekten daha önemli bir şey vardı. Bakmam gereken biri vardı.

Gennadiy'nin elini tuttum ve masadan uzaklaştım. Bana baktı, sonra ailesine baktı, sonra tekrar bana döndü. Gözleri hayal kırıklığıyla parladı. "Sen uyu. Ben çalışmam lazım."

Benden uzaklaştı ve midem bulandı. *Yanlış bir şey mi yapıyorum?* Onu *Pakhan'ının* önünde utandırmak istemedim. Ama sonra Bronwyn'in bana onaylayarak başını salladığını gördüm ve onun elini çektim. "Hayır. Gennadiy Aristov, *uyuman* lazım."

Yine bana döndü ve bu sefer gözleri şokla ve biraz da kibirli bir dehşetle büyüdü. *Bu ne cüret?* Düşman olduğumuz zamanlarda defalarca yaptığı gibi bana öfkeyle baktı... ve ben de ona öfkeyle baktım.

Yumuşadı... ve eridi. Tıpkı Radimir'in Bronwyn'e yaptığı gibi. Masadan kalktı ve onu odadan çıkarmama izin verdi.

"Ne yapıyorsun... nereye *gidiyoruz?*" diye mırıldandı koridorda, huysuz, kafası karışık ve aynı zamanda pes etmiş bir halde.

"Mutfağa," dedim ona ve oraya doğru yürüdüm. Kiler kapısını açtım ve orada gördüğüm şeyi aramaya başladım, diğer elimle

"Tamam! Şimdi yukarı!"

O bana bakarak iç geçirdi. Onun yanında komik derecede küçüktüm ve kalmaya karar verirse onu sürükleyemeyeceğimi biliyordum. Ama çenemi kaldırdım, meydan okurcasına... O da başını salladı ve yanıma geldi.

Onu en üst kata, yatak odasına çıkardım. Yatağın yanındaki tek bir lambayı yaktım, böylece oda çoğunlukla karanlık kaldı. Hiçbir şey söylemeden, omuzlarından takım elbisesini çıkardım ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Nefesi boğuklaştı. Üstü çıplak kaldığında, önünde diz çöktüm ve ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmasına yardım ettim, sonra kemerini çözdüm. Derin bir nefes aldığını duydum ve pantolonunun içinden penisinin titrediğini gördüm. Onu boxerıyla birlikte aşağı indirdim ve şimdi o da homurdandı.

Ona baktım. "Heyecanlanma," dedim kuru bir sesle. "Aklımdaki bu değil."

Bana kaşlarını çatarak baktı, penisi yarı sertleşmiş ve yükselmişti. Ama ben ayağa kalktım ve onu iterek banyosuna, sonra da duş kabinine götürdüm. Duşu açtım ve onu içeri ittim. Sonra kendi kıyafetlerimi çıkardım ve onu takip ettim. Benim de çıplak olduğumu fark ettiğinde beni yakalamaya çalıştı, ama ben ellerinden kurtuldum ve onu yıkamaya başladım, ellerimi omuzlarına, sırtına, göğsüne sürterek vücudunu aşağı doğru indirdim. Vücudum onun vücuduna her değdiğinde penisi daha da sertleşiyordu, ama sonunda onu sabit durmaya ve bakımını yapmaya ikna ettim. Suyu kapattığımda, belki de eskisinden yüzde beş daha rahatlamış görünüyordu. *Eh, bu da bir başlangıç.*

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu bana onu havluyla kurularken.

"Çünkü inanılmaz bir baskı altındasın, bir arkadaşını kaybettin ve iki gündür uyumadın. Çünkü daha çok çalışarak her şeyi çözebileceğini düşünmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bazen sana durmanı söyleyen birine ihtiyacın olur."

"Bunu biliyorsun çünkü senin de böyle birinin vardı?"

"Hayır," dedim. "Çünkü yoktu."

Bana baktı ve kaşlarını çattı, koruyucu öfkesi beni bir dalga gibi kaldırdı. Orada eriyip gidecektim, ama yapmam gereken bir iş vardı. Parmakla işaret ettim. "Yatağa uzan, yüzüstü yat."

İsteksizce uzandı. Onu çıplaklığımla rahatsız etmemek için bornozumu giydim, mutfaktan aldığım badem yağı şişesini aldım ve yanına yatağa tırmandım. Ayakta dururken onun boyunun benden çok daha uzun olmasına alışkındım, ama yatarken de hiç küçülmüyordu. Yanına yaklaşp üzerine oturduğumda, kendimi bir gergedanın sırtında zıplayan bir kuş gibi hissettim. Gözlerim, kıvrımlı, koyu renkli dövmelele kaplı sırtının hatlarını dolaştı, sonra onu takip ederken defalarca hayranlıkla baktığım, sert ve güç dolu kalçalarına indi. Daha aşağıda, sağ baldırında, daha önce fark etmediğim bir şey gördüm, belki bir kurşundan kalma, kabarık bir yara izi. Demek *bu yüzden diğer bacağını tercih ediyor.*

Ellerimi omuzlarına koydum ve sonra avucumun içine biraz badem yağı döktüm: yağın cildine temas etmeden önce ısınmasına yardımcı olmak için küçük bir numara. Yağı omuzlarının üzerinde parlayana kadar yaydım, sonra masaja başladım. Merakla başını eğdi, sonra gözlerini kapattı.

Kasları lastik gibi sert ve neredeyse hiç esnemiyordu. İşe koyuldum, parmaklarımla çekerek başparmaklarımı derine bastırdım, onu hamur gibi yoğurdum. Derine indikçe düğümleri bulmaya ve her birini çözmeye başladım. Oda, nefeslerimiz dışında sessizliğe büründü. Benim altımda gerginleşiyor, düğüme bastırdığımda homurdanıyor, sert lifler şekerleme gibi eridiğinde iç çekiyordu. "*Blyat'. Ty obuchen koldovstvu, zhenshchina.*" diye mırıldandı sonunda.

"Bu ne anlama geliyor?"

"*Sen büyücülük eğitimi almışsın, kadın.*"

Sırtını aşağı doğru devam ettim ve gerginliğini gidermesine yardımcı oldum. "Şimdi sırt üstü dön," dedim ona.

O yuvarlandı ve ben omuzlarının ön kısmına başladım. Artık birbirimizin gözlerine bakıyorduk ve bu samimi bir andı... ama cinsel değildi, gözleri sürekli bornozumun yakasına düşse de. Bu ona yardım etmek, onu iyileştirmek içindi. Göğüs kaslarına indim, ellerimi geniş kasları üzerinde gezdirerek gerginliği gidermeye çalıştım. Vücudunun değiştiğini hissedebiliyordum, sanki sarmal bir yay yavaşça açılıyormuş gibi. Nefesi yavaşladı ve rahatladı, daha derin ve düzenli hale geldi. Rahatlıyor, kendini bırakıyordu. Ve sonra ben başladım...

Nefes alışında bir aksaklık, pürüzsüzlük olan yerde bir titreme duyuyordum. Her şey yüzeye çıkıyordu.

Devam ettim, büyük düğümleri, sonra küçük düğümleri ve sonra da minik düğümleri yoğurarak, tüm gerginliğinin oluşturduğu duvarları yıkmaya başladım. Ve sonra...

"Yakov her zaman benim doğum günümü hatırlardı," dedi. "Ben onun doğum gününü hiç hatırlamasam da. Bana aptalca hediyeler alırdı. Bira kutularını tutan bir şapka. Sırt kaşıyıcı."

Hiçbir şey söylemedim, sadece devam ettim. Benim işim sadece onun içini dökmesine yardım etmektir.

"Kumarhaneyi açmadan önce araştırma yapmam gerekiyordu." Sesi acıdan boğuktu. "Yakov ve ben bir araba aldık ve Vegas'a kadar gittik. Onunla üç gün arabada geçirdik, sonra da geri döndük! Ve bir hafta boyunca her gece sarhoş olup tüm paramızı kaybettik. Havuzun içine düştüm ve takım elbisemi mahvettim." Bir süre durdu. "Hayatımın en güzel haftasıydı."

Şu anda ellerimle onu okşuyor, kaybının büyüklüğü onu vururken onu sakinleştiriyordum.

"Beni gördüğüne her zaman sevinirdi, biliyor musun?" diye fısıldadı Gennadiy. "O her zaman..."

Gözlerini kapattı, ben de kollarımı boynuna doladım ve kendimi ona sıkıca bastırdım. Uzun süre onu öyle tuttum, başı omzumdaydı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Ben başımı salladım. Bunun bitmediğini biliyordum: uzun süre yas tutacaktı. Ama en azından başlangıçta ona yardım etmiştim.

Yine de, o hala tamamen kabullenememişti. Ona böyle dokunurken, ona çok yakın hissettim, onunla tamamen uyum içindeydim, yüzeyin hemen altında bir nehir gibi akan öfkeyi hissedebiliyordum.

Bu duyguyu durmaksızın hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bu duygunun seni sürüklemesi, çalışmaya devam etmeni, çabalamaya devam etmeni talep etmesi. Farklı olan şey, benimkini durduracak bir şey bulmuş olmamdı: onu. Şimdiye kadar farkında değildim, ama onun korumasının sıcaklığını hissettiğimde öfkem kaybolmuştu. Ailemi benden alıp beni yalnız bıraktığı için dünyaya kızgındım, ama artık yalnız değildim.

Gennadiy'nin öfkesi hala oradaydı ve her geçen gün daha da artıyordu. "Neden bu kadar öfke taşıyorsun?" diye fısıldadım.

Başka bir zaman olsa, bu soruyu reddeder ya da konuyu değıştirirdi. Ama o anda, o güvenli, sessiz odada birbirimize bakarken, yalan söylemek imkansızdı. "Çünkü bu beni daha kötü şeylerden koruyor," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerine baktım ve kalbimin parçalandığını hissettim. bana söylemek *istiyordu*. Ama yapamıyordu.

Yatıp başımı göğsüne koyarak yanına sokuldum. Nefesinin değıştiğini duyabiliyordum. Şimdi uyuyacaktı ve bu iyiydi.

Ama — midem düğümlenmişti — bana yardım etmesine izin vermedikçe, onu kurtarabileceğimden emin değildim.

ALISON

Ertesi sabahın erken saatlerinde, malikanenin geri kalanı uyurken, Gennadiy'yi huzur içinde uyurken bırakıp işe gittim. Gölün bir haritasını buldum ve Grushin'in mallarını karaya çıkarabileceği yeri daraltmaya başladım: görülmeyecek kadar uzak, ama kamyonların ve teslimatların dikkat çekmeyeceği kadar da uzak olmayan bir yer. Bu beni, Calahan'ın bana bu konuları ilk öğrettiği, New York'ta FBI'da çalıştığım ilk günlere geri götürdü. *Keşke şimdi burada olsaydın, Sam.*

Evin personeli yavaş yavaş ortaya çıktı ve birinin onlardan önce uyanmış olmasına biraz şaşırılmış görünüyorlardı. Onları, köpekleri gezdirmek için erken kalkan Mikhail izledi. "Umarım dün gece haddimi aşmamışımdır," dedim. "Gennadiy'i *Pakhan'ından* uzaklaştırarak."

Mikhail gülümseyerek başını salladı. "Radimir gücü saygı duyar. Ve bunu onun kardeşini önemseyen için yaptığını biliyor. Gennadiy Aristov'a yatmasını emredecek tek kişi sen olabilirsin... ve bence bu yüzden onun için mükemmel birisin."

Yüzüm kızardı ve yaptığım işe baktım, ama gülümsüyordum.

Mikhail'in köpekleri sabırsızlıkla etrafında dolaşıyor, tasmalarını birbirine dolandırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. "Bütün bunlar," dedi Mikhail, haritayı işaret ederek. "Çözebilir misin?"

İç geçirdim. "FBI'nın tüm kaynaklarına hala sahip olsaydım çok yardımcı olurdu. Aslında ihtiyacım olan şey, kimin neye sahip olduğunu öğrenmek için Belediye'nin kayıtlarına girmek, ama bir mahkeme emri çıkaramam."

Mikhail düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bir fikrim var. Bir saat sonra görüşürüz." Ve havlayıp heyecanla uluyan köpeklerini uzaklaştırdı.

Kahvaltı için durmayı planlamamıştım, ama şef, iki saattir ayakta olduğumu ve hiçbir şey yemediğimi fark edince o kadar kırılmış göründü ki, taze yapılmış waffle, çıtır çıtır domuz pastırması ve akçaağaç şurubu ile birlikte büyük bir fincan kahve almayı kabul ettim. Sürekli geri dönüp

Kupayı da yeniden doldurdum, böylece Gennadiy aşağı indiğinde, ben çok heyecanlıydım.

Gennadiy arkamdan geldi ve beni sandalyemden kaldırdı, kollarında döndürdü ve önce nazik ve minnettar, sonra acil ve aç bir öpücüğe çekildi. Şef'in önünde kıyafetlerimi çıkarmadan önce nefes almam gerekti. "*Sonra*," diye fısıldadım. Sonra, "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi," dedi. Gözlerinde bir özlem vardı. Tanrım, bu çok üzücüydü... O son adımı atmak, yükünü boşaltmak ve öfkesini bırakmak *istiyordu*, ama yapamıyordu. *Sürekli öfkeli olmaktan daha kötü ne olabilir ki?*

O, benim açtığım haritaya baktı ve ben de Grushin'in kullanabileceği altı bölgeyi nasıl belirlediğimi açıkladım. "Bu, doksan yedi mülk demekti. Yetmiş birini eledim. Geriye yirmi altı olasılık kaldı."

Gennadiy hayranlıkla başını salladı. "Kötü adamları böyle yakalarsın."

Utanmış ama gururlu bir şekilde omuz silktim. "Polis işinin yüzde doksan dokuzu kapıları çalmak ve kağıtları karıştırmaktan ibarettir... ama işler böyle halledilir." Esnedim ve gerindim, bunun üzerine gözlerinin doğrudan göğsüme kayduğunu fark ettim. "Ama Grushin'in bu mülklerden hangisine sahip olduğunu bulamazsak, bunun bize bir faydası olmaz."

O anda Mikhail, Valentin'le birlikte içeri girdi... ve ona, "*Ta da!*" der gibi bir hareket yaptı.

Gözlerimi kırptım. "Senin fikrin Valentin mi?" Kupa kahveme baktım. "Üzgünüm, daha fazla kahveye ihtiyacım var galiba. Anlamadım."

Mikhail masanın kenarına oturdu ve o bulaşıcı gülümsemesini gösterdi. "Valentin gibi adamların özel bir yeteneği olmalı. Fark edilmeden bir yerlere girip çıkma yeteneği."

"Mikhail Belediye Binası hakkında bir şey mi söyledi?" dedi Valentin yardımsever bir şekilde.

Kahretsin. Fikir *bu* muydu? İzinsiz girme ve hırsızlık mı? Ve yeri bulduğumuzda, muhtemelen Grushin'in telefon kayıtlarını hacklemekle birlikte, biz de bir tür izinsiz girme ve hırsızlık yapacaktık. Gennadiy'nin soğukkanlılıkla vurduğu suikastçı, Valentin'in dün gece öldürdüğü üç adam ve benim yasadışı arama yapmamdan bahsetmiyorum bile.

Grushin'in banka hesabı. Beni asıl endişelendiren, ihlal ettiğimiz yasa sayısı bile değildi: bu durumun giderek normalleşmeye başlamasıydı. Ama başka ne yapabilirdim ki? Artık FBI'ya güvenemiyordum. İç geçirdim. "*Lütfen kimseye zarar vermeyin,*" diye vurguladım ve ona hangi kayıtlara ihtiyacım olduğunu söyledim.

Sadece iki saat sonra geri döndü. Şükürler olsun ki şiddet kullanmasına gerek kalmamıştı, sadece açık bir çatı penceresi, bir memuru masasından uzaklaştırmak için bir telefon görüşmesi ve çıkışını gizlemek için bir yangın alarmı kullanmıştı. Dosya yığını aldım ve incelemeye başladım, ama Gennadiy başını salladı. "Yardım etmek istiyorum," dedi ciddi bir şekilde. "Bana öğretin."

Ben de öyle yaptım ve ona, bir dizi holding şirketinin arkasına saklansalar bile, dosyalardaki bilgileri kullanarak gerçek sahipleri nasıl bulacağını gösterdim. O bunu çabuk kavradı, ama bazen, bir teknik gösterdiğimde kaşlarını çatıyordu. "Ne oldu?" diye sordum sonunda.

Kafasını salladı. "Güncellemem gereken başka bir şey daha," dedi rahat bir şekilde.

Aniden farkına vardım ve donakaldım: Ona tam olarak nasıl yakalanmayacağını öğretiyordum. Midem bulandı. *Ben hangi taraftayım? "Bizim tarafta mı?"* Onun da hakkını vermek gerekirse, ben takıldığımda o da bana yardım etti ve benim hiç karşılaşmadığım birkaç gizli suç tekniğini açıkladı. Birlikte iyi çalıştık.

Bütün günümüzü aldı, ama akşam saat ondan hemen önce, sonunda bulduk. Bir dizi paravan şirket aracılığıyla Grushin'in sahte Polonya kimliğine ait eski bir depo.

"Grushin'in teknesi iki saat sonra oraya varacak," dedi Gennadiy. "Gidip ne kaçakçılığı yaptığını öğrenelim."

GENNADIY

Limanlardan sonra, riske girmedik: Valentin'le birlikte dört adamımı da yanımıza aldık. Kullandığımız arabalar yeni çalınmıştı, bu yüzden FBI'ın onları GPS ile takip etmediğini biliyorduk. Grushin bizim geldiğimizi bilemezdi.

Saat on birden biraz sonra vardık ve caddeye park ettik, sonra yürüyerek yaklaştık. Hava bulutluydu, ay ışığı yoktu ve rüzgâr da yoktu, bu yüzden Michigan Gölü bir gölet kadar durgundu.

Depoyu kolayca bulduk, su kenarında paslı metal çatılı, eski bir beton bloktu. Burası tamamen sessizdi, koruma bile yoktu. Belki de orada değerli hiçbir şey bırakmamışlardı.

Beklemek için yerleştik. Dürbün getirmiştım, Alison ve ben dürbünü birbirimize uzatarak depoya doğru gelen tekneler var mı diye baktık. Ama gölde neredeyse hiçbir hareket yoktu.

Sonra, saat 23:45'te Alison beni dürttü. "Orada!"

Bana dürbünü uzattı ve ben onun işaret ettiği parmağını takip ettim. Bir tekne gölün ortasından depoya doğru ilerliyordu. Gerildim, hazırlandım... sonra tekne yaklaşıncı iç geçirdim ve başımı salladım. "Bu Sahil Güvenlik devriyesi," dedim ona. Sahil Güvenlik botu birkaç dakika sonra yön değiştirdi ve kıyı şeridini takip etti. Neredeyse gece yarısı olmuştu ve görünürde başka tekne yoktu. "Her ihtimale karşı kalmalıyız," dedi Alison. "Belki geç kalacaklardır. Grushin tarihi değiştirmediyse tabii."

Depoya baktım. "İçeriye bir göz atalım." Göl çok sakin olduğu için, hareket eden tekneleri kolayca görebiliyorduk. Valentin, bir şey görürse en az yarım saat önceden bize haber verebilirdi.

Alison başını salladı. Deponun yan kapısına sessizce yaklaştık ve Valentin kilidi açtı. O, adamlarımla birlikte bekleyecek ve bir tekne bize doğru geliyormuş gibi görünürse bizi arayacaktı.

İçeride depo zifiri karanlıktı. Birisi gelirse diye ışıkları açma riskini göze almak istemedik, bu yüzden telefonlarımızdaki fenerleri kullanmak zorunda kaldık. Karanlıkta yan yana ilerlerken, fenerlerimizi etrafa tutarak yolumuzu bulmaya çalışmak sinir bozucu ve aynı zamanda garip bir şekilde... *eğlenceliydi*. Sanki bir televizyon dizisindeki dedektif çifti gibi, bir cinayeti çözmek için terk edilmiş bir evde dolaşıyorduk. Ona yan gözle baktım. Beni çılgına çeviren sıkı küçük topuzunu yapmıştı ve el fenerimin ışığı, daracık siyah kot pantolonunun içindeki kalçalarını, süveterini dışarı doğru iten küçük, dik göğüslerini ve o kararlı kaşlarını hafifçe ortaya çıkardı. Ne olursa olsun davayı çözecek olan FBI ajanım.

Orası eğlenceli bir yer değildi. Ama dünyada onunla birlikte olmak istediğim başka kimse yoktu. Onunla çalışmak, onunla birlikte *olmak* doğru geliyordu, sanki kayıp yarımı bulmuşum gibi. Evet, Bratva onu yozlaştırıyordu, tam da korktuğum gibi, ama bir şekilde ahlaki değerlerini korumayı başarıyordu. Belki de benim vicdanım, dengem olabilirdi. Evet, dünyamız tehlikeliydi... ama aldığı tüm eğitimle, tanıdığım hiçbir kadın tehlikenin üstesinden onun kadar iyi gelemezdi. Benim için mükemmel bir partnerti.

Sonra gerçeklik devreye girdi. Onunla birlikte olamazdım. *Durup* normal bir insan gibi *yaşayamazdım*. Beni öldürene kadar zorlamaya devam etmeliydim, çünkü öfkemi bastırırsam... suçluluk duygusu beni yiyip bitirirdi.

Büyük bir beton yükleme alanını geçerek ilerledik, zincir bobinlerine takılıp neredeyse düşüyorduk. Sonra bir korkuluğa geldik, onun ötesinde zemin siyah, parlak plastik gibi bir şeyle kaplıydı. Bir an için, duvardan duvara plastikle sarılmış uyuşturucu depoları gördüğümüzü sandım.

Sonra zemin biraz hareket etti. İkimiz de el fenerlerimizi doğrudan oraya tuttuk ve...

Orası *göldü*. Deponun arka yarısı gölün üzerine inşa edilmişti ve biz doğrudan suyun içine bakıyorduk.

Bu, bir teknenin buraya kadar gelip yağmurdan ve gözlerden uzak bir şekilde yükünü boşaltabileceği anlamına geliyordu. Suyu inen bir merdiven ve yükleme sırasında insanların üzerinde durması için metal ağdan yapılmış iki iskele vardı.

O anda telefonum çaldı. Telefonu aldım. Valentin'di. "Ne oldu?" diye sordum. "Tekne mi?" Göle baktım, ama hala hiçbir şey görünmüyordu.

"Hayır, Grushin'in adamları!" dedi Valentin. "Az önce geldiler, iki araba ve bir minibüs!"

Bu hiç mantıklı değildi. Eğer sevkiyatı almak için buradalarsa, tekne neredeydi? "Tamam, biz çıkıyoruz," dedim ona.

"Hayır! Yan kapıya geliyorlar! Seni görecekler! Onları acele ettirelim mi?"

Siktir. Mümkünse çatışmaya girmek istemiyordum. Kazansak bile, Alison zarar görmese bile, Grushin'in burada ne yaptığını *yine de* bilemeyecektik. "Hayır," dedim çabucak. "Saklanacağız. Tekne gelmiyor; başka bir şey için gelmiş olmalılar. Gitmelerini bekleyeceğiz."

Etrafa baktım. Beton yükleme alanında saklanacak hiçbir şey yoktu; sadece büyük, açık bir alan vardı. Ama aşağıda, suyun yanında: oraya inmelerine gerek yoktu. Alison'ın elini tuttum ve merdivenlerden aşağı koştum. Sonra onu merdivenlerin altına ittim. İkimizin sığabileceği kadar yer yoktu, bu yüzden deponun diğer tarafındaki aynı merdivenlere koştum ve altına saklandım.

Yan kapının açıldığını duydum ve bir saniye sonra ışıklar yanıp söndü. Artık saklanacak hiçbir yer *kalmamıştı*. Ama buraya gelmedikleri sürece... Deponun iki ucundan birbirimize gergin bakışlar attık ve ses çıkarmamaya çalıştık.

Ve sonra garip bir şey oldu. Önümüzdeki siyah su, sanki göl katılaşmış gibi ortasından yukarı doğru şişmeye başladı. Bakakaldım... ve sonra, su kenarlardan sıçramaya başladığında, algım değişti. Siyah ve kavisli bir şey gölden yükseliyordu.

Yanılmıştık. Tekne tam zamanında gelmişti. Sadece sessizce su altında kayıp gittiği için onu göremiyorduk.

Grushin bir denizaltı kullanıyordu.

Yukarıdan ayak sesleri geliyordu. Sevkiyat gelmişti... ve Grushin'in adamları onu boşaltmak için buraya iniyorlardı.

ALISON

Valentin'i aramak için zaman yoktu. *Hiçbir şey* yapmak için zaman yoktu. Her an Grushin'in adamları merdivenlerden aşağı inip bizi görebilirdi. Saklanacak tek bir yer vardı.

Merdivenlerin altından çıkıp, giysilerimle birlikte göle atladım. Deponun karşısına. Gennadiy'nin de aynısını yaptığını gördüm. En azından Eylül başıydı ve su çok soğuk değildi.

Hareketsiz kaldığım sürece gölgelerin beni saklayacağı podyumun altında yüzdüm ve su üstünde kalmaya başladım. Grushin'in adamlarından ilki metal merdivenlerden aşağı indi, ardından bir diğeri ve bir diğeri. Onlar toplandılarıtop yürüyüş podyumda sağ yukarıda yüzümün yüzümün hemen üzerinde. Görünüşe göre, deponun benim tarafım boşaltma tarafıydı. *Harika.*

Işıklar yandığından, denizaltının şeklini görebiliyordum. Donanmanın kullandığı nükleer denizaltılar gibi devasa bir şey değildi. Küçük bir kamyon kadar büyüklükteydi. Donanmanın yapacağı bir şeye de benzemiyordu: metal panellerin yerine çakıldığı yerlerde ezikler vardı ve kablo bağlarıyla sabitlenmiş borular görünüyordu. Bu, ev yapımı ve zar zor bir arada duran bir şeydi: muhtemelen her yolculuktan sonra onarıma ihtiyaç duyuyordu.

Grushin'in aradığı şirketlerden biri kaynak işleri yapıyordu. Amaç da buydu.

Uyuşturucu kaçakçılarının kendi denizaltılarını yapıp bunları ABD'ye malzeme sokmak için kullandıklarını duymuştum, ama birinin bunları Michigan Gölü'nü geçmek için kullanabileceğini hiç düşünmemiştim. Gördüğümüz Sahil Güvenlik botu şimdi mantıklı geliyordu. Grushin, Sahil Güvenlik'ten kaçınmak için Yakov'dan devriye rotalarını istememişti, denizaltının sonarlarının kör noktasında, onların hemen arkasında seyredebilmesini sağlamak için istemişti.

Üstümdeki adamlar, gemideki insanların kapağı açmasını beklerken Rusça gülüp şakalaşıyorlardı.

acelemiz yoktu... ama ben çoktan yorulmaya başlamıştım. Suyun yüzeyi ile yürüyüş yolunun alt kısmı arasında sadece bir inç kadar hava vardı, bu yüzden normal şekilde suda yüzemiyordum. Dudaklarım suyun üstünde kalabilsin diye sırtımı kamburlaştırıp yarı yatmak zorunda kaldım ve bu da aşağı doğru tekmelemek ve suda kalmak için çok zordu. Yürüyüş yolunun kenarını tutup tutunabilseydim, sorun olmazdı, ama cesaret edemedim: adamlardan biri aşağıya bakıp parmaklarımı görürse, hepimiz ölürdük. En kötüsü de, denizaltı suyu karıştırmıştı ve birkaç saniyede bir, bir dalga yürüyüş yolunun altındaki boşluğu doldurup beni tamamen su altında bırakıyor ve nefes almamı engelliyordu. Zaten yorulmaya başlamıştım.

O zaman korkunç bir gerçeğin farkına vardım: kimse bizi kurtarmaya gelmeyecekti. Gennadiy, Valentin'e yerinde kalmasını söylemişti. Denizaltının geldiğini göremezlerdi. Başımızın dertte olduğunu bilmiyorlardı.

Yorgunluğumu unutmak için olan bitene odaklandım. Denizaltının üst kısmında bir kapak açılmıştı ve sakallı bir adam, denizaltıyı yerinde tutmak için iskeleye halatlar attı. Dikkatlice dışarı çıktı, merdivenden indi ve geçici bir iskeleye geçerek iskeleye ulaştı. *Sırada kargo vardı...*

Ama sonra yirmili yaşlarında bir kadın ortaya çıktı ve korkuyla etrafına bakınıyordu. Merdivenden inerken, başka bir kadın da kapaktan çıktı. *Tanrım, bu seks ticareti.* Grushin, Rus kadınları Amerikalı erkeklere satıyordu.

Sonra on yaşından büyük olmayan bir çocuk ortaya çıktı. *Ne?* Ve sonra otuzlu yaşlarında bir adam. *Ne oluyor burada?*

Artık ciddi şekilde yorulmuştum, bacaklarım beni suda tutmaktan yanıyordu. Her dalga yüzüme çarptığında vücudum panik moduna geçiyordu ve nefes almak için yürüyüş yolunun altından çıkmamak için kendimi zorlamam gerekiyordu. *Sadece birkaç dakika daha. Neredeyse hepsi bu kadar olmalı.*

Ama insanlar gelmeye devam etti. Çoğu erkekti, ama bazı kadınlar ve birkaç çocuk da vardı. Toplamda dokuz kişi. Dokuz kişi, artı pilot, artı en son çıkan silahlı iki adam. Denizaltı büyük değildi: sığır gibi sıkışmış olmalılar. Penceresiz metal tüpün içinde saatlerce sıkışıp kalmayı hayal etmeye çalıştım.

Kanada'dan geçmek için, ev yapımı mühendislikte tek bir sızıntı veya arıza sizi doğrudan gölün dibine göndereceğini ve kimsenin sizi aramayacağını bilerek... Titredim.

Tüm insanlar dışarı çıktıktan sonra herkesin gideceğini umuyordum. Ama görünüşe göre, denizaltıyı kapatmak ve güvenli hale getirmek için bütün bir prosedür vardı ve adamlar hiç acele etmiyorlardı. Gerçekten paniklemeye başladım: kaslarım kramp giriyordu ve bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı. Gennadiy'nin nasıl olduğunu görmek için deponun diğer tarafına baktım. O da acı çekiyor gibi görünüyordu, ama en azından onun tarafında, etrafında kimse yoktu, ara sıra bacaklarını dinlendirmek için parmaklarını yürüyüş yolunun kenarına dolayabilirdi. Gözleri bana kilitlenmişti, devam etmemi istiyordu.

Ve ben de devam ettim, pilot uçağa geri tırmandı, gazı boşalttı, vanaları kapattı ve not defterine notlar karaladı. Ama sonra sol bacağım gerçekten kramp girmeye başladı ve — *hadi, hadi* — şimdi pilot kapak kenarındaki lastik contayı tamir ediyordu — *hadi, lütfen!* — ve sonra başka bir dalga yüzüme çarptı ve çok öksürmem gerekiyordu, ama cesaret edemedim ve ciğerlerim yanıyordu —

Kaslarım yine kramp girdi ve bu sefer battım. Catwalk benden uzaklaşırken panikledim ve tek bacağımla yüzerek yukarı doğru tırmandım. Bir nefes almayı başardım, ama birkaç saniye sonra adrenalin etkisi geçti ve uzuvlarım kurşun gibi ağırlaştı. Adamlar sonunda gidiyorlardı. *Sadece bir dakika daha!* Ama sonra birdenbire bir dalga geldi ve burnuma girdi, göl suyuyla boğuluyordum...

Yine battım. Bu sefer, çırpındığımda kaslarım beni yüzeye çıkarmak için yeterli güce sahip değildi. Bir an için, yerinde asılı kaldım, çırpınıyordum ama hareket edemiyordum, kalan havamı tüketiyordum. Sonra her şey karardı ve ben aşağıya, aşağıya, aşağıya batıyordum.

GENNADIY

ONUN ZAYIFLADIĞINI GÖRÜYORDUM, dalgaların acımasızca yüzüne çarptığını görüyordum, ama yardım etmek için hiçbir şey yapamıyordum. Catwalk'umun altından yüzersem, adamlar beni görecektir ve ikimizi de öldüreceklerdi. Orada asılı kalmak zorundaydım, gücünün azaldığını izlemek zorundaydım ve bu bir işkenceydi.

Bu beni yirmi yıl öncesine, çaresizce durup izlemek zorunda kaldığım bir ana geri götürdü ve öfkemin içindeki suçluluk duygusu ruhumu içten dışa yakıyordu.

O battı ve kalbim neredeyse durdu. Sonra kendine geldi ve ben tekrar nefes almaya başladım. Gözlerim Alison ve adamlar arasında durmadan gidip geliyordu: eşyalarını topluyor, gitmeye hazırlanıyorlardı...

Yine batmaya başladı.

Son adam da arkasını döndü ve merdivenlere ulaşmadan, ben köprüden ayrıldım ve tüm gücümle iterek, deponun diğer tarafına doğru olabildiğince hızlı yüzmeye başladım. Denizaltı yolumu kesiyordu, bu yüzden düz bir şekilde karşıya geçemedim: etrafından dolanmak zorunda kaldım. Suyun içinde durmaktan bacaklarım çoktan ağrımaya başlamıştı, ama acıyı görmezden gelerek yüzmeye devam ettim ve giysimin etrafımda çırpınmamasını diledim.

Denizaltının arkasına ulaştım ve döndüm, doğrudan Alison'ın iskelesine doğru yöneldim. *Nerede bu kız?* Suyun altına dalmış olmalı...

Işıklar söndü.

Bir saniye donakaldım. Bunu düşünmemiştim: elbette, adamlar ayrıldıklarında ışıkları kapatacaklardı. Ay ışığı olmadan, sadece karanlık değil, *zifiri* karanlıktı. *Blyat!* Yüzmeye tekrar başladım. Tek yapabileceğim devam etmek ve hala doğru yönde gittiğimi ummaktı. *Nerede bu? Şimdiye kadar orada olmam gerekirdi...*

Elim metal yürüyüş yoluna çarptı, başka bir zaman olsaydı çığlık atacak kadar sert bir çarpma oldu. Ama onu yoklamakla,

kollarımı onun altında tarayarak onu bulmaya çalışmakla *meşguldüm*. "Alison! Alison!"

Ellerim boşluğa uzandı. Orada değildi.

Derin bir nefes aldım ve iskeleden aşağı daldım, kollarımı etrafımda sallayarak, saçlarına, kumaşına, herhangi bir şeye dokunmak için dua ediyordum.

Hiçbir şey. Histerik bir şekilde daha derine daldım. *Onu kaybettim. Tanrım, o öldü.*

Sonra parmaklarım çamurlu kumlara gömüldü. Dibe ulaşmıştım. *Hayır, hayır, hayır, lütfen...*

Bir şey bacağıma çarptı, döndüm ve onu yakaladım.

Parmaklar. Bir el. Sıkıca tuttum. Karşılık vermedi.

Cesedi kendime doğru çektim ve o oydu; başının arkasındaki topuzu hissedebiliyordum. Onu kollarımda sarkık bir şekilde tutarken yüzeye doğru yüzdüm.

Denizaltının yanında, olmam gereken yerin çok uzağında su yüzüne çıktım ve karanlıkta yolumu bulmaya çalışarak iskeleye geri dönmek zorunda kaldım, sonra Alison'a tutunarak tek elimle iskeleye tırmandım ve sonunda onu sudan çıkardım. Hâlâ hareket etmiyordu. Başını geriye eğdim, burnunu sıkıştırdım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım, sonra ağzına üfledim. O kadar karanlıktı ki göğsünün inip kalktığını bile göremiyordum. Elle kontrol etmek zorunda kaldım. *Evet, hareket ediyor.*

Beş nefes aldı ama hala tepki vermiyordu. Göğüs kemiğini buldum ve Mikhail'in bize çocukken öğrettiği gibi göğüs kompresyonuna başladım. *Yirmi sekiz, yirmi dokuz, otuz.* Hala hiçbir şey yoktu. Yanaklarımdan gözyaşlarının aktığını hissedebiliyordum. *Geri dön bana. Lütfen.*

Üzerine çöktüm ve göğüs kompresyonlarına devam ettim. *Bir. İki. Üç. Dört.* Orada yatıyordu, sessiz, hareketsiz ve ellerimin altında korkutucu derecede soğuktu.

Sonra yavaş yavaş farkına vardım: onu kaybettiğimin gerçeğini. Ve bu, anne babamı kaybetmek ya da Yakov'u kaybetmek gibi değildi. Sanki ruhumun bir parçasını koparıyordu. O benim bir parçam olmuştu, ben de onun bir parçası. Birlikte olmamız gerekiyordu.

On beş. On altı. On yedi. On sekiz. Hareket etmedi.

Ondan uzaklaştığını hissettim ve acı beni vurduğunda, birdenbire ne kadar yanıldığımı anladım. Ona sahiptim, bir gelecek şansım vardı.

onunla birlikteydim ve onu bırakmaya hazırdım, sadece öfkemi sürdürebilmek için, sadece suçluluk ve acıyla yüzleşmek zorunda kalmamak için. *Seni aptal piç kurusu, Gennadiy.* Bundan daha kötü bir acı olamaz.

Yirmi iki. Yirmi üç. Yirmi dört. Yirmi beş. Bana bir şans daha ver, lütfen!

Yirmi yedi. Yirmi sekiz. Yirmi dokuz. Otuz.

Dudaklarımı dudaklarına değdirdim ve nefes aldım...

Vücudu kasıldı ve boğuldu. Onu yan çevirdim ve göl suyunu öksürdüğünü duydum.

"İyi misin?!" diye karanlığa doğru bağırdım.

Öksürdü ve boğuk sesle konuştu, konuşamıyordu. Ama karanlıkta kolumu buldu ve okşadı. *İyi!*

Işıklar yanıp söndü. Ani ışığa gözlerimi kırıştıtararak yukarı baktım ve sırılsıklam silahımı yükleme rampasına doğrulttum.

Valentin'in başı kenardan göründü. İkimizi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve yardım etmek için merdivenlerden aşağı koştu.

Aşağı baktım ve şimdi Alison'ı görebiliyordum, sırılsıklam ve perişan haldeydi ama *hayattaydı* ve içimi rahatlama kapladığında onu yakaladım ve göğsüme sıkıca sarıldım.

Valentin bizi acil servise götürdü, doktorlar Alison'ı muayene etti ve dört saat boyunca onu gözlem altında tuttu. Sonunda, yakından izlenmek kaydıyla eve gidebileceğine karar verdiler.

Bu sorun değildi çünkü bir daha ondan gözlerimi ayırmayacaktım. Depodan çıktığımızdan beri elini bırakmamıştım. Ve özel bir yere varır varmaz, ona öfkemin gerçeğini ve bunun altında yatanları nihayet anlatacaktım.

ALISON

KONAKTA geri döndüğümüzde saat sabahın beşi olmuştu. Saçlarım ıslaktı, battaniyeye sarılmıştım ve göl suyu kokuyordum, tek istediğim yere yığılmaktı. Ama Mikhail bizi yemek odasına yönlendirdi. *Cidden mi? Şimdi mi savaş konseyi? Sabaha kadar bekleyemez mi?* Gennadiy de aynı fikirde gibiydi: Elimi bırakmıyordu ve sanki beni yalnız kalmam için gerçekten gerekliymiş gibi koridora ve merdivenlere bakıp duruyordu.

Mikhail masanın etrafında dolaşarak, yeğenlerinin her birine sırayla votka doldurdu ve omuzlarına vurdu. Ailesinin onun için her şey olduğu belliydi. *Ama neden kendi karısı ve çocukları yoktu*, merak ettim. Köpekleri, bir tür tüylü maiyet gibi onunla birlikte dolaşıyor, her yeğenini havlayarak sevgiyle çevreliyor, pençelerini omuzlarına koyuyor ve tüylü kafalarını kafalarına sürterek kafalarını okşatmak istiyorlardı.

Mikhail, Gennadiy'e votka doldurdu. Valentin'e. Sonra Radimir'e, Bronwyn'in elini tutarken ona alçak sesle konuşan Radimir'e. Bronwyn, Radimir'in ona söylediklerine kızarıyor, sonra da Gennadiy, Valentin ve bana endişeli bakışlar atıyor, belki *de* bu gece neredeyse ölecek olan *Radimir olsaydı ne olurdu* diye düşünüyordu. Mikhail ona da bir shot doldurmaya başladı, ama Bronwyn başını salladı.

Mikhail'in işi bittiğini sandım, ama sonra masanın etrafında dolaştı, önüme bir bardak koydu ve içine bir shot döktü. Şaşkınlıkla etrafa baktım. Radimir duvara, notlara, telefon kayıtlarına ve haritaya, Grushin'i bulmak için yaptığım tüm çalışmalara baktı. Sonra solgun ve yarı boğulmuş *halimle bana* baktı... ve ciddiyetle başını salladı. Diğerleri de başlarını sallıyordu.

Bana güveniyorlardı. Beni kabul etmişlerdi. Boğazım düğümlendi. Hepsi kadehlerini kaldırdı, ben de yavaşça kadehimi kaldırdım. "Aileye hoş geldin," dedi Radimir.

Gözlerimin yaşardığını hissettim ve kendimi gizlemek için hızlıca içkimi yudumladım. Yanacağını sanmışım ama içki, içinde alev donmuş sıvı buz gibi pürüzsüzdü. Anlaşılan, daha önce hiç iyi içki içmemişim. Sonra Mikhail'in köpekleri etrafımı sardı ve bacaklarıma çarpan tüylü kafalar, ellerime dokunan ıslak burunlar ve yanaklarımı yalayan diller sayesinde gözyaşlarım gizlendi.

Köpeklerin yeterli gördüğü kadar kafalarını okşayıp tüylerini kabarttıktan sonra, onlar Mikhail'in yanına geri döndüklerinde, depoda gördüklerimi anlattım. "Grushin mal kaçakçılığı yapmıyor, *insan* kaçakçılığı yapıyor." Tereddüt ettim. "Seks kaçakçılığı olduğunu sanmışım, ama... erkekler de vardı. Ve bir çocuk. Anlamıyorum. İşgücü için olamaz, para bile yetmez."

Radimir başını salladı. "Hayat ucuz. Bir insan binlerce, belki on binlerce dolar değerinde. Milyonlarca değil."

"Fidye mi?" diye sordu Bronwyn. "Rehineler olabilirler mi?"

Gördüğüm insanları düşündüm. "Kıyafetlerine bakılırsa, zengin ailelerden gelmiyor gibi görünüyorlardı. Öyle olsalar bile, neden onları Rusya'dan ABD'ye taşısın ki?" Diye iç geçirdim. "Hacker arkadaşımdan oyun kurulu başkanının banka hesabını kontrol etmesini istedim. Herhangi bir rüşvet bulamadı. Aslında, rüşvet verseydi iyi olurdu; karısının hastane masrafları neredeyse tüm parasını bitirmişti."

"Belki Grushin ona şantaj yapmıştır," dedi Radimir.

Mikhail burnunu çekti. "Sana söyledim, adam bir izci. Hiçbir kirli sırrı yok."

"Belki Grushin, Yakov'a yaptığı gibi ailesini de tehdit etmiştir," dedim. Ama bu pek mantıklı gelmiyordu. Polise gidemeyen bir gangsteri tehdit etmek başka bir şeydi. Bu adam saygın, yüksek rütbeli bir memurdu. Duvardaki bilgi ağını incelerken, bu davanın beni içine çektiğini hissettim. "Bir şeyi gözden kaçırıyoruz," diye mırıldandım.

"Ve bu sabaha kadar bekleyebilir," dedi Gennadiy. "Uyumalısın." Ve ayağa kalktı.

Tartışmaya başladım ama sonra kendimi tuttum. O haklıydı. Ve o... içim eridi... tıpkı benim ona baktığım gibi, o *da bana bakıyordu*. Herkese veda ederek başımı salladım ve onun beni merdivenlerden yukarı, yatak odasına götürmesine izin verdim. Ellerimi ellerine aldı ve beni kendine doğru çevirdi.

yüzümü ona çevirdi. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. *Neler oluyor?*

Elimi sıkıca tuttu, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Ben... sana *delicesine* aşığım. Düşman olduğumuz zamanlarda bile, tek düşünebildiğim şey sen olmandı. Artık sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Onun aksanıyla ağır, ipeksi buza oyulmuş bu sözler içimde yankılandı. Aylardır içimde büyüyen kırılgan, gümüş rengi telkari titreşti ve şarkı söyledi. Cevap vermeye çalıştım, ama sözcükler aklıma gelmedi ve zaten boğazımdaki düğümden geçemezdi. Sadece şiddetle başımı salladım.

"Ben..." Uzun bir nefes aldı ve konuştuğunda, onun sesinin hiç bu kadar Rusça geldiğini duymadığımı fark ettim. "*Buna* alışkın değilim." Aramızda bir hareket yaptı. "*Konuşmaya* da alışkın değilim. Ama..." Derin bir nefes aldı. "Neden kızgın olduğumu sana anlatmak istiyorum. Neden durduramadığımı. Çünkü bununla yüzleşmekten daha çok korktuğum tek bir şey olduğunu fark ettim, o da seni kaybetmek."

Başımı salladım ve onu yatağa yönlendirdim. Yatağın kenarına oturdu, ben de arkasına diz çöktüm, kollarımı ona doladım ve dinledim.

Bana çocukluklarında, Radimir on beş, Gennadiy on dört ve Valentin on iki yaşındayken olanları anlattı. İyi bir adam olan babalarının Rus hükümetindeki yolsuzluğu ortaya çıkarmaya çalıştığını ve iş arkadaşlarından biri olan Olenev adlı bir adamın onu susturmak için bıçaklayarak öldürdüğünü anlattı. Sonra üç kardeşi babalarının cinayetiyle suçladı ve yozlaşmış bir savcının yardımıyla onları Vladivostok'taki acımasız bir ıslahevine gönderdi. Üçü de üç yıl boyunca personel tarafından işkence gördü, aç bırakıldı ve dövüldü.

Anladım o zaman. Aristovlar neden adalet sisteminden bu kadar nefret ediyorlardı, neden onun dışında yaşamayı seçmişlerdi. Gennadiy'nin benden nefret etmesine şaşmamalı... tıpkı benim gangsterlerden nefret ettiğim gibi.

"Annemiz bizi ziyarete geldiğinde," dedi Gennadiy, sesi titriyordu, "müdür ona tecavüz etti. Kanseri nedeniyle ölürken, ona veda etmemize bile izin vermediler."

İkimizin Sun Usta'nın mezarının yanında birbirimize sarıldığımızı hatırladım ve ona sıkıca sarıldım. "Bu

korkunç," dedim ona.

O sertçe başını salladı. "Ama başımıza gelen en kötü şey bu değildi."

Başını çevirip bana baktı, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı. O kadar yakındık ki, fısıldayarak konuşabiliyordu ve bence sözlerini söyleyebilmesinin tek nedeni buydu. Ama o kadar yakındık ki, o soluk gri gözlerdeki her bir acı parçasını görebiliyordum ve bu kesinlikle yürek parçalayıcıydı.

"Sadece gardiyanlar değildi," dedi bana. "Diğer çocuklar da şiddet suçlularıydı. Svetoslav adında, on sekiz yaşında, dövme, pislik bir herif vardı, beni gördüğü anda benden nefret etti. İlk günden itibaren beni kırmaya çalıştı. Sadece bana zarar vermek istemiyordu, ona yalvarmamı istiyordu. Ama ben pes etmedim. Babamız..." Sesi kırıldı. "Babamız bize her zaman, onurunu kaybedersen hiçbir şeyin kalmaz derdi. Bu yüzden, beni neredeyse öldüresiye dövse bile pes etmedim. Birkaç ay sonra Svetoslav başka bir yol buldu."

Yutkundum. "Işıklar söndükten sonra beni almaya geldiler. Beni birinin hücrelerine sürüklediler. Beni öldüreceklerini sandım." Bir saniye gözlerini kapattı. "Keşke... Keşke beni öldürselerdi. Ama beni oraya tek başıma kilitlediler. Sonra Svetoslav köşeyi döndü ve beni dövmeye geldiğini sandım. Dik durdum. Sonra Valentin'i sürüklediğini gördüm."

On yıllardır süren panik yeniden ortaya çıkınca Gennadiy'nin nefes alıp verişinin hızlandığını duyabiliyordum. "Svetoslav'la konuşmaya çalışmaya başladım. Ona sorun olmadığını, ona boyun eğeceğimi, Valentin'den öç almamasını söyledim. Ama o beni görmezden geldi. Valentin'i benim yanımdaki hücreye sürükledi. Onları parmaklıkların arkasından görebiliyorum ama onlara ulaşamıyorum. Valentin direnmeye çalışıyor, cesur davranıyor ama o sadece on iki yaşında. Svetoslav'a onu dövmemesi için *yalvarıyorum*, onun sadece bir çocuk olduğunu söylüyorum ama o yine beni görmezden geliyor."

Gennadiy durdu. Gözlerini tekrar kapattı. Oda sessizliğe büründü.

"Ve sonra," dedi Gennadiy, sesi gergin bir tel gibi,

"Svetoslav Valentin'in kıyafetlerini çıkarmaya başladı." Midemin yere düştüğünü hissettim.

"*Hayır* diye bağıryorum," dedi Gennadiy. "Boğazım kuruyana kadar bağarmaya devam ediyorum. Ama Svetoslav durmuyor. Onun istediği her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Ona boyun eğeceğimi, onun kölesi olacağımı söylüyorum. Ona... onun yerine *bana* yapmasını söylüyorum. Ama Svetoslav artık ilgilenmiyor. Ona karşı geldiğimde ne olacağını görmemi istiyor. Diğer çocuklara ibret olmamı istiyor: gururlanma, yoksa sevdiğin birine bu olur."

Gennadiy'nin yüzü solmuştu ve gözleri uzaklara dalmıştı. O *oradaydı*. Kollarımı ona daha sıkı sardım, onu nazikçe okşadım, onu buraya, şimdiki ana bağlamaya çalıştım.

"Valentin çığlık atıyor," dedi Gennadiy. "Acı içinde çığlık atıyor ve... ona yardım etmem için çığlık atıyor. Ben de parmaklıklara yaslanmış, hücrelerine uzanmış, Svetoslav'ı yakalamaya çalışıyorum, ama ulaşamıyorum. Ona yardım edemiyorum. Küçük kardeşime yardım edemiyorum."

Ağlamıyordu. Sanırım hikayeyi anlatmaya o kadar odaklanmıştı ki ağlayamıyordu. İkimiz için de ağlıyordum, sessiz gözyaşları yanaklarımdan akıyordu.

"Onu öldürdüm," dedi Gennadiy. "Bir hafta sonra, Svetoslav'ı duşlarda yalnız yakaladım ve lanet boynunu kırdım. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmede." Gözlerime baktı ve yüzündeki acı, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. "Bunun olmasına izin verdim, Alison. Küçük kardeşime bunun olmasına izin verdim. İki metre uzaktaydım ve bunu engelleyemedim."

Hıçkırdı ve burnunu çekti, sonra gözyaşları akmaya başladı, gözlerini doldurdu ve taşıtı, ben de onu sıkıca sarıldım. "Senin suçun değildi," dedim ona nazikçe. "Değildi."

Onu kucaklamaya devam ettim ve bir süre sonra vücudunun biraz gevşediğini hissettim. Ama bana bakmak için geri çekildiğinde, gözlerindeki acı hala oradaydı. "Bunu kendime defalarca söyledim. Ama işe yaramıyor."

Yavaşça başımı salladım. "Belki de ihtiyacın olan şey Valentin ile bunu konuşmaktır."

Gennadiy'nin gözleri dehşetle büyüdü. Sonra şiddetle başını salladı.

"Uzun zaman geçmiş olsa da yardımcı olabilir. O olay olduğunda ne demişti?" diye sordum.

Gennadiy başka yere baktı.

Kaşlarımı çattım. "Bundan bahsetmedin mi?" Sonra, dehşetle, "Bundan *hiç* bahsetmedin mi?!"

Gennadiy somurtarak, "Biz böyle şeyleri konuşmayız." dedi.

Erkekleri mi, *Rusları* mı, yoksa *Bratva'yı* mı kastettiğinden emin değildim. Muhtemelen üçünü de. "Gennadiy..." Yüzünü ellerimle tuttum. "Beni dinle. Dinlemelisin." Gözlerini kaçırmaya çalıştı ama ona izin vermedim. "Bu konu, sen gençliğinden beri seni yiyip bitiriyor, muhtemelen onu da!"

Elimden koparıp odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Öfkeyle kaslı sırtının inip kalkışını izledim. Kafasını sallayarak inkar etmeye çalıştı. Sonunda bana döndü. "Bir polise güveneceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı. "Ama sana güveniyorum." Sakallarını ovuşturdu. "Gerçekten bunu yapmam mı gerekiyor?"

"Evet," dedim kararlı bir şekilde.

Uzun bir nefes verdi. Ve başını salladı. Sonra yatağa geri döndü ve beni kollarına aldı. İkimiz de bitkin durumdaydık ve o yatağa uzanıp göğsünü yastığım haline getirir getirmez, kurşundan yapılmış bir battaniye gibi uyku üzerime çöktü. Biz uykuya dalarken, o saçlarımı okşadı. Ona baktım ve düşünürken kaşlarını çattığını gördüm.

Onu suçluluk duygusundan kurtarmamıştım, henüz değil. Ama ilk kez bir planı vardı.

ALISON

Gündüz vakti uyandım ve yatakta Gennadiy'nin olması gereken yerde bir boşluk vardı. Bir an panikledim. Sonra yastığın üzerinde bir not gördüm.

Burada bekle. Kahvaltıyla döneceğim.

G.

Hızlıca duş aldım ve çıplak olarak yatağa geri döndüm. Kocaman dört direkli yatakta komik bir şekilde kendimi çok küçük hissettim ama yatak inanılmaz rahattı, sırtımı muhtemelen kaz tüyünden yapılmış kalın yastıklara dayadım ve çıplak ayaklarım, aşırı derecede pürüzsüz çarşafı okşamaktan kendini alamadı.

Kapı açıldı ve Gennadiy, sadece bir boxer giymiş ve bir tepsi taşıyarak içeri girdi. Tepsinin üzerinde waffle ve üç çeşit taze çilekle dolu tabaklar ve ayrı ayrı akçaağaç şurubu sürahileri vardı. Bir kahve demliği, fincanlar ve fincan tabakları, şeker, süt ve krema, çatal bıçak takımı ve gümüş peçete halkalarıyla tutturulmuş peçeteler vardı. Gennadiy'nin şefe yatakta kahvaltı hazırlayıp hazırlayamayacağını sorduğunu ve şefin bunu bir meydan okuma olarak algıladığını hayal ettim. Gennadiy tepsiyi yatağın üzerine koyarken "Bunlar ne?" diye sordum.

"Boğuldun," dedi ciddi bir şekilde. "Biraz lüksü hak ediyorsun." Yatağa oturdu ve bana bir fincan kahve doldurdu, sonra iki parça şeker ekledi.

Ona baktım. "Nasıl bildin..."

"Unutuyorsun, sen *beni* izlerken, ben de *seni* izliyordum. Kaç kez evimin önünde oturup paket kahve içtiğini izlediğimi biliyor musun?" Bana bardağı uzattı. "Ve... bu teşekkür etmek için. Dün gece için."

Bir yudum aldım ve başımı salladım. *Rica ederim.*

"Ve..." Düşünceli bir şekilde bana baktı. "İlk seferimiz duvara yaslanarak, yağmurda oldu. Senin gibi bir kadın, Mısır pamuğundan çarşaflarla donatılmış düzgün bir yatakta sevişmeyi hak ediyor."

Mısır pamuğundan yapılmış çarşafların üzerine kahveyi tükürmekten kıl payı kurtuldum, bu da onu gülümsetti. Onu bu kadar neşeli ve mutlu görmek kalbimi *yerinden çıkardı*. Henüz her şeyi düzeltmediğimi biliyordum. Ama öfkesini bırakmayı başarırsa işlerin nasıl olabileceğine dair bir fikir ediniyordum ve bu muhteşemdi. Waffle tabaklarından birine uzandım.

"Hayır, hayır," dedi. Üzerine akçaağaç şurubu döktü, sonra waffle ve çileklerden mükemmel, ısırik büyüklüğünde bir parça kesti v e ...

"Oh, hayır, yapmana gerek yok... *mmf*."

Bana bilgili bir şekilde çatalını salladı. "Bilge bir kadın bir keresinde bana şöyle demişti: Hepimizin ara sıra bize durmamızı söyleyen birine ihtiyacımız vardır."

Yutkundum. "Orada elle beslenmekle ilgili bir şey hatırlamıyorum..."

"O bilge bir kadındı, mükemmel değildi."

Elimi aşağıya doğru kaydurdum ve yanını gıdıkladım. Sanki daha önce kimse onu gıdıklamamış gibi, gözleri fal taşı gibi açıldı ve irkildi. gözleri fal taşı gibi açıldı, sanki daha önce kimse onu gıdıklamamış gibi. "Dövüş sanatları," diye alay ettim. "Tüm hassas noktaları biliyorum."

Elimle bileğimi yakaladı ve yatağa bastırdı. Sonra diğer bileğimi de yakaladı ve büyük eliyle ikisini de güvenli bir şekilde kucağımda tuttu. "Uslu bir kız ol," diye uyardı. "Ve kahvaltını ye."

Ona dilimi çıkardım, ama bana yemek yedirmesine izin verdim. Başım dönüyordu ve kendimi aptal gibi hissediyordum. *Birlikte iyi olabilirdik*.

Ta ki FBI'ya geri dönüp tekrar karşı karşıya gelene kadar.

Hayır. Bunu düşünmüyorum. Şu anda değil.

O da yedi ve ikimiz de iki tabak waffle'ı bitirdik. Tepsiyi kaldırıp yere koyduğunda, çarşaf belimden aşağı kaydı. Anında gözleri göğüslerime kilitlendi. Beni örtmek için çarşafı tekrar yukarı çektim, o da tekrar aşağı çekti. Gülümsedim: göğüslerimi her gördüğünde, kontrolünü kaybetmiş büyük bir ayı gibi oluyordu ve düz göğüslerimden her zaman utanmış biri olarak, bu garip bir şekilde gururumu okşuyordu. Çarşafı tekrar kaldırmak için uzandım ve bu sefer ellerimi tutup bastırdı.

onları yatağa. "Kes şunu," diye homurdandı. "Gerekirse seni bağlarım."

Beklenmedik bir sıcaklık dalgası kasıklarına doğru yayıldı. *Seni bağlarım* deseydi, o başka olurdu, ama *seni bağlayacağım* demek, lezzetli bir şekilde kötücül geliyordu. İçimde isyankar bir şey uyandırdı, sırf öğrenmek için sikişmek istememe neden oldu. Yüzümün kızardığını hissettim. *Ne oluyor? Hiç böyle bir şey yaşamamıştım.*

Ben düşünürken o bana daha da yaklaştı. "Göğüslerini seviyorum," dedi bana. Daha da yaklaştı, ağzı göğsümden sadece birkaç santim uzaktaydı ve Rus aksanlı her kelime göğsüme sıcak bir esinti gibi geliyordu. "Şekilleri çok mükemmel." Ben nefesimi tuttum ve o biraz daha yaklaştı, dudakları neredeyse meme ucumu okşuyordu. "Giysilerini çıkarırsam nasıl görüneceklerine takıntılıydım. Bunu yapmayı hayal ediyordum." Dudakları aniden meme ucumu kapattı ve ben irkildim ve nefes aldım... sonra dili yumuşak tomurcuğu yalamaya başlayınca inledim. Eli diğer göğsümü sıkmaya başladı, başparmağı meme ucumu okşadı ve ben kalçalarımı sürtmeye başladım. Gözlerimi kapattım ve zevkin beni ele geçirmesine izin verdim, mükemmel bir hisle uyumlu iki davul vuruşu, doğrudan kalbimin derinliklerine kadar titreşti.

Ağzını daha da açarak göğsümü daha fazla içine aldı ve eli daha sertleşti. Davul sesleri değişti, daha karanlık ve ısrarcı hale geldi ve ben ağzım açık ve ihtiyaç içinde nefes nefese kalmaya başladım. Ağzı göğsümden ayrıldı ve bir saniye sonra dudakları benimkini buldu, dili benim dilimi aradı ve onunla dans etti. Her iki eli de göğüslerimi okşuyordu ve ben yastıkların duvarına sıkışmış, çaresizdim. Düzensiz nefesimden ne kadar tahrik olduğumu hissedebildiğini biliyordum. Sonra bir elini çarşafın altına ve bacaklarımın arasına soktu, ısınmış, yapışkan dudaklarımı buldu ve bu onun için bir teyit oldu.

O homurdandı ve bir dizini, sonra diğerini bacaklarımın arasına soktu, ta ki diz çökene kadar, bacakları benim bacaklarımı genişçe açtı. Beni öpüyordu, derin, ateşli, fetheden öpücükler, vücudumda zevk dalgaları yaratıyor, savunmamı yıkıyordu. Rüya gibi pasif bir hale geldim, dilim hafifçe onun dilini okşuyor, parmaklarım sersemlemiş bir şekilde saçlarına dolanıyordu. Parmakları altıma girip dudaklarımın şeklini izledi, önce yavaşça, sonra gittikçe hızlanarak, ve

kayganlaştığımı ve açıldığımı hissedebiliyordum. Sonra kalın, dövmeli bir parmak içime girip beni genişletiyordu ve nefesim titremeye başladı.

Yavaş ve kasıtlı hareketlerle parmaklarıyla beni sismeye başladı, diğer eli ve öpücükleri hala beni yastık duvarına sıkıca sabit tutuyordu, ben çıldırdım, zevk arttıkça ona karşı çırpınıyordum, topuklarım yumuşak çarşaflarda geniş yarım daireler çiziyor ve kışım yatağa sürtünüyordu. Erkekleri korkutup kaçırmaya, kavgada her zaman kazanan taraf olmaya o kadar alışmışım ki, ama şu anda sıkışmış ve hiçbir şey yapamadan sadece zevk almaktan başka çarem yoktu ve bu harika bir duyguydu.

Ama o daha fazlasını istiyordu. Öpüşmeyi bıraktı ve ben yavaşça gözlerimi açtım... onun bana bakışını gördüm, gözleri şehvetle kaplıydı ve yüzünde saf, hesaplı bir kötülük gülümsemesi vardı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı...

Yataktan çarşafları attı ve beni tamamen çıplak bıraktı. Sonra ön kollarını uyluklarımın etrafına doladı ve çekti. Yataktan kayarken çığlık attım, sırtım çarşafların üzerindeydi ve saçlarım başımın üzerinde yayılmıştı. Alt tarafım havaya kaldırılmıştı, bacaklarım açılmıştı ve...

Ağzı amıma indiğinde çığlık attım, dili beni tahrik ederken üst dudağı klitorisime sürtünüyordu. "Ne yapıyorsun..." diyecek zamanım oldu, sonra dili içime derinlemesine girdi ve ağzım sessiz bir çığlık atarak açıldı. Uzun ve düşük bir homurtu çıkardı ve titreşimler sırtımı yataktan kaldırdı. Sonra beni yalamaya başladı. Uzun, sert vuruşlar dudaklarımın şeklini takip etti ve pembe zevk dalgaları içime yayıldı. Sonra klitorisimin etrafında hızlı küçük daireler çizerek o dalgaları sıkılaştırdı, zevki daha yoğun ve ateşli hale getirdi. İnlemeye başladım, doruğa ulaşmaya başladıkça çaresiz bir zevkle bacaklarımı onun iki yanında tekmeledim.

Ellerini kalçama sıkıca tutturmuş, beni yutmak için öne eğilmişti: devasa gücüyle, istese beni bütün gün öyle tutabilirmiş gibi geliyordu. Ona ulaşamıyordum bile: ellerimle yapabildiğim tek şey, zevk içimde gittikçe yükselirken çarşafları avuçlamaktı.

Başparmakları iç uyluklarımın hassas derisini okşamaya başladı ve nefesim kesildi, orgazm artık çok yakındı. Sırtımı kavisleyerek inleyip nefes nefese kaldım ve odanın serin havasının hassas, tükürükle ıslanmış göğüslerimin üzerinde dolaştığını hissettim. Tanrım, beni tam olarak nereden dokunacağını ve dilini tam olarak nereden gezdirip döndüreceğini biliyordu, beni daha da yukarı, daha da yukarı itmek için.

Bir saniye için ağzını benden çekti. "Seni hep böyle hayal ettim," diye mırıldandı. "Sırt üstü yatmış, çaresiz, bana boşalmana izin vermem için yalvaran."

Nefes nefeseydim ve gözlerimi yarı açtım. Üzerimde dövmeli bir dev gibi diz çökmüş halini görmek, beni neredeyse doruğa ulaştırmaya yetti. "Ben..." — Düşüncelerimi çözmek için uğraştım. — "yalvardığımı hatırlamıyorum." Yeni bir sıcaklık dalgası içimi kapladı, kıvrımlı ve karanlıktı. Orgazmımı siyah ipek kurdeleler gibi sardı ve daha da sıkılaştırdı.

Gennadiy'nin gözleri parladı. Beni tekrar yaladı, klitorisimi okşadı ve tepkimi izledi, doruğa ulaşmam için yeterli *olmayan* bir his verdi. Konuştuğunda, şehveti aksanını her zamankinden daha güçlü hale getirdi. "Yalvar bana, *Ajan Brooks!*"

Tüm alaycı rekabetçiliğimizin geri geldiğini hissettim, ama nefretin yerini derin, güven dolu bir aşk almıştı. Bu beni ele geçirdi ve beni yukarı doğru fırlattı. "Asla!" dedim ona, sanki kibirli bir prenses gibi. "O zaman boşalamazsın," dedi ve son bir kez alaycı bir şekilde daldırdı ve sonra ağzını benden çekti.

Ona sert bir bakış attım... ve bacaklarımı onun başının arkasına doladım, onu kendime doğru çekip dudaklarına sertçe bastırdım. "Emin misin?" diye sordum.

Gözleri şokla büyüdü, sonra alaycı bir öfkeyle kısıldı. *Bunun bedelini ödeyeceksin.*

Kavrayışımı sıkılaştırdım. Sonuçlarından korkmuyordum, onları istiyordum.

Gennadiy gözlerimin içine bakarak dilini derinlemesine soktu, üst dudağı klitorisime süttü ve...

Yataktan kalktım ve orgazm gittikçe güçlenip güçlenirken başımı çarşaflara attım... ve sonra patladı, titreme dalgaları tüm vücuduma yayıldı ve beni

O yalayıp dururken, ben çaresizce sallanıp onun yüzüne sürtündüm. Onu sürerek geçirdim ve sonra bacaklarımı başının etrafından çözdüm. O, kıcımlı ellerinden nazikçe kaydıldı ve ben zevkten sarhoş ve parıldayarak yatağa yığıldım.

Yataktan kalktığını duydum. Sonra ağır adımlarıyla yatağın başına doğru yürüdü. Elleri çıplak omuzlarımı kavradı ve beni sertçe öne doğru çevirdi.

Dudakları kulağıma değdi. "Şimdi sıra bende."

Hâlâ on bin fit yükseklikteydim, orgazm sonrası pembe bir bulutun üzerinde keyif çatıyordum, bu yüzden sadece bir tür homurtu çıkardım. Sonra öne ve yukarı doğru çekildim, dizlerimin üzerine çöktüm ve bir şey bileklerimi sardı.

Gözlerimi açtım.

Kollarımı önümde uzatmış diz çökmüştüm. Gennadiy, dört direkli yatağın perdelerini tutan altın rengi, ipeksi iplerden birini çözmüş ve ilmeklerini bileklerime geçirmişti. Ben izlerken, ipi sıkıca bağlayarak bileklerimi pürüzsüz ahşap direğe sabitledi.

Evet, sonuçları.

İpleri çözmeye çalıştım ama başaramadım. *Tabii ki insanları bağlamayı biliyordu.* Bu sürpriz olmamalıydı. Sürpriz olan, içime doğru bir sıcaklık dalgası yayılması ve gizlice bacaklarımı birbirine sıkıştırmamdı.

"Güvenli kelimen," dedi Gennadiy, "ördek olabilir."

Başımı çevirip ona sert bir bakış attım... ve sonra ona kısa bir baş sallama yaptım.

Onun beni sikmesini bekliyordum ama bunun yerine yatakta kayarak bacaklarını altıma soktu, böylece dizlerimin üstüne çökmüş, onun kucağına eğilmiş oldum. Altımda, boxerının içinden sikinin sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Birinin ders alması gerekiyor," dedi bana. Büyük, dövmeli elini kaldırılmış kalçamın üzerinde gezdirdi. "Değil mi?"

"Hayır," dedim, masum ve biraz da alaycı bir şekilde. *Şaka yapıyor, değil mi?*

"Ofisimdeki o geceden beri bunu yapmak istiyordum," dedi bana. Kıcıımı sıktı ve ben irkildim. "Hazır mısın?"

Kesinlikle sadece dalga geçiyor, aslında yapması imkansız...

Hızlı bir hava akımı ve ardından derinin deriye çarpması sesi geldi. Bir saniye sonra, acı geldi, beyaz sıcaklıkta, yayılan bir şok. Ağzım açıldı... ve sonra dudaklarım gevşedi çünkü acıdan farklı bir his aldı üstünlük, daha önce sadece ipuçlarını hissettiğim bir tür sıcaklık, titrek ve her şeyi tüketen.

Eli tekrar indi. Bir başka acı dalgası. Bir başka sıcaklık dalgası, orman yangını gibi kıcıma yayıldı. O da *neydi*?!

Üç ve içgüdüsel olarak ellerimi kurtarmaya çalıştım, böylece kendimi koruyabilecektim... ve *gerçekten yapamadığımı* anladığımda, sıcaklık daha da yükseldi ve tüm vücudumu kapladı.

Dört ve acı artık acı bile değildi, vücudumda zevkin gök gürültüsü gibi yayılmasından önce gelen bir şimşek çakması gibiydi.

Beş, altı, yedi ve tüm dünyam, yavaş çekimde kıcıma vuran büyük, dövmeli eliyle daraldı.

Sekiz ve aniden diğer elini altıma soktu ve ıslak kıvrımlarımı ovmaya başladı. Dokuz ve çaresizce kucağında kıvranıyor ve titriyordum ve *aman Tanrım, boşalacağım*. On ve son şaplakla vücudum gerildi... ve sonra şokun doruk noktası içimi sararken titredi ve spazm geçirdim. Sonunda hareket etmeyi bıraktığımda, tekrar boynumu uzattım ve ona hayranlıkla baktım. Bu sadece anında orgazm olmak değildi. Onun yanında olmakla sakinleşen zehirli öfkem, sanki bisiklete binmiş ya da bir dövüş maçı yapmışım gibi, tamamen yok olmuştu. Neredeyse sarhoş gibi hissediyordum ve bir şekilde arınmışım.

"Artık uslu bir kız olacak mısın, Ajan Brooks?" diye sordu

"Evet, efendim," diye fısıldadım.

Altımdan kayarak çıktı. Pamuğun hisırtısını duydum sonra prezervatifin takılma sesini duydum. Sonra arkamdan içime girdi, içime girerken beni hiç olmadığım kadar ıslak buldu. Beni doldururken ikimiz de inledik

beni doldururken, beni *gererken*. Elleri omuzlarımı kavradı ve beni kendine doğru çekti, ben de onu köküne kadar alırken nefes aldım.

İlk başta nazikçe sallanarak itmeye başladı ve ben, içimde bu kadar derinde olan onun sıcaklığı ve büyüklüğünün hissiyle dudağımı ısırdım. Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım ve duvarda bir ayna olduğunu fark ettim. Dizlerinin üzerinde, bilekleri yatak direğine bağlı olan kadını ve onu sikmekte olan iri yarı, dövmeli gangsteri görünce nefesimi tuttum.

Elleri vücudum boyunca kayarak göğüslerimi sıktı, sonra yanlarımı okşadı ve kalçamı kavradı. Beni sıkıca yerinde tuttu ve beni gerçekten sikmeye başladı, tüm vücudumu sarsan uzun ve sert darbelerle. Penisinin her darbesi içimde yeni bir zevk dalgası yaratıyor, beni inleyene, nefes nefese kalana, kalçalarımı ona doğru itene kadar dolduruyordu. Orgazm durdurulamaz bir şekilde bana doğru hızla yaklaşıyordu.

Aynaya tekrar baktım, kendimi zar zor tanıyabiliyordum: zevkten yarı kapalı gözler, açık ağız ve nefes nefese. Arkamda, Gennadiy her itişte tüm vücudunu kullanıyordu: önce geniş omuzlarını geriye çekti, beni kendine doğru çekerken pazıları şişti. Sonra, göbeği gücü iletirken karın kasları dalgalandı. Kalçaları bana doğru ileri atılırken, sert kalçaları çukurlaşıyordu. Onu sonsuza kadar izleyebilirdim.

Onun hareketleri hızlandı ve zevk beni kontrolsüz bir sel gibi sürüklemeye başladı. Terden ıslanmış alnıma yapışan saç tellerini hissedebiliyordum ve inlemelerim odayı dolduruyordu. Kan kulaklarımda uğulduyordu, orgazm yaklaşıyordu ve onun nefesinin hızlandığını duyabiliyordum: o da yaklaşmıştı.

Beni daha da sert bir şekilde becerdi, elleri kalçalarımın kıvrımlarına kaydı... ve sonra parmak ucu zonklayan klitorisimin etrafında daireler çizdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Benim için boşal, Alison," diye homurdandı.

Ve ben de, o aksanla verilen emir karşısında çaresizce yaptım. Doruk noktası beni dalga dalga zevkle sarsarken, ben onun etrafında titreyip sıkışırken, onun içime derinlemesine girip içimde patladığını hissettim. İkimiz de sonunda nefes nefese ve doygun bir şekilde yere yığılana kadar, vücutlarımız sıkıca birbirine bastırarak birlikte bu dalgayı sürdürdük. O, bileklerimden ipi çözdü

ve ben hayretle soluk pembe izlere baktım. Kendim hakkında yeni bir şey öğrenmişim.

Gennadiy beni kollarına çekti ve başımı göğsüne yaslayarak yan yatmaya başladık. Vücudumuz soğudukça, hava da soğumalıydı ama o ellerini omuzlarımdan uyluklarıma kadar sırtımda yukarı aşağı gezdirdi ve ben kendimi mutluluk verici bir sıcaklık içinde hissettim. Pozisyonumu değiştirmeye çalıştığımda, beni ne kadar sıkı tuttuğunu hissettim. Nazik ama sıkı.

Başımı geriye eğdim, böylece ona bakabilirdim. Gri gözleri ciddi bir şekilde bana bakıyordu. "Umarım planın yoktur," dedi bana.

"Bu sabah için mi?"

"Hayatının geri kalanı boyunca." Mümkünse, tutuşu daha da sıkılaştı. "Kimseye ihtiyacım olduğunu düşünmüyordum. Kimseye ihtiyaç duymak istemiyordum. Ama sen... sen benim hep özlediğim şeysin."

Yutkundum, kalbim stratosfere yükseldi. Ve o anda, onun söylediği ama benim henüz söylemediğim bir şey olduğunu hatırladım. "Ben..." Tereddüt ettim. Bunun benim için ne kadar büyük bir adım olduğunu fark etmemiştim. Bakım sisteminde kurduğum tüm savunma mekanizmaları nihayet yıkıldığında, bunu ancak şimdi söyleyebiliyordum. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Beni yavaşça ve tatlıca öptü. Ve birisi yatak odasının kapısını yumrukladığında hâlâ öpüşüyorduk. "Ne oldu?" diye seslendi Gennadiy.

"Aşağıya gelmen gerekiyor," diye bağırdı Radimir koridordan. "Durum kötü."

ALISON

GIYİNDİK ve ben, hala biraz titrek olan bacaklarımla Gennadiy'nin elinden tutarak merdivenlerden aşağı indim. Dışarıda gökyüzü beton grisiydi ve şiddetli bir yağmur yağıyordu.

Artık yemek odasına gitmem gerektiğini biliyordum. Aristov ailesinin tüm üyeleri oradaydı ve yüzleri asıktı. Radimir bize, "İşlem yaptığımız üç banka da varlıklarımızı dondurdu," dedi. "Aristov Incorporated, kişisel hesaplarımız, kiralık kasalardaki nakit... her şey. Kumarhane kapandığı için tüm paramıza erişemiyoruz. Ürün satın alamıyoruz, adamlarımıza ödeme yapamıyoruz... *Blyat!*" Bana çaresizce baktı. "İtalyanlarla, Ermenilerle, hatta kartellerle savaşabiliriz. Ama bununla değil."

Ben başımı salladım. Tüm sistem onlara karşı dönmüştü ve bu, onun ve kardeşlerinin inşa ettikleri her şeyi yok edecekti.

"Bu Grushin," dedi Gennadiy. "Onlara bunu yapmalarını emretmiş olmalı."

"Üç farklı banka mı?" diye sordu Radimir. "Üçünün de üst düzey yetkililerine rüşvet vermesi gerekirdi."

Mikhail köpeklerinden birini okşarken başını salladı. "O insanlardan bazılarıyla tanıştım. Her yıl milyonlarca dolar bonus kazanıyorlar; rüşvetle ilgilenmiyorlar."

"O zaman şantaj mı?" diye sordum.

"*Hepsinin* derin, karanlık seks sırları olamaz!" dedi Bronwyn.

Sonraki üç saat boyunca, bunu çözmeye çalıştık. Mikhail, Moskova'da Grushin'in eski teknikleri hakkında bildikleriyle yardımcı oldu ve diğerleri de Bratva ve Chicago'daki diğer organize suçlar hakkında bildiklerini paylaştılar. Yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı, ama ben polistim ve bu işi çözmem için bana bakıyorlardı. Ve ben çözemedim. Topladığım bilgilerin önünde bir aşağı bir yukarı dolaştım, ama hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Aşçı bir demlik kahve getirdi ve Bronwyn, bize enerji vermesi için masaya şık görünümlü bir kutu pasta koydu. "Olan biten her şeyden sonra bir ikramlık ihtiyacımız olduğunu düşündüm," dedi bana. "Bunlar New York'taki küçük bir fırından, bir tane dene."

Bir tane aldım, ama soruna o kadar dalmıştım ki yemek yiyemedim. Grushin nasıl oldu da üç farklı bankanın yöneticilerine emir verebildi? "Rüşvet değil. Şantaj da değil." Pastayı yaklaştırdım. Karamelize fındıklarla kaplı, narin, kat kat hamurdan yapılmıştı. "Vay canına, kokusu çok güzel."

Bronwyn çoktan bir tanesini yemeye başlamıştı. "Konstantin'in kız arkadaşı bana tanıttı," diye mırıldandı, ağzı doluyken. "O pastanenin en iyi müşterisi haline geliyorum."

Başımı kaldırıp ona baktım ve kafamda bir ışık yandı. "Ya biz bu olayı tamamen yanlış değerlendiriyorsak?" diye sordum. "Ya onun etkisi altındaki tüm bu insanlar onun müşterileriye?" Masaya doğru eğildim. "Ya onlar *kötü* bir şey satın alıyorsa... O kadar kötü ki, bunun ortaya çıkma riskini göze alamıyorlar. Ve Grushin batarsa, *onların* da batacağını biliyorlar."

"Peki ne satıyor?" Denizaltındaki insanları düşündüm. "Belki de seks ticareti *yapıyordur*."

Aristov'un adamları tiksintiyle kaşlarını çattilar, bu da onları daha da sevmemi sağladı. "Ama Grushin her işleminden milyonlar kazanıyor," dedi Gennadiy üzüntüyle. "İnsanlar o kadar değerli değiller."

"Ve bahsettiğimiz insanlar *yaşlı*," dedi Mikhail. "Kumar kurulu başkanı neredeyse seksen yaşında. Kendine güzel, genç bir Rus kadın satın alsa, kalbi patlardı."

Bronwyn öksürdü ve hepimiz ona baktık, kibarca dikkatimizi çekmeye çalıştığını düşündük. Ama sonra ellerini boğazına, sonra da göğsüne koydu.

Radimir bir anda yanına koştu. "*Krasavitsa?* Boğuluyor musun?"

Bronwyn hızla soluyordu. Alnında ter damlaları belirmişti. "Alerjisi var mı?" diye sordum.

Radimir, sandalyesinde yana doğru yığılan karısını yakaladı. "Bronwyn?!" Dinledi. "Neredeyse nefes almıyor!" Valentin'e döndü. "*Arabayı getir!*"

Gennadiy elimden pastayı aldı. Ve yavaş yavaş Bronwyn'in zehirlendiğini anladım.

GENNADIY

Hepimiz Radimir'in Mercedes'ine bindik ve Valentin en yakın acil servise doğru hızla gitti, tüm ışıkları geçerek, lastikler ıslak caddelerde tutunmaya çalışıyordu. Radimir arka koltukta Bronwyn'i kollarında tutarak Rusça ona dayanması için yalvarıyordu.

Hastanede, personel Bronwyn'i sedyeye koydu ve onu bekleme salonundan geçirdi. Radimir, onu duyamasa da Rusça mırıldanarak ve elini sıkarak onun yanında koştu, geri kalanımız da arkadan peşinden koştuk.

"Hamile mi?" diye sordu bir hemşire. Radimir o kadar perişan bir haldeydi ki, onu duymadı bile. "Beyefendi! Eşinizin hamile olma ihtimali var mı?"

"Hayır," dedi Radimir. "Bebek sahibi olmaya çalışmaya başlayacaktık, ama önce doktoruyla konuşması gerekiyordu. Romatoid artrit için ilaç kullanıyor."

Perdeyle ayrılmış tedavi alanına vardık ve doktorlar Bronwyn'in nefes almasına yardımcı olmak için boğazına bir tüp sokmaya başladılar. "Hepinizin bekleme salonunda beklemenizi istiyorum!" başhekim bize söyledi. "Bırakın çalışalım!"

Radimir geri çekildi ama köşede durup düşünceli bir heykel gibi kaldı. Geri kalanımız isteksizce geri çekildik. Bekleme salonunda Mikhail'i bulduk: Mercedes dolu olduğu için SUV'siyle gelmek zorunda kalmıştı. Bir kez olsun köpeklerini evde bırakmak zorunda kalmıştı ve onu köpekleri olmadan görmek garip ve yanlış geliyordu.

Plastik bir sandalyeye oturdum, kolumu Alison'ın beline doladım ve onu kendime doğru çektim. O başını omzuma yasladı, ben de çenemi onun başının üstüne koydum, endişenin soğuk dalgaları içimi birbiri ardına kapladı. *Bronwyn!* O hayatımıza ilk girdiğinde endişelenmiştim. *Chyort*, onu öldürmeyi savunmuştum, çünkü bildikleri kardeşimi hapse atılabilirdi. Ama

soğuk ve hesapçı Radimir'in aşık olduğunu gördüğümde her şey değişti. Onun birini seveceğini hiç düşünmemiştim: Vladivostok'ta yaşadıklarımızdan sonra bunun mümkün olduğuna bile emin değildim. Ama o, o donmuş kalbi tamamen eritmiş ve onu, o zamanlar benim anlayamadığım bir şekilde dönüştürmüştü.

Alison'a baktım. Artık anlıyordum.

Bronwyn'in etrafında toplanan gruptan tanıdığım bir hemşire, perdeli alandan fırlayarak koridorda tıbbi terimler kullanarak bağırdı. Bir dakika sonra, başka bir hemşire ekipman arabasını iterek ona doğru koştu. *Bu ne anlama geliyor?* Göğsüm sıkıştı. Bronwyn, nezaketi, kitapları ve kocaman sandviçleriyle ailemizden çok farklıydı. Belki de bu yüzden ailemizin tam da ihtiyacı olan kişiydi. Onu gerçekten sevdiğim, korumak için canımı verebileceğim biri haline gelmişti. Eğer ölürse...

Kendimi çok işe yaramaz hissettim: Bronwyn, güvende olması gereken benim malikanemdeydi ve o piç Grushin onu yine de neredeyse öldürüyordu. Fırın teslimatını ele geçirmiş olmalı... Tanrım, hepimiz o pastaları yiyebilirdik. *Alison* neredeyse bir tane yiyecekti! Kollarımı ona daha sıkı sardım.

Artık zamanla yarışıyoruz: bizi yok etmeden önce onu durdurabilecek miydik? Ve ben rahatlık alanımın çok çok dışındaydım. Bir kalem darbesiyle imparatorluğumuzu yok edebilecek milyarder bankacılar? Eski bir casus tarafından bir şekilde kontrol edilen şehir yetkilileri? Bu benim dünyam değildi. Ellerim yumruk haline geldi. *Bana ateş edecek birini verin!*

Radimir aniden perdeli alandan çıktı ve öfkesini kontrol etmek için mücadele ederken göğsü titreyerek bize doğru yürüdü. Hepimiz ayağa fırladık. "Ne..." diye başladım.

"Kalbi durdu," dedi Radimir, sesi boğuktu. "Yeniden çalıştırmaya çalışıyorlar. Beni dışarı çıkardılar. Engel oluyordum."

Gözleri aşağıda ve omuzları kamburlaşmış bir şekilde volta atmaya başladı. Öfkeyi anlıyorum ve onu rahat bırakmam gerektiğini bilmeliydim, ama yardım etmek istedim. Elimi nazikçe omzuna koydum.

Bana dönerek, "Bu senin hatan!" diye bağırdı ve göğsüme itti. "Bu senin yarattığın karmaşa! Senin işin! Senin lanet FBI ajanın!"

Geriye doğru sendeledim... ve dayak yedim. Birkaç ay önce, ona bağıırırdım. Artık onun neler yaşadığını anlıyordum: Depoda Alison'ın başında diz çöküp, beni terk etmemesi için yalvardığımı hatırladım. Alison elini uzattı ve elimi sıktı.

Radimir büyük cam pencerelerden birinin yanına gidip yağmuru izlemeye başladı. Bir an sessizlik oldu. Sonra ellerini yüzüne sürterek bana döndü. "Özür dilerim," dedi boğuk bir sesle. "Özür dilerim, Gennadiy. Ben sadece bilmiyorum..."

Ben başımı salladım.

Radimir'in sesi titriyordu. "O ölürse ne yapacağım bilmiyorum..."

Bir doktor perdeli alandan koşarak çıktı. "Bay Aristov!" Radimir'in önünde durdu. "Kalbini yeniden çalıştırmayı başardık... şimdilik." Radimir'i tedavi alanına geri götürdü.

Geri kalanlarımız isteksizce bekleme salonuna geri döndük, endişeden solgun ve bitkin bir haldeydik. Oturduğumuzda Alison elini sırtımda gezdirdi. Ona döndüm... ve onu kollarıma çekip kendime sıkıca sarıldım.

Ve sonra tek yapabileceğimiz beklemektir.

ALISON

Bekleme salonundaki diğer ailelere bakıp duruyordum. Onlar, çocukları beyzbol oynarken kolunu kırdığı ya da amcaları felç geçirdiği için oradaydılar. Biz ise, bir adamın içimizden birini *zehirlediği* için oradaydık. Ve polise bile gidemiyorduk: FBI hâlâ peşimdeydi ve olmasa bile, patronumun dediği gibi, polisler bir gangsterin diğerini öldürmesine seve seve izin verirdi. Hepimizin doğal kabul ettiği güvenli sistemin dışında bu hayatın ne kadar yalnız olduğunu hiç fark etmemiştim. Tamamen kendi başımızaydık: bu yüzden aile Aristovlar için çok önemliydi. *Ve benim için de.* Artık ben de onlardan biriydim.

Vardığımızdan yarım saat sonra, yetmişli yaşlarında bir bayan, bastonuna rağmen çevik bir şekilde içeri koştu ve torununun nerede olduğunu sordu. Gennadiy yanına gidip onu kucakladı ve beni tanıttı: O, Bronwyn'in anne babası öldükten sonra onu büyüten büyükannesi Baba'ydı. Sonra Bronwyn'in üç arkadaşı ortaya çıktı, korkmuş ve haber almak için çaresizdiler. Radimir kısa bir süre ortaya çıkıp durumun hala belirsiz olduğunu söyledi ve Baba'yı Bronwyn'i görmeye götürdü. Perdelerin aralığından onu bir anlığına görebildim. Yüzü solgun ve griydi, burnuna bir tüp takılmıştı. *Tanrım...*

Beş saat boyunca hepimiz volta atıp bekledik. Sonra Radimir perdelerin arasından sendeleyerek çıktı, sanki bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. "İyileşecek," dedi boğuk bir sesle. "Tedaviye yanıt veriyor."

Herkes rahat bir nefes aldı ve hepimiz Radimir'e sarıldık. Onun Gennadiy'i özellikle sıkı bir şekilde kucakladığını gördüm ve Gennadiy onun sırtını okşadı: *Sorun yok.*

Bir saat sonra Bronwyn'i görmemize izin verildi. Gennadiy, Radimir ve ben onun yanındaydık, o gözlerini açtığı anda

Radimir ona sarıldı ve sıkıca tuttu. "*Krasavitsa!*" diye fısıldadı. "Seni kaybettiğimi sandım!"

Bronwyn başını salladı. Ama Radimir geri çekildiğinde, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bebek," diye fısıldadı.

Radimir ellerini tuttu. "Hamile değildin."

"Ama olacaktım. Eğer bu bir ay sonra olsaydı..." Yüzü buruştu. "Bu bebeği öldürürdü, Radimir, nasıl yapabiliriz..."

O ağlamaya başladı, Gennadiy ve ben sessizce çekilip onlara biraz mahremiyet tanıdık. Bir süre sonra Radimir dışarı çıktı. "Uyuyor," dedi bize. "Sizler evinize gidin. Ben onunla kalacağım, bir değişiklik olursa sizi ararım."

Gennadiy başını salladı. "Yarın tekrar geliriz."

"Geldiğinizde," dedi Radimir, "Bronwyn'in ilacını da getirir misiniz? Yarın bir doz daha alması gerekiyor. Çantasında."

Başımı salladım, pratik bir şey yapabileceğim için mutluydum.

Bronwyn'in arkadaşlarına veda ettik, Baba'yı dairesine bıraktık ve sonra malikaneye geri döndük. Artık öğleden sonra geç saatlerdi. Kapıda, biz ayrılırken paniği fark eden Mikhail'in tüm köpekleri bizi karşıladı. Bize çarparak, koklayarak ve cevaplar talep ederek. *Kızıl saçlı olan nerede? Neden sizinle değil?* Onların tüylerini okşadık, kulaklarını kaşıdık ve onları sakinleştirmeye çalıştık.

Yukarıda, Radimir ve Bronwyn'in kullandığı misafir odasını buldum ve Bronwyn'in çantasından ilacı alıp unutmadan kendi çantama koydum. Gennadiy peşimden içeri girdi ve arkamdan bana sarıldı. Saatlerdir ilk kez baş başa kaldığımızda, sonunda bütün öğleden sonra düşündüğüm şeyi söyledim. "Bu adamı yenebilir miyiz bilmiyorum."

Gennadiy beni kendine doğru çekti. "Yeneceğiz," dedi kararlı bir sesle. "Onu bulacaksın. Sonra da Bronwyn'e yaptıkları için boynunu kıracağım."

Yavaşça başımı salladım ve FBI ajanı kimliğimin bir parçası daha kaybolduğunu hissettim. "Hadi," dedi Gennadiy. "Biraz dinlen. Bir şeyler ye. şefim bu soğan çorbasını yapıyor..."

Gennadiy'in adamlarından biri aşağıdan Rusça bağırdı. Merdivenlere koştuk ve aşağıya baktık. Dışarıdaki yanıp sönen ışıklar tüm malikaneyi kırmızı ve maviye boyamıştı. Sonra bir ses, megafonla amplifiye edildi. "Burası Chicago Polis Departmanı! Burayı kuşattık. Yavaşça ve ellerinizi havada dışarı ıkın!"

ALISON

Aşağı kata ^{koştuk} ve Mikhail ile Valentin'i bizim kadar şok olmuş halde bulduk. "Ne oluyor *lan*?" diye sordu Gennadiy. Parmaklarıyla perdeyi aralayıp dışarıya baktı. "*Chyort*, durum iyi değil," diye mırıldandı. "Cliburn dışarıda." Mikhail'e baktı. "Bölge Savcısı ile bir *anlaşmamız* yok mu?"

Mikhail somurtkan bir şekilde başını salladı. "Cliburn her ay parasını seve seve alıyor." Diye iç geçirdi. "Görünüşe göre Grushin ona daha iyi bir teklif yapmış. Ya da o da Grushin'in müşterilerinden biri."

İçimden küfrettim. FBI ajanı olarak, her zaman inandığım adalet sisteminin yozlaşmasına kızgın mıydım, yoksa onursal bir Aristov olarak, bu yozlaşmış oyuncuların birinin bize ihanet etmesine kızgın mıydım? Belki de her ikisi de?

O anda telefonum çaldı. "Ne oluyor *lan*?" diye bağırdı Calahan kulağıma. "Chicago polisi Gennadiy'nin malikanesine baskın düzenlediğini duydum!"

"Biliyorum," dedim sertçe.

"Lütfen bana orada olmadığını söyle," diye yalvardı

Calahan. Uzun, suçluluk dolu bir sessizlik.

Calahan nefesini verdi. "Neye ihtiyacın var?"

Yardım etmek istediği için onu sevdim, ama... "Yapabileceğin hiçbir şey yok," dedim ona. "FBI New York'un burada herhangi bir yetki alanı yok. Rozetini kaybedebilirsin, Sam. Bu işe karışma." Ve telefonu kapattım.

"Üç dakikanız var!" diye bağırdı polis megafondan. Midem düğümlendi. *Tanrım, bu gerçekten oluyor. Tutuklanacağız.*

Gennadiy malikaneye bakındı ve içinden küfretti. "Gitsek iyi olur."

Koridordan uzaklaştı. Mikhail ve Valentin onu takip etti, ama ben orada öylece durdum. "Gitmek mi? *Nereye* gitmek? Arka kapıdan mı? Etrafımız çevrili!"

Gennadiy omzunun üzerinden bana baktı. "Polis kapımıza geldiği gün için plan yapmadığımızı mı sanıyorsun?"

Kaşlarımı çatarak onu takip ettim. Bizi mutfağa götürdü, şefleri kiler kapısını çoktan açmıştı. Gennadiy rafın altındaki bir düğmeye bastı ve karo zeminin bir kısmı açıldı, taş merdivenler ortaya çıktı. Ağzım açık kalmış bir şekilde baktım. O kilerde saklanmışım ve ayaklarımın altında ne olduğunu hiç bilmiyordum.

Gennadiy'in güvenlik şefi Avgust bize doğru koştu. "Onları mümkün olduğunca oyalayacağız."

Gennadiy omuzlarını sıktı. "Ateş etmeyin. Sessiz olun. Hiçbir şey söylemeyin. Conrad sizi dışarı çıkaracak." Kucaklaştılar. Sonra Gennadiy beni merdivenlerden aşağı itti. Mikhail Rusça kısa ve hızlı bir emir verdi ve köpekleri odaya daldı ve onun işaret ettiği parmağını takip ederek merdivenlerden aşağı uzun bir gri kürk treninde indi. Mikhail onları takip etti, sonra Valentin ve Gennadiy arkadan geldi ve arkasındaki kapıyı kapattı.

Merdivenler bir tünele iniyordu: toprak duvarlı, hapishaneden kaçış için kullanılan türden bir tünel değil, ayakta durabilecek kadar geniş, beton kaplı bir geçit; hatta *ışıklar* bile vardı. Merdivenlerin altında, her birinde kağıt bagaj etiketi bulunan beş adet siyah spor çantası bulunan bir raf da vardı. Gennadiy, *V*, *M* ve *G'yi* aldı. Ben ona şaşkınlıkla baktım.

"Senin için henüz çanta hazırlamadığım için üzgünüm. Bronwyn'inkini al." Ve bana *B* çantasını attı.

Tünel yaklaşık yüz metre uzunluğundaydı ve metal bir spiral merdivenle son buluyordu. Valentin önce yukarı çıktı ve silahını çekerek dikkatlice üstteki rögar kapağını kaldırdı... sonra dışarı çıktı ve bize gelmemizi işaret etti. Dışarı çıktığımda, küçük bir parkın içindeki bir patikada olduğumuzu gördüm. Park, malikanenin caddesinin aşağısında, kalın bitki örtüsüyle gizlenmişti. Herkes yukarı çıktığında, Gennadiy bizi patikadan caddeye götürdü. Orada mavi bir minibüs park etmişti. Arka tamponun altını elledi ve bir anahtar çıkardı. Hepimiz minibüse bindik. Minibüs hareket ederken...

uzaklaşırken, polisin malikanenin kapısını kırarken çıkardığı uzak patlama sesini duydum. "Oldukça zekice," diye itiraf ettim.

"Bir gün beni gerçekten yakalayabileceğin ihtimalini hesaba katmam gerekiyordu," dedi Gennadiy. Kucağımdaki köpeğe baktı. "Üzgünüm, biraz sıkışık."

Köpeği kucağıma alıp tüylerini okşadım. Köpek dönüp boynumu yaladı. "Bunu kesin bir artı olarak görüyorum," dedim ciddiyetle.

Valentin bizi şehrin öbür ucuna götürdü ve sonunda bir alışveriş merkezinin otoparkında durdu. *Başardık*, diye düşündüm, hala olan bitenin etkisindeydim. *Polisler nerede olduğumuzu bilmiyor. Onları yendik.*

Kendimi yakaladım. *Polisler ne zaman "onlar" olmuştu?*

Arabadan indik. Yağmur hafif bir çiseleye dönüşmüştü, yüzlerimizi ıslatıyor ve alışveriş merkezinin göz kamaştırıcı mavi-beyaz ışıklarını şaşırtıcı derecede soğuk ve sert hissettiriyordu. Gennadiy beni bir kenara çekti. "Bundan sonra ne yapacağımızı konuşmalıyız."

"Konuşacak ne var ki?" diye boş boş sordum. "Grushin'i bulacağız."

"Bu artık mümkün olmayabilir." Sesi sakın tutmaya çalışıyordu, ama altta yatan korkuyu duyabiliyordum. *Benim* için duyduğu korkuyu. "Konağın ve içindeki her şeyin hepsi gitti, polisler tarafından el konuldu. Tüm banka hesaplarımız donduruldu. Adamlarımın hepsi tutuklandı ve şimdiye kadar polisler hastaneye gidip Radimir'i de götürmüşlerdir." Elini dörtümüze, minibüse doğru salladı. *"Bu kadar! Artık elimizde kalan tek şey bu!"* Etrafıma, üzücü küçük grubumuza baktım: Aristov imparatorluğunun bu kadar hızlı ve bu kadar çok düşüşü korkunçtu.

Gennadiy benden *B* çantasını aldı ve fermuarını açarak içindekileri gösterdi. "Burada yirmi bin dolar nakit var. Bronwyn'in sahte pasaportu sana yaramaz ama ben sana uygun bir tane yaptırabilirim. Yarın bu ülkeden çıkmış olabilirsin."

Kafamı salladım. "Bu adamı durdurmak istiyorum."

O da kendini kaybetmiş ve yüzümü iki eliyle tutmuştu. "Ben de senin hayatta kalmanı istiyorum! *Blyat*, Alison, hayatında bir kez olsun inatçı olma!"

Gözlerine baktım, içime korkunç, soğuk bir kesinlik çöktü. "Evet dersem, benimle gelir misin?" Cevap vermedi. "İkimiz de buradan gideriz!" Sesim titremeye başladı. "Değil mi?"

Gözlerini indirdi. "Radimir'i terk edemeyeceğimi biliyorsun."

Üzülerek başımı salladım. Anlıyordum. Ama bu demek oluyordu ki... "Ben kalıyorum," dedim ona.

Sinirli bir şekilde iç geçirdi, bana kızgın bir şekilde baktı... ve sonra beni sıkıca kucakladı. Sonunda geri çekildi, saçlarımı yüzümden çekip, bana saygıyla öptü. "Seni hak etmek için önceki hayatımda bir aziz olmalıyım," dedi.

Onu tekrar kucakladım ve sonra dördümüz minibüsün kaputuna oturup ne yapacağımızı düşünmeye başladık. Güneş batıyordu ve hava soğumaya başlamıştı. İnce kot ceketimi daha sıkı giydim ve Gennadiy benim üşüdüğümü görünce beni kollarına aldı. Ama içimde daha derin bir soğukluk hissediyordum. Elimizde hiçbir şey yoktu, başka ipucu da yoktu. Ve zaman geçiyordu: şimdiye kadar hepimiz için arama emri çıkarılmış olmalıydı. Tutuklanmamız sadece an meselesiydi.

Telefonumun şarjı bitmek üzere olduğu için çantamı karıştırıp şarj aletimi aradım. Ama ilk bulduğum şey Bronwyn'in ilaç kutusu oldu. *Kahretsin*. Muhtemelen şu anda hastanede polis gözetimindeydi. Kutuyu elimde çevirdim...

Ve aniden dik oturdum. "Grushin'in ne yaptığını biliyorum," dedim. Herkes bana baktı.

"Grushin'in kliniğine giden tütün milyarderini hatırlıyor musun?" diye sordum. "Onu bulmamız gerekiyor. Hemen."

ALISON

Neyse ki Clayton Tuxworth pek de kameralardan kaçan biri değildi. Tütün şirketinin CEO'su olarak görevinden ayrıldığından beri günlerini golf oynayarak, konuşmalar yaparak ve milyonlarca dolarlık anlaşmalar yaparak geçiriyordu ve bunların hepsi sosyal medyada belgelenmişti. Onun şehirdeki bir otelde düzenlenen resmi bir resepsiyona katıldığını öğrenmemiz sadece beş dakika sürdü.

Dışarıda frenleri gıcırdatarak durduk, minivanımız uzun limuzinlerin arasında gülünç duruyordu. Basın oradaydı ve kırmızı halıda yürürken bize bakıyorlardı: Gennadiy, kömür grisi takım elbisesiyle ve koyu kırmızı gömleğiyle somurtkan ve korkutucu bir görünümdeydi; ben, ayak bileği botlarım, kot pantolonum ve kot ceketimle onun yanında yürüyordum; Valentin, rüzgarda dalgalanan uzun paltosuyla hemen arkamızda; Mikhail, bir antlaşma imzalamaya gelen saygın bir devlet adamı gibi; ve onun arkasında, dört devasa Malamut. Güvenlik görevlileri bizi durdurmak için öne çıktı, ancak Gennadiy'i tanıdıklarında tereddüt ettiler: kimse bir Aristov'u gücendirmek istemiyordu.

Otelin balo salonuna daldık. Konuklar yuvarlak masalarda oturmuş, şampanya ve viskiyle kafaları güzel olmuş, bir duvar boyunca uzanan ve bütün tavuklar, jambonlar, peynirler, meyveler ve tatlılarla dolu açık büfeden kendilerine servis yapıyorlardı. Salonun en ucunda, onur konukları uzun bir masada oturuyordu, Tuxworth tam ortada. Yetmişli yaşlarındaydı, zayıftı, koyu kahverengi bir golfçü bronzluğu ve çene hizasında düzgün beyaz saçları vardı. Odanın dört bir yanına dağılmış dört özel güvenlik görevlisi saydım ve bunlar dışarıdaki otel görevlilerinden çok daha korkutucu görünüyorlardı. Ona yaklaşılamazdık, tabii... "Dikkatlerini başka yöne çekmeliyiz," dedim, ona doğru ilerlerken.

Mikhail başını salladı. Adımlarını kesmeden köpeklerine döndü. "*Uzhin*," dedi ve büfe masasını işaret etti.

Köpekler dört gri tüy yumağına dönüştü. Masaların altına ve bacakların arasından geçerek koşarken, kuyruklarını çılgınca sallayarak çığlıklar ve kahkahalar yükseldi. İkisi masaların *üzerinden* atlamanın daha hızlı olacağına karar verdi ve masaların üzerine atladılar, pençeleriyle bembeyaz masa örtülerini tırmalayarak şarap kadehlerini devirdiler. Bir masadan diğerine atlayarak yıkım izleri bıraktılar ve diğer ikisi de aşağıdan gelince büfe masasının üzerine atladılar.

Kaos çıktı. Köpekler masanın üzerinde koşuşturup, pastaların üzerine basıp peynir tabaklarını dağıtıp, salata kaselerini devirip, ete ulaşmak için sabırsızlıkla sosları döküp dururken, tüm otel personeli ve dört özel güvenlik görevlisinden ikisi büfeye koştu. Biri soğuk etlerin bulunduğu servis tabağının kenarına çıktı ve onu devirdi, dilimlenmiş etleri masaların, zeminin ve insanların kucağına fırlattı. Köpek, her parçayı bulup yemeye kararlı bir şekilde odanın içinde koşturmaya başladı. İki köpek kızarmış tavuğu kendilerine ait olduğuna karar verdi ve her iki taraftan saldırmaya başladı, dişleriyle tavuk budu kopardı. Bir köpek ise dişlerini kocaman bir soğuk jambona geçirdi ve geri çekilmeye başladı, masada sürükleyerek yaklaşan herkese hırladı.

Dördümüz Tuxworth'un masasına doğru yürüdük. Bir güvenlik görevlisi bizi engellemek için koştu ve Gennadiy onu tek yumrukla yere serdi. Diğer benim tarafımdan geldi ve ben onu omzumun üzerinden çevirip attım. Sonra yarı korkmuş, yarı öfkeli olan Tuxworth'un önünde durduk. "Ne *halt* ettiğini sanıyorsun?" diye sordu, "buraya gelip..."

Gömleğini yakaladım ve önünü tamamen yırttım. Hepimiz göğsünden aşağıya doğru uzanan uzun, dikey kesik izine bakakaldık.

"Yaşlı, zengin adamlar en çok ne ister?" diye acı bir şekilde sordum. "On yıl daha yaşamak. Denizaltındaki o insanlar: Grushin onları kaçırıyor. Ama seks için değil. Organları için."

GENNADIY

MIKHAIL KÖPEKLERİNİ GERİ ÇAĞIRDI ve otelden çıkarken Alison bize her şeyi anlattı.

"En başından beri yanılmışsınız," dedi. "Grushin'in kliniğinin sadece bir paravan olduğunu, işinden elde ettiği parayı aklamak için bir yol olduğunu varsaymıştık. Ama bu onun işi. Gerçekten organa ihtiyacı olan tüm insanları karşılamak için yasal olarak bağışlanan organlar yeterli değil. Yetmişli yaşlarda iseniz kimse size kalp vermez... tabii satın almazsanız. Milyarder iseniz, daha uzun yaşamak için beş, on milyon dolar ödemek hiçbir şey değildir." Bronwyn'in ilaçlarını çıkardı. "İmmünosupresanlar. Kliniklerde, insanların yeni organlarını reddetmelerini önlemek için bu ilaçlar vardı."

Yavaşça başımı salladım. Tam önümüzdeydi, ama bunu anlamak için Alison'ın FBI zekası gerekti. Elini tutup sıktım, onunla deli gibi gurur duyuyordum, o da bana utangaç bir gülümseme attı.

"Ve eğer güçlüysen," dedi Mikhail, "Grushin devreye girer ve hayatını bedavaya kurtarır. Bölge Savcısı Cliburn alkoliktir. Grushin'in ona yeni bir karaciğer bulduğuna bahse girer misin?"

"Ya da kişinin nakil ihtiyacı olan bir akrabası varsa," dedim, bir şeyi hatırlayarak. "Kumar kurulu başkanı: karısı hastaydı."

"Ve ameliyat bittiğinde, cinayete ortak olursun," dedi Alison. "Grushin seni *elinde tutar*. Bu şekilde bu kadar kısa sürede bu kadar çok güç topladı. Tanrım, eyalet çapında yüzlerce kişiye bunu yapmış olmalı. Bunu karşılayabilecek kadar zengin olan çoğu insan, onun kullanabileceği bir tür güce sahip olacaktır. Bunu para için yapmıyor, nüfuz için yapıyor."

Minibüse ulaşıp içine bindiğimizde sessiz kaldım. Hiçbir suçu olmayan masum insanlar ABD'ye kaçak olarak sokuluyordu.

öldürüldü ve organları çıkarıldı. Sadece yaşlı, zengin bir adam birkaç yıl daha yaşayabilsin diye. Zenginler, fakirleri yiyor. "*Biyat*." Öfkenin yavaşça yükseldiğini, beni ele geçirdiğini hissettim. Ben iyi bir adam değilim. Ama bazı şeyler benim için bile yanlış. "Onu durdurmalıyız." Alison'a baktım, derin bir nefes aldım ve asla söylemeyeceğimi düşündüğüm bir şey söyledim. "Polise gitmeliyiz."

Ama Alison başını salladı. "Grushin savcılığı kontrol ediyor. Ayrıca, denizaltından çıkan insanlar, bir sonraki donör grubu: Yetkililer yaklaşırsa Grushin onları örtbas etmek için öldürecek. Önce onları oradan çıkarmalıyız. Sonra Grushin'i canlı yakalamalıyız ki ifade verebilsin."

Sakallarımı ovuşturdum. "Klinikteki biri onların nerede tutulduğunu biliyor olabilir. Gidelim."

ALISON

KLİNİK, şehrin hemen dışındaki güzel, yeşil bir caddede idi. Oraya vardığımızda, gökyüzü turuncu renkten koyu maviye dönüyordu. Caddeye park ettik ve hazırlanırken herkes gergindi.

Mikhail hariç herkes. "Eski zamanlar gibi," dedi o zengin, pürüzsüz Rus aksanıyla. "Başladığımızda paramız yoktu, lüks arabalarımız yoktu. Sadece Aristovlar dünyaya karşıydı." Bana döndü. "Ve şimdi sen de varsın." Bana sırtıttı, ben de gülümsedim, içimi sıcak bir ışık kapladı. Mikhail çantasını açtı, bir av tüfeği çıkardı ve sürgüyü çekti. "Şimdi işe koyulalım."

Klinik meşru bir işletme gibi görünmek zorundaydı, bu yüzden sadece hafif bir güvenlik önlemi vardı: tabancalı bir güvenlik görevlisi. Silahımı çekip kafasına doğrulttum ve o hemen ellerini kaldırdı. Mikhail'in köpeklerinden biri onun hayalarına hırlayarak hareket etmesini engelledi.

Çoğu personel gece için evlerine gitmişti, ama bir hemşire bize baş cerrahı gösterdi. Gennadiy onu yakasından yakaladı ve onu koridorda geriye doğru, bir dizi kapıdan geçerek boş bir ameliyathaneye götürdü. Adamı ameliyat masasına attı, bir arabayı devirdi ve böbrek kaseleri ve neşterler yere düşerek gürültü çıkardı. "*Konuşmaya başla!*" diye bağırdı.

Cerrah, yüzü bembeyaz, nefes nefeseydi. "Bilmiyordum. Yemin ederim." Başını eğdi. "İlk başta bilmiyordum. Eskiden hastanenin nakil ekibindeydim. Sonra Grushin beni buldu. Beni şantaj edecek bilgileri vardı; yaşadığım bir ilişkiyi biliyordu. Bana burada çok para karşılığında bir iş teklif etti." Başını salladı. "Sadece vurulmuş gangsterleri tedavi edeceğimi sanıyordum."

"Normal, *yasa* bir nakil yapıldığında," dedim, "organın gerekli yere ulaştırılması için zamanla yarışılır." Sesimin titremesini engellemek için kendimi zor tuttum. "Bu, naklin başarılı olması için en önemli faktördür,

değil mi, organın ne kadar taze olduğu? Yani ideal olarak..." Sesim öfkeden titriyordu. "İdeal olarak, hala hayatta olan bir kişiden nakil yaparsınız."

Cerrah gözlerime bakamadı. Başını salladı. "Bağışçılar bilinçsiz halde, solunum cihazına bağlı olarak getiriliyor. Diğer personel beyin ölümünün gerçekleştiğini düşünüyor."

"Ama beyin ölümü gerçekleşmemiş." Gennadiy, cerrahın yüzüne yaklaşarak, onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Öyle mi?!"

Cerrah irkildi. "Sadece sakinleştirilmişler. Organlarını alana kadar hayattalar."

"Tanrım," diye fısıldadım. Denizaltından inen çocuğu düşünüyordum. "Donörleri, müşterinin ameliyat tarihi belirlenene kadar bir yerde canlı tutuyor olmalılar. Nerede?"

"Bilmiyorum," dedi cerrah. Gennadiy ellerini boğazına doladı. "Bilmiyorum! Ama yaklaştığını biliyorum! Yarım saat içinde buradalar."

"Nasıl gelecekler?" diye sordum.

"Ambulansla. Özel bir hasta nakil şirketinden: ambulanslar biraz eski görünüyor."

Beynimin arkasında bir anı belirdi. "ACS Transport mu?" Cerrah başını salladı. Gennadiy'e döndüm. "Bu, Grushin'in aradığı diğer şirket. Ben nakliye şirketi olduğunu sanmıştım; *hasta* nakli aklımın ucundan bile geçmemişti." Cerraha baktım. "Bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?"

Başını salladı. "Burada sadece birkaç aydır çalışıyorum. Grushin beni New York kliniğinden transfer etti."

Hepimiz ona baktık. "Ne?!"

Gözleri gergin bir şekilde aramızda dolaştı. "Üç tane var. New York, Los Angeles... ve en yenisi Chicago."

Ağzım açık kaldı. Durum düşündüğümüzden çok daha kötüydü. Üç klinik. Grushin kaç kişiyi öldürmüştü kim bilir?

Arabaya geri dönerken Gennadiy, "Şimdi bu nakliye şirketine baskın mı yapacağız? Donörleri nereden aldıklarını mı öğreneceğiz?" dedi.

Kafamı salladım. Telefonumda internet araması yapıyordum, bir teoriyi kontrol ediyordum. "Cerrah ambulansların harap görüldüğünü söyledi"

. Sanırım belki... evet, bak." Ona telefonumun ekranını gösterdim. "ACS Transport yıllar önce iflas başvurusunda bulunmuş. Sonra biri onu satın almış. Şimdi web sitesi yok, haberlerde adı geçmiyor, yok gibi... ama hala hastaları bırakıyor. Bence Grushin şirketi satın aldı ve bağışçıları orada saklıyor. İhtiyacı olan her şey var: alan, temel tıbbi tesisler ve kimse şüphelenmeden onları kliniğe bırakacak ambulanslar."

"O zaman gidelim," dedi Valentin.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, Gennadiy başını salladı. "Eğer orası Grushin'in saklandığı yer ise, klinik gibi olmayacaktır. Orada bağışçıları korumak için silahlı adamları olacaktır." Etrafına baktı. "Sadece dördümüz varız. Destek lazım."

"Konstantin?" diye sordu Mikhail. "Daha önce bize yardım etmişti."

"Adamları New York'ta, çok uzun sürer," dedi Gennadiy. "Yerel birine ihtiyacımız var."

"Ve Grushin için çalışmadığından emin olduğumuz biri," dedim üzüntüyle. Sonra çözüm aklıma gelince nefesimi tuttum.

Gennadiy ifademi gördü ve gözlerini kısarak "Kim?" diye şüpheyile sordu. Sonra anladı ve yüzü düştü. Bana yalvarır gibi baktı. "Olamaz. Lütfen..."

GENNADIY

YARIM SAAT SONRA, tanıdık bir çift kapıya öfkeyle bakıyordum.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Alison, sırtımı sakinleştirici bir şekilde okşayarak.

"Biliyorum," dedim sıkıca. "Bu, bunu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmez." Derin bir nefes aldım... ve kapıları açtım.

Bu sefer gece olmuştu ve Finn'in barı tıklım tıklım doluydu ve kulakları sağır eden bir gürültü vardı. Finn kendisi barmenlik yapmaya karar vermiş ve servis yaptığı güzel sarışınla utanmadan flört ederken bir bira bardağı dolduruyordu. Bizi görünce yüzünde geniş, alaycı bir gülümseme belirdi. "Gennadiy! Televizyonda polislerin ön kapını kırdığını gördüm. Seni serbest bıraktılar mı?"

Ona sert bir bakış attım ve başımı salladım: *konuşmamız gerek*. O eğilip sarışına bir şey fısıldadı, bu da onu kıkırdatmaya yetti. Sonra barın üzerinden atladı, belinden tuttu ve onu öpmeye başladı. Ayrıldığında, parmaklarını onun parmaklarıyla doladı, ona bakarak son saniyeye kadar bağlantıyı sürdürdü. Sarışın bayılmak üzere gibiydi. Alison bile biraz baygın görünüyordu. Daha da sert bir şekilde baktım.

Finn sırtıma bir şaplak attı ve özel bir salona doğru yol aldı, geçerken bardan bir şişe viski aldı. Salon doluydu, ama Finn bir bakış attı ve salon anında boşaldı. Deri koltuğa çöktü, şişeden bir yudum aldı ve bize bekleyişle baktı.

Alison, Grushin'in ne yaptığını ve neden İrlandalıya ihtiyacımız olduğunu anlattı. Finn sırıttı. Sırtmayı *kesemiyordu*. "Yani diyorsun ki... benim yardımına ihtiyacın var."

"Evet," dedi Alison.

Ona pis bir gülümseme attı. "Senin tatlı dudaklarından 'evet' kelimesini duymayı ne kadar sevsem de duymayı ne kadar sevdiğim kadar, onu ondan duymak istiyorum." Ve bana baktı

bana baktı.

Öfkenin göğsümde yükselip şiştiğini hissettim, bir kasırga gibi ama sonra denizaltındaki insanları düşündüm. Kadınları. Çocuğu. Derin bir nefes aldım... ve öfkeyi bastırdım, onu Grushin'e karşı kullanmak için bir silaha dönüştürdüm. "Evet," dedim Finn'e. "Yardıma ihtiyacım var."

Finn sırtıttı... ama beklediğim kadar kendini beğenmiş bir sırıtış değildi. Benim bunu söylemem için ne kadar zorlandığımı biliyor olmalıydı. Ayağa kalktı ve kardeşlerini çağırdı. "Tamam o zaman. Gidip o piçi yakalayalım."

ALISON

ACS TRANSPORT, şehrin güneyindeki harap bir sanayi parkında bulunan alçak, çirkin bir binaydı. Otoparkta çimler uzamıştı ve komşu binaların hepsi tahta ile kapatılmıştı: saklanmak için mükemmel bir yerdi.

Arka tarafa dolaştık ve bir yükleme rampası ile iki ambulans bulduk, ikisinin de boyası solmuş ve süspansiyonu sarkmıştı. Valentin kilidi açtı ve biz de kapının dışında silahlarımızı hazırlayarak bekledik. Finn altı adam getirmişti: Hangilerinin kardeşi veya kuzeni, hangilerinin sadece maaşlı çalışanları olduğunu bilmiyordum çünkü hepsi koyu saçlı ve yakışıklıydı. Sadece destek geldiği için mutlu olduğumu biliyordum.

Valentin kapıyı açtı ve biz de içeriye koştuk. Bir ambulansın yarısı sökülmüş bir garaj alanı vardı, muhtemelen diğer ikisini çalışır durumda tutmak için parçaları söküyordu. Depodaki minibüs de oradaydı. Orası motor yağı, nem ve dezenfektan kokuyordu.

Bir silah sesi duyuldu ve biz de siper aldık. Gennadiy karşılık verdi ve minibüsün arkasına yarı gizlenmiş bir adamı vurdu. Ama binanın içinden daha fazla adam koştu ve onlar da ateş açtı. Gennadiy beni koruyarak arkasına çekti. "Sen ve Mikhail gidip donörleri bulun," dedi bana, koridoru işaret ederek. "Biz muhafızlarla ilgileniriz."

Bir parçam otomatik olarak tartışmak istedi, eylemden uzak tutulduğum için kızgındım. Ama haklıydı; bağışçıların güvenliğini sağlamalıydık. Başımı salladım ve Mikhail ve köpeklerle birlikte aceleyle uzaklaştım, ama koşarken omzumun üzerinden son bir kez endişeli bir bakış attım. *Lütfen, Gennadiy, dikkatli ol!*

Bir ofis ve içinde sedyeler bulunan birkaç basit tedavi odası bulduk. Ama bağışçılardan hiçbir iz yoktu.

daha fazla ofis ve bir dinlenme odasını geçtik. Ve şaşırtıcı bir şekilde, çok kısa sürede koridorun sonuna ulaştık. *Neredeler?* Geriye kalan tek yer, çatışmanın sürdüğü garajdı, ama onlar orada değildi.

Göğsüm sıkıştı. Ya çok geç kalmışsak? Ya Grushin onları çoktan öldürmüş ve organlarını almışsa?

Mikhail'e baktım, ama o da benim kadar endişeli ve şaşkın görünüyordu. Geri döndük ve sonra beni durdurmak için koluma elini koydu. Görmüş olduğu bir şeyi almak için dinlenme odasına girdi: bir tişört, yetişkinlere göre çok küçük. *O çocuk!* Ama şimdi neredeydi?

Mikhail eğildi ve tişörtü köpeklerinden birine uzattı, bir emir mırıldandı. Köpek iki kez kokladı, sonra koridorun sonuna koştu ve duvarı kokladı, heyecanla kuyruğunu salladı.

Duvara daha yakından baktım. Boyası diğerleriyle tam olarak aynı renkte değildi, sanki daha az solmuş gibiydi. Duvara büyük bir fotokopi makinesi dayalıydı. "Bunu taşımama yardım et," dedim ve birlikte onu kenara çektik.

Fotokopi makinesinin arkasında sahte bir duvar inşa edilmişti. Zemine yakın bir bölüm, insan boyunda bir kedi kapısı gibi menteşelenmişti. Nazikçe iterek açtım... ve depoda gördüğüm çocuğun yüzüne baktım. Rahatlamış hissettim. Sonra onun arkasına baktım ve midem düğümlendi. Hepsi oradaydı, erkekler ve kadınlar, sadece on fit karelik penceresiz bir alanda sıkışmışlardı. Köşede şişe su ve tuvalet olarak kullanılan bir kova vardı. *Tanrım.* "Haydi!" Onlara el salladım. "Sizi buradan çıkaracağız!"

Tek tek delikten dışarı çıktılar. Küçük çocuk ağlamaya başladı, Rusça mırıldanıyordu ve normalde çok neşeli olan Mikhail tamamen çaresiz görünüyordu. Çocuğu kucağına aldı ve ona sarıldı, onu sakinleştirmeye çalışarak Rusça konuştu. "Annesini istiyor," dedi bana. "Sakin ol, ufaklık. Her şey yoluna girecek."

Kadınlardan biri garajdan gelen silah seslerini duydu ve gergin bir şekilde kolumu çekiştirdi. "Sen... başka çeteden misin?" diye sordu.

Kendime baktım. Artık pek FBI ajanı gibi görünmüyordum.

Aslında, belki de *başka bir çete* gerçeğe daha yakındı.

"Artık güvendesin," dedim ona.

Ama garajdan gelen silah sesleri dinmek bilmiyordu ve tek çıkış yolu orasıydı. Bir şeyler ters gitmiş olmalıydı ve bu düşünce içimi ürpertti.
Gennadiy!

GENNADIY

SİKTİR.

Her şey iyi başlamıştı. İçeri dalmış ve ikisini halletmiştik. Grushin'in adamları hemen. Ama garaja çok hızlı girmiştik ve birdenbire dört adam daha ortaya çıkınca, diğerlerinden kopmuştum. Çatışma bir çıkmaza girmişti ve ben yedek lastik rafının arkasında sıkışıp kalmıştım.

Ayak sesleri. Donup kaldım, dinledim. İçlerinden biri soldan rafın etrafında sinsice dolaşıyordu. O yöne döndüm. Sonra daha fazla ayak sesi duydum, bu sefer sağdan geliyordu. İki yönden bana doğru geliyorlardı, aynı anda iki yöne birden bakamayacağımı biliyorlardı.

Tek yapabildiğim, omuzlarımın arasındaki bölgenin kaşınmasına rağmen, her an sırtımdan vurulabileceğimi bilerek, inatla sola bakmaya devam etmekte. Hareketsizce durup, silahımı kaldırmış, bekledim...

Grushin'in adamı rafın etrafına eğildi ve ben onu göğsünden vurdum. Sonra yere atladım ve arkama bakmak için yuvarlandım, çok geç kalacağımı bilerek. Ve öyle de oldu. Başka bir adam çoktan orada durmuş, bana nişan almıştı ve ben silahımı ona zamanında doğrultamadım. Yüzümü buruşturdum...

Bir silah sesi duyuldu ve adam yere yığıldı.

Finn havalı bir şekilde ortaya çıktı, sırttı ve elini uzattı. Ben iç geçirdim... ve elini tuttum. "Teşekkür ederim," dedim ona.

O andan itibaren, kavga bizim lehimize dönmeye başladı. Birkaç dakika sonra, Valentin Grushin'in adamlarından sonuncusunu da indirdi... ve onu canlı olarak ele geçirmeyi başardı.

Onları bir an için bırakıp, Alison'ı en son gördüğüm koridora koştum. Alison, fotokopi makinesinin yanında çömelmiş, silahını kaldırmış, başışçıları koruyordu. Onun güvende olduğunu görünce, boğazımı büyük bir rahatlama kapladı. Onu yakaladım ve kollarıma aldım,

sonra onu göğsüme o kadar sıkı bastırdım ki, o da "oof" diye ses çıkardı. Sonra ellerimle yanaklarını tutup onu öptüm.

Grushin'in adamını kontrol etmek için geri döndüm. Diğerleri onun etrafında bir daire oluşturmuşlardı ve Valentin ona soru sormaya çalışıyordu. "Viktor Grushin nerede?" diye tısladı, adamın boğazına bıçak dayayarak.

Adam başını salladı.

Finn bir lastik levyesi aldı ve öne çıktı. "Patronunun nerede olduğunu söyle, yoksa dişlerini dökmeye başlarım."

Ama adam hala konuşmuyordu. Bar'da sorguladığım suikastçı gibi: Grushin onu o kadar korkutmuştu ki, konuşmaktansa ölmeyi tercih ediyordu. Öfke ve şiddet bizi hiçbir yere götürmeyecekti.

Sakinleştirici, serin havayı derin bir nefesle içime çektim, derinlere indim... ve Valentin ile Finn'i kenara iterek onun yanına çöktüm.

"Korkmuş olduğunu biliyorum," diye başladım. "Grushin muhtemelen senin değer verdiğin insanları tehdit etmiştir." *Blyat*, binlerce kez polis sorgu odalarında oturmuştum, ama bu tarafta olmanın ne kadar zor olduğunu hiç fark etmemiştim. Bu adamın yaptıklarını, yok olmasına yardım ettiği tüm masum hayatları düşünmeye devam ettim ve bu, benzin havuzunun üzerinde sallanan kıvılcım saçan canlı bir kablo gibiydi. Öfkemi kontrol altında tutmak için çok uğraşmam gerekti.

Sesimi sakinleştirmeye çalıştım... ve devam ettim. "Ama Grushin kaçsa bile, Chicago'daki operasyonunu yine de yok ettik. Bunu sağlayanlara çok kızacak ve hayatta kalan tek kişi sensin. Konuşmadığını umursayacak mı sence?"

Adam bana somurtkan bir şekilde baktı, hiçbir şey söylemedi. İçgüdülerim onun boğazını tutup canını almak istiyordu. Ama o zaman elimizde hiçbir şey kalmazdı. Alison'a baktım, o da başını salladı.

"Biz senin en iyi şansın," dedim ona. "Bize onun yerini söylersen, onu durdururuz. Sana ya da ailene zarar veremez."

Sonra sessizce çömelip bekledim. Alison'a baktım, o da şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. Ben de şok olmuştum. Sadece birkaç ay önce, bunu yapamazdım.

Grushin'in adamı derin bir nefes aldı. "O, şehir evinde," dedi. "403 West Brenton."

Uzun bir rahatlama nefesini verdim, başımı salladım ve kalktım.

"Öldür beni," dedi adam.
Donakaldım ve ona
baktım.

"Eğer hayatta kalan tek kişi ben olursam, konuşanın ben olduğumu anlar," dedi adam acı bir şekilde. "Ailemin peşine düşmemesi için tek yol bu. Beni öldür."

Alison'la dehşet dolu bir bakışlaştık.

"Hadi, yap şunu!" dedi adam, gözlerini sıkıca kapatarak. "Yap şunu lan!"

Silahımı kafasına dayadım ve ateş ettim.

Herkes bir an sessizce, sarsılmış bir şekilde durdu. Sonra Alison konuştu. "Grushin'i yakalamak istiyorsak, şimdi yapmalıyız. Bu adam ortadan kaybolma konusunda ustadır ve burayı vurduğumuzu duymaz kaçacak ve onu asla bulamayacağız. Onu yakalamak için tek şansımız var. Ve ona canlı ihtiyacımız var. Bütün bu olayı ortaya çıkarmak için tek yol, onu Büyük Jüri önüne çıkarmak."

"Onlarla ne yapacağız?" diye sordu Mikhail, bağışçılara başını sallayarak.

"Liam, onları bara götür," dedi Finn. "Onlara yiyecek bir şeyler ver ve küçüğe pinball makinemizi göster. Her şey bittiğinde polisler onları alabilir."

Teşekkür etmek için başımı salladım ve ona biraz daha ısındım. "Tamam," dedim. "Hadi bunu bitirelim."

ALISON

Valentin direksiyonda, karanlık sokaklarda hızla ilerlerken, Caroline'ı aradım. "Kapatma!" diye bağırdım, telefon bağlanır bağlanmaz. "Yardıma ihtiyacım var!"

"Neredesin? Ne oluyor? Tanrım, Ali, senin için arama emri çıkmış! Seninle konuştuğum için işimi kaybedebilirim!"

"Bak, açıklanacak çok şey var ve fazla vaktim yok. Ama Halifax, Hadderwell, Fitch ve taktik ekibini alıp hemen 403 West Brenton'a gelmeni istiyorum. Beni, Gennadiy'i ve tüm bunların arkasındaki adamı gözaltına alabilirsin." Grushin'in evine vardığımızda işlerin nasıl gideceğini bilmiyordum. Bu şekilde, işler yolunda giderse FBI gelebilir ve hepimiz kahraman olabilirdik. Ve işler kötü giderse... en azından Grushin'i yakalayabilirlerdi. "Ama lütfen Caroline, bana güvenip bunu benim için yapmanı istiyorum. Hemen şimdi."

Caroline düşünürken birkaç saniye boyunca sadece panik içinde nefes alıp verme sesi duyuldu. Ben de orada oturup tırnaklarımı avucuma batırıyordum. Sonra, "Tamam. Tamam, anladım."

Rahat bir nefes alıp ona teşekkür ettim ve telefonu kapattım. Yaklaşık beş dakika sonra, 403 West Brenton'un önünde durduk. Burası güzel, eski bir kırmızı tuğlalı şehir eviydi.

Arka tarafa gizlice yaklaştık ve Valentin kilidi açtı. Mikhail, kaçanları yakalamak için köpeklerini dışarıda beklemelerini söyledi. Sonra Gennadiy kapıdan içeri süzüldü, ben de hemen arkasından, elimi omzuna koyarak. Önümüzde, titizlikle temizlenmiş ve lüks bir şekilde döşenmiş, akuamarin duvarları ve cilalı ahşap kapıları olan bir koridor vardı. Üst kattan gelen klasik müzik dışında, şaşırtıcı derecede sessizdi. *Muhafızlar nerede?* On kişilik bir masanın bulunduğu yemek odasını ve kitaplarla dolu bir çalışma odasını geçtik. Her duvar kusursuz bir şekilde boyanmış, her kapı kolu parlak bir şekilde cilalanmıştı. Grushin

buraya milyonlar harcamış olmalıydı ve New York ve Los Angeles'ta da benzer evleri olduğunu tahmin ettim.

İrlandalılar dağıldılar, birinci katı aradılar ve sonra sessizce merdivenlerden inerek bodrum katını kontrol ettiler. Bir dakika içinde geri döndüler. "Hizmetçi odaları ve bir güvenlik odası," dedi Finn sessizce. "Boş." *Herkes nerede?* Hepimiz birden, müzik sesinin geldiği yönündeki ahşap merdivenlere baktık.

Gennadiy silahını kaldırarak merdivenlerden yukarı süzüldü. Kalbim deli gibi atıyordu: Birçok FBI baskınına katılmışım, ama hiç bu kadar neye bulaştığımı bilmediğim bir baskın olmamıştı. Gennadiy'nin omzunun, elim altında sağlam ve sıcak hissi, ayaklarımın hareket etmesini sağlayan tek şeydi.

İkinci kata ulaşmıştık ve dağılıyordum ki olay oldu. Sanki biri kulaklarınızın dibinde, sağlam bir demir bloğa defalarca balyozla vuruyormuş gibi bir ses duyuldu. Yanımızdaki ahşap korkuluk parçalandı ve yüzümün önünden kıymıklar ve talaşlar uçarken yanık odun kokusu aldım. İrlandalıların ikisi yere düştü. Bir bomba patladı sandım, bir tür bubi tuzağı.

Gennadiy beni yana doğru bir yatak odasına itti ve onun üstünde kalarak yere düştük. Yıkım bizi takip etti. Sanki Tanrı görünmez parmağıyla odayı süpürüyor ve dokunduğu her şeyi yok ediyordu. Yıkım halıyı kesip, döşeme tahtalarını delip geçti, sonra yataktan çapraz olarak geçerek yatağı parçaladı ve yastıkları patlatarak tüy bulutları oluşturdu.

Sonunda, bir üst kattan ağır makineli tüfekle bize ateş edildiğini fark ettim. Nişancı, açık kapıdan bize ateş etmek için nişanını çevirip duruyordu. Mermi bize doğru yaklaşıırken, gözlerimi kocaman açarak izledim.

Gennadiy beni yakaladı ve sürünerek beni de yanında uzak duvara doğru çekti. Ama mermiler acımasızca yaklaşmaya devam ediyordu. Beni duvara yapıştırdı ve vücuduyla üzerimi örterek, elinden geldiğince beni korumaya kararlıydı...

Kurşunlar bacağından bir santim uzakta durdu. Kapının üst kısmı nişancının ateşini engelliyordu. Silah ateşi diğer tarafa döndü

yola döndü ve koridora doğru geri çekilirken duvardan bir sıva şeridi kopardı. Sonunda sessizlik oldu.

Hâlâ Gennadiy'in iri vücudu ile duvar arasında sıkışmış durumdaydım ve bir an için orada kaldım, kulaklarım çınlıyordu. Korkudan nefes nefeseydim ve öksürüyordum da: hava alçı tozu, tüyler ve dumanla doluydu. Koridorda, kanla ıslanmış zeminde duran mermilerden birini görebiliyordum: Tanrım, *kalem* büyüklüğündeydi! O şeyle vurulan her şeyin paramparça olmasına şaşmamalı!

"Valentin?" diye bağırdı Gennadiy. "Mikhail?"

Bir saniye geçti. Sonra başka bir odadan Rusça bağırdılar. Kalbim tekrar atmaya başladı.

"Kimse kıpırdamasın!" diye emretti Gennadiy. Bana baktı ve başını salladı. Tam bir tuzağa düşmüştük. Grushin, belki gizli bir güvenlik kamerasından, geldiğimizi görmüş ve adamlarını yukarı kata çekip pusuya yatırmıştı. Artık kimse bulunduğu odadan çıkamazdı: Yukarıdaki makineli tüfekçi, koridora adım attıkları anda onları paramparça ederdi.

Dışarıda bir araba sesi duydum ve pencereye sürünerek gittim. Yatak odası evin yan tarafına bakıyordu ve Caroline'ın mavi minibüsünün caddeden geldiğini gördüm. "FBI geldi!" diye Gennadiy'e rahatlamış bir şekilde söyledim. Bize destek olup içeri girip Grushin'i yakalayabilirlerdi. Ama önce bizim düştüğümüz tuzağa onların da düşmemesini sağlamalıydık.

İkimiz de kapıya baktık. Koridora adımımı attığım anda öldürdüm. Ama pencereler eski tip sürgülü pencerelerdi. Fazla açılmalarını önlemek için güvenlik kilitleri vardı, ama belki... Pencereyi açtım. Boşluk Gennadiy için yeterince geniş değildi, ama ben sıkışarak geçebilirdim. Dışarısı o kadar karanlıktı ki, aşağıdaki zemin sadece siyah bir boşluktu, ama sekiz fitten fazla bir yükseklik olamazdı.

Gennadiy başını salladı ve beni kollarıyla sıkıştırdı. "Oraya tek başına çıkamazsın! Grushin'in adamları dışarıda olabilir!"

"Tek yol bu!" dedim ve evin ön tarafını işaret ettim. "Sokak *hemen orada!* İki dakika içinde FBI taktik ekibiyle geri dönebilirim!"

Gennadiy kaşlarını çatıp bana öfkeyle baktı, sonra içini çekti. *"Dikkatli ol!"*

Ona baktım ve başımı salladım, boğazımda ani bir düğüm oluştu. Birkaç ay önce bana ölümcül düşmanımın beni bu kadar sevilen, bu kadar korunan hissettireceğini söyleseydin, deli olduğunu söylerdim. "Her zaman," dedim ona.

Ayaklarımdan önce pencereden dışarı çıkmak zorunda kaldım. Gennadiy, ben sallanırken ellerimi tuttu ve son ana kadar beni destekledi. Atlamaya hazır olduğumda, sanki bırakmak istemiyormuş gibi ellerimi sıktı.

"Ben hallederim," diye söz verdim.

O inatla kaşlarını çattı... ve sonra isteksizce beni bırakmaya razı oldu. Düşüyordum. İki metre, üç metre, *kahretsin*, evin büyüklüğünü hafife almıştım: düşüş daha çok üç buçuk metre gibiydi...

Betona çarptım ve bir şeyin kırıldığını duydum. Ah! Ah!

Yan tarafa düştüm, birkaç çürük aldım ve kafatasımı süs taşından yapılmış bir korkuluğa çarpmaktan kıl payı kurtuldum. Bir saniye orada yatıp, nefes nefese ve sarsılmış bir halde kaldım. *Hiç de iyi gitmemişti*. Ama hayattaydım.

Dikkatlice ayağa kalktım... ve sol bacağımda keskin bir ağrı hissettim ve midem bulandı. *Kahretsin*. Tamam, bununla sonra ilgilenirim. Gennadiy'e iyi olduğumu işaret ettim ve sonra evin yanındaki koridorda, pencereden görünmeyecek şekilde topallayarak yürüdüm.

Evin önüne çıktım ve Caroline minivanından iniyordu. Son birkaç adımda tökezledim ve neredeyse ona çarpacaktım, onu kucaklayarak sardım. "Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler," diye nefes nefese söyledim. Diğerleri muhtemelen onun hemen arkasındaydı. Taktik ekibi birkaç dakika daha geç kalabilirdi, Gennadiy'nin dayanmasını ummaktan başka çarem yoktu...

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Dönüp baktım... ve Viktor Grushin'in gölgelerin içinden, benden yirmi adımdan fazla uzak olmayan bir mesafede, caddenin aşağısında yürüdüğünü gördüm.

Kahretsin! Nasıl dışarı çıkmış? Gennadiy gibi bir kaçış tüneli olmalı. Caroline'ın önüne tökezleyerek çıktım ve silahımı kaldırdım, suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyordu. *O bir saha ajanı bile değil: Onu neye*

onu bu işe bulaştırdım? "Arkamda kal!" diye telaşla söyledim. Sonra Grushin'e döndüm. "Olduğun yerde dur! Ellerini göster!"

Grushin durdu ve ellerini kaldırdı, sırtarak. Gözlerim onun arkasındaki sokağı taradı. Yalnız çıkmazdı, bir koruma ya da bir...

Belimde şiddetli, yakıcı bir ağrı patladı. İleriye doğru sendeledim ve ayak bileğimdeki ağrı bacaklarımın bükülmesine neden oldu, dizlerimin üzerine çöktüm. Başım dönüyordu ve bu sadece ağrıdan kaynaklanmıyordu. Ağrının kaynağını aradım ve elim kan içinde kaldı. *Vurulmuştum!* Bir keskin nişancı mı? Ama hiçbir şey duymamıştım...

Silah parmaklarımdan düştü ve kaldırıma çarptı. Kaslarım artık hiç güçsüzdü. *Caroline? Caroline iyi mi?* Tam arkamda duruyordu...

Sırt üstü yuvarlandım ve onun gözlerinde yaşlarla bana baktığını gördüm. "Üzgünüm," diye hıçkırdı.

Sonra elindeki bıçağı gördüm ve anladım.

GENNADIY

ALISON PENCEREDEN DÜŞTÜ ve ayak bileği yerinden çıktığını görünce midem bulandı. Ama sonra ayağa kalktı ve evin ön tarafına doğru topallayarak yürüdü. *Chyort!* Kadınım çok cesurdu. Evin yan tarafına doğru koşarken onu gözden kaybettim. Ama en azından artık FBI'daki arkadaşıyla birlikte güvendedi.

Birinci kattan merdivenleri çıkan ayak sesleri. FBI çoktan gelmiş miydi? Odanın kenarından dolaşarak, üst kattaki makineli tüfekçinin beni görmemesi için kapıdan yeterince uzak durmaya çalıştım. Ama gölgem yere düştüğü anda, mermiler halıya saplandı ve döşeme tahtalarını parçaladı. Kendimi duvara yapıştırdım. *Lanet olsun*, o şey ölümcül bir şeydi. Odayı terk etmem ya da kapıya yaklaşmam imkansızdı, ama çömelip eğilerek dışarıya bakmayı başardım... ve gördüğüm şey midemi bulandırdı. Siyah kayak maskeli adamlar merdivenlerden yukarı çıkıyorlardı. Grushin'in adamları. Sokağın aşağısında saklanıyor ve bizim içeride kapana kısılmamızı bekliyor olmalılar. *Geldiğimizi nasıl bildiler?*

Bizi ayırıp köşeye sıkıştırdılar, tuzağa düşmüş fareler gibi. Her odayı tek tek ele geçirip bizi yok edebildiler. En kötüsü de, onlar birinci katta, Alison'ın yanındaydılar.

Grushin'i boş ver. Oraya inip onun iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu.

O anda, Grushin'in adamlarından ilki merdiven sahanlığına ulaştı ve odama ateş etmeye başladı. Kurşunlar üstümdeki duvara saplanırken, ben yatak arkasına uzanarak kendimi attım. *Blyat!*

Bundan kurtulmanın bir yolunu bulamazsam, hiçbir yere gidemezdim.

ALISON

CAROLINE KÖSTEBEK.

Belki de kan kaybından dolayıydı — altımda kırmızı bir göl oluşmuştu bile — ama beynim ihanetten başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Onun bir arkadaşım olduğunu sanıyordum. *Tek* arkadaşım. Ama o başından beri Grushin'in içerdeki adamıymış. Gennadiy'i suçlamak için Evidence'dan kurşunları, beni suçlamak için de kokaini almış. Grushin'e adresimi söylemiş olmalı ki, suikastçıyı daireme gönderebilsin. Bu yüzden daha sonra ortaya çıktığında bana o kadar sıkı sarılmıştı: suçluluk duygusuyla boğulmuştu. Ve Grushin'e bu gece onun için geleceğimizi söylemişti, bu yüzden tuzağı kurup sokakta beklemişti. Şimdi her şey çok açıktı. Anlamadığım tek şey...

"Neden?" diye sordu.

Caroline'ın yanaklarından gözyaşları akıyordu. Ben bunu anlayamıyordum. *Para mı?* Ona rüşvet mi verdi? O her zaman çok sıcakkanlı, nazik bir insandı. Ya ben onu bunca zamandır tamamen yanlış değerlendirmiştim, ya da...

Oh. Oh, *lanet olsun*.

Jack. Kalp rahatsızlığı olan çocuğu. Bir yıl önce aniden iyileşen çocuk. "Grushin ona yeni bir kalp verdi," diye fısıldadım.

Yüzü buruştu ve hıçkırarak ağlamaya başladı. "*O ölecekti!*"

Tanrım. Grushin kapısına gelip çocuğunu kurtarmayı teklif etmişti. *Ben olsam* ne yapardım? Herhangi bir anne ne yapardı? Teklifini kabul ettiğinde, o artık ona sahip olmuştu.

Deri ayakkabının burnu yanağımın altına takıldı ve beni öne doğru çevirdi. Ayak bileğimden şiddetli bir acı hissettim ve çığlık attım, sonra sırtımdaki yara açıldı

boğazımdan bir homurtu çıktı ve gözlerimden yaşlar boşandı. En ufak bir hareket bile çok acı verdiği için, korkudan kıpırdamadan yatıyordum.

Viktor Grushin başını sallayarak bana baktı. "Neden bu kadar sorunlu birini istediğini anlamıyorum," dedi. Caroline'a doğru baktı. "İçeri gel. Hepsi öldükten sonra, burayı yakmama yardım edeceksin. Aristovlar'ın İrlandalılarla kavga etmiş gibi gösterebiliriz." Eve doğru yürümeye başladı. Sonra, yanımdan geçerken, o...

TANRIM, LÜTFEN, HAYIR!

—kırık bileğimi tuttu.

Beni arkasında sürüklerken uzun ve yüksek sesle çığlık attım. Eve ulaşamadan, acı ve kan kaybı yüzünden görüşüm karanlık bir tünele dönüştü.

Bayılmadan önce son düşündüğüm şey korkunç bir gerçeğin farkına varmaktı. Caroline FBI'ya burada olduğumuzu söylememişti. Bu da kimse bizi kurtarmaya gelmeyeceği anlamına geliyordu.

GENNADIY

Kapıdan gelen silah sesleri beni tekrar yatağın arkasına itti. Ben de ateş ettim ve Grushin'in adamı duvarın arkasına saklandı. O içeri giremiyordu, ama ben de dışarı çıkamıyordum. Yerde yatıp nefes nefese kalmıştım. Adam arkadaşlarını getirir getirmez öleceğimi umursamıyordum. Aşağıdaki Alison'ı düşünüyordum. Ona ulaşmam gerekiyordu.

Daha fazla silah sesi duyuldu, ama bu sefer daha uzaktaydı ve sesin duvardan geldiğini fark ettim. "Valentin?" diye bağırdım.

"Ben Finn!" Ve kafamdan sadece birkaç metre uzakta duvara vurdu. Yanımdaki yatak odasında olmalı.

Sonra Mikhail'in bas sesini duydum. "Valentin benimle! Koridorun sonundayız!"

Yanımdaki duvara baktım ve zihnimde bir harita oluşturdum. Finn yan odadaydı, Mikhail ve Valentin de onun yanındaki odadaydı. Çok yakındaydılar! Keşke koridora çıkıp buluşabilseydik! Umutsuzca onların yönüne baktım... ve sonra çirkin, çiçekli duvar kağıdı gözüme çarptı ve duvara odaklandım.

Ya... ya koridora çıkmasaydık? "Finn," diye duvardan seslendim. "Onları oyala!"

Onun küfür ettiğini duydum, ama sonra kapıya doğru kaçmış olmalıydı çünkü makineli tüfek tekrar ateş açtı ve kulaklarımızı sağır etti. Ve odanın kapısındaki adam geri çekildi, yolumdan çekildi.

Telefonumu çıkardım ve Mikhail'i aradım. O cevap verdiğinde, silah seslerinin arasında beni duyabilmesi için dudaklarımı telefona yaklaştırdım. "*Duvarı kır!*"

Etrafıma baktım ve arkasında saklandığım yatağı gördüm. Çerçeve boyalı demirden yapılmıştı, onu kaldırdım ve bir ayağını söktüm. Böylece, vida dişli 30 cm uzunluğunda bir demir parçası elde ettim.

bir ucundan dışarı çıkıntı yapıyordu. Tam olarak bir balta değildi, ama işimi görecekti. Onu alçıpan duvara vurdum ve tatmin edici bir çukur açtı. Çılgınca sallamaya başladım, sıvayı parçaladım ve ince alçıpanı çökerttim. İşe yaramaya başladı, parçalar yere düşmeye başladı ve iki dikme arasında bir delik oluşmaya başladı. Makineli tüfeklerin sağır edici sesi, yaptığım şeyi örtbas etti. Ama silahlar susar susmaz ve Grushin'in adamı koridora geri döner dönmez, ben ölmüştüm. Orada durup duvara vururken, tamamen açığa çıkmıştım.

Çılgınca sallamaya devam ettim, eforla nefes nefese kalmıştım, alçıpan tozu ciğerlerimi doldurmuş ve damlayan yüzüme yapışmıştı. Sonunda ikinci alçıpan katmanını kırdım ve Finn'in odasını görebildim. Hâlâ bizim yemimiz olarak hareket ediyordu, üst kattaki makineli tüfekçinin dikkatini çekmek için öne atılıyor, sonra mermiler ayaklarının yanındaki zemini delip geçerken geri çekiliyordu. "Ne oldu lan, pislik?" diye bağıırıyordu geriye doğru dans ederken. "Düzgün ateş edemiyor musun?"

Nefretim biraz daha azaldığını hissettim. O çok cesurdu.

Omuzlarım yanarken yatak ayağını tekrar tekrar salladım. Alçıpanın benim tarafında insan boyunda bir delik açılmıştı ve ikinci katmana yeni başlamıştım ki, aniden her şey sessizleşti. Nişancı şüphelenmiş olmalıydı çünkü Rusça bağırdığını duydum. *Ne yaptıklarını kontrol et.* Siktir. Delik henüz bitmemişti.

Koridordaki adam içeriye bakarken delikten geri çekildim. Yarım kalan kaçış yolumu gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra silahını kaldırdı.

Blyat! Deliği açmak için silahımı bırakmak zorunda kalmıştım. *Çok az kalmıştı!* Öfkemin yükseldiğini hissettim, yavaş çekimde bir patlama gibi dışa doğru yayıldı... ve bir kez olsun, buna izin verdim. Alison'ı, aşağıda yalnız başına kalan Valentin ve Mikhail'i düşünerek üzerine benzin döktüm...

Bazen sakın ve akıllı olmalısın. Bazen sinirlenmelisin.

Yatağın ayağını kapıdaki adama fırlattım, başımı eğdim ve yarı bitmiş deliğe doğru koştum. Bir silah sesi duyuldu, ama ıskaladı. Artık tam hız koşuyordum, ne kadar acıtacağını düşünemeyecek kadar kızgındım. Kendimi duvara fırlattım, insan yıkım topu gibi...

Alçıpan duvarı yıkarak Finn'in odasının zeminine yuvarlandım ve arkamda alçıpan tozu bulutu bıraktım. Bir saniye sırt üstü yatarak öksürdüm, başım ve omuzlarım çarpmanın etkisiyle zonkluyordu. Sonra Finn eğilip bana elini uzattı, ben de elini tutup ayağa kalkmasına izin verdim. Odanın diğer tarafında Mikhail ve Valentin kendi deliklerinden tırmanıyorlardı. Onlara rahatlamış bir şekilde başımı salladım. *Yine bir aradaydık.*

Dördümüzle birlikte, aslında bir şansımız vardı. Üst kattaki makineli tüfekçi yeniden doldurmak için durduğunda, yıkık koridora koştuk. Finn, Mikhail ve ben Grushin'in diğer adamlarıyla ilgilenirken, Valentin bir üst kata koştu. Tek bir silah sesi duyuldu ve bir vücudun düştüğünü duydum. Bir dakika sonra Valentin aşağı indi. "Güvenli," dedi bize. "Ama Grushin yukarıda değil."

Göğsüm sıkıştı. Bu, onun aşağıda olduğu anlamına geliyordu... Alison'la birlikte. "Hadi!"

Birinci kata geri döndüğümde, oranın Grushin'in adamlarıyla dolu olduğunu gördüm. Ve orada, ön kapıdan içeri giren Grushin'in kendisi vardı, Alison'ı kalkan olarak önünde tutuyordu. Alison acı içinde yüzünü buruşturuyordu ve — *Blyat!* — Yaralanmıştı. Sırtındaki yaradan kan akıyordu, hem de çok fazla.

Korku beni sardı ve ben ileri atıldım, ama Grushin ve adamları ateş açtılar ve Valentin beni mutfak sığınağına çekmek zorunda kaldı. Bana yönelik mermiler lavabonun yanındaki tabak yığını parçaladı ve porselen parçaları etrafa saçıldı.

Mutfak kapısından dışarı çıkmaya çalıştık, ama yoğun ateş altında geri çekilmek zorunda kaldık. Finn'in kalan adamları üst kattan bize katıldığında bile, bu yeterli olmadı. Sayıca azdık ve sıkışmış durumdaydık. Göğsüm sıkıştı. *Alison!* Kan kaybediyordu; ona ulaşmazsam ölecekti!

Grushin'in sesi giriş holünden geldi, soğuk bir alaycılıkla. "Sana böyle biteceğini söylemiştim, Gennadiy. Tüm imparatorluğun yok olacak ve sevdiğin herkes ölecek."

Finn, Valentin ve Mikhail'e çaresizce baktım, onlar da bana sert bir bakışla karşılık verdiler. Ona ulaşmanın bir yolu yoktu ve muhtemelen birkaç dakika içinde biz de ölecektik. Derin bir nefes aldım ve bir anlığına kafamı mutfaktan dışarı çıkardım.

Kurşunlar kapı çerçevesini parçaladı ve geri çekilmek zorunda kaldım, ama kısa bir an için, katliamın ortasında Alison'ın gözlerine baktım. Yüzünde gördüğüm korku kalbimi dondurdu. O da hissedebiliyordu. Zamanının dolduğunu biliyordu.

ALISON

Ölümün bu kadar dramatik olmaması ne garip. Her zaman hızlı bir şekilde öleceğimi düşünmüştüm: bisikletimde bir yanlış karar ve bana çarpan bir kamyon ya da göğsüme silahını boşaltan bir suçlu. Ama bu, üzerime çöken ağır, sıcak bir battaniye gibiydi, hayatım damla damla akıp giderken beni uykuya davet ediyordu. Ayak bileğim ve sırtımdaki bıçak yarası hala acıyordu, ama sanki bu acı başka birine aitmiş gibi hissediyordum, uzun bir tünelin diğer ucunda.

Başım yana devrildi: Grushin beni dik tutmasaydı, yere yığılırdım. Ama yarı kapalı gözlerimle, Gennadiy'nin mutfağa geri itildiğini, kurşunların takım elbisesini deldiğini gördüm. Grushin'in adamları onu öldürmek için ilerlediler. Bu sondu. *Hayır. Lütfen hayır...*

Arkamızda bir patlama sesi duyuldu ve herkes arkasına döndü.

Ön kapı açıktı ve menteşelerinden sarkıyordu. Kapının eşiğinde tanıdık, dağınık bir figür duruyordu, FBI zırhının altında kravatı eğri duruyordu. *Calahan?!*

"FBI!" diye bağırdı. Ve ateş etmeye başladı. Hemen arkasında, omzunun üzerinden ateş eden, altmışlı yaşlarında, gümüş rengi saçları sıkıca toplanmış ve yüzünde vahşi bir ifade olan bir kadın vardı. *Carrie?!*

Grushin'in adamlarından üçü hemen yere yığıldı ve artık iki taraftan saldırıya uğradıkları için geri kalanlar panikleyerek ateşle karşılık vermeye çalıştılar. Gennadiy ve diğerleri tekrar bana doğru ilerlemeye başladılar. "Burada ne işin var?" diye Calahan'a bağırdım. "Gelme demiştim!"

"Ne zaman sana söyleneni yaptım ki?" diye bağırdı Calahan.

Adamlarının sayısı giderek azaldıkça, Grushin'in ruh halinin kendinden eminlikten paniğe dönüştüğünü hissedebiliyordum. Silahını kafama dayadı ve geri çekilerek beni önüne çekti. Gennadiy ileri koştu ve

Calahan'ın yanında omuz omuza durdu. "Bitti, Viktor! Onu bırak!"

Ama ikisi de net bir atış yapamıyordu, ben Grushin'in kollarında gevşek bir şekilde asılı dururken. Mücadele etmeye çalıştım, ama sırtımdaki yara yanıyor ve kasılmalar yapıyordu, acı içinde bağırdım.

Grushin yan kapıyı açtı ve beni bahçeye sürükledi, sonra evin ön tarafına doğru ilerlemeye başladı.

Onun rehinesi olarak ve tüm bu olaydan kurtulmasına yardım etmek için yeterince uzun süre yaşayacaktım.

GENNADIY

Onu tam nişan almıştım, ama ateş etmeye cesaret edemedim, Alison'ın başı onun önünde sallanıp dururken. *Blyat*, çok *solgun* görünüyordu! Gelen iki FBI ajanına çaresizce baktım, ama onların da yapabileceği bir şey yoktu.

Grushin'i takip ederek evin yan tarafına doğru ilerledik, o bir arabaya doğru geri çekiliyordu. Her adımda göğsümdeki gerginliğin arttığını hissedebiliyordum. Uzakta sirenler çalıyordu. Grushin kaçacaktı ve polisler tam zamanında gelip bizi tutuklayacak ve onu takip etmemizi engelleyecekti. Grushin saklanacak, savcı arkadaşı olayı örtbas edecek ve klinik bir ay içinde yeniden faaliyete geçecekti. Hırıldadım ve ilerleyerek Grushin'e olan mesafeyi kapattım, ama o silahını Alison'ın şakağına dayayarak beni uyardı ve adımlarım durakladı.

Sadece küçük bir fırsat lazım, diye dua ettim. Tek bir şans. Sadece bir tane.

Ve sonra, Grushin arabanın kapı koluna uzanırken, o şansı yakaladım.

Alison'ın sarışın arkadaşı evin önündeki çalılardan sendeleyerek çıktı, gözyaşları yanaklarından akıyordu ve Grushin'in yanına bir bıçak sapladı. Grushin yana doğru sendeledi ve Alison'ı bıraktı... ve bu benim için yeterliydi.

Kendimi ona doğru fırlattım ve onu yere devirdim, sonra yumruklamaya başladım. Yıllardır biriktirdiğim öfke bir anda patladı. *Alison için! Yakov için! Bronwyn için!* Yumruklarım yüzüne çarptı, sol, sağ, sol, öfkem gittikçe hızlanıyordu. *Kumarhane! Paramız! Memleketimizde öldürdüğü ve terörize ettiği tüm Bratva üyeleri! Organlarını almak için öldürdüğü tüm insanlar!*

Bu *artık* sona ermişti. Onu tamamen yok edecektim, böylece bir daha kimseye zarar veremeyecekti.

Yukarı baktım ve Mikhail'in bana doğru koştüğünü gördüm. *Mikhail!* Grushin, arkadaşını ve sevdiği kadını öldürmüştü. Yumruklarım tekrar tekrar sallandı, kanlar sıçradı.

"Dur!" diye bağırdı erkek FBI ajanı. Ama durmadım.

Valentin bana ulaştı ve omzuma elini koyarak beni çekmeye çalıştı, ama onu itekledim. Sonra Mikhail diğer omzuma geldi, ama ondan da kurtuldum. *O bunu hak ediyor. Ölmeyi hak ediyor.* Grushin'in yüzüne tekrar tekrar yumruk attım...

Sonra başımı kaldırıp Alison'ı gördüm. Ön bahçede sırt üstü yatıyordu, yaşlı kadın FBI ajanı yanında çömelmiş duruyordu. Bana ihtiyacı vardı. Ve adını temize çıkarmak için Grushin'in hayatta kalması gerekiyordu.

Bir hafta önce, kendimi geri çekemezdim. Ama şimdi...

Yumruklarım titreyerek yükseldi, kan damlıyordu... ve durdu. Orada diz çöküp soğuk gece havasını içime çekerek, içimdeki öfkeyi bastırmaya çalıştım, yavaşlamasını ve durmasını istedim...

Hemen ardından suçluluk duygusu içimi kapladı, savunmasız, korumasız kalbimi kemirdi. O kadar acı vericiydi ki, yumruklarımı sıkıca kapatarak kamburlaştım. Bunu sonsuza kadar kaldıramayacağımı biliyordum.

Ama onun için... bir süre dayanabilirdim. Ta ki... Valentin'e baktım... ta ki yapılması gerekeni yapana kadar.

Ayağa kalkıp Alison'ın yanına koştum, sonra yanına diz çöküp ellerimi çimlere sildim. *Blyat*, o kadar kırılgan görünüyordu ki! Onu kollarıma almak istedim, ama onu hareket ettirmeyi göze alamadım. "İyi olacak mı?" diye sordum, parmaklarımı yanağına sürterek.

"Çok kan kaybetmiş," dedi yaşlı kadın FBI ajanı, sesi endişeyle titriyordu. "Ambulans yolda."

Alison duyamadığım bir şey mırıldandı. Kalbim çarparken ona daha yakın eğildim. "Ne dedin?"

Kan kaybından dolayı sersemlemiş bir halde mırıldanıyordu. *"Kötü adamı yakaladım mı?"*

Kanlar içinde ve hırpalanmış ama hayatta olan Grushin'e baktım. Sonra kendime baktım. Elini tutup sıktım. "Evet," boğazımdaki yumruyu bastırarak söyledim. "Yakaladın."

EPILOG

Alison

Ondan sonra, bir süre her şey bulanıklaştı.

Sokak polis arabalarıyla dolarken ambulansa bindirildiğimi hatırlıyorum. Gennadiy yanıma tırmanmaya çalışıyordu, bir polis ona kelepçe takmaya çalışıyordu ve Calahan ikisiyle de tartışıyordu. Sonra her şey karardı.

Kendime geldiğimde gün ağarmıştı ve sessiz bir odada bir hastane yatağındaydım. Bir bacağım alçılıydı, damardan serum takılmıştı ve sırtımda bir bandaj olduğunu hissedebiliyordum. Hareket etmeye çalıştım, yüzümü buruşturup inledim, sonra tekrar denedim.

"Hayatında bir kez olsun, *keser* misin?" tanıdık bir ses yalvardı.

Dönüp baktım. Calahan, her zamankinden daha da dağınık bir halde, yatağımın yanındaki sandalyeye uzanmıştı. "Gennadiy?" diye sordum hemen.

Ağzı sıkılaştı. Sanırım hala bana mantıklı davranmam için ikna edebileceğini umuyordu. Ama sonra gözlerime baktı ve orada gördüğü şey onu pes ettirip yumuşattı. "Gennadiy iyi. Yani, ikinizin ambulans şirketinde ve Viktor Grushin'in evinde bıraktığınız tüm cesetlerle ilgili büyük bir polis soruşturmasının merkezinde, ama..."

Kapı açıldı ve Gennadiy içeri girdi.

"...çok iyi bir savunma avukatı var," diye mırıldandı Calahan.

Gennadiy ellerini omuzlarıma altına soktu ve beni kendine doğru kaldırdı, göğsüne bastırdı ve başımı omzuna yasladı. Yatağımın yanındaki makineler suçlayıcı bir şekilde bip sesi çıkarmaya başlayınca ancak o zaman beni bıraktı.

sonra beni nazikçe yatırdı ve bana o kadar şiddetli, sahiplenici bir sevgiyle baktı ki eridim.

"Hapse girecek misin?" diye endişeyle sordum.

"Conrad beni kefaletle çıkardı," dedi Gennadiy. "Hapse gelince..." Calahan'a baktı ve sakallarını ovuşturdu. "Durum... değişken."

Calahan iç geçirdi. "Yaklaşık bir milyar insan senden ifade almak istiyor. Ne söyleyeceğini düşünmeye başlasan iyi olur."

Minnettarlıkla başımı salladım.

Calahan elini saçlarının arasından geçirdi. "Savcı Aristovlara en ağır cezayı vermek istedi. Ama şimdi savcının kendisi Adalet Bakanlığı tarafından soruşturuluyor. Grushin'in üç klinikte de yeni organ verdiği herkes gibi. Bu durumun çözülmesi aylar alacak ve bu arada Aristovlar aleyhindeki dava da çöküyor. Özellikle de Caroline, seni öldürmeye çalışan kişinin Grushin olduğunu, Gennadiy'yi suçlamak için mermileri değiştirdiğini ve sana tuzak kurmak için kullandıkları kokaini çaldığını ifade etti."

"Hapse girecek *mi*?" diye sordum.

"Bir süreliğine," dedi Calahan. "Ama Grushin'e karşı açılan davada işbirliği yapıyor. İyi bir avukat bulursa..."

Gennadiy'e köpek yavrusu gibi bakışlar attım.

"O kadın seni öldürmek için komplo kurdu," diye hatırlattı bana. "Seni tuzağa düşürdü. Seni *bıçakladı*!"

"Ve beni kurtardı," diye tartıştım. "Sonunda doğru olanı yaptı. Ve çocukları var!"

Gennadiy içinden küfretti. "Conrad'dan iyi birini tavsiye etmesini isteyeceğim."

"Peki ya sen ve Carrie?" diye sordum Calahan'a.

Calahan omuz silkti. "Şey, birçok kuralı çiğnedik... ama Carrie, kendi ofisi tehlikeye girmiş bir ajana yardım ettiğimizi söyleyerek durumu kurtarmayı başardı. FBI, tüm bu olayın unutulmasını tercih edecek kadar utanıyor. Bizim için sorun yok." Ayağa kalktı. "Sizi biraz yalnız bırakayım. Dinlenmeye çalışın, tamam mı?" Gennadiy'nin yanına yürüdü ve neredeyse göğüs göğüse geldiklerinde durdu. "Ve sana gelince..." Sesi çelik gibi sertleşti. "Ona iyi davran. Yoksa hapishane en küçük derdin olacak."

Gennadiy ona ciddi bir şekilde başını salladı. Calahan kapıyı kapattığında, yatağa eğildi ve büyük, sıcak avucunu yanağıma koydu. Başparmağı alt dudağımı okşadı. "Beni korkuttun." Gülümsedi, ama sesinde bir titreme vardı. "Belki... bir hafta kadar boğulmamaya, vurulmamaya veya bıçaklanmamaya çalışır mısın?"

"Düşüneceğim," mırıldandım. Ve onu öptüm.

Dört gün sonra, Gennadiy beni tekerlekli sandalyeyle hastane bahçesinde gezdiriyordu. Bıçaklandığımdan beri ilk kez dışarı çıkıyordum. Eylül ayında fırtınalar sona ermiş, serin ve ferah sabah havası yüzüme çarptığında kendimi harika hissettim. Sonra tanıdık bir siluet bize doğru yaklaştı ve kalbim bir an için atmayı unuttu. *İşte bu.*

"Merhaba," dedi Müdür Yardımcısı Halifax. Gennadiy'e nazikçe başını salladı. "Bay Aristov. Alison ile biraz konuşabilir miyim?"

Gennadiy ona somurtarak baktı. Benim için, belki Calahan ve Carrie için bir istisna yapardı, ama ona göre FBI hala FBI'dı. "Kalmamı ister misin?" diye sordu bana.

Kafamı salladım. "Hayır. Teşekkürler."

Gennadiy, Halifax'ın oturabilmesi için tekerlekli sandalyeyi bir bankın yanına sürdü. "Ben şurada olacağım," dedi bana, yakındaki bir ağacı işaret ederek. Ama bunu söylerken Halifax'a öfkeyle bakıyordu ve sesindeki tehdidi kaçırmadım.

Halifax bankta oturdu ve taşıdığı iki kahveden birini bana uzattı. "Haberlerim var."

"Suçlamalar mı, yoksa işim mi?"

"İkisi de. Hangisini önce duymak istersin?"

Ağzım birden kurudu. Uyandığımdan beri bu anı hayal ediyor, olabilecek tüm senaryoları kafamda canlandırıyordum. Kahvemi yudumladım. Nasıl sevdiğimi hatırlamıştı. "Suçlamalar," dedim, sesim gergindi.

"Aleyhinize olan tüm suçlamalar düşürüldü."

Derin bir nefes aldım. Sanki göğsümdeki demir bir kelepçe bir anda kaybolmuş gibi hissettim. Kendimi gizlemek için bir yudum kahve içtim. "Peki ya işim?"

"Hafifletici sebepler, Grushin'in tutuklanması ve bunun sonucunda yapılan tüm tutuklamalar göz önüne alındığında, müdür bu kadar iyi bir ajanı kaybetmenin hata olacağını düşünüyor. Sicilinizde bir kınama olacak ve deneme süresini tamamlamanız gerekecek, ama..." Gülümsedi. "Geri dönebilirsiniz, Alison."

O anda, bilinçsizce kovulmayı umduğumu fark ettim. Çünkü şimdi bir seçim yapmam gerekiyordu. Halifax'ın gözleri benimkilerle birlikte Gennadiy'e kaydı.

"Kurallar olduğunu söylememe gerek yok," dedi nazikçe.

Sessizce başımı salladım. Gözlerim yaşardı.

"Şimdi karar vermen gerekmiyor," dedi Halifax. "İyileşirken düşün. Bir hafta düşün."

FBI olmadan hayatı hayal etmeye çalıştım. Sanki yüzeyden başlayıp gittikçe derinleşen bir çatlak oluşuyordu, ta ki ruhumun derinliklerinde son bulana kadar. Sonunda, uçurum büyüklüğünde bir parça kopup okyanusa düştü ve geri kalan büyük bir kısmım savunmasız ve açıkta kaldı. Tüm çalışma hayatım boyunca kötü adamları yakalayıp davaları çözdüm, polisler veya FBI ajanlarıyla bira içmeye gittim ve sonra bir davayı düşünerek uykuya daldım. Başka bir şey yapmayı bilmiyordum. Başka bir şeyim yoktu.

Sonra Gennadiy'e baktım. Bir şekilde, evrende benimle aynı olan, beni anlayan tek kişiyi bulmuştum. Bu sorunu çözmek için sabahın üçüne kadar uyanık kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilen, benim bu kadar çok çalışmamdan dolayı benden nefret etmeyecek birini. Ama bana göz kulak olacak, gerçekten aşırıya kaçtığımda beni yatağa sürükleyecek birini. Ve benim de onun için aynısını yapmama izin verecek birini. Ne olursa olsun beni her zaman koruyacak birini. Beni kurtarmak için her şeyi riske atacak birini.

FBI'sız yeni bir hayat korkutucuydu.

Ama Gennadiy'siz bir hayat hayal bile edilemezdi.

Burnumu çektim, gözyaşlarımı geri tuttum ve başımı salladım. "Bir haftaya ihtiyacım yok," dedim Halifax'a. "İstifa ediyorum."

Bir Ay Sonra Gennadiy

"Burası en sevdiğin yer mi?" diye sordu Alison. Gözlerini kırptırıyordu, gözleri dışarıdaki parlak güneşin ardından karanlığa hala alışmaya çalışıyordu.

"En sevdiğim yer," diye onayladım. Kısa bir süre önce, bunu birine söylemeyi veya en sevdiğim bir yer olduğunu itiraf etmeyi bile düşünmezdim. Çok şey değişmişti. Elini sıktım ve onu ileriye doğru götürdüm, karanlık alana lazer gibi giren güneş ışınlarının arasından geçerek, nefes aldıkça dans eden ve dönen toz zerreciklerini ortaya çıkardık.

Alison'ın elini tutup ona yol gösterdim. Avucunun içi sıcak, kadifemsi bir buruna değince aniden ılık attı.

"Heaven's Tears," dedim ona. "Ama biz ona Cloud diyoruz."

Gözlerimiz karanlığa alıştıkça, krem rengi lekeleri olan güzel bir gri aygır görebildik. At, Alison'ın avucuna burnunu srtp kafasını okşaması için eğdiğinde Alison nefesini tuttu.

"Senden hoşlanıyor," dedim ona.

"O harika," diye fısıldadı Alison.

"O buradaki en güzel ikinci şey," diye mırıldandım, gözlerimi onun üzerinde gezdirerek. Binici pantolonu uzun bacaklarının her bir zarif kıvrımını ortaya çıkarmış, dar beyaz bluzu ise o küçük, yüksek göğüsleri kesinlikle ağız sulandırıcı hale getirmişti. At kuyruğunda sallanan siyah saçları ve eyerde yukarı aşağı zıplayan kalçalarıyla, bütün gün gözlerimi ondan ayıramayacağımı biliyordum.

"Hareketsiz dururken bile hızlı görünüyor," dedi Alison.

"O bir yarış atıydı," dedim. "Spartak adında bir adam eski ahırlarımızı yakana kadar. Cloud hayatta kaldı, ama..." Alison'a yanık izlerini gösterdim. "Bir daha asla yarışamayacak."

Alison zgn bir şekilde başını salladı ve elini atın sırtında gezdirdi. Aralarında bir bağ oluştuğunu hissedebiliyordum.

"Yine de koşmayı seviyor," dedim. "Merak etme, daha yavaş biriyle başlayacağız. Sana eyer takmayı göstereyim."

Günün sonunda, vücudumuz ağrıyordu, gülüyorduk ve hoş bir yorgunluk içindeydik. Güneş batarken, Valentin'in bizi şehre geri götürmek için beklediği arabaya doğru yürüdük. Hâlâ yeni arabamın gelmesini bekliyordum, bu yüzden onu bizi götürmesi için rica etmiştim. Bir araba kiralayabilirdim, ama —göğsüm sıkıştı— onu burada istememin bir nedeni vardı.

Alison ifademi gördü ve nazikçe elini elimden çekti. "Neden sen önden gitmiyorsun?" dedi. "Ben ahıra geri dönüp atları göreceğim. İstedğin kadar kalabilirsin."

Sessizce başımı salladım. O anladı. Her zaman anlardı. Nefesimi içime çektim ve etrafa baktım. Valentin ve ben yapayalnızdık, etrafımız tarlalarla çevriliydi ve bizi duyacak kimse yoktu. Bundan daha kolay bir an asla olmayacaktı.

Nefesimi verip arabaya doğru yürümeye başladım. On yıllardır içimde biriken suçluluk ve kendinden nefret duygusu, karanlık ve zehirli bir şekilde içimde kabardı. İki kez neredeyse yönümü değiştirip ahırlara doğru gitmek istedim. Ama bunu yapmak zorundaydım. Çünkü ben böyle hissediyorsam, o nasıl hissediyordu?

Valentin, ben yaklaşırken başını kaldırdı ve yüzümdeki ifadeye kaşlarını çatı. "Kardeşim?"

Yutkundum ve elimi omzuna koydum. "Konuşmamız gerek," dedim boğuk bir sesle.

Ahırların yakınında bir ormanlık alan vardı ve biz ormanın derinliklerine doğru yürüdük. Gün batımı ağaçların uzun, siyah gölgelerini yere düşürüyordu ve karanlık bir şekilde bunu kolaylaştırıyordu.

Konuşmaya, duraksayarak, garip, küçük kelime patlamalarıyla başladım, konuşurken yere bakarak somurtuyordum. Aristov, Rus, bir erkek olarak, beni susturmaya çalışan her şeyin tanıdık ağırlığını hissedebiliyordum. *Biz bunu yapmayız. Bu tür şeyleri konuşmayız.*

Ama Valentin'in bana neredeyse umut dolu hızlı bakışlar attığını görebiliyordum. Bu beni cesaretlendirdi... ve konuştuğça, tüm o geleneklerin altından kurtulduğumu hissettim. O gelenekler beni korumuyordu, beni hapsetmişti.

"Bunun olmasını hiç istemedim," dedim Valentin'e. "Geri dönüp o piç Svetoslav'a boyun eğip yalvararak seni tecavüz etmemesini sağlayabilseydim, yapardım. Hiç tereddüt etmeden."

"Biliyorum." Valentin kolumu tuttu. "Gennadiy, seni suçlamıyorum. Hiç suçlamadım. Ama..." Bana baktı, gözleri acı dolu, sesi titriyordu. "Sonrasında..."

"Bunu hiç konuşmadık," dedim suçlulukla.

"Ben..." Valentin başka yere baktı. "Ben sandım ki..."

Gerçeği fark edince midem düğümlendi. "Hayır!"

"...Senin benden... tiksindiğini düşündüm."

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Hayır! Kardeşim, hayır! Bu olduğu için kendimi çok suçlu hissettim! Sana karşı hiç böyle hissetmedim, *asla!* Sen benim kardeşimisin, asla yapamazdım..." Onu daha da sıkı sıktım. *Bunca yıl!*

Güneş ufukta batana ve gökyüzü bakır ve kırmızıdan koyu maviye dönene kadar uzun süre öylece durduk. Sonra kollarımızı birbirimizin omuzlarına dolayarak ahırlara doğru ağır adımlarla yürüdük. İkimizden de bir yük kalkmıştı, ama daha da önemlisi... asla kapatılmaması gereken bir kapıyı açmıştık. İhtiyacımız olursa bunu tekrar yapabileceğimizi biliyorduk.

Uzun süre suçluluk duygusuyla yaşamıştım ve şimdi içimde, suçluluk duygusunun olduğu yerde bir boşluk hissediyordum. Bu boşluk yeni, sarsıcı ve hassas bir duyguydu. Yavaş yavaş, artık bu boşluğu başka bir şeyle doldurabileceğimi anladım. İyi bir şeyle.

Ahırlara yaklaşırken, Alison'ın oradan çıktığını gördüm. Zarif bir yürüyüşle ilerliyordu, jodhpur giysili bacakları yükselen ayın ışığında soluk görünüyordu. Valentin sevgiyle sırtıma hafifçe vurdu ve beni hafifçe itti, ben de koşmaya başladım, büyük, hevesli adımlarla tarlayı geçtim. Alison'ın belini tuttum, onu kaldırıp döndürdüğümde çığlık attı.

Geleceğimin nasıl olmasını istediğimi biliyordum.

Bir Hafta Sonra Alison

Zevkten inledim. Kafamı küvetin kenarına yaslamak için su geçirmez bir yastık yerleştirmiştım, su kaslarımdaki tüm gerginliği gidermeye yetecek kadar sıcaktı ve Bronwyn'in bana verdiği banyo bombası, sanki meyve ve çiçeklerle dolu tropikal bir cennette süzölüyormuşum gibi kokuyordu.

Daha önce hiç büyük bir küvetim olmamıştı ve kendimi doğru düzgün bir köpük banyosunun keyfine bırakacak vaktim de olmamıştı. Ama şu anda bolca vaktim vardı: FBI'dan ayrılalı beş hafta olmuştu ve hala hayatımda ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bronwyn'in banyolara olan küçük takıntısını görmek beni meraklandırmıştı. Artık anlıyordum.

"On beş dakikalık süren doldu," diye mırıldandı Gennadiy yanımdan geçerken. Köpüklerin üstünden görünen çıplak, parlak omuzlarıma ve göğüslerimin üst kısmına baktı ve gözleri parladı.

"Henüz çıkmam gerekmiyor," diye mırıldandım rüya gibi. "On dakika içinde hazır olabilirim." Dudaklarım yüzeye değene kadar küvette biraz daha aşağıya battım. "Belki beş *dakika*."

Gennadiy hoşgörölü bir şekilde gülümsedi — bu günlerde daha çok gülümsüyordu.

—ve küvetin kenarına oturdu. "Beş dakika biraz zor olabilir. Sen bile beş dakikada hazırlanamazsın."

Bu bir meydan okuma gibi geldi. "İddiaya var mısın?" Başını eğdi. *Dalga mı geçiyorsun?*

"Beş dakika," diye ısrar ettim.

"Peki ya bahsi kaybedersen?" diye sordu. Sıradan bir şekilde konuşmaya çalışıyordu, ama sesinde şehvet olduğunu duyabiliyordum.

"Beni bağlayabilirsin," dedim hemen. Ve kızardım. "Peki ya ben bahsi kaybedersem?"

O kadar ileriye düşünmemiştim. "*Seni* bağlayabilirim. Ve yüzüne at gibi binebilirim."

Gennadiy başını geriye attı ve güldü, sonra başını salladı. Birbirimize sıırıttık. Rekabet hâlâ devam ediyordu ve bizi birbirimize daha da sıkı bağladı.

On dakika sonra, küvetten fırladım ve Gennadiy saklanmak için eğildi. Vücuduma bir havlu sardım, sütyenimi giydim ve sonra sırt üstü yatağa uzandım, bacaklarıma çoraplarımı giydim. Ayağa fırladım, bir elbise aldım ve başımdan geçirdim, ayaklarımla topuklu ayakkabılarımla giydim. Aynaya doğru eğildim, rujumu aldım ve dikkatlice sürdüm, sonra yanaklarıma hafifçe allık sürdüm. "Bitti," dedim nefes nefese.

"Dört dakika elli sekiz saniye," dedi Gennadiy şüpheyle. "Ama bu sayılmaz."

"Neden saymaz?"

"Külot giymiyorsun."

"Kendi tercihim," dedim rahat bir şekilde. "Dikkatsizlik değil."

Gözleri kasıklarına kilitlendi ve içinden küfretti. "Bunu kasten yapıyorsun," diye homurdandı. "Seni çok istediğimi biliyorsun, her şeyi affederim."

Sırıttım ve ona kolumu uzattım. O da iyi niyetle iç geçirdi ve kol kola kapıya doğru yürüdük.

Koridora her çıktığımda, cilalı ahşap kapıların sıralarını ve doğu kanadının uzunluğuna uzanan uzun, kırmızı halıyı gördüğümde, hala bir filmdeymiş gibi hissettiğim bir an yaşıyordum. Bu şekilde yaşamaya alışabileceğimden emin değildim. Hizmetçi Melina bana reverans yaptığında hala şaşıırıyordum ve hala ona yatakları yapmasına yardım etmek isteyip istemediğini soruyordum, ama nafile. Ama... dürüst olmak gerekirse? Giysilerimi çamaşır sepetine atıp, sonra onları dolabımda yıkanmış, ütülenmiş ve askıya asılmış olarak bulmak... Biraz sihirli gibi.

Merdivenlerden aşağı inerken, Gennadiy elbisenin ince kumaşı üzerinden popomu okşuyordu, iç çamaşırı giymediğim için çok mutluydu. *Umarım kısa bir toplantı olur.* Elbise giymek hala yeni ve garip geliyordu. Halka açık yerlerde hala çoğunlukla kot pantolon giyiyordum, ama yavaş yavaş özgüvenimi kazanıyor ve bacaklarımla daha fazla gösteriyordum.

Aşağıda Aristovlar toplanıyordu. İlk önce Mikhail ve köpekleriyle karşılaştık ve birkaç dakika boyunca kulaklarını kaşıyarak ve kabarık, heyecanlı kuyruklarla oynayarak mutlu vakit geçirdik. Sonra Valentin ortaya çıktı. Gennadiy gibi, ikisi konuştuktan sonra biraz daha neşeli görünüyordu. Giydiği gümüş kuş kolyeye baktım

ışığı yansıtıyordu. Ruslana kimdi? Ve onu unutıp kırık kalbini iyileştirebilecek miydi?

Bronwyn ve Radimir, biz yemek odasına geçerken geldiler. Caroline'ın bana ihanet etmesini hala kabullenmeye çalışıyordum, ama bir arkadaşımı kaybetmişken, yeni bir arkadaş edinmiştim. Bronwyn ve ben yakınlaşmaya başlamıştık: ikimiz de bu işlere yeniyiz ve o, Bratva'yı ve onunla birlikte gelen yaşam tarzını anlamama yardımcı oluyordu. Bana uygun giyinmemeye yardımcı olması için kişisel stilistiyle randevu ayarlamıştı, ama en az bunun kadar önemli olan, onun kitapçısında kahve içerken yaptığımız derin sohbetlerdi. Radimir ve Gennadiy ilerlerken, onu kenara çektim. "Nasıl gitti? Konuştunuz mu?"

Bronwyn başını salladı. "Ona zehirlenmeden sonra hazır olmadığımı söyledim.

Ona, bu dünyaya bir çocuk getirmenin güvenli olup olmadığından emin olmadığımı söyledim. "Nasıl karşıladı?" diye sordum.

Gülümsedi. "*Krasavitsa, istediğin kadar zaman al. Sonsuza kadar beklerim*" dedi. Gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. "Umarım bunu atlatabilirim. Onu mutlu etmek istiyorum."

"Zaten yapıyorsun," dedim ona kararlı bir şekilde ve ona sarıldım.

Yemek odasında yerlerimizi aldık. Radimir ve Bronwyn masanın başında, kral ve kraliçe gibi oturuyorlardı. Gennadiy ve ben en uçta, Mikhail bir tarafta köpekleriyle, Valentin diğer tarafta oturuyordu. Büyük, sıcak bir duygu dalgası hissettim. Yıllarca aradıktan sonra, sonunda hep istediğim aileyi bulmuştum.

Sonra, hep birlikte dönüp bana baktılar. *Bir dakika, ne? Ne oluyor?*

Radimir öne doğru eğildi. "Bu toplantıyı seninle bir şeyi görüşmek için düzenledik."

Ağzım açık kaldı, tamamen şaşkına dönmüştüm. Bunun sıradan bir aile toplantısı olduğunu sanmıştım. Gennadiy'e baktım, o da bana güven verici bir şekilde başını salladı. "T... tamam," dedim.

Radimir derin bir nefes aldı. "İlk tanıştığımızda, ailemize bu kadar yakın bir FBI ajanı hakkında ne düşündüğümü saklamadım. Ama sana güvenmeye başladım. Sen olmasaydın, bugün burada oturuyor olmazdık."

Tereddütle başımı salladım. Bunun nereye varacağını hiç bilmiyordum.

Radimir dirseklerini masaya koydu ve diğer eliyle yumruğunu sıktı. "Grushin burnumuzun dibinde faaliyet gösteriyordu. Yakov'a şantaj yapıyordu; kumar kurulu başkanını, bölge savcısını, bankaların üst düzey yöneticilerini kontrolü altındaydı... ve biz hiçbir şeyden haberdar değildik. Bütün bunları ortaya çıkarmak için senin yardımın gerekti."

"Demek istediğimiz," dedi Gennadiy, "belki de..." ailesine baktı, "belki de kötü adamların da polislere ihtiyacı vardır."

"Organizasyonumuzun içinde ve d ı ş ı n d a her zaman bizden bir şeyler çalmaya çalışan insanlar vardır," dedi Mikhail. "Ya da bizim bilgimiz dışında kendi planlarını yürütmeye çalışanlar. Hatta darbe planlayanlar bile. Biz sizden... onları durdurmanızı istiyoruz."

Şaşkın bir şekilde etrafıma baktım.

"Sen zaten ailemizin bir parçasısın," dedi Radimir. "Bu farklı. Sana bir iş teklif ediyoruz."

"Yıllardır yükümü paylaşacak birine ihtiyacım vardı," dedi Gennadiy. "Şimdiye kadar tamamen güvenilebileceğim birini bulamamıştım."

Bunu kafamda düşündüm. Bir yıl önce her şey çok basit görünüyordu. Calahan ve benim gibi iyi adamlar ve Aristovlar gibi kötü adamlar vardı. Ama şimdi, polis olması gereken bir adamın, savcıya kadar tüm sistemi yozlaştırdığını gördüm. Ve dünyada Aristovlar'dan çok daha kötü insanlar olduğunu gördüm. Chicago'da suç olarsa, Grushin gibi insanlar yerine onların işleri yönetmesi daha iyiydi. Sevdiğim şeyi yapabilecektim: dedektiflik, olayları çözmek, kötü adamları yakalamak. Sadece farklı bir şekilde.

Bu büyük bir adımdı. *Gerçekten bunu yapacak mıyım?*

Gennadiy'e baktım. İkimizin yan yana çalışma şansı. Gizemleri çözmek, kötü adamları yakalamak... tamam, *daha kötü* adamları. Belki hatta iyi şeyler yapmak.

Derin bir nefes aldım... ve başımı salladım.

Toplantı bittiğinde, Gennadiy fısıldadı, "Benimle gel. Sana bir sürprizim var," ve koridora doğru başını salladı. Diğerlerinin görüş alanından çıkar çıkmaz, beni duvara itti.

Dudakları dudaklarıma değdiği anda eli elbisemin altına girip uyluğumu okşamaya başladı. Elini, külotumun bel kısmının olması gereken çıplak bölgeye değdirdiğinde inledim. Sonra parmakları çıplak tenim üzerinde, uyluklarımin arasında yana doğru kaymaya başladı... Parmak ucu içime girerken dili de ağzıma girdi ve ben inleyerek dizlerimin üzerine çöktüm.

"Sürprizin bekleyebilir," diye mırıldandı.

Gözlerimi açtım. "Bekle, bu sürpriz değil mi? Gerçek bir sürpriz mi var?"

Bana baktı, gözleri arzuyla parlıyordu. "Mmm. Ama şimdi dikkatim dağıldı."

Beni tekrar öptü, ben inledim ve kendimi ona bastırdım. Sonra öpüşmeyi tekrar bıraktım. "Sürpriz ne?"

Bana alaycı bir şekilde kaşlarını çattı... sonra içini çekip gülümsedi. "Peki." Parmağını bana doğru salladı. "Ama sürprizi bitirir bitirmez..."

Selam verdim.

O benim kıcıımı tokatladı. "Hadi."

Beni giriş salonuna ve sonra dışarıya çıkardı. Ve orada, ay ışığında parıldayan...

"Bisikletimi buldun mu?!" diye sevinçle bağırdım. FBI'dan kaçtığım gecedan beri onu görmemiştim.

Gennadiy sakallarını ovuşturdu. "Yerel hırsızlar onu çalmış ve satmışlardı, ama Finn birini tanıyor ve dün gece birlikte gidip onu geri aldık." Finn'in adını söylerken gerçekten gülümsedi.

Bisikletime koştum. Sonra yanında duran beyaz bisikleti gördüm. "O kimin?"

Cevap olarak, Gennadiy bacağını motosikletin üzerine attı. "Sürmeyi biliyor musun?" diye sordum.

"Sadece kir bisikleti, ve o da ben gençken Moskova'da çanta çalarken," dedi Gennadiy. "Bana öğretir misin diye umuyordum."

Ona bakarak hayal kurdum. İkimiz, Chicago sokaklarında yarışıyor, sınırları zorlarken rüzgar vücudumuzu okşuyordu

... ve sonra eve dönüp, adrenalinle sarhoş olarak sevişiyorduk. "Evet," dedim ciddiyetle. "Kesinlikle evet."

Bisikletime doğru başını salladı. "Hemen başlayalım. Sana göstermek istediğim başka bir şey var."

Parmağımı kaldırdım. "Bana bir dakika ver. Üstümü değiştirmem lazım." Malikaneye doğru döndüm.

"Giydiklerinin nesi var?"

"Elbise giyip iç çamaşırı giymeden motosiklete binmemi mi istiyorsun? Sence bu nasıl biter?"

Gülümsedi ve Rus aksanı şehvetle kalınlaştı. "Aklıma sadece iyi şeyler geliyor."

"Bekle." Malikaneye geri koştum ve deri kıyafetlerimle geri döndüm.

Motora binerken, o benim kıcıma bakıyordu. "Külot giymek için durdun mu?" diye sordu.

Ona en gizemli gülümsememi gösterip motorumu çalıştırdım.

Gennadiy bana şehir merkezine gitmemi söyledi ve ilk başta kumarhaneye gittiğimizi sandım. Ama sonra hızını kesip yarım blok ötede durdu. Kaskımı çıkardım ve şaşkınlıkla etrafa baktım. Sonra gördüm ve ağzım açık kaldı.

Aylarca yanmış bir harabe olan topluluk tiyatrosu, artık bir şantiyeye dönüşmüştü. Bir afiş, Aristov Incorporated tarafından finanse edilen, gelecek yılın başlarında yapılacak büyük bir yeniden açılışın duyurusunu gururla ilan ediyordu. Bisikletimden indim, kaskımı çıkardım ve bakakaldım. "Burayı poker odasına çevirmeyeceksin, değil mi?" diye mırıldandım.

Arkamdan bana sarıldı ve çenesini başımın üstüne koydu. "Yeterince poker odam var."

Dönüp ona sıkıca sarıldım. Sonra geri çekilip ona baktım. Topuklu ayakkabılara alışmışım ve doğal boyumda olup ona bakmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Ellerimi kollarında ve pazılarında gezdirirken nabzımın hızlandığını hissettim. gözlerim karanlık bir sokağı

son kez motosiklete bindiğımız zamanı hatırlayarak. "Hayır," dedim ona.

Kaşlarını çattı. "Hayır, ne?"

"Hayır," dedim, biraz nefes nefese. "Külot giymedim."

Gözleri Şehvetle kısıldı. Bileğimi yakaladı. Ve sonra birlikte sokağa koştuk.

Okuduğunuz için teşekkürler! *Heart of Rage*'i beğendiyseniz, lütfen [bir yorum bırakmayı](#) d Ő  n n.

Alison ilk olarak Calahan [ve Yolanda'nın hikayesi](#) olan [Hold Me in the Dark](#)'ta ortaya  ıktı.

Radimir ve Bronwyn'in hikayesi [Frozen Heart](#)'ta anlatılıyor.

Sırada Valentin'in kitabı var. Haber b ltenime kaydolursanız, kitap çıktığında size haber vereceğim ve ayrıca abonelerim için özel olarak yazdığım ücretsiz bir e-kitap roman ve novella alacaksınız. Kaydolmak için:

<https://list.helenanewbury.com>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM